SANDRA BROWN

SUSIKEITIMAS

Alma littera

SANDRA BROWN

SUSIKEITIMAS

SANDRA BROWN

SUSIKEITIMAS

Iš anglų kalbos vertė
IRENA KUPČINSKIENĖ

Alma littera

UDK 820(73)-3
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
THE SWITCH
Warner Books, New York, 2000

ISBN 978-9955-38-036-8

I skyrius

– Pakšt, pakšt, – Melina Loid pakštelėjo orą prieš savo dvynės sesers skruostus. – Aš užsisakiau itališko baltojo vyno. Sauso, lengvo ir, pasak padavėjo, neįkyriai saldaus, ko negalėčiau pasakyti apie patį padavėją. A, vilką mini, vilkas čia.

Džiliana atsisėdo priešais seserį. Padavėjas net apsiliejo ranką, statydamas prieš ją taurę „Pinot Grigio" ir sukiodamas skustą galvą tai į vieną, tai į kitą moterį.

– O Dieve mieliausias!

– Mes identiškos dvynės, – paaiškino Džiliana, jam dar nespėjus paklausti.

– Neturiu žodžių. Jūs pribloškiamai panašios.

Melina šaltai nusišypsojo.

– Jei jūs neprieštaraujat, mano sesuo taip pat norėtų užsisakyti ko nors atsigerti.

Sausas kaip vynas jos balso tonas prikaustė padavėjo dėmesį.

– Žinoma, – tarė jis, vos nesumušdamas kulnais. – Oi, atleiskit, atleiskit. Ponia?

– Sodos vandens, daug ledo, griežinėlį citrinos.

– Aš beregint atnešiu jums gėrimą ir priimsiu ypatingą šios dienos užsakymą.

– Laukiu nesulaukiu, – sumurmėjo Melina, kai jis nuplaukė į šoną.

Džiliana pasilenkė į priekį ir sukuždėjo:

– Ar yra toks žodis „beregint“?

– O „pribloškiamai“?

Seserys nusikvatojo.

– Džiaugiuosi, kad tu šypsaisi, – pasakė Džiliana. – Kai atėjau, atrodei tokia suirzusi, lyg pasiruošusi riaumoti.

– Aš ir esu truputį sudirgusi, – prisipažino Melina. – Šįryt turėjau nuvežti rašytoją į oro uostą penktos valandos penkiasdešimt aštuonių minučių skrydžiui. Penkios penkiasdešimt aštuonios! Žinau, kad publicistai užsisako bilietus tokiam nedėkingam laikui, provokuodami mus, viešųjų ryšių palydoves.

– Ir kas ta ankstyva paukštytė? Įdomi asmenybė?

– Pamiršau jos pavardę. Pirmoji knyga. „Elkitės su vaikais kaip su naminiais gyvūnais“. Ir paantraštė „Stulbinami rezultatai“.

– Dvimetinukai tupi ir loja pagal komandą?

– Nežinau. Dar neskaičiau. Bet kažkas skaito. Ji trečioje vietoje „New York Times“ perkamiausių leidinių sąraše.

– Juokauji!

– Prisiekiu Dievu. Jei protingai parašyta, ją pirks. Šiais laikais netgi *aš* galėčiau parašyti knygą, tik nesugalvoju nieko įdomaus. – Ji kelias sekundes pamąstė ir tarė: – Nebent apie sutiktus įžymius prastos reputacijos žmones, kurių draugijoje ištvėriau vos dieną. Paskui jie turbūt iškeltų man ieškinį.

Padavėjas atnešė Džilianos sodos vandenį ir mažą sidabrinį krepšelį duonos. Jis išbeldė savo mėgstamą tekstą, kuriame būdvardžių buvo daugiau negu patiekalo sudedamųjų dalių, ir suirzęs pasitraukė, kai jos iš valgiaraščio užsisakė avokado puseles, įdarytas krevečių salotomis.

Melina pastūmė duonos krepšelį Džilianai, kuri perlaužė bandelę, prismaigstytą karijų gabalėlių.

– O gal rašyk apie identiškas dvynes?

– Apie tai ir taip daug prirašyta. Reikėtų susiaurinti temą.

– Pavyzdžiui, ar joms vienodai rengtis.

– Gal.

– Varžybos dėl tėvų dėmesio?

– Geresnė mintis. O jei apie telepatijos ryšį?

Melina pažvelgė į Džilianą per taurės viršų.

– Dėl kurio galėčiau teigti, kad mano dvynė šiandien labai pasinėrusi į save. Kas atsitiko?

Džiliana suvalgė bandelę, nukrėtė trupinius nuo pirštų galiukų ir pasakė:

– Aš padariau tai.

– Ką padarei?

– Juk žinai. – Ji susirūpinusi pritilo. – Apie ką svarsčiau jau kelis mėnesius.

Melina vos neužspringo puikiu itališku vynu. Jos akys, padūmavusių Džilianos akių kopijos, nukrypo į Džilianos sterblę, tačiau stalas ją užstojo.

– Pažiūrėjus nesimato, – nusijuokė Džiliana. – Dar ne. Čia atvažiavau tiesiai iš klinikos.

– Tu tai padarei šiandien? Ką tik? Vadinasi, kaip tik dabar, kai mes kalbamės, aš tampu teta.

Džiliana vėl nusijuokė.

– Manau, taip. Jei tie mažieji vikruoliukai atlieka savo darbą ir plaukia pasroviui ten, kur reikia.

– O Dieve, Džiliana. – Melina vėl siurbtelėjo vyno. – Tu tikrai tai padarei? Taip, padarei. Ir elgiesi taip... natūraliai. Tu tokia atsipalaidavusi.

– Ginekologas būtų manimi patenkintas. Jis patarė man atsipalaiduoti. Lyg būčiau įstengusi. Pirma, skėtikliai buvo šalti kaip ledas, kaip galėjau atsipalaiduoti. Antra, buvo pasiektas aukščiausias ilgų mėnesių dvejonių taškas. Aš ne taip lengvai apsisprendžiau.

Džiliana ištisus mėnesius svarstė dirbtinio apvaisinimo privalumus ir trūkumus. Melina buvo įsitikinusi, kad jos dvy-

nė sesuo ilgas valandas nagrinėjo savo sielą, bet ir jai pačiai kilo tam tikrų abejonių.

– Džiliana, ar tu gerai viską apmąstei?

– Manau, taip. Nors turbūt yra dalykų, apie kuriuos nepagalvojau.

Šie neapgalvoti dalykai Melinai kėlė nerimą, bet ji nutylėjo.

– Kartais imdavau taip dvejoti, kad kildavo pagunda iš viso atsisakyti šio sumanymo. Norėjau įsivaizduoti, kad nė negimė tokia mintis, stengiausi ją pamiršti. Bet vėliau idėja mane taip užvaldė, nebepajėgiau jos nusikratyti.

– Tai geras ženklas. Jei mus kas nors stipriai sugriebia, vadinasi, dėl svarios priežasties.

– Fiziškai nėra jokių kliūčių – esu puikios sveikatos, apie alternatyvius apvaisinimo būdus perskaičiau viską, ką pavyko gauti. O kuo daugiau sužinojau, tuo daugiau prieštaravimų kilo. Tiesą sakant, netgi mėginau save atkalbėti.

– Ir?

– Ir negalėjau rasti priežasčių, kodėl turėčiau to nedaryti, – Džiliana laiminga nusišypsojo. – Taigi ryžausi.

– Kreipeisi į Voterso kliniką?

Ji linktelėjo.

– Geri sėkmės rodikliai, solidi reputacija. Man patiko gydytojas – labai malonus, kantrus, viską išsamiai paaiškino. Aš priėmiau apgalvotą sprendimą.

Švytintis veidas rodė, kad ji tuo didžiuojasi.

– Negaliu patikėti, kad man nepasisakei. Jei būtum paprašiusi, būčiau ėjusi kartu su tavimi, laikiusi už rankos, drąsinusi.

– Žinau, kad tu mane palaikai, Melina. Tu ir Džemis – vieninteliai, su kuriais apie tai kalbėjau. Atsiprašau, kad nepasakiau tau apie savo sprendimą. Bet, Melina... – Jos akys maldaujamai sublizgo. – Prašau, suprask. Aš filtravau tavo ir Džemio nuomones, turėdama galvoje tai, kad jūs šališki.

– Aš...

– Būk gera, išklausyk. Kai viskas bus išsakyta ir padaryta, išvardinti visi už ir prieš, vis dėlto apvaisinti turės *mane*. Jei pavyks, aš nešiosiu vaisių ir pagimdysiu kūdikį. Todėl nutarti turėjau tik aš. Viena. Žadėjau tau pasakyti. Bet kai galutinai apsisprendžiau, nebenorėjau, kad kas nors...

– Mėgintų ką nors pakeisti.

– Ar netgi suabejotų.

– Gerbiu tavo nuomonę, – Melina patvirtino savo žodžius, spustelėdama Džilianos ranką. – Ar Džemis buvo su tavim?

– Ne.

– Negaliu patikėti, – tarė Melina ir žvilgtelėjo į savo pilvą. – Kaip jie?.. Kaip iš tiesų?..

– Vakar pati pasidariau šlapimo tyrimą, kuris rodė padidėjusį hormonų kiekį. Vadinasi, per artimiausias dvidešimt keturias ar trisdešimt šešias valandas man įvyks ovuliacija. Paskambinau į kliniką ir užsiregistravau pas gydytoją. Viskas moksliškai pagrįsta. Jie į gimdą įveda kateterį.

Melina susižavėjusi klausėsi, kaip Džiliana pasakoja apie visą procedūrą.

– Ar skaudėjo?

– Visiškai ne.

– O iš kur sperma?

– O kaip tu manai?

Melina šyptelėjo.

– Turėjau galvoje geografiją.

– Voterso klinika turi savo spermos banką, bet stengiasi vietinėms pacientėms nenaudoti vietinių donorų spermos.

– Teisingai.

– Man sperma atvežta iš puikią reputaciją turinčio Kalifornijos spermos banko. Mėginį, supakuotą sausame lede, pristatė šįryt. Paskui jį ištirpdė, išplovė.

– Kaip?

– Na, taip sako. Spermą sumaišo su baltymu ir suka centrifugoje, kad tai, kas įtraukiama į kateterį, būtų... – ji nusijuokė, – koncentruota sperma. Manau, taip galima pavadinti.

– Galėčiau prisiminti tūkstančius anekdotų, tačiau jie liks nepapasakoti.

– Būsiu dėkinga.

– Ar tu ką nors jauti?

– Visiškai nieko. Po procedūros miegojau, nes reikėjo pusvalandį pagulėti. Vėliau į apžiūros kambarį sugrįžo slaugė, liepė man apsirengti ir nueiti į gydytojo kabinetą. Jis man paaiškino, koks sėkmės procentas, padrąsino nenusiminti, jei iškart nepavyks. O paskui aš išėjau ir atvažiavau čia.

Patenkinta, kad Džiliana tokia rami, Melina atsilošė kėdėje ir įsižiūrėjo į tokį pat kaip ir josios veidą.

– Taip, taip, jis tikrai teigiamai pribloškiantis. – Seserys vėl nusikvatojo iš padavėjo žodžio ir Melina pridūrė: – Man atrodo, sunkiausia tau buvo pasisioti ant tos mažytės popieriaus skiautelės.

– Tam tikrai reikia įgūdžių, bet įpratau.

– Ir atvirai kalbant... – Melina staiga nutilo ir pamojavo rankomis, lyg nutrindama nebaigtą sakinį. – Tiek to, nieko nesakysiu.

Tačiau Džiliana nujautė, apie ką sesuo galvoja.

– Norėjai pasakyti, kad pripažįsti įprastą apvaisinimo būdą.

Melina nukreipė į ją įsivaizduojamą pistoletą.

– Tu gerai mane pažįsti.

– Tėtis visuomet sakydavo, kad mes turime vienas smegenis.

– Vadink mane pasileidėle, – gūžtelėjusi pečiais pasakė Melina, – bet man kūnas ir kraujas malonesni už kateterius ir skėtiklius. Šaltas metalas manęs nejaudina taip kaip šilta krūtinė ir plaukuotos kojos, besitrinančios į mane po antklode. Ką jau kalbėti apie sekso agregatą.

– Prašau! Tik nekalbėk apie sekso agregatą.

– Ar tau netrūko tankaus alsavimo? Tos nuostabios pilnatvės? To *O Dieve, gyvenimas gražus* jausmo? Nors truputėlį?

– Mes kalbame ne apie seksą. Aš tai padariau ne norėdama susijaudinti, o pastoti.

Melina surimtėjo.

– Aš tik tave erzinu. – Ji padėjo rankas ant stalo ir nuoširdžiai patikino: – Svarbiausia, kad tu nori vaiko.

– Taip. Tai svarbiausia.

– Tai ir gerai. – Melina meiliai nusišypsojo ir pamąsčiusi pridūrė: – Blogai, kad Džemio šoviniai tušti. Galėtum suderinti seksą ir kūdikio darymą.

Padavėjas atnešė jų užsakytas salotas. Patiekalai buvo papuošti našlaičių žiedais ir atrodė beveik per gražūs valgyti. Džiliana šakute nustūmė violetinį žiedą nuo krevečių viršaus.

– Džemiui buvo atlikta vazektomija, kai jis dar nepažinojo manęs.

– Manau, tai tikra sėkmė, – Melina sveikindama pakėlė vyno taurę. – Jis tikras stuobrys.

– Melina! – priekaištingai subarė ją sesuo.

– Atleisk. – Nors iš tiesų ji nesigailėjo dėl savo žodžių ir Džiliana žinojo, kad atsiprašė nenuoširdžiai. – Bet jis nuoboda, Džiliana. Tu su juo nesi laiminga.

– Netiesa, aš laiminga.

– Tikrai? Tu man visai neatrodai įsimylėjusi iki ausų. Arba aš ko nors nepastebiu.

– Tikriausiai, nes aš myliu Džemį.

Melina skeptiškai suraukė antakius.

– Tikrai myliu, – patvirtino Džiliana. – Ar santykiai apskritai gali būti tobuli? Juk neįmanoma visko gauti tvarkingame pakete. Būtų per daug reikalauti iš vieno žmogaus, kad jis patenkintų ir kito poreikius, ir troškimus.

– Tavo atveju – tai kūdikis. Norėjai jo nuo vaikystės. Žaidei su lėlėmis, o man labiau patiko pačiūžos.

– Ar vis dar nori dalyvauti riedučių lenktynėse?

– Taip, ir labai pykstu, kad dabar ratukai išdėstyti viena eile, nes važinėti daug sunkiau.

Džiliana nusijuokė.

– Kartais mama mus atskirdavo tik pažiūrėjusi į kelius.

– Manieji visada būdavo šašuoti.

Jos nusijuokė, bet Melinos šypsena pamažu dingo.

– Jei dėl Džemio jūs negalite susilaukti kūdikio, tegul jis atsisako vazektomijos.

– Kartą mėginau jį prispausti, bet jis net nenorėjo kalbėti šia tema.

– O kaip jis reagavo į tavo sprendimą?

– Keista, bet teigiamai. Iš tiesų, kai ėmiau abejoti, jis paskatino mane ryžtis.

– Hm, – nustebo Melina. – Jau daug kartų sakiau, kad jis keistas paukštis.

– Nekalbėkim apie Džemį, likim prie savo nuomonių, gerai?

– Gerai.

Jos tylėdamos valgė, galiausiai Melina pasakė:

– Dar vienas dalykas.

Džiliana sudejavo, bet Melina kalbėjo toliau:

– Jei procedūra pavyko ir tu pastojai, tai bus rimtas Džemio meilės išbandymas.

– Galvojau apie tai.

– Atsargiai, Džiliana. Kai kūdikis gims, tikrovė gali pasirodyti ne tokia graži kaip svajonės. „Kodako" nuotraukų konkursui tinkamų akimirkų bus daug mažiau negu suterštų sauskelnių, o Džemis gali būti ne toks kantrus, kaip tikina. Tiesą sakant, jis tikriausiai mano, kad viskas bus gerai. – Melina nutilo, išgėrė vyno ir nusprendė išsakyti savo nerimastingas mintis. Jos su Džiliana visada būdavo ir meilios, ir negailestingai atviros viena kitai. – Aš šiek tiek nerimauju, ar jo požiūris nepasikeis, kai atsiras kūdikis. Ar vyrui nebus sunku priimti kito vyro vaiko? Geriausiu atveju Džemis pareikš nepasitenkinimą, gal net apmaudą.

– Aš laukiu tokios reakcijos, – pasakė Džiliana. – Bet negaliu savo sprendimų grįsti spėjimais ir nuogąstavimais. Turėjau liautis klausinėjusi save, *o kas jei*, nes niekad nebūčiau išdrįsusi. Ketinau tai padaryti, ir tam jau atėjo laikas – po kelių mėnesių mums sukaks trisdešimt šešeri.

– Nė nepriminк.

– Man visą laiką buvo primenama, kad biologinis laikrodis tiksi, nebegalėjau nekreipti dėmesio.

– Suprantu.

Džiliana padėjo šakutę.

– Ar tikrai supranti, Melina?

Seserims visada reikėjo, kad viena kitą palaikytų. Melina vertino Džilianos nuomonę, pasitikėjo ja ir žinojo, kad sesuo jaučia tą patį.

– Taip, – atsakė Melina. – Aš suprantu, bet manau kitaip. Niekada nejaučiau poreikio turėti vaiką. – Ji liūdnai nusišypsojo ir pridūrė: – Gerai, kad aš nenorėjau, ar ne? Mano gyvenimas ir ateitis susiję tik su darbu.

Ji ištiesė ranką per stalą ir paspaudė Džilianos ranką.

– Motiniškas instinktas – turbūt vienintelis mūsų skirtumas. Manau, tu gavai abi jo dalis – ir savąją, ir manąją. Jei jis toks stiprus, būtų neteisinga jį ignoruoti. Tau reikėjo atsiliepti, nes niekada nebūtum laiminga, todėl priėmei teisingą sprendimą.

– O Dieve, tikiuosi, kad taip! – Netgi žinodama, koks reikšmingas šis įvykis Džilianai, Melina nustebo, kiek emocijų dvynės balse. – Aš labai noriu vaiko, bet... kas bus, jei vaikas nenorės manęs?

– Ką sakai?

– O jei mano motinystės instinktas apgaulingas, ir aš būsiu bloga mama?

– Jokio šanso.

– Tu taip sakai, nes žinai, kad aš noriu tai išgirsti, Melina.

– Ar aš kada nors vynioju žodžius į vatą? Sakau, nes tai tiesa. Tu būsi ideali motina.

– Norėčiau tokia būti, – Džiliana spinduliuote spinduliavo savo troškimą. Seserys nebuvo linkusios spontaniškai apsiverkti, bet Džiliana vos valdėsi. Tai galėjai sieti su jos patiriama hormonų audra arba giliais jausmais. – Iš visų per gyvenimą priimtų sprendimų, – tarė ji, – šitas man pats reikšmingiausias. Ir iš visų ateities sprendimų. Aš nenoriu, kad nepavyktų tai, kas man labai svarbu. Tiesiog negaliu.

– Tau pavyks.

– Noriu, kad mano kūdikis būtų toks laimingas su manim kaip ir aš su juo arba ja.

– Jis ir bus laimingiausias vaikas pasaulyje. Esu tuo visiškai tikra. Tu būsi pašėlusiai puiki motina, Džiliana. Todėl nė nedrįsk galvoti, kad nepasiseks. Mesk šią mintį. Palaidok. To nebus.

Tvirtas Melinos tikėjimas, kad sesers sprendimas teisingas, privertė Džilianą atsipalaiduoti ir nusišypsoti. Ji mirksėdama sulaikė neišlietas ašaras.

– Puiku. Mano abejonės jau išmestos iš galvos ir palaidotos.

– Na, ir ačiū Dievui.

Melina vėl kilstelėjo vyno taurę.

– Už tave ir šiuolaikinę mediciną. Tikiuosi, tie buožgalviai iš mėgintuvėlio jau dirba savo darbą.

Jos susidaužė taurėmis.

– Sėkmės koeficientas, net jei viskas vyksta sklandžiai kaip mano atveju, – tik dvidešimt penki procentai. Galbūt reikės mėginti kelis kartus.

– Mama prieš pirmą pasimatymą, kai išvažiavom automobiliu, mums sakė kitaip.

Jos nusijuokė prisiminusios savo motinos drovumą, kai reikėjo kalbėti apie seksą ir įspėti dukteris apie galimus pavojus.

– Ar prisimeni tą jos paskaitą? Aš net nežinojau, kad tos kūno dalys ir santykiavimas turi tiek daug pakaitinių žodžių, – šūktelėjo Melina. – Bet viena buvo aišku: vieno kartelio užteks, kad pastotum.

– Pažiūrėsim. Gydytojas mane patikino, kad jie geri plaukikai.

– Ar jis tikrai pavadino juos *plaukikais*?

– Prisiekiu.

Jos ėmė krizenti kaip paauglės iš nešvankaus anekdoto. Galiausiai Melina pamojo padavėjui, kad šis paimtų jų lėkštes, ir užsakė kavos.

– O kas donoras?

– Tai tik numeris iš spermos donorų banko pagal Špigelio katalogą. Iš visų kandidatų jis geriausiai atitiko mano norus.

– Plaukų, akių spalva, kūno sudėjimas.

– Be to, man svarbu interesai, socialinė kilmė, intelekto koeficientas.

– Taigi, užsisakei numerį iš katalogo, – ironizavo Melina.

– Tai mokslinis procesas.

– Biologija. Klinikinė žmogaus reprodukcija.

– Taip.

– Bet...

Džiliana nusišypsojo suvokusi, kad pakliuvo į spąstus. Jos nepajėgs ilgai nuslėpti minties viena nuo kitos.

– Aš esu žmogus, ir mano kūnas ne mėgintuvėlis. Negaliu būti visiškai objektyvi. – Ji pažvelgė į tolį ir ramiai pridūrė: – Padedama bevardžio žmogaus aš tikiuosi sukurti naują būtybę. Kūdikį. Asmenybę. Sielą. Net svaigina, kai pagalvoju. Žinoma, kad man įdomu, kas donoras ir kaip jis atrodo.

– Kitaip nė negali būti. Žinoma, tau įdomu. Bet negi taip nieko ir nežinai?

– Nieko. Tikriausiai tai studentas medikas, kuriam reikėjo pinigų.

– Ir kuris mėgsta masturbuotis. Kita vertus, jie visi masturbuojasi, ar ne? – Melina mirktelėjo vyrui, sėdinčiam prie gretimo staliuko. Tas nusišypsojo, pamalonintas jos flirto.

Pamačiusi nebylų pokalbį, Džiliana įspėjamai sukuždėjo:

– Liaukis!

– Jis nežino, ką aš pasakiau.

Tuo jos taip pat skyrėsi: Melina rėždavo, ką galvoja, o Džiliana buvo subtilesnė. Melina šnekėdavo ir darydavo tai, apie ką Džiliana svajodavo, bet neišdrįsdavo. Jas abi kartais pagaudavo impulsas, bet Melina jam pasiduodavo – ji stačia galva šokdavo į vandenį nuo aukšto bokštelio, o Džiliana ilgai stovėdavo, apglėbusi kojų pirštais lentos kraštą, kol išdrįsdavo nerti. Melina žavėjosi sesers apdairumu, o Džiliana pavydėjo dvynei drąsos.

Palikusi poną prie gretimo staliuko galvoti ką nori, Melina paklausė Džilianos, kada ji sužinos, ar pavyko pastoti.

– Po savaitės eisiu į kliniką tirti kraujo.

– Visą savaitę! Ar yra kokių nors draudimų, ko tau negalima daryti?

– Jokių. Turiu atlikti kasdienius darbus.

– Dirbti?

– Šios popietės planuose susitikimas.

– Sekso?

– Su moterimi.

– Labai juokinga. Juk žinai, ką turiu galvoje.

– Žinau. Ne, jokių apribojimų. Tiesą sakant, gydytojas patarė, jei turiu partnerį, su kuriuo auginsiu vaiką, kuo greičiau pradėti su juo santykiauti. Tai psichologiškai naudinga nevaisingoms poroms, kurios nusprendė pasinaudoti donoro sperma, kai niekas kitas nepadėjo. Jei jie santykiauja po dirbtinio apvaisinimo, visada atsiranda tikimybė, kad...

– Kiaušinėlį apvaisino partnerio sperma.

– Taip.

Melina smiliais suspaudė smilkinius.

– Oho! Tai jau...

– Rimta. Aš žinau. Atsiranda begalė aspektų, daugybė veiksnių, kuriuos būtina apsvarstyti, etinių ir religinių klausimų, kuriuos reikia išspręsti. Bet aš nesigailiu ir neketinu dar kartą permąstyti priimto sprendimo. Jei nepastosiu šį kartą, mėginsiu ir vėl. Iki šiol mano fantazijos apie motinystę buvo miglotos. Jos buvo kažkur tolimoje ateityje. Bet dabar, kai žengiau šį žingsnį norėdama pastoti, mintys kristalizavosi. Aš noriu kūdikio, Melina, noriu suterštų sauskelnių ir panašiai. Trokštu turėti sūnų ar dukterį – vaikutį, kuriuo galėčiau rūpintis, kuriam reikėtų mano meilės ir kuris mylėtų mane.

Melina nurijo seiles.

– Ar nori mane pravirkdyti?

Džiliana pati ėmė mirksėti. Palietusi pilvą, ji tarė:

– Ši savaitė bus labai ilga.

Melina šniurkštelėjo nepatenkinta, kad darosi tokia sentimentali.

– Tau reikia prasiblaškyti, – tarė ji. – Nukreipti mintis, kad laikas slinktų greičiau.

– Pavyzdžiui?

– Aš mąstau. – Ji patapšnojo lūpas pirštais. Po akimirkos ją apėmė įkvėpimas. Ir iš karto sekė išgąstis. – Prakeikimas! – šūktelėjo ji. – Negaliu patikėti, kad ketinu tau tai pasiūlyti.

– Ką?

– Na, gerai, velniai nematė! – staiga apsisprendė ji. – Eik šį vakarą vietoj manęs.

– Ką? Kur?

– Spėk, ką lydėsiu šį vakarą?

– Man nesvarbu.

– Žinoma, svarbu! Kristoferį Hartą.

– Astronautą?

– Aha! Tavo akys net nušvito, kai ištarei jo vardą.

– Jei ir nušvito, nors aš tuo abejoju, tai tik iš nuostabos, kad mano sesuo lydės tokį įžymų žmogų. Ar jis seniai grįžo iš kosminio skrydžio?

– Prieš tris mėnesius. Jo erdvėlaivis skrido gelbėti svarbaus karinio palydovo. Lemtinga pasauliui ir taikai misija.

– O ką jis veikia Dalase?

– Atvyko atsiimti Pietų metodistų universiteto buvusių studentų asociacijos apdovanojimo. Jam bus įteikta kažkokia ypatinga dovana per banketą „Adolfo" viešbutyje, – Melina suktai šyptelėjo. – Norėtum su juo susipažinti?

– Aš nemoku dirbti tavo darbo, – šūktelėjo Džiliana. – Kaip ir tu nemokėtum parduoti nekilnojamojo turto.

– Tavo darbas sunkus. Ten reikia išmanyti palūkanų normas, apie žemės sklypus ir dar daug kitokių dalykų. O mano darbui smegenų nereikia. Ką ten žinoti?

– Daug ką.

– Visiškai nieko. Tu jį pasitinki prieš banketą ir nuveži kur reikia jam pasibaigus.

Žinoma, Melina per daug supaprastino taip kalbėdama apie savo darbą. Ji kelerius metus mokėsi, kol darbdavys išėjo į pensiją ir pardavė jai savo verslą. Melinai vadovaujant, jis suklestėjo.

Jei įžymybė, atvykusi į Dalasą, neturėdavo palydos, Melina ar kuri kita iš jos kruopščiai parengtų darbuotojų tapdavo atsakinga už tą žmogų, kol jis saugiai pasiekdavo kitą kelionės punktą. Ji būdavo ir vairuotoja, ir patikėtinė, padėdavo apsipirkti – kitaip tariant, darydavo viską, ko klientas pageidaudavo. Melina kartais niršdavo, kad turi dirbti ilgas valandas, bet nusiskundimai dažniausiai ištirpdavo ore, nes savo darbą ji mėgo. Jos verslas klestėjo, jai gerai sekėsi.

Jai nebuvo ko nerimauti, jei vieną vakarą ją pakeistų sesuo. Džiliana kaip ir Melina mokėjo bendrauti su žmonėmis, ji nesutriks likusi su pulkininku Kristoferiu Hartu – yra pardavinėjusi nekilnojamąjį turtą ir svarbesniems asmenims negu

jis. Be to, ji vienam vakarui pabėgtų nuo Džemio Heningso. O tai, Melinos nuomone, būtų labai gerai.

– Juk žinai, kur yra „Adolfas“, ar ne?

– Pamiršk tai, Melina, – pabrėždama kiekvieną žodį pasakė Džiliana.

– Jis apsistojęs „Dvare“. Tu paimsi jį iš ten ir nuveši į centrą...

– Tu manęs nesiklausai.

– Neklausysiu jokių nepagrįstų atsisakymų. Tu man nepateikei nė vienos svarios priežasties, kodėl neisi.

– O kaip tau ši? Mes jau nebe mažos, o suaugusieji nežaidžia tokių žaidimų.

– Mes vis dar galim susikeisti, ir niekas nesupras.

– Žinoma, galim, bet nėra reikalo.

– Kodėl?

– Nes tai beprotiška.

– Pulkininkas Hartas manęs nepažįsta. Kas čia blogo?

Džiliana ignoravo jos argumentus.

– Aš turiu savų reikalų! Nauja reklamos agentūra netrukus pasirašys su manimi trijų milijonų kontraktą. Šiandien po pietų susitinku su pirkėju, kad užbaigtume sandorį. Be to, pas mane šį vakarą ateis Džemis. Todėl ačiū už pasiūlymą, bet ne.

– Kristoferis Hartas – karštas karštas karštas, – paerzino Melina monotonišku balsu.

– Papasakosi man vėliau.

– Paskutinis šansas. Eini – vienas, eini – du...

– Ne, Melina.

– Eini!

Raukydamasi ir murmėdama, kokia ta Džiliana bailė, Melina paprašė sąskaitos ir pareikalavo, kad jai leistų sumokėti.

Prašmatnaus restorano patarnautojai atvairavo jų automobilius. Vienas iš jaunuolių taip įsispoksojo į jas, kad vos neįvažiavo kitam automobiliui į galą.

Jos atsisveikino ir Melina pamėgino kirsti paskutinį smūgį:

– Pasigailėsi, kad atsisakei šios progos.

– Ačiū, bet ne.

– Džiliana! Jis – tautos didvyris. Tu praleistum su juo vakarą. Tai būtų geriausia mano dovana nuo tada, kai parodžiau tau stebuklingąją liemenėlę.

– Aš tau dėkinga už rūpestį.

– Aha, man viskas aišku! Tu vis dar pyksti.

– Pykstu?

– Nes nesuorganizavau tau susitikimo su Kevinu Kostneriu praėjusį mėnesį. Bet jau tūkstantį kartų sakiau, kad jo labai įtempta dienotvarkė. Aš niekaip negalėjau.

Džiliana juokdamasi pasilenkė ir pabučiavo seseriai skruostą.

– Aš nepykstu, aš myliu tave, sese.

– Ir aš tave myliu.

– Įdomaus vakaro su astronautu.

Ji mirktelėjo ir nutęsė:

– Galim lažintis, kad jis bus įdomus.

– Noriu žinoti visas smulkmenas, – šūktelėjo Džiliana lipdama į automobilį. – Visas smulkmenas!

– Pažadu, paskambinsiu tau vos grįžusi namo.

Skersai dykumą pažeme pūtė stiprus vėjas, keldamas smėlį, kuris iš pradžių uždengė kalno vaizdą, o vėliau nusėdo tarp krūmų. Viršūnėje, kur oras buvo retesnis ir šaltesnis, tas pats vėjas suvertė geltonų drebulių lapų krūvas.

Aptverta teritorija drebulių giraitės viduryje taip susiliejo su aplinka, kad tapo beveik nematoma greitkeliu per dykumą lekiantiems vairuotojams. Pastatai buvo iš rankomis iškasto ir iš Škotijos atvežto granito. Pilkame akmens fone boluojančios upės puikiai derėjo prie gelsvų ir oranžinių aplinkinio peizažo atspalvių.

Dengta terasa trečiame centrinio pastato aukšte besimeldžiančiajam atstojo lauko koplyčią. Jo keliai rėmėsi į siuvinėtą raudono aksomo pagalvėlę. Auksiniai ir sidabriniai siūlai žaižaravo pro medžius prasiskverbiančioje saulės šviesoje.

Pagalvėlę jam dovanojo viena gerbėja. Kalbėjo, kad emigrantai ją atvežė iš Rusijos dviejų praėjusių amžių sandūroje. Tai buvo šeimos relikvija, brangi dovanotojos nuosavybė, kurią ji atidavė kaip didžiulę auką.

Jo galva buvo nulenkta, tankūs šviesūs plaukai atrodė beveik balti, šilkiniai, angeliški. Jo akys buvo užmerktos, lūpos kuždėjo maldos žodžius. Jo rankos buvo sudėtos po smakru. Jis atrodė maldingumo įsikūnijimas, Dievo pateptasis, Dievo palaimintasis, Dievo paskirtasis.

Vis dėlto jis toks nebuvo.

Vyras tamsiu griežto kirpimo kostiumu išniro per plačias stiklines duris, skiriančias terasą nuo erdvaus kambario. Jis tyliai priėjo prie besimeldžiančiojo ir padėjo prieš jį popieriaus lapą, pakišdamas po pagalvėlės kampu, kad nenupūstų vėjas. Paskui pasitraukė taip pat tyliai, kaip ir priėjo.

Besimeldžiantysis nutraukė pokalbį su dangumi, pakėlė lapą ir pažvelgė į spaudą, žymintį dieną ir laiką. Šiandien. Mažiau kaip prieš valandą.

Skaitant spausdintą žinutę gražaus veido bruožus nušvietė šypsena. Jo rankos ilgais, plonais pirštais prispaudė raštelį prie krūtinės, lyg jo turinys būtų neįkainojamas. Vyras vėl užsimerkė ir pagautas ekstazės atgręžė veidą į saulę.

Tačiau dabar jis nešaukė Dievo vardo, o pagarbiai sukuždėjo kitą: „Džiliana Loid“.

2 skyrius

Pulkininkas Kristoferis Hartas stengėsi nepastebimai žvilgtelėti į laikrodį. Tačiau, matyt, jis nepasirodė toks subtilus, kaip vylėsi. Džordžas Ebotas, vienas iš prieš jį sėdinčių vyrų, pasilenkė į priekį.

– Gal dar kavos? Ar šįkart ko nors stipresnio?

Kristoferis, arba Vadas, kaip jį pravardžiavo NASA kolegos, nusišypsojo ir papurtė galvą.

– Ačiū, ne. Prieš banketą vyks spaudos konferencija, galva turi būti blaivi.

– Mes jūsų neužlaikysime.

Tai pasakė Deksteris Ilgasis Medis, tylenis, paprastai kalbas palikdavęs savo partneriui. Lygus ir šaltas kaip šlifuotas akmuo Ilgojo Medžio balsas lyg užgulė juos. Tokiame griežtame, įdegusiame veide jo šypsena atrodė apsimestinė, nederanti prie raukšlelių voratinklio aplink giliai įdubusias akis ir lygiagrečius gilius rėžius abipus plonos, plačios burnos. Šypsena žaidė tik lūpose, ir jos atrodė nenatūraliai ištemptos. Nuo pat susitikimo pradžios Ilgasis Medis sėdėjo sustingęs, judėjo tik saldindamas kavą ir retkarčiais kilsteldamas prie lūpų porcelianinį puodelį. Jo šiurkšti tamsi ranka vienu švelniu paspaudimu galėjo sutrupinti puodelį ir lėkštelę. Tuo metu, kai Ilgasis Medis negėrė iš puodelio, jis laikė prispaudęs rankas prie šlaunų. O Ebotas nenustygo vietoje. Jis išė-

mė šiaudelį iš savo šaltosios arbatos, suko jį gal dešimt ar dar daugiau kartų, kol galiausiai surišo mazgą, stumdė degtuką tuščioje, švarioje peleninėje, lyg kankinamas hemorojaus nuolat keitė sėdimą padėtį, siūbavo ant kelio užmestą koją ir, priešingai negu Ilgasis Medis, visą laiką šypsojosi.

Ilgasis Medis slopino, Ebotas skatino. Reikėtų mesti monetą norint atspėti, kuriuo Vadas labiau nepasitiki. Trokšdamas užbaigti šį susitikimą, jis pareiškė:

– Man labai malonu, kad jūs domitės manimi, ponai. Jūs man sukėlėte daug minčių, kurias reikės apsvarstyti.

Ebotas nervingai atsikrenkštė.

– Mes tikėjomės, pulkininke, kad jūs duosite mums tai, ką galėtume parsivežti namo.

– Šiandien? – šūktelėjo Vadas. – Jūs norite atsakymo dabar?

– Nieko konkretaus, – skubiai paaiškino Ebotas. – Tik užuominos. Taip sakant, koks būtų jūsų galutinis sprendimas.

– Tai nerealu. – Vadas pažvelgė į Deksterį Ilgąjį Medį, kurio žvilgsnis liko neįskaitomas. – Mano atsistatydinimas iš NASA dar kelis mėnesius bus neoficialus, o tolesnė mano veikla man ir pačiam miglota. – Jis prisivertė nusijuokti. – Dar net nežinau, kur gyvensiu.

– Žinoma, mes norėtume, kad apsistotumėte savo gimtojoje valstijoje – Naujojoje Meksikoje, – tarė Ebotas per garsiai ramiam kokteilių barui. – Jūs užaugote Naujojoje Meksikoje. Mes vis dar laikome jus mūsiškiu.

– Ačiū, – atžariai atkirto Vadas. Ne visi jo vaikystės prisiminimai buvo malonūs.

– Mūsų būstinė bus Santa Fė. Būtų patogu, jei gyventumėte netoliese.

– Patogu, bet nebūtina, – pasakė Ilgasis Medis.

– Ne, žinoma, ne, – paantrino Ebotas. Jis buvo pataikūnas, visur pritardavęs Ilgajam Medžiui. – Pulkininke, Deksteris

nori pasakyti, kad dirbdamas mums jūs turėsite daug laisvo laiko kitai veiklai. Galėsite užsiimti savais interesais, jei jie neprieštaraus mūsiškiams. Tai bus naudinga abiem pusėms. Štai kaip paprasta, – jis kalbėjo lyg bankrutuojantis naudotų automobilių prekeivis, ir jo dygi pašaipa buvo taip pat nepatikima.

– Baiminuosi, kad visa tai ne taip paprasta, pone Ebotai.

Ilgasis Medis vėl prakalbo, ir jo balsas Vadui priminė ramiu vandens paviršiumi plaukiančią gyvatę.

– Pulkininke Hartai, jaučiu, kad jums kilo abejonių.

– Be jokių dviprasmybių, – įsiterpė Ebotas ir vienas pats nusijuokė iš savo netikusio sąmojo.

Vado akys liko nukreiptos į Deksterį Ilgąjį Medį, bet jie nesišypsojo.

– Taip, man kilo abejonių.

– Dėl organizacijos?

Vadas atsakė ne iš karto. Jis nenorėjo jų įžeisti, nors vadas Deksteris Ilgasis Medis atrodė grėsmingai. Ilgi Džikarilos apačio plaukai buvo supinti į kasas, kurios lyg juodo šilko kaspinai krito ant juodo kostiumo atlapų. Jei ne kartais mirksinčios akys, jį galėjai palaikyti bronzine statula iš Pietvakarių meno muziejaus. Kita vertus, Vadas paklusdavo valdingiems karininkams, kurie tikriausiai būtų sugarbanoję Ilgojo Medžio kasas.

– Aš abejoju ne dėl jūsų siūlomos EAA, – atsakė Vadas.

Etninių amerikiečių atstovybė – tai pavadinimas, kuriuo jie ketino pasirašyti chartiją. Pagal oficialų pasiūlymą, kurį jie iš anksto prieš susitikimą pasiuntė Vadui, EAA paslaugos būtų prieinamos bet kuriai galo su galu nesudūriančiai ir pagalbos ieškančiai genčiai ar rezervatui. Organizacijos nariai atstovautų indėnams teisme, ieškotų lėšų, priešintųsi indėnams nepalankiems Kongreso įstatymams, remtų palankius. Teisininkai ir kiti profesionalai, jau pažadėję dalyvauti veikloje, sutiko dirbti be atlyginimo. EAA siūlė Vadui metinį at-

lyginimą, kad jis būtų jų paskirtas oficialusis atstovas spaudai ir Vašingtonui.

Nepaisant siūlomų pinigų, pirmoji Vado reakcija buvo atmesti pasiūlymą ne paprasčiausiu *ne,* bet *po velnių, ne!*

Stengdamasis nerodyti emocijų, jis tarė:

– Aš girdėjau ir skaičiau apie tikrai nerimą keliančius dalykus.

– Pavyzdžiui?

– Kad keli čiabuviai turtėja iš teisių į mineralines iškasenas, kuria kazino ir kitus pelną nešančius centrus rezervatuose, o dauguma gyvena žemiau nacionalinio skurdo ribos. Turtas skirstomas ne po lygiai. Kartais visai neskirstomas. Tai man kelia nerimą. Didelį.

– Vadinasi, tuo labiau jums derėtų prisidėti! – atkirto Ebotas. – Jūs galėtumėte pakeisti padėtį. Toks ir yra mūsų tikslas.

Vadas atsisuko į hiperaktyvų vyrą.

– Ar nėra kitų organizacijų, teikiančių panašias paslaugas?

– Taip, yra, ir neblogų, bet mes tikimės dirbti geriau. Tapti geriausiais. O jūs padarysite mus išskirtinius.

– Kodėl aš?

– Jūs – tautos didvyris, pirmasis indėnas astronautas. Jūs išsilaipinote kosmose.

– Vis dėlto nesu įpareigotas kam nors atstovauti.

– Priešingai, pulkininke Hartai. Kai jūs kalbate, žmonės įdėmiai klauso. Ypač moterys, – pridūrė Ebotas, įžeidžiamai mirktelėdamas.

Hartas pažvelgė į jį ir papurtė galvą.

– Jūs norite įtraukti mane, nė nežinodamas, ką aš kalbėsiu forume? Gal mano politiniai įsitikinimai visiškai nesutampa su jūsiškiais? Jūs netgi nesidomėjote, kokios mano pažiūros.

– Bet...

Ilgasis Medis rankos kilstelėjimu užčiaupė Ebotą. Šis nutilo akimirksniu.

– Džordžai, leisk ponui Hartui pasakyti, ką jis galvoja.

– Ačiū! – Tolesnė diskusija buvo beprasmė, nes jis jau apsisprendė. Ir jie tai žino. – Prieš susisaistydamas su kokia nors įsisteigusia viešųjų paslaugų grupe ar organizacija, pirmiausia norėčiau žinoti, kad jie neketina tarnauti sau. Antra, aš turiu būti įsitikinęs, kad dominu grupę kaip žmogus, o ne kaip indėnas.

Stojo ilga tyla.

Galiausiai ją nutraukė Ilgasis Medis.

– Ar jūs išsižadate savo šaknų?

– Negalėčiau, net jei norėčiau. Mano pravardė pasako viską. Vis dėlto aš niekada savanaudiškai nesinaudojau savo indėniška kilme. Negaliu priimti siūlymo, jei mano kvalifikacija vertinama tik pagal kilmę.

Ebotas vėl nervingai nusijuokė.

– Mums būtų didžiulis privalumas, kad esate Kvanos Parkerio palikuonis.

– Kuris buvo pusiau baltasis.

Ebotas nežinojo, ką atsakyti. Po nesmagios tylos Ilgasis Medis, matyt, pamanė, kad geriau laiku atsitraukti. Indėnas atsistojo, ir Vadas staiga suvokė, koks jis žemas. Laikysena Deksterį darė daug aukštesnį, negu jis buvo iš tikrųjų.

– Džordžai, manau, kad per vieną popietę mes suteikėme pulkininkui Hartui pakankamai medžiagos apmąstymams. O šį vakarą jam reikia vykti į svarbų priėmimą.

Vadas taip pat atsistojo. Ebotas atrodė sutrikęs, lyg programa pasikeitė paskutinę minutę, o jo niekas neįspėjo. Galiausiai ir jis atsistojo.

– Ačiū, kad pasitikite, – padėkojo Vadas, tiesdamas ranką Ilgajam Medžiui. – Nors jūsų pasiūlymas rodo pagarbą man, bet kol kas nesu pasiruošęs įsipareigoti.

– Tada pats nuspręskite, kada būsite pasiruošęs įsipareigoti. – Indėnas stipriai spustelėjo Vado ranką ir tučtuojau ją paleido.

– Ar sutiksite pasimatyti su mumis rytoj, kad galėtume pratęsti pokalbį?

– Ketinau anksti grįžti į Hjustoną.

– Mes anksti keliamės. Pasakykite, kur ir kada.

Tiesą sakant, nebebuvo apie ką kalbėti. Dar prieš šį pasimatymą su jais Vadas žinojo savo atsakymą, susitiko vien iš mandagumo. Išklausęs vyrų argumentų, jis neapsigalvojo. Ilgasis Medis atrodė pasiturintis, nė kiek nepanašus į rezervate gyvenantį indėną, pasiruošusį kautis, kad atpirktų visas indėnams padarytas neteisybes. Bet tas paslaptingas tipas visai neketino leisti jam mandagiai išsisukti nuo rytinio susitikimo.

– Devintą valandą, – kariškai žvaliai pasiūlė Vadas. – Per pusryčius „Promenadoje“.

– Iki pasimatymo rytoj, – atsisveikino apačis.

Ebotas tučtuojau paspaudė Vadui ranką ir ištipeno iš baro paskui Ilgąjį Medį.

Kiti laimingosios valandos klientai atsigręžė pasižiūrėti. Deksterio Ilgojo Medžio išvaizda darė įspūdį, tačiau nesiderino su elegantiškojo „Dvaro“ piniguočių minia, ypač į akį krito jo ant kelnių ištraukti indėniški marškiniai, siuvinėti karoliukais ir puošti kutais.

– Ar jis aktorius?

Vadas atsigręžė į priėjusią baro padavėją.

– Ne, jis tikrų tikriausias.

– Nemeluojat? Oho!

Kai Ebotas ir Ilgasis Medis dingo iš akiračio, padavėja nusišypsojo Vadui.

– Ar dar ko nors norėsite, pone Hartai?

– Ačiū, kol kas ne.

– Gal užeisite prieš išvykdamas?

– Gal užeisiu išgerti prieš miegą.

– Nekantriai lauksiu.

Jis buvo įpratęs prie flirto. Sulaukdavo begėdiškų pasiūlymų elektroniniu paštu, kartais su nepadoriomis nuotraukomis. Šalies viešbučių baruose kambario numerius jam užrašydavo ant kokteilio servetėlių. Kartą per oficialią vakarienę Baltuosiuose rūmuose viena moteris spausdama jam ranką įspraudė į delną kelnaites.

Vadas moterų dėmesį manė esant savaime suprantamą. Vis dėlto ši jauna moteris buvo labai patraukli. Ji šypsojosi akinama Dalaso merginoms būdinga šypsena, tai buvo drovios Pietų gražuolės ir drąsios kaubojės šypsenų derinys, kuriam negalėjai atsispirti. Vadas pajuto, kad pasiduoda jai.

Tačiau po perkūnais! Ji tokia jauna. O gal jis jau sensta. Pašėlusioje jaunystėje jis būtų palaikęs jos šypseną atviru kvietimu ir priėmęs jį.

Vis dėlto jis jau nebejaunas ir sutramdęs savo laukinę prigimtį. Taigi jis paliko jai dosnių arbatpinigių, negaišdamas grįžo į savo kambarį ir nuėjo į dušą. Kaip viešbučio personalo darbuotojas ir žadėjo, jo smokingas buvo išlygintas ir kabojo spintoje. Juodi kaubojiški batai, kuriuos jis avėjo prie smokingo, blizgėjo kaip veidrodis.

Rengdamasis jis vis dėlto išgėrė burbono, paskui negailestingai išsivalė dantis ir paskalavo burną gaivikliu. Juk indėnui netinka pasirodyti spaudos konferencijoje alsuojant ugniniu vandeniu, tiesa? Priekaištaudamas sau dėl kilusio apmaudo, Vadas apsivilko marškinius su klostelėmis, į rankogalius įsivėrė sąsagas su oniksais. Dažniausiai jis sugebėdavo užgniaužti pyktį, bet pokalbis su Ebotu ir Ilguoju Medžiu kėlė nevaldomą jausmų antplūdį.

Ką jis nori įrodyti? Kodėl jam reikia ką nors įrodinėti, dėl ko nors teisintis? Jis neturi ko teisintis. Jam puikiai sekėsi viskas, ko tik imdavosi – sportuoti koledže, rengtis skry-

džiams karinėse oro pajėgose, skraidyti naikintuvais, kariauti, dalyvauti kosminėse programose.

Jis ir taip būtų visko pasiekęs, nepaisant jokios kilmės. Jis užaugo rezervate. Na ir kas? Jam niekas nesuteikė jokių privilegijų, nedarė jokių nuolaidų. Vis dėlto Vadas suprato, kad tapo brangiausia kosminių programų reklama. Protas suvokė, kad NASA nebūtų patikėjusi trijų skrydžių erdvėlaiviu ir jų įgulų nesugebančiam vadovauti žmogui, tačiau kita jo pusė, indėniškoji, visą laiką svarstė, o gal sistemos varžtelius sutepė specialiai jam, kad jis galėtų baigti karinių oro pajėgų universitetą ir atrodytų tinkamas Nacionalinės aeronautikos ir kosminės erdvės tyrimo agentūrai. *Padarykim nuolaidų tam indėniukui. Mums tai bus puiki reklama.*

Tikriausiai niekas garsiai apie tai nebūtų išdrįsęs prabilti. Tačiau buvo labai nesmagu manyti, kad kas nors galėtų pamėginti. Kaip jis sakė Ilgajam Medžiui ir Ebotui, jis niekada savo kilme nesinaudojo – nei siekdamas karjeros, nei susidūręs su kokiais nors sunkumais.

O jei kas nors mano, kad jis bando atsižadėti savo šaknų, tai tik jų prakeiktos problemos.

Jis įtrynė veidą švelniu odekolonu, perbraukė pirštais neklusnius tiesius juodus plaukus. Akivaizdu, vyrauja jo indėniškieji genai. Jis turi komančių plaukus, komančių skruostikaulius. Jo motina turėjo penkiolika šešioliktųjų komančių kraujo. Jei ne proprosenelis, Vadas būtų labiau panašus į indėną nei dabar.

Iš tiesų labai seniai, kai indėnų teritorija tapo valstija, liesas kaubojus vienoje Oklahomos rančoje įsižiūrėjo jo proprosenelę. Iš proprosenelio Kristoferis Hartas paveldėjo aukštą ūgį, tvirtą sudėjimą ir akis, kurias jo pirma mylimoji pavadino „Polo Njumeno mėliu“.

Akys buvo viena iš priežasčių, kodėl tėvas paliko šeimą. Deja, jis turėjo ir tėvo kraujo. Suerzintas tokios minčių tėkmės, Hartas užsisegė laikrodį, užspaudė sąsagas ir taip bai-

gė ruoštis. Prieš išeidamas iš kambario jis žvilgtelėjo į jam Hjustono biuro atsiųstą dienotvarkę, įsiminė sutartyje nurodytą pavardę.

Tiesą sakant, jis ir pats būtų norėjęs vairuoti iš prašmatnaus Tetl Kryko rajono, kurio pakraštyje visiškai nematomas buvo įsikūręs „Dvaras“. Link jo vedė privatus kelias. Turėdamas adresą ir puikų sugebėjimą orientuotis, jis būtų lengvai suradęs „Adolfo“ viešbutį. Tačiau apdovanojimų organizatoriai reikalavo, kad jį lydėtų.

– Ji ne tik vairuotoja, bet ir žiniasklaidos specialistė, pažįsta visus vietos žurnalistus, – buvo pranešta. – Būsite jai dėkingas, nes Melina Loid padės išvengti trukdžių. Antraip jus užpuls minia.

Išėjus pro viešbučio duris prie jo priėjo moteris.

– Pulkininke Hartai?

Moteris vilkėjo paprastą, bet elegantiškai sukirptą, iš pažiūros brangią juodą kokteilių suknelę. Saulė sruogelėmis išmargino jos beveik tokius pat juodus kaip ir jo plaukus, perskirtus per vidurį, be kirpčiukų. Ji buvo užsidėjusi saulės akinius.

– Tikriausiai jūs ponia Loid?

Ji ištiesė ranką.

– Melina.

– Vadinkite mane Vadu.

Jie nusišypsojo ir paspaudė vienas kitam ranką.

– Kaip jūsų kambarys? – paklausė ji. – Tikiuosi, padorus.

– Stovi krepšys vaisių ir butelis šampano. Personalas elgiasi kaip su karaliumi.

– Tuo jie garsėja.

Ji linktelėjo į naujausio modelio leksusą, kuris stovėjo prie baldakimu dengto įėjimo. Durininkas atidarė Hartui keleivio dureles. Melina Loid paliko jam dosnių arbatpinigių.

– Atsargiai važiuokit, ponia Loid, – pasakė jis ir pamojo ranka.

– Tikriausiai jūs nuolat čia būnate, – pasakė Vadas.

Ji nusijuokė.

– Ne aš. Kai kurie mano klientai čia apsistoja. Jie tikrai įžymūs, – pridūrė ji žvilgtelėjusi į jį iš šono. – Pietauju čia, kai noriu paišlaidauti. Smagu stebėti žmones, be to, čia labai skani vėžlių sriuba.

– Verta prisiminti.

– Nustatykit kondicionierių pagal save.

Tamsių plaukų užsklanda susiūbavo ant moters pečių, kai ji pasuko galvą, kad pažvelgtų į gatvę prieš pajudėdama iš vietos. Jis pajuto švelnų jos kvepalų aromatą.

– Ačiū, viskas gerai.

– Kada atvykote į Dalasą?

– Šiandien apie antrą valandą.

– Puiku, turėjot laiko pailsėti.

– Plaukiojau baseine.

– Ar vanduo ne per vėsus?

– Tik ne man. Perplaukiau kelis kartus baseiną, pasideginau.

Ji sustojo užsidegus raudonam šviesoforo signalui ir pasuko galvą.

– Deginotės? Indėnų anekdotas pašaliečiui, ar ne?

Jis nusijuokė patenkintas, kad ji suprato, ir dar labiau buvo patenkintas, kad nesutriko komentuodama.

– Taip.

Moteris nusišypsojo. Jis panoro, kad ji nusiimtų akinius, ir jis pamatytų, ar jos akys nušvinta kaip ir visas veidas. Ypač burna. Jos burna vertė jį trokšti nusidėti.

Kai moteris perkėlė koją nuo stabdžio ant greičio pedalo, suknelės skeltukas pasislinko kelis centimetrus virš kelio. Audinys jaudinamai sušiugždėjo, susiliesdamas su jos plonomis pėdkelnėmis. Malonus garsas. Tačiau kelis atrodė dar malonesnis.

– Ko norėtumėt?

Jo žvilgsnis šovė nuo moters šlaunies prie veido.

– Atsiprašau?

– Turiu vandens ir gaiviųjų gėrimų šaltkrepšyje ant grindų šalia savęs.

– Ačiū, nieko nenoriu.

– Man pavesta jus paruošti dideliam šurmuliui. Ar žinote apie spaudos konferenciją prieš renginį?

– Antrojo aukšto fojė?

Ji linktelėjo.

– Įėjimas tik su specialiais leidimais. Atminkite, kad vakarienė oficialiai prasideda pusę aštuonių, bet spaudos konferencija nebūtinai tiek turi trukti. Jūs tik duokite ženklą, kada norėsite baigti, nesvarbu, atsakėte į penkis klausimus ar į penkiasdešimt. Po jūsų ženklo aš už jus atsiprašysiu ir palydėsiu jus į pobūvių salę. Šioje srityje aš labai blogas vyrukas.

– Nemanau, kad kas nors tuo tiki.

– Kad aš blogas vyrukas?

– Kad jūs apskritai vyrukas.

Ji nekvaila – flirtą atpažįsta. Moteris žvilgtelėjo į jį pro saulės akinius.

– Ačiū!

– Džiliana?

– Labas, Džemi.

– Brangioji, aš ką tik pasitikrinau savo žinutes ir džiaugiuosi, kad tu tai padarei.

– Prieš pietus.

– Ir?

– Sužinosiu po savaitės.

– Kada tu apsisprendei?

– Vakar. Nors mane apėmė baimė ir dvejonės, bet vis tiek padariau.

– Kodėl nepaskambinai man? Būčiau ėjęs su tavimi. Man būtų patikę ten būti.

– Atleisk, Džemi, bet norėjau, kad tai būtų asmeniška. Nepaskambinau anksčiau, nes per pietus susitikau su seserimi. Mes ilgai užtrukom. Aš vos suspėjau į popietės susitikimą ir turėjau laiko tik palikti žinutę.

– Ar tu pasakei Melinai? – Jai dar nespėjus atsakyti, jis tęsė: – Žinoma, kad tu jai pasakei. Ir ką ji mano?

– Ji susijaudinusi kaip ir aš.

– Ir aš susijaudinęs.

– Džiaugiuosi. Aš dėkinga, kad palaikai mano sprendimą.

– Aš tau kai ką paruošiau. Staigmeną. Turėjau ją jau kurį laiką ir laukiau, kol tu apsispręsi. Norėčiau atnešti.

Ji girdėjo šypseną jo balse ir žinojo, kad jis nekantrauja įteikti jai staigmeną. Vis dėlto ji nenorėjo draugijos. Švelniai pamėgino atsisakyti.

– Džemi, žinau, kad šįvakar ketinom susitikti, bet gal atidėkim?

– Ar kas nors atsitiko? Tu blogai jautiesi?

– Aš jaučiuosi puikiai, tik esu labai pavargusi. Tai buvo... toks jaudinantis įvykis. Daug labiau sukrečiantis, negu maniau. Nesitikėjau, kad jis mane taip paveiks.

– Kaip? Tu nusiminusi? Verkei?

– Ne, nieko panašaus. Sunku viską paaiškinti.

– Tikinai mane, kad tai tik sterili klinikinė procedūra.

– Taip ir buvo.

– Tada aš nesuprantu, kodėl ji tave taip sujaudino. Kaip tu ten sakei, paveikė?

Džemis visada buvo linkęs per daug analizuoti. Ji pasistengė, kad balse nesigirdėtų susierzinimo.

– Man reikia pabūti vienai. Viską apmąstyti. Negi negalima visko palikti ramybėje?

– Žinoma, galima. – Iš intonacijos ji suprato, kad jis įsižeidė. – Maniau, tau reikės mylinčio žmogaus paramos, bet, matyt, klydau.

Šią akimirką ji ėmė gailėtis, kad atstūmė jį. Kodėl neina įprastu keliu, kodėl nesutinka, kad jis ateitų ir atneštų jai dovaną. Taip kainuotų mažiau nervų.

Vis dėlto jai nespėjus pakviesti, jis staiga pasakė:

– Paskambinsiu tau vėliau, Džiliana, – ir padėjo ragelį.

3 skyrius

– Ponia Loid, jūsų automobilį aš pastačiau čia, kad nereikėtų laukti eilėje, – durininkas išdygo lyg iš po žemių ir parodė į netoliese stovintį leksusą, vos tik Vadas ir Melina po banketo išėjo iš viešbučio. Variklis jau ūžė ir Vadas apsidžiaugė, kad kondicionierius įjungtas. Nors buvo ruduo, į jį pažiūrėjęs to nebūtum pasakęs. Vadas prakaitavo, vilkėdamas smokingą.

Banketas užsitęsė. Kiekvienas kalbėtojas prie mikrofono užtruko ilgiau, nei buvo numatyta. Kai atėjo Vado eilė tarti padėkos kalbą, jam pačiam viskas buvo nusibodę. Jis džiaugėsi galėdamas pasišalinti ir jautėsi dėkingas durininkui, padėjusiam išvengti susidūrimo su minia, plaukiančia lauk pro duris.

Jiems beeinant link automobilio, pakerėtas žvaigždžių spindesio durininkas paklausė:

– Pulkininke Hartai, kaip ten, kosmose?

Vadas apdovanojo jaunuolį savo standartiniu atsakymu:

– Nežemiška.

– Tikriausiai labai jaudina.

– O, taip.

Vadas pridėjo penkių dolerių banknotą prie Melinos duotojo.

– Ačiū, pone. Saugaus kelio.

Segdamasi saugos diržą, Melina pagyrė Vado kalbą.

– Jūsų kalba buvo puiki. Kai nebedalyvausite kosminėse programose, galėsite siekti oratoriaus karjeros.

– Tai daro daugybė buvusių astronautų.

– Neketinat jais sekti?

– Svarstau kelis pasiūlymus.

– Kokius?

Hartas atsisegė švarko sagą.

– Ar negalėtume pasikalbėti apie ką nors kita?

– Atleiskite, aš nenorėjau kišti nosies! – sutrikusi šūktelėjo ji.

– Turėjau galvoje ne tai, bet...

– Mums visiškai nebūtina šnekėtis. Atloškit galvą, užsimerkit ir atsipalaiduokit. Galėjau ir pati suprasti, kad jūs jau sotus nuo kalbų. Tikriausiai dabar mažiausiai trokštate bendrauti.

– Melina, – Vadas palietė jos ranką, sulaikydamas nuo atsiprašinėjimų. – Aš nepavargęs nuo kalbų. Tiesą sakant, būtų malonu pasišnekučiuoti. Tik ne apie mane, gerai? Man nusibodo kalbėti apie save. Ar galime pakeisti temą?

– Žinoma. Apie ką kalbėsime?

– Apie seksą?

– Gerai, – nesutriko ji. – Ar norite išgirsti mano nuomonę šia tema?

– Taip.

– Na, pradėsim nuo to, kad visi turėtų tai daryti.

– Jūs greita, – šyptelėjo jis.

– Taip visi sako. Kartais tai būna mano trūkumas.

– Ar neprieštarausit, jei aš nusivilksiu švarką?

– Ne.

Jis išsinėrė iš smokingo švarko, nusviedė jį ant galinės sėdynės, nusiėmė varlytę ir atsisegė marškinių apykaklę.

– A! Daug geriau.

– Gal norit ko nors išgerti? – pasiūlė ji.

– Neskiesto burbono.

– Turėjau galvoje dietinę kolą ir šaltinio vandenį.

– Neatsisakyčiau šlakelio...

– Į burboną! – vienbalsiai šūktelėjo abu ir nusikvatojo.

Kai juokas nutilo, jis pervėrė ją rimtu žvilgsniu.

– Ar namie jūsų kas nors laukia?

Melina atsakė ne iš karto, ji pasuko galvą tik sustojusi prie ženklo. Jis žvelgė į pilkas akis, kurios buvo gražiausia, ką ji turėjo – tikrai nuostabios akys.

– Kodėl klausiate?

– Nes norėčiau pakviesti jus su manimi išgerti. Ar yra priežasčių, dėl ko neturėčiau taip elgtis?

Ji papurtė galvą, vėl atsigręžė į kelią ir pajudėjo.

– Gerai. Tai ar sutinkate su manim išgerti?

– Vade, jūs turbūt suprantate skirtumą tarp žiniasklaidos ir kitos, geidulingesnės, rūšies palydovių, ar ne?

Jis beveik išsigando, kad peržengė ribą ir įžeidė Meliną, bet jos klausimą palydėjo erzinanti šypsena. Jis pridėjo ranką prie širdies.

– Neturėjau galvoje nieko kita, tik tiek, kad jūs esate profesionalė. – Jis susiraukė ir pridūrė: – Oi, ir vėl negerai pasakiau, ar ne?

– Pritariu, – nusijuokė ji.

Jis atsipalaidavo ir paprašė:

– Papasakokit apie savo darbą.

Svarbiausia ji nusakė trumpai, o vėliau paaiškino išsamiau:

– Daugiausia laiko praleidžiu automobilyje, važinėdama po miestą. Rūpinuosi, kad klientas nepavėluotų į visus susitikimus bei žiniasklaidos renginius, būtų ramus ir geros nuotaikos. Stengiuosi apsaugoti klientą nuo nenumatytos sumaišties, kuri gali laukti bet kuriame maršruto taške.

– Pavyzdžiui?

– Transporto kamščių, renginio atšaukimo iš anksto neįspėjus, paskutinės minutės dienotvarkės papildymų, li-

gos – bet ko, ką įstengiate įsivaizduoti. Kartais dienotvarkė labai įtempta ir laiko pakliūti iš vienos vietos į kitą būna labai nedaug. Todėl aš ir vežiojuosi su savimi visus šiuos daiktus spintelėje prie užpakalinės sėdynės. Aš netgi turiu pirmosios pagalbos vaistinėlę, siuvimo reikmenis ir drėgnų servetėlių.

– Drėgnų servetėlių?

– Kartą lydėjau televizijos žvaigždę, kurią kankino rankos paspaudimo fobija. Ji plaudavo rankas po kiekvieno prisilietimo.

– Kas ji buvo?

Ji pasuko galvą ir klausiamai pažvelgė į jį.

– Ar norėtumėt, kad išpliurpčiau jūsų paslaptis kitiems klientams?

– Aš neturiu paslapčių, – tačiau šelmiška šypsena paneigė jo žodžius.

– Aišku, – nutęsė ji. – Beje, drėgnos servetėlės tinka nuvalyti kosmetikai nuo tamsaus audinio.

– Rimtai? Aha! Kasdien sužinai ką nors nauja?

– Mokausi improvizuodama. Mano darbe svarbiausia, kad mano klientus deramai priimtų vien už tai, kas jie yra. Ir nesvarbu, nusipelnė jie ar ne – raudonas kilimas jiems patiestas visur, kur tik jie beeitų.

– Aš galiu tai patvirtinti.

Ji nusišypsojo.

– Tada aš verta aukso žvaigždės už šį vakarą. Jūs turėjot jausti, kad už nieką neatsakote, išskyrus savo kalbą.

Hartui patiko klausytis Melinos ir jis toliau klausinėjo. Jis sužinojo, kad ne visada jos darbas tik vairuoti ir vadovauti spaudos konferencijoms.

– Jei klientui reikia draugijos, aš ją palaikau. Išmokau būti gera klausytoja. Galiu nuvesti visur, kur tik klientas pageidauja – į restoraną, atrakcionų parką, koncertą, kiną. Vienas nuolatinis klientas rašytojas, kuris kiekvieną pavasarį važinėja pristatydamas savo knygas, mėgsta žaisti biliardą. Taip

jis atsipalaiduoja ir išlaisvina mintis. Mes žaidžiame kiekvieną kartą, kai jis atvyksta.

– Ir tikriausiai visą laiką leidžiate jam laimėti?

– Nė velnio!

Vadas nusijuokė.

– Jūs noriai atliekate šias nedideles papildomas paslaugas?

– Šios „nedidelės papildomos paslaugos", kaip jūs jas pavadinote, verčia nuolatinius klientus grįžti ir rekomenduoti man naujus. Kalbos greitai sklinda, ypač tarp rašytojų, kurie nuolat keliauja. Žinoma, mes, palydovės, pasidalijame savo įspūdžiais apie įžymybes – kuri iš jų maloni, kuri keista, kuri – grynas siaubas.

Vadas tyrinėjo ją iš profilio. Tikriausiai ne jis vienas suvokė, kokia ji patraukli. Važiuoti šalia jos visą dieną uždaroje automobilio erdvėje – didelė pagunda vyrui, esančiam toli nuo šeimos ir namų.

– Tikriausiai jūs turite nusistačiusi tam tikras ribas? Turiu galvoje, teikdama papildomas paslaugas.

– Neinu į striptizo klubus ar barus, kur padavėjos nedėvi liemenėlių. Niekada neužsakau prostitučių – nei vyriškos, nei moteriškos lyties. Jei jiems to reikia – rūpinasi patys. Žinoma, nieko, kas susiję su narkotikais. Ir... – Ji pažvelgė į jį. – Pasakysiu tiesiai, kartą lydėjau aktorių, kuris ėmė grabinėtis pakeliui į viešbutį. Aš sustabdžiau automobilį, liepiau išlipti ir palikau savarankiškai susirasti kelią.

– Kokie buvo padariniai?

– O kam jis galėjo pasiskųsti? Jo vadybininkė – žmona. Tai ji mane pasamdė. Be to, dėl savo begalinio egoizmo jis nedrįso pasakoti, kad buvo atstumtas.

Vadas nusijuokė.

– Pasakykit kokią nors užuominą apie jį.

– Pusamžis eržilas, – padvejojusi tarė ji.

– Galiu išvardinti bent penkiasdešimt. Teatras, kinas, televizija?

– Kinas.

– Tai susiaurina ratą. Kokie inicialai?

Ji papurtė galvą.

– Per lengva.

– O kur jis mėgino grabinėti?

Ji pervėrė jį smerkiamu žvilgsniu.

– Virš liemens ar žemiau? Nors tiek pasakykit.

– Vade!

– Na ir tylėkit. Aš pats išlaisvinsiu savo vaizduotę.

Ji metė rūstų žvilgsnį, bet pamatė, kad jis juokiasi.

– Virš.

– Hm... Negaliu jo kaltinti, kad pamėgino.

– O aš kaltinu. Viską padarysiu, kad patenkinčiau kliento poreikius ir norus. Padorumo ribose.

– O varge!

– Kas?

– Ketinau kai ko paprašyti...

Ji pažvelgė į jį, ir jis pridūrė:

– Tikiuosi, tai bus padorumo ribose.

– Džemi!

– Nepyk, kad atėjau nepaskambinęs, – skubiai tarė jis. – Turėjau tave pamatyti, Džiliana. Ypač kai mūsų pokalbis taip nemaloniai baigėsi.

– Ir man buvo nesmagu.

– Ar galiu užeiti? Tik trumpam. Pažadu neužsibūti.

Ji nelabai apsidžiaugė pamačiusi jį ir susierzino, kad pasirodė nepaskambinęs. Jis turėjo blogą įprotį užsukti neįspėjęs, ir ji širdyje tai laikė jos privatumo pažeidimu.

Vis dėlto jis taip nuoširdžiai, maldaujamai šypsojosi, o durų slenkstis tikrai nebuvo geriausia vieta jo būdo trūkumams aptarinėti, kad ji pasitraukė ir įleido jį vidun.

– Kaip matai, aš nelaukiau pono svečio.

– Tu atrodai nuostabiai. Man labiau patinki be kosmetikos.

– Tada turėtum pasitikrinti regėjimą.

Tyliai juokdamasis jis prisitraukė ją ir švelniai, nereikliai pabučiavo į lūpas. Pakankamai gerai jautė jos nuotaiką ir nenorėjo rizikuoti, įsisiurbdamas ilgu bučiniu. Atsitraukęs įsmeigė žvilgsnį į rankšluosčiu apvyniotą jos galvą.

– Man netgi patinka tavo turbanas.

– Ištepiau plaukus balzamu.

Nors dar nebuvo devynių, ji jau ruošėsi miegoti – vilkėjo medvilninius šortukus ir priderintus marškinėlius. Drabužis buvo patogus, bet ne gundantis. Jos savimeilę užgavo dar ir tai, kad Džemis atrodė lyg ką tik palikęs dirigento pakylą. Paprastai netgi su žalsvai rusvomis kelnėmis ir polo marškinėliais jis būdavo elegantiškas.

Džemis paėmė ją už rankos, nuvedė į svetainę ir pasodino ant sofos šalia savęs.

– Aš turėjau ateiti šįvakar, Džiliana. Nenorėjau laukti iki rytojaus, kad įteikčiau savo dovaną. Tai turėjo įvykti šiandien. Tą dieną, kai tave apvaisino.

Džemis įkišo ranką į kišenę ir ištraukė aksominę dėžutę.

– Džemi! Kai sakei staigmena, aš maniau, kad turi galvoje gėles ar šokoladinius saldainius. Bet tai? Gal reikėjo palaukti kraujo tyrimo, kad žinotume, ar tikrai aš nėščia?

– Noriu, kad tu žinotum, jog aš visą laiką su tavim. Nesvarbu, pastosi tu šįkart ar turėsi vėl mėginti. Noriu kartu su tavim išgyventi šį įvykį. Noriu nuo pat pradžių dalyvauti kūdikio gyvenime.

Ji pažvelgė į dėžutę ir vieną akimirką išsigando, kad jis pasiūlys tuoktis. Bet dėžutė buvo pailga, ne kvadratinė kaip žiedo. Atidaręs dangtelį Džemis jos palengvėjimo šūksnį palaikė susižavėjimu.

– Tau patinka?

– Labai gražus, Džemi.

Auksinė grandinėlė buvo plona, bet pakankamai tvirta, kad išlaikytų širdies formos pakabutį iš rubinų.

– Pagalvojau, kad jis tiks prie tavo odos spalvos.

– Jis tikrai puikus.

Džemis išėmė grandinėlę iš dėžutės ir, apjuosęs Džilianos kaklą, užsegė spragtuką. Paskui, suėmęs už pečių, atgręžė ją veidu į save. Jis atrodė labai patenkintas.

– Tobula. Pažiūrėk.

Jis nuvedė ją prie virš konsolės kabančio veidrodžio. Pakabutis buvo tikrai gražus, rubino atspindžiai krito ant jos odos.

Atgręžusi nugarą į Džemį, ji išsirietė kaip mergina ant žurnalo viršelio.

– Argi aš ne gražuolė?

– Tu gražuolė. Ir seksuali. Netgi su rankšluosčiu ant galvos. Tu gražiai ir seksualiai atrodysi per visą nėštumą.

– Netgi išsipūtusi kaip balionas?

Jis uždėjo vieną ranką jai ant pilvo apačios ir, apkabinęs liemenį kita ranka, prisitraukė arčiau.

– Netgi tada.

Jis pabučiavo jos kaklą murmėdamas:

– Džiliana, noriu tavęs. Prašau, leisk man pasilikti.

Kai jo ranka nuslydo tarp jos šlaunų, ji sustabdė ją atsiprašymo šypsena.

– Atleisk, Džemi.

– Kas tau?

– Neprašyk manęs šiandien, aš nenoriu tavęs atstumti.

– Tai neatstumk. – Jis vėl ištiesė ranką.

Kai jis dar kartą pamėgino ją prisitraukti, Džiliana įsispyrė kulnais į grindis ir rankomis suėmė jo veidą.

– Aš negaliu būti su tavimi šįvakar. Man sunku tai paaiškinti. Nepajėgiau tau paaiškinti telefonu ir nepajėgiu dabar.

– Aš galiu paaiškinti, – nukirto jis. – Tu šiandien pietavai su Melina.

– Kuo čia dėta Melina? – atšovė ji.

– Tu man pasakyk. Kai tik susitinki su ja, aš tampu tau nuodingas.

– Netiesa.

– Tada kas negerai?

– Nemoku pasakyti.

– Pamėgink.

Ji pamąstė ir tarė:

– Man nesmagu mylėtis taip greitai po procedūros.

– Skaičiau, kad gydytojai kaip tik rekomenduoja poroms iškart santykiauti.

Ji nustebo, kad jis žino specialistų nuomonę. Tikriausiai daug domėjosi.

– Tiesa, poroms patariama suartėti...

– Juk mes pora.

– Bet ne ta, kuri daugelį metų mėgino pradėti kūdikį.

– Taigi, mes tik pasimėgausim... – Žaviai šypsodamasis jis uždėjo rankas jai ant liemens.

– Tai labai asmeniška, Džemi, – tarė ji išsilaisvindama. – Mano širdis ir protas šįvakar bus ne čia. Tai nesąžininga tavo atžvilgiu, ir mes nepatirsime džiaugsmo.

Pamačiusi, kad jis mėgina prieštarauti, ji uždėjo pirštus ant jo lūpų.

– Prašau, noriu, kad tu suprastum. Atsisakyk manęs, įsivaizduok, kad man šį vakarą skauda galvą.

Jis murmėdamas pabučiavo jos pirštus, paskui nosies galiuką.

– Gerai. Būčiau nedorėlis versdamas tave. Grįšiu namo ir palįsiu po šaltu dušu. Gal net du kartus. Tikriausiai turėsiu priprasti prie hormonų svyravimų.

– Manau, priprasi, – šypsodamasi atsakė ji. – Susitiksim rytoj.

– Per pietus?

– Paskambink man ryte. Pažiūrėsiu, ar per pietus būsiu laisva. Vis dėlto mes rytoj kuriuo nors metu susitiksim.

Ji palydėjo jį prie durų, jis vėl pakštelėjo jai į lūpas.

– Pakabutis tikrai gražus, – pasakė ji liesdama jį ant kaklo.

– Tu graži. Aš tave myliu.

– Ir aš tave myliu.

4 skyrius

– Valgyti *takų**?

Vadas, tikras nekaltybės įsikūnijimas, pasakė:

– O kaip manėt, ko ketinu jūsų prašyti, Melina?

Ji matė, kaip jis mėgina užgniaužti suktą šypsenėlę.

– Tik jau ne takų.

– Esu šio šlamšto gerbėjas. Be to, aš alkanas.

– Jums nepatiko vakarienė?

– Neturėjau laiko valgyti, nes daugybė žmonių norėjo su manimi pasikalbėti ir prašė autografų. Ar mums reikės išsukti iš kelio, jei norėsim sustoti?

– Takų užkandinę nesunku rasti.

– Ar kas dirbs taip vėlai?

– Dar nėra dešimtos valandos.

– Tikrai? – Jis pažvelgė į laikrodį. – Tikrai. O man atrodė, kad tas banketas niekada nesibaigs.

Po kelių minučių jie sustojo prie greitojo maisto užkandinės. Nors įprastas vakarienės laikas jau buvo praėjęs, čia virė darbas.

– Norit pasiimti išsineštinai ar užeiti į vidų?

Prie langelio stovėjo ilga maisto laukiančių automobilių eilė, bet salėje labai daug žmonių nebuvo.

---

* *Taco* – tradicinis meksikiečių patiekalas – kukurūzų paplotėlis, į kurį vyniojamas įvairus įdaras (*vert. past.*).

– Aš neturiu ko slėpti, – tarė jis. – O jūs?

Ji pastatė automobilį į tuščią vietą aikštelėje.

– Ir aš neturiu ko slėpti, bet mes per daug pasipuošę. Į mus spoksos.

– Kur du stos, viską padarys.

Tai pasakęs, jis ranka apglėbė moters liemenį ir prispaudė prie savęs, kad jie eitų susiglaudę. O, koks geras jausmas! Melina prie vyrų niekada neapsimetinėjo esanti silpna ir bejėgė, bet dabar jai patiko jaustis mažai, trapiai ir labai moteriškai. Jau nuo tos akimirkos, kai jis išėjo pro viešbučio duris, ji ėmė mąstyti, ką jaustų, atsidūrusi taip arti jo. Šis jausmas pranoko visus jos lūkesčius. Hartas buvo be galo vyriškas. Tęsdamas pokštą, jis įsikniaubė į jos plaukus.

– Esu pasirengęs pašalinti visas kliūtis.

Jie pasiekė duris. Tuo metu iš užkandinės išėjo vyras, rankose laikydamas maišelius su maistu. Jis pirmas pasiekė duris ir mandagiai pasitraukė į šoną, juos praleisdamas. Vadas vis dar buvo įsikniaubęs į jos plaukus ir žaismingai agresyviai urzgė. Jis išsiblaškęs padėkojo vyrui, atidariusiam duris.

Jie buvo beįeiną, kai vyras staiga šūktelėjo:

– Ponia Loid? Džiliana Loid?

Ji stabtelėjo ir pažvelgė į jį.

Jis buvo su apdribusiomis žalsvai rusvomis kelnėmis, marškinėliais ir guminėmis šlepetėmis. Šviesūs retėjantys plaukai sulipę sruogomis. Vyras pasitaisė akinius, stumtelėdamas juos aukštyn.

– Pamaniau, kad tai jūs, – pasakė jis.

Vadas pažvelgė į Meliną, paskui į nepažįstamąjį ir kaip patinas, ginantis teritoriją, dar tvirčiau ją priglaudė.

Bejėgiškai šypsodamasi ji sumirksėjo:

– A, aš atsiprašau... Aš ne...

Sutrikęs, kad ji jo neatpažįsta, vyras nurijo seiles ir jo Adomo obuolys dar labai išryškėjo.

– Deilas Gordonas. Aš dirbu Voterse.

– O, taip, žinoma. Sveiki.

Vyras nukreipė žvilgsnį nuo jos į Vadą. Jo trumparegės akys užfiksavo ranką ant jos liemens ir kelias sekundes liko į ją įsmeigtos. Paskui jis vėl pakėlė įžeistą ir sutrikusį žvilgsnį.

Padėtis darėsi nesmagi, ir ji suprato kodėl, todėl žvaliai tarė:

– Atrodo, šįvakar visi nori takų.

– Ką? – Deilas Gordonas atrodė užmiršęs kur esąs. – A! Taip. Norėjau užkąsti.

– Na, tai skanaus!

– Ir jums.

Vadas ją truktelėjo į priekį, jie įėjo į restoraną ir atsistojo į eilę prie bufeto.

– Jūsų draugas? – paklausė jis. – Kokiu vardu jis jus pavadino?

– Jis palaikė mane seserimi Džiliana. Taip nuolat būna. Tokiais atvejais lengviau apsimesti, kad pažįstu, negu aiškintis, kad aš – tai ne ji.

– Jūs tokios panašios?

– Mes identiškos dvynės.

Jo veidas ištįso.

– Juokaujat?

– Ne, aš esu identiška dvynė.

Jis nužvelgė jos plaukus, veidą, akimirką stabtelėjo ties burna. Ji išraudo, pamačiusi, kad jis nuoširdžiai gėrisi. Kai jo akys vėl nukrypo į josios, jis sumurmėjo:

– Kaip gali būti dvi moterys tokiomis pilkomis akimis.

– Ar čia komplimentas? – šypsodamasi paklausė ji.

– O, taip! Ir kad nebūtų jokių nesusipratimų, ką norėjau pasakyti, leiskit paaiškinti. Ponia Loid, jūs labai graži moteris.

– Ačiū, pulkininke Hartai.

– Man net sunku patikėti, kad... Džiliana? – ji linktelėjo, – tokia pat graži kaip ir jūs.

Jo akys įsmigo į josios, ir jie neskubėdami tyrinėjo vienas kitą, kol juos nutraukė užsakymus priimanti moteris.

– Sveiki. Ko pageidausite?

Vadas sunkiai atplėšė žvilgsnį ir atsikrenkštė:

– Ko norėsit, Melisa?

– Ar kviečiat mane vakarienės?

– Taip.

– Tada bet ko. Man viskas patinka.

Kol jis užsakinėjo, ji pažvelgė į duris, pro kurias įėjo. Vyro, prisistačiusio Deilu Gordonu, jau nebebuvo. Vis dėlto jis paliko nemalonų jausmą – lyg voratinklis, lyg kažkas dvokiantis alsuotų jai į sprandą. Tačiau kai Vadas atrakino savo apartamentų „Dvare" duris ir mostelėjo jai užeiti į vidų, ji buvo pamiršusi tą nemalonų susitikimą.

– Džiaugiuosi, kad pasiūlėte pasistiprinti, pasirodo, ir aš alkana. Aš taip pat mažai valgiau per vakarienę.

Pasijutusi kaip namie, ji nusispyrė aukštakulnius batelius, apėjo apartamentų svetainę ir įjungė stalines lempas.

– Skaniai kvepia.

Jie nusprendė maistą išsidėlioti ant kavos staliuko. Ji išvyniojo ir išdėliojo valgius, o Hartas jiems įpylė gėrimų iš baro, kuriame specialiai jam buvo paruošta jo mėgstamo burbono.

– Vandens?

– Ir ledo.

Jis priėjo prie stalo, laikydamas rankose taures, padavė vieną jai, paskui atsisėdo prie staliuko ant grindų priešais ir kilstelėjo taurę:

– Už riebius gramus ir aukštą cholesterolį.

Ji susidaužė ir siurbtelėjo.

– Hm. Ir dar už gerą viskį.

Jie puolė valgyti ir tuoj ėmė kvatotis iš to, kaip naikina maistą. Traškios takų sienelės eižėjo ir jie pirštais graibstė sūrį, salotas ir aštrią mėsą.

– Pagalvosit, kad aš ištisus mėnesius badavau. Vos tik iškeliu koją iš erdvėlaivio, pradedu šluoti tikrą maistą.

– Kosmoso virtuvė ne tokia gera?

– Nebloga, bet... na, suprantat...

Ji taip įdėmiai klausėsi, ką jis kalba, kad, kol jo balsas nenutilo, nesuvokė, jog čiulpia ir laižo savo smilių. Kaip tik tai, o ne astronautų maistas erdvėlaivyje sujaukė jo mintis.

Ji paraudo ir nuleido rankas ant kelių.

– Įsipjoviau popieriumi, – kimiai tarė ji. – Iš maišelio. Manau, druska... ar kas kita ėda žaizdelę...

Ji nutilo, nes jis nesiklausė, tik stebeilijo judančias lūpas, nekreipdamas dėmesio į žodžius. Tiesą sakant, ir ji nieko nebesuprato. Matė, kaip jis žiūri į jos lūpas, ir jos pilvas, nepaisant sotaus maisto, tapo tarsi besvoris.

Galiausiai jis vėl pažvelgė jai į akis.

– Apie ką mes kalbėjome?

Eidamas į automobilį Deilas Gordonas išmetė neatidarytą maisto maišelį į šiukšlių dėžę – buvo per daug nusiminęs, kad pajėgtų valgyti.

Vos nesusivėmęs jis sėdo į automobilį ir sudribo vairuotojo sėdynėje. Uždėjęs rankas ant vairo, jis priglaudė drėgną kaktą ir įtraukė oro per burną, kad nustumtų kamuolį gerklėje. Ašaros kapsėjo ant sunertų plaštakų. Jį išpylė šaltas prakaitas. Naktis buvo šilta, bet ne tiek, kad priverstų jį šitaip prakaituoti. Jo marškinėliai buvo visai permirkę, kai Džiliana Loid ir aukštas gražus vyriškis nešini maistu išėjo iš užkandinės. Plepėdami ir juokdamiesi jie sulipo į leksusą ir nuvažiavo.

Deilas Gordonas paskubomis įkišo raktelį, užvedė variklį ir nusekė juos. Jie važiavo neilgai – iki prašmatnaus viešbučio. Jis buvo girdėjęs apie šią vietą, bet niekada nesilankė viduje. Medžių kamienai priekiniame kieme buvo papuošti lemputė-

mis, nors dar ne Kalėdos, trykštančiame fontane žaižaruodamas taškėsi vanduo.

Leksusas pričiuožė prie žiedinio įvažiavimo. Deilas Gordonas pravažiavo pro šalį, pasiekė kvartalo galą, apsigręžė ir ėmė važiuoti atgal. Jis matė, kaip patarnautojo padedami jie išlipo iš automobilio ir po baltu baldakimu nuėjo link durų.

Džiliana Loid ėjo į viešbutį su vyru, kuris viešai ją grabinėjo, lyg ji priklausytų jam. Ir ji leidosi. Ne, atrodo, kad jai tai netgi *patiko.*

Deilo Gordono pasaulis sudužo.

– Na ir kaip?

Vadas baigė valgyti ir sėdėjo atsilošęs ant sofos, užmetęs koją ant kojos, atrėmęs ranką su taure į kelį.

Melina stebėjo jo ranką, stiprius pirštus, laikančius taurę už kraštų. Puikios rankos. Ji prisivertė sureaguoti į jo klausimą:

– Kas kaip?

– Kai turi dvynę seserį?

Ji surinko pakuotės popierius bei servetėles ir sukišo į tuščią maišelį.

– Juk žinote, kaip jaučiatės, kai jūsų dar kartą paklausia, kaip atrodo kosmosas.

– Neįmanoma paaiškinti, o ir atsibodo pasakoti?

Ji nusišypsojo.

– Panašiai.

– Atleiskit.

– Tai įprastas klausimas, aš jums atleidžiu.

– Gerai. Nes aš jums atleisčiau bet ką, kai šitaip žiūrite į mane.

Ji taip pat pritildė balsą, norėdama prisiderinti prie intymaus jo tono.

– O kaip aš į jus žiūriu?

– Taip pat kaip žiūrėjote, kai aš sakiau kalbą.

– Aš buvau mandagiai susidomėjusi.

– Jūs akivaizdžiai kvietėte.

– Aš niekaip ypatingai į jus nežiūrėjau.

– O ne, žiūrėjot.

– Nenoriu ginčytis, pulkininke, bet koks jums *atrodė* mano žvilgsnis?

– Lyg puikiai žinotumėt, kad vos galiu susitelkti į savo kalbą, nes neįstengiu atplėšti akių nuo jūsų kojų.

– Man paskyrė tą vietą prie to staliuko, – atkirto ji. – Nesirinkau jos vien dėl to, kad atsidurčiau tiesiai prieš jus.

– Bet jūs puikiai tuo pasinaudojote.

Ji abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Aš visada sėdžiu užkėlusi koją ant kojos.

– Ir avėdama aukštakulnius.

– Dažniausiai.

– Ir trumpą juodą sijoną?

– Jis ne toks jau ir trumpas.

– Pakankamai, kad mano vaizduotė smagiai įsisiautėtų.

Ji apsimetė įsižeidusi.

– Pulkininke Hartai, aš esu dama.

– Iki kaulų smegenų.

– Jūsų žvilgsnis neleidžia man jaustis dama.

– Ak, vadinasi, kaltas *mano* žvilgsnis?

– Galime apsikeisti vietomis.

– Gerai. Tai kaip aš į jus žiūriu? Kaip mano žvilgsnis verčia jus jaustis?

– Lyg būtų karštas vasaros vakaras, o aš – ledų porcija.

Prabėgo kelios sekundės, per kurias jų kūnais nuvilnijo geismo srovės. Jis pasilenkė į priekį ir pastatė taurę ant stalo.

– Melina?

– Taip?

– Ar mes miegosim kartu?

Iš susijaudinimo jai užgniaužė kvapą.

– Aš negaliu prarasti reputacijos.

– Ir aš.

Ji tyliai nusijuokė.

– Jūsų reputacija – širdžių ėdikas.

– O jūsų – nepasiekiamoji.

Akimirką padvejojusi, ji atsakė:

– Ne.

Paskui lėtai atsistojo, apėjo stalą ir liko tiesiai priešais jį.

– Paklauskite bet ko apie Meliną Loid, kiekvienas pasakys, kad ji impulsyvi. Vis dėlto, kas benutiktų, ji visada elgiasi tinkamai.

Jis liko sėdėti ant grindų, bet akys slydo į viršų vertindamos moters figūrą.

– O kas yra tinkamai? – kimiai paklausė jis.

Deilo Gordono bute buvo vos šilčiau negu lauke, bet šiandien, kai jis įėjo, vienintelis kambarys atrodė labai tvankus. Atskiras vieno automobilio garažas buvo paverstas butu dešimt metų prieš Perl Harboro mūšį ir nuo to laiko mažai kas pasikeitė. Vienas žingsnis modernizacijos link – oro kondicionierius, tiekiantis drėgną vėsų orą vasarą ir drėgną šiltą – žiemą. Deja, jis buvo įrengtas vieninteliame buto lange ir tai ne tik pažeidė saugos taisykles, bet ir neleido tinkamai vėdinti kambario, todėl oras, kurį Deilas Gordonas švogždamas traukė į plaučius, buvo užsistovėjęs, tvankus ir netinkamas kvėpuoti.

Gordonas išsinėrė iš marškinėlių ir nusviedė juos ant siauros nepaklotos lovos. Jis perbraukė rankomis kaulėtą įdubusią krūtinę, šluostydamas prakaitą nuo blyškios odos ir atsikišusių šonkaulių. Jo speneliai išsišovė nuo šalčio. Jie buvo labai raudoni, aplink apaugę ilgais, tiesiais, šviesiais gyvaplaukiais. Pašėlusiai skubėdamas Gordonas ėmė vaikštinėti apgrioztame kambaryje ir degioti žvakes. Drebančiomis rankomis jis kaišiojo degtukus prie dagčių, kurias degiojo tiek daug kartų, kad ant jų užsidėjo storas suodžių sluoksnis. Paprastai jis degindavo žvakes, kol nebelikdavo vaško.

Karštis ir daugybė rūkstančių žvakių kambario orą darė dar troškesnį. Deilas Gordonas to nepastebėjo. Jis nusispyrė gumines šlepetes, nusimovė kelnes ir glaudes, tada nuogas atsiklaupė prieš grubų altorių. Atsitrenkę į pliko betono grindis jo keliai subarškėjo lyg riešuto kevalai. Deilas Gordonas nieko negirdėjo ir nejautė skausmo. Jo skausmas buvo emocinis, dvasinis, bet tikras. Jam atrodė, kad visi pragaro demonai apniko jį ir bando prasiskverbti per gyvybę palaikančius organus.

Jis palaukė, kol leksusas nuriedėjo „Dvaro" įvažiavimo keliu. Džiliana Loid automobilyje buvo viena. Ji išvyko namo. Kelias valandas sanguliavusi su tuo aukštu, tamsiu vyriškiu, panašiu į indėną, tik turinčiu ryškias mėlynas akis.

Deilui Gordonui jis nerūpėjo. Jam netgi nereikia žinoti jo vardo ir kas jis. Svarbu tik, ką Džiliana su juo veikė. Deilas neturėjo seksualinės patirties, kuria galėtų pasiremti. Tačiau žinojo, ką vyras ir moteris daro likę vieni. Jis matė nuotraukų ir filmų.

Įsivaizdavęs gašlias Džilianos glamones, jos dailias kojas, apsivijusias vyro kūną, kai jis poravosi su ja lyg gyvulys, jis vėl nesusivaldęs pratrūko raudoti.

Gordonas kūkčiodamas ašarojo, melsdamasis prie savo altoriaus. Rauda taip stipriai purtė jo kūną, kad kaulai beveik barškėjo. Jis meldėsi nuoširdžiai atgailaudamas, nes tai buvo ne vien Džilianos nesėkmė. Taip pat ir jo. Jam nepasisekė. Siaubingai.

Tačiau neužteko prisipažinti maldoje. Kad atpirktų savo gėdingą nesėkmę, jis turi būti nubaustas.

Jis pakėlė audeklą, dengiantį komodą, kuri buvo ir jo altorius, ir atidarė vieną iš trijų stalčių. Jame gulėjo odinis bizūnas su keliomis plačiomis juostomis. Gordonas dešine ranka suspaudė prakaito dėmių išmargintą rankeną, skubiai sukalbėjo maldą ir per dešinį petį ėmė plakti nugarą. Jis tol save

plakė, kol kraujas ėmė srūti išsišovusiu stuburu ir lašėti ant grindų. Tada jis nualpo.

Jis atsipeikėjo ant kruvinų grindų, drebėdamas, pritraukęs kelius prie krūtinės. Sustingęs atsistojo ir nusverdėjo į vonią, kurią nuo kambario skyrė susidėvėjusi užuolaida. Atsuko šaltą dušą, vėliau, laukdamas, kol oda nudžius, nusinešė rankšluostį prie altoriaus ir pamėgino iššluostyti kraują nuo grindų.

Jovalas. Jis iš visko padarė tokį niekingą jovalą. Tačiau raudoni dryžiai ant rankšluosčio priminė jam Jėzaus kraują, tekėjusį iš Viešpaties kūno, kai jis kabojo ant kryžiaus. Tuštybė lyginti save su labiausiai gerbiamu pranašu ir kankiniu. Deilas tai žinojo, bet ši mintis jį ramino.

Tačiau plakimasis buvo tik pirmoji jo bausmės dalis. Reikia prisipažinti broliui Gabrieliui, kad jis, Deilas Gordonas, išdavė jo pasitikėjimą ir sužlugdė misiją.

Ašarodamas jis priėjo prie telefono ir blyškia ranka suspaudė ragelį, siaubingai bijodamas to, ką turi padaryti. Dabar vėlu. Gal palaukti ryto? Ne, paros metas nesvarbu. Brolio Gabrieliaus darbas niekada nenutrūksta. Šventykloje į telefono skambučius atsakoma visą parą. Be to, brolis Gabrielius reikalavo iš karto pranešti gerą žinią. Taip pat ir blogą.

Deilas Gordonas atmintinai žinojo telefono numerį. Jis skambino ryte. Tada jis džiaugėsi. Skambino, norėdamas pranešti, kad įvykdė jam pavestą misiją. O, kaip jis didžiavosi!

O dabar... dabar atsitiko tai.

Jo širdis skausmingai daužėsi į šonkaulius, kai jis klausėsi tuščiavidurio, šnypščiančio garso ragelyje, skelbiančio, kad jį sujungė. Po penkto signalo kažkas pakėlė telefono, esančio kalno viršūnėje, toli nuo nykaus Deilo Gordono buto, ragelį.

– Taika ir meilė. Kuo galiu jums padėti?

5 skyrius

Diena bus drėgna ir slogi. Oras atvėso, bet drėgmė nesumažėjo. Deilas Gordonas vėl gausiai prakaitavo. Nuo sūraus prakaito gėlė sučaižytą nugarą, bet jis nekreipė dėmesio į skausmą.

Jis ryžtingai žingsniavo šaligatviu, kaip ir dera tikram kareiviui. Geram ir nuolankiam kareiviui, susitelkusiam į savo užduotį, o ne į kliūtis, kurios gali sutrukdyti ją užbaigti. Priešaušrio tyloje jo trūkčiojantis kvėpavimas buvo vienintelis garsas. Tačiau jis jo negirdėjo.

Kelio niekas neapšvietė. Plonas mėnulio pjautuvas spindėjo horizonte vakaruose. Saulė tekės tik po valandos. Visiškoje tamsoje Deilas Gordonas nesuklydo nė žingsnio. Nors jis čia niekada nebuvo, bet kelią žinojo.

Tvirtu žingsniu jį vedė Dievo apvaizda. Brolis Gabrielius patikino, kad jo kelias bus tiesus ir tikras, ir jis kaip visada buvo teisus. Jis sugebėjo daryti stebuklus, vien savo valios jėga priversdavo įvykti stebuklą, netgi pats nebūdamas toje vietoje. Jis užčiaupė visus rajono šunis – nė vienas net neamtelėjo.

Deilas Gordonas neužsirašė jos adreso, jis buvo jo atmintyje. Jis žengė įsmeigęs akis į priekį, kol priėjo jos namą, tada lėtai, kariškai apsisuko, kad apžvelgtų jį.

Tai buvo vieno aukšto, tradicinio stiliaus plytinis namas, medžio apdaila – balta, priekinės durys tamsios – mėlynos,

gal žalios ar net juodos – tamsoje sunku pasakyti. Kiemas tvarkingai prižiūrėtas.

Ji turėjo palikti šviesą priebutyje, kad būtų saugiau, eidamas takeliu pamanė Deilas Gordonas. Jis nebijojo, kad ji ar jos kaimynai jį pastebės. Jam sakė, kad taps nematomas, ir jis tuo tikėjo.

Trys plačios, neaukštos pakopos vedė link priešakinių durų, kurias puošė vazonai su žydinčiomis chrizantemomis. Gordonas apgaubė delnais akis ir pažvelgė pro vėduoklės formos langą virš durų. Jis matė tik blyškų švytėjimą namo gilumoje. Kitur buvo tamsu. Jis patikrino priešakinių durų spyną – užrakinta. Nulipęs nuo priebučio paklibino tris fasadinius langus, kol rado vieną neuždarytą.

„Jei įrengta namo apsaugos sistema ir įsijungtų signalizacija, turi būti pasiruošęs veikti žaibiškai, kol pasirodys kaimynai ir policija“, – brolis Gabrielius viską apgalvojo.

Deilas Gordonas nusišluostė į kelnes prakaituotus delnus, keletą kartų giliai įkvėpė ir iškvėpė, išpūsdamas savo degančius skruostus – kaip olimpinis sunkumų kilnotojas, pasiruošęs kelti štangą.

Atsargumo priemonių neprireikė – kai jis staigiu judesiu pakėlė langą, signalizacija neįsijungė. Paskui jis pusę minutės stovėjo apmiręs ir klausėsi, ar name kas nejuda. Nieko neišgirdęs išsitiesė ir įlipo pro langą. Jo akys apsiprato su tamsa tiek, kad matytų aplinką. Jis pakliuvo į svetainę. Čia skaniai kvepėjo – gėlėmis ir prieskoniais. Uosdamas kelią Gordonas priėjo prie stalo, ant kurio stovėjo krištolo vaza, pilna sausų žiedlapių ir cinamono lazdelių. Pasilenkęs įkvėpė malonų aromatą. Jis niekada negyveno taip kvepiančiuose namuose. Būtų gera pasimėgauti, bet užduotį liepta įvykdyti iki saulėtekio, todėl jis išsitiesė ir apsidairė.

Gordonas troško įjungti šviesą ir apžiūrėti kambaryje kitus daiktus. Jis norėjo pabūti tarp tų daiktų, kuriuos ji kasdien lietė. Ant stalų gulėjo knygos, žurnalai, nuotraukų rėmeliai,

bet buvo per tamsu įžvelgti, kas tose nuotraukose. Jis beveik susigundė pasiimti ką nors, kad turėtų kokį nors jai priklausiusį daiktą. Tačiau tai būtų vagystė, o jis – ne vagis.

Jis atsargiai slinko, stengdamasis neatsitrenkti į baldus. Grindys buvo medinės, bet jis ėjo taip atsargiai, kad nė viena lenta negirgžtelėjo. Gordonas pažvelgė į šviesą, kurią matė pro duris. Tai buvo lemputė virtuvėje – gartraukyje virš viryklės. Jis ketino ją išjungti, bet sudvejojo. Brolis Gabrielius liepė neliesti nieko, ko nereikia.

Bet brolis Gabrielius nesužinos, tiesa?

Deilas Gordonas pakėlė stiklinę ir atsigėrė. Joje buvo vanduo. Tačiau jis šiek tiek apsvaigo nuo minties, kad gėrė po jos, kad jo lūpos ir liežuvis lietė paviršių, kurį neseniai lietė ji. Tai buvo beveik religinis jaudulys. Jo širdis taip daužydavosi, kai klausydavosi brolio Gabrieliaus pamokslų įrašų.

Tačiau jam tai buvo ir kūniška patirtis. Jis perbraukė liežuviu stiklinės kraštelį ir iš vidaus, ir iš išorės. Kvėpavimas padažnėjo, jis pradėjo sunkiai alsuoti, glaudėse pajuto susitraukimus, žinojo – seksualumas nepadoru.

Gana! Ką jis daro? Jis negali blaškytis. Negali leisti, kad jį užvaldytų ta nedėkinga kekšė Džiliana Loid. Jis pastatė stiklinę ir atsuko jai nugarą, simboliškai nusigręždamas nuo pagundos.

Jis skubiai ir tyliai žengė į kambarį, kur sustojo, kad nusiramintų ir susivoktų kur esąs.

Į kitą pusę nuo pagrindinio kambario ir virtuvės buvo tamsus koridorius. Jame trejos durys. Vienos veda į kambarį, kuriame ji miega. Įsivaizduodamas, kad jis – tik šešėlis, Deilas Gordonas nuslinko koridoriumi.

Pirmame kambaryje stovėjo rašomasis stalas, kompiuteris, spintelė su stalčiais ir fakso aparatas. Ant sienos kabojo kamštinė lenta, prismaigstyta raštelių ir vizitinių kortelių. Čia jos kabinetas.

Antros durys atsivėrė į mažą, tvarkingą miegamąjį. Lova buvo apdengta gražia, švelnių spalvų lovatiese, kojūgalyje

gulėjo sulankstytas senovinis pledas. Dar stovėjo kėdė, apskritas staliukas, užtiestas staltiese, deranča prie lovatiesės. Tikriausiai svečių miegamasis. Jis vėl išėjo į koridorių.

Apdovanotas aštria uosle, dar neįėjęs pro duris, Deilas Gordonas žinojo, kad ras ją ten. Jis užuodė jos šampūną. Įšilusios nuo miego moters odos kvapas virto skoniu jo burnoje.

Kambaryje buvo tamsu, bet jo akys, galutinai apsipratusios, aiškiai įžvelgė moterį. O gal iki šiol jį lydėjusi Dievo apvaizda ir dabar suteikė jam galią matyti tamsoje.

Jo širdis daužėsi, tačiau ne iš baimės ar nerimo, o iš susijaudinimo, virpulio, kad atsidūrė taip arti jos, vienos iš išrinktųjų. Bent jau tokia ji buvo, kol...

Nereikia apie tai galvoti, nes jis įtūš. Pasidarys silpna, jei galvos apie tą aukštą, ją gniaužantį ir glamžantį vyrą, suteršusį jos kūną. Apsivems, įsivaizdavęs, kaip ji spaudžiasi prie jo ir dejuoja iš malonumo, atsiliepdama į tokią šlykštynę.

Ji miegojo ant pilvo, pasukusi galvą į šoną. Deilas Gordonas matė vieną skruostą, vieną akį, vieną mažą ausį. Ji alsavo tyliai, bet jis užuodė jos kvapą. Jos tamsūs plaukai buvo vėduokle pasklidę ant pagalvės – palaidi ir švelnūs kaip šilkas.

Prie lovos, ant grindų, gulėjo du drabužiai. Jis pasilenkė ir pakėlė juos. Pižama. Trumpa, berankovė, priekyje susegiojama palaidinukė. Jis palietė švelnią medvilnę, lietusią jos krūtis, pakėlė prie veido ir giliai įkvėpė. Galva apsvaigo pagalvojus, kaip jos nuoga oda trinasi į audinį, jis įgauna krūtų formą. Švelnus audinys išryškintų spenelius, kuriuos būtų žindęs kūdikis.

Tik dabar kūdikio nebebus.

Jis sielvartingai padėjo pižamos viršutinę dalį lovos kojūgalyje, bet ir toliau švelniai spaudė rankomis šortukus. Nors ir žinodamas, kad vėsiame kambaryje jie neišlaikė jos kūno šilumos, jis įsivaizdavo, kad audinys dar šiltas ir drėgnas jos moteriškumo šerdyje. Jis išvertė šortus, priglaudė prie savo šakumo ir pradėjo trinti. Net ir per kelis audinio sluoksnius

jis jautė erekciją. Toks pojūtis retai apimdavo Deilą Gordoną. Nuo to įvykio, kai vidurinėje mokykloje per fizinio pamoką berniukai nutraukė jo glaudes ir ėmė tyčiotis, kokia maža jo varpa, jis ignoravo tą bjaurų daiktą tarp kojų. Jis šlykštėjosi jį liesti netgi šlapindamasis ar trindamas duše, kol taps visiškai švarus.

Deilas mirtinai nuliūsdavo, kai kartais atsibudęs suvokdavo, kad organas jį išdavė miegantį ir išterliojo paklodes, kaip tą rytą, kai motina pastebėjo šį baisų dalyką, kurį jis darydavo lovoje kiekvieną naktį. Ji privertė jį plakti save iki kraujo, kad atpirktų savo neskaisčias mintis ir darbus.

Brolis Gabrielius motinai pritarė.

Tenkinti kūną – nedora. Jis turi likti skaistus, nes kūniška prigimtis – dvasingų žmonių prakeiksmas. Taip jam pasakė brolis Gabrielius, ir Deilas Gordonas dabar kaip niekad gerai suprato šią tiesą. Jei jis bus neatsargus, jo malonumas jį užvaldys, aptemdys protą ir sukels pavojų užduočiai.

Vis dėlto jam taip patiko trinti Džilianos Loid pižamos kelnaites į save. Malonumas buvo toks stiprus, kad jis nepajėgė liautis. Neįstengė sulaikyti kimios gyvuliškos palaimos dejonės ir šventos gėdos.

Tai pažadino ją.

Ji atsimerkė, bet nepajudėjo. Lyg mėgindama prisiminti, kur ji, ir suvokti, kas ją pažadino. Paskui, pajutusi, kad jis čia, skubiai apsivertė ant nugaros ir suklykė.

Klyksmas nebuvo garsus – trumpas, ne visai susiformavęs, lyg dalis jo išsiveržė iš gerklės, o kita įstrigo.

– Labas, Džiliana.

Ji aiktelėjo.

– Ką jūs čia veikiate?

Ji atpažino jį. Dabar atpažino. Prisiminė jo veidą. Ir jis džiūgavo, būdamas tikras, kad tai paskutinis veidas, kurį ji mato.

6 skyrius

– Ponia Melina Loid?

Pabudinta iš gilaus miego, ji numetė antklodę, sugriebė chalatą, nevalingai išsverdėjo iš miegamojo ir nuslinko link laukujų durų tik tam, kad nutildytų tą kurtinamą skambesį.

Mieguista, apsvaigusi, ji ne iš karto suvokė, kad tai jau ne sapnas, kad ji pabudo, stovi ir žiūri į du uniformuotus Dalaso policininkus. Miglota periferine rega ji įžvelgė patrulių automobilį, stovintį įvažiavimo keliuke.

– Ponia Loid?

Ji nubraukė nuo veido plaukus.

– Taip. Atleiskit, aš... Ko jūs norite?

– Aš – kapralas Luisas, o čia kapralas Kaltreinas.

– Ar kas nors atsitiko?

– Gal mes galime užeiti?

Tą akimirką ji visiškai išsibudino.

Juk policininkai tokį ankstyvą metą nevaikšto po namus pardavinėdami bilietus į labdaros balių. Jei užsidegtų namas, išprotėjęs snaiperis paimtų įkaitais visą rajoną ar užgriūtų kitokia nelaimė, jų automobilio švyturėliai žybsėtų, policininkai įsakinėtų, ką reikia daryti.

Ne, jie neatėjo įspėti apie galimą pavojų. Įvyko kažkas baisaus. Juos čia atvedė kokia nors tragedija. Antraip ka-

pralai Luisas ir Kaltreinas nesiprašytų į vidų. Ir nebijotų žiūrėti jai į akis.

– Kas atsitiko? – Ji įsitvėrė durų. – Sakykit!

Luisas ištiesė ranką, bet ji išvengė jos ir atbula pasitraukė į koridorių. Policininkai nusekė iš paskos. Kaltreinas uždarė duris, o jo partneris atsargiai priėjo prie jos.

– Gal atsisėskit, ponia Loid.

– Aš nenoriu sėstis, noriu žinoti, kas darosi ir kodėl jūs čia.

Ji susierzinusi pažvelgė į abu, ir, matyt, jie suprato, kad bus išmintingiau, jei pasakys neišsisukinėdami. Luisas, komandos kalbėtojas, tarė:

– Jūsų sesuo... Jos namuose atsitiko nelaimė. Naktį arba anksti ryte. Mes dar nežinom.

– Ar ji sveika?

Kaltreinas žvelgė į savo uniforminių batų galus. Luisas atsikosėjo į delną, bet galiausiai išdrįso pažiūrėti jai į akis.

– Ne, ponia, gaila, bet ne. Ji rasta negyva šįryt.

Ji pasijuto taip, lyg plaučius būtų pervėręs geležinis strypas. Moteris triukšmingai iškvėpė, keliai sulinko. Luisas ištiesė jai ranką ir šįkart ji leidosi prilaikoma, kol sudribo į krėslą. Kambarys pasviro, jai sutraukė skrandį. Atrodė, ausų lezgeliai užsidegė, ant jos nusileido tamsos užuolaida. Ji kažkaip įstengė išsilaikyti nenualpusi, bet alsavo trūkčiodama. Luisas liepė Kaltreinui atnešti jai stiklinę vandens ir šis su palengvėjimu išėjo ieškoti virtuvės.

Ji užsidengė burną ranka, delnas buvo drėgnas, šalti pirštai virpėjo. Akis temdė ašaros, bet tai buvo šoko, o ne sielvarto ašaros. Sielvartauti dar per anksti.

Ji negalėjo patikėti. To negali būti. Tikriausiai tai blogas sapnas, iš kurio ji tuoj pabus. Prašau, tegul tai įvyksta greičiau. Ji su palengvėjimu sukalbės padėkos maldą, kad tai buvo tik sapnas. Galbūt prisimins jį dieną ir krūptelės, o paskui padarys ką nors kvaila, kad nusikratytų slogių jo likučių. O rytoj jau bus jį visiškai užmiršusi.

Arba, jei tai ne blogas sapnas – turbūt siaubinga klaida. Jie tikrai suklydo. Policija sumaišė namus ar žmones. Jie baisiai suklydo. Ji paduos į teismą Dalaso policijos skyrių, kad turėjo visa tai patirti.

Ne, ne, palaukit. Ji nusiųs kiekvienam skyriui po krepšį vaisių, sūrio ir dešrelių, nes siaubingai apsidžiaugs, kad jie šitaip suklydo.

Vis dėlto kai ji pakėlė pavandenijusias akis į policininką ir paklausė, ar jis tuo tikras, suvokė, kad fantazijos apie košmarus ir klaidas taip ir liko tik fantazijos.

– Viena jūsų sesers kaimynė, žinodama, kad ji keliasi anksti, šįryt, apie pusę aštuonių, atėjo pasiskolinti kavos. Ji kelis kartus paskambino. Ponios Loid automobilis stovėjo prie namo, todėl kaimynė pamanė, kad jūsų sesuo namie. Ji žinojo, kur paslėptas atsarginis raktas, ir įėjo į vidų. Ji rado jūsų seserį miegamajame.

Kaltreinas grįžo su stikline vandens iš čiaupo. Luisas paėmė ją ir padavė moteriai. Baimindamasi, kad vos ką nors prarijusi iš karto išvems, ji pastatė vandenį ant staliuko prie krėslo.

– Kaimynė pasakė jūsų vardą tyrėjui, – kalbėjo Luisas. – Jis atsiuntė mus, kad jums praneštume.

– Ji mirė? – Moteris netikėdama papurtė galvą. – Kaip?

Luisas sumišęs pažvelgė į partnerį, bet nė vienas nedrįso nieko pasakyti.

– Atsakykit man, – reikalavo ji. Balsas užlūžo. – Jūs sakėt... jūs sakėt, kad įvyko nelaimė. Kas atsitiko? Kas nors su krosnimi? Ji uždusо? Jai infarktas ar alergija? Kas?

– Ė-ė-ė... ne, ponia. Panašu į žmogžudystę.

Jos plaučiai vėl sušvokštė, staigiai įkvėpus oro.

– Man labai gaila, ponia Loid. Neįmanoma to pasakyti švelniau. Jūsų sesuo nužudyta. Pakankamai žiauriai.

– Žiauriai, – pakartojo ji plonu balsu.

– Tyrėjai jau atvyko, nusikaltimo vietos apžiūros komanda pakeliui.

Ji pašoko.

– Aš važiuoju ten.

– Tai neišmintinga, – skubiai paprieštaravo Luisas, sumojuodamas rankomis. – Jūsų sesers kūnas bus išvežtas.

– Aš važiuoju ten.

Ji nubėgo į miegamąjį, nusimetė chalatą ir naktinukus, sugriebusi iš spintos džinsus ir palaidinukę užsitraukė juos, įsispyrė į sportinius batelius. Stvėrė piniginę, automobilio raktelius ir po dviejų minučių vėl buvo pas policininkus prie įėjimo durų.

Pamatęs rankoje suspaustus raktelius, Luisas pasisiūlė ją nuvežti.

– Aš važiuosiu pati, – atkirto ji, stumdama jį iš kelio.

– Aš negaliu leisti jums vairuoti tokios būklės. Kelsite pavojų ir sau, ir kitiems vairuotojams. Galbūt jus galėtų lydėti draugė...

– Viskas gerai. Aš važiuosiu su jumis, tik, prašau, važiuokim.

– Atminkit, kad namas – nusikaltimo vieta, – pasakė Luisas, – galbūt jūsų net neįleis į vidų.

– Norėčiau pamatyti tą, kuris įstengtų man sutrukdyti.

Kelionė automobiliu nuo Melinos namų iki Džilianos truko vienuolika minučių. Jie užfiksavo laiką. Vis dėlto šiuo paros metu prie mokyklų vyko intensyvus judėjimas. Kaltreinas tylėdamas vairavo lėčiau, negu nustatyta greičio riba, todėl atrodė, kad trumpa kelionė užsitęsė tris kartus ilgiau negu paprastai. Luisas, visą kelią išlikęs budrus, kelis kartus teiravosi:

– Kaip jūs jaučiatės, ponia Loid?

Ji neatsakinėjo. Žinoma, ji jaučiasi blogai, ir jis tai žino. Kam tikinti, kad viskas gerai, jei taip nėra.

Vienintelė priežastis, kodėl ji nesispardė ir neklykė, buvo ta, kad isterijai trūko energijos. Šokas ją taip sukaustė, kad

ji nepajėgė verkti, negalėjo nieko daryti, tik tuščiu žvilgsniu spoksojo pro automobilio langą ir mėgino suvokti, kas atsitiko. Neįmanoma. To negali būti.

Kitiems tai buvo įprasta diena. Motinos skubėjo išleisti vaikus į mokyklą. Sutuoktiniai skubėdami derino tvarkaraščius ir bučiavosi atsisveikindami. Pensininkai skaitė rytinius laikraščius ar žiūrėjo žinias per televizorių.

Visi, išskyrus ją, ramiai, abejingai laikėsi savo kasdienio ritmo. Liūdna, kad niekam nerūpi jos tragedija. Jos gyvenimą sukrėtė baisus, neįtikėtinas įvykis. Nuo šiol viskas bus kitaip. Ji visiems laikams neteko savo dvynės sesers. Ar kas nors tai suvokia? Atrodė, kokia stulbinama neteisybė, kad visas pasaulis neapmirė stebėdamas ši tragišką, gyvenimą aukštyn kojom verčiantį įvykį.

Nekęsdama visų, kuriems ši diena buvo tokia įprasta, ji jiems pavydėjo. Beviltiškai troško, kad galėtų atsukti laiką atgal, kai chaotiškas darbo grafikas, nubėgusi kojinės akis ar nulūžęs nagas tapdavo dienos tragedija. Ji norėjo grįžti į vakar dieną, į vakar vakarą ar valandą prieš, kai ramiai, palaimingai miegojo, nenujausdama apie artėjančią tragediją.

Ji ir vėl pasidavė fantazijoms. Staiga jie pasuko už kampo į kvartalą, kur įvyko žmogžudystė, ir akimirksniu viskas tapo per daug tikra ir per daug aišku. Gatvėje netvarkingai stovėjo keli greitosios pagalbos ir pareigūnų automobiliai. Geltona juosta, žyminti nusikaltimo vietą, supo visą namą. Namas turėjo prašmatnias juodas langines ir spindinčias juodas duris. Uniformuoti vyrai ir moterys vaikščiojo atlikdami įvairias užduotis arba maišėsi aplink ir stengėsi atrodyti užsiėmę.

Išilgai šaligatvių abiejose gatvės pusėse mažomis grupelėmis būriavosi kaimynai. Kai kuriuos jau apklausė policija.

– Kol kas nėra jokių liudininkų, – pranešė jai Luisas, pasekęs jos žvilgsnį.

Dėl susigrūdimo gatvėje patrulių automobilis vos šliaužė, galiausiai Kaltreinas jį sustabdė.

– Ar negalite pasignalizuoti, dar ką nors padaryti, – nekantriai paklausė ji.

– Atleiskit, ponia Loid. Deja, nusikaltimo vieta visada pritraukia minią.

Kai vaikas ant dviračio pralėkė pro šalį ir atsistojo ant užpakalinio rato, jos kantrybė baigėsi.

– O, dėl Dievo! Išleiskite mane.

Luisas pajuto, kad ji vos valdosi, ir mostelėjo Kaltreinui sustoti kiek įmanoma arčiau prie automobilių aikštelės. Vos tik jis išlipo ir atidarė užpakalines dureles, ji pastūmė jį ir nubėgo likusį kelią iki namo, nekreipdama dėmesio į nustebusius smalsuolius.

Ji perlindo juostą, ir keli policininkai puolė rėkdami sustoti. Tačiau ji nubėgo per veją ir pro priekines duris įsmuko į prieškambarį. Čia ją sugriebė trys policininkai.

– Aš privalau ją pamatyti, praleiskit mane!

Sunkiai alsuodamas įbėgo Luisas.

– Ji aukos sesuo.

– Dvynė! – pataisė ji ir jai pačiai tai nuskambėjo kaip šiurkštus pamišusios moters klyksmas. – Aš noriu ją pamatyti. Prašau, įleiskite mane, aš privalau ją pamatyti!

– Tiesą sakant, jūs to nenorit, ponia Loid. Bent jau ne dabar. – Neuniformuotas vyras priėjo ir parodė jai savo ženkliuką. – Vyresnysis kapralas Losonas, Žmogžudysčių skyrius.

– Praleiskit mane, prašau, prašau.

– Aš suprantu jūsų norą įsitikinti, kad ji negyva, ponia Loid. Tikrai suprantu.

– Tada leiskit man ją pamatyti.

Jis ryžtingai papurtė galvą, bet balso nepakėlė.

– Ekspertai renka įkalčius. Kuo mažiau ten žmonių, – jis mostelėjo galva į miegamąjį koridoriaus gale, – tuo mažiau nereikalingų pėdsakų nusikaltimo vietoje, tuo didesnė tikimybė,

kad rasim įkalčių, nuvesiančių mus pas įtariamąjį. Juk norite sužinoti, kas nužudė Džilianą, ar ne? Ir norite žinoti kodėl?

Detektyvas atvirai demonstravo vadovėlio „Psichologija 101“ žinias. Žinoma, jis turėjo patirties, kaip elgtis su isteriškais žiauriai nužudytųjų giminaičiais. Jo ramus elgesys sutramdė ją. Ji liovėsi kovoti su ją laikančiais policininkais. Losono akys hipnotizuodamos žvelgė į jos. Kitokiomis aplinkybėmis šis vyras nebūtų turėjęs jai jokios galios, bet dabar sveiku protu ji suvokė norinti, kad kas nors jai vadovautų. Ji troško, kad kas nors atkurtų tvarką jos gyvenime, kuris staiga, be įspėjimo, virto chaosu.

– Mes dirbsime kartu, kad rastume visus atsakymus, gerai? – pasakė jis.

Ji nuleido galvą.

– Taip. Aš noriu, kad tą, kuris taip padarė, surastų, suimtų ir nuteistų. Todėl kol kas bus geriau, jei mes neisime į nusikaltimo vietą. Antraip rizikuojame netekti įkalčių, ir tas, kuris nužudė jūsų seserį, išsisuks.

– Aš nenoriu... – Ji nutilo ir nurijo seiles. – Aš nenoriu, kad jis išsisuktų. Noriu, kad jį pagautų ir nubaustų.

– Tada mes susitarėm. – Jis staigiai mostelėjo ranka, policininkai atsargiai ją paleido ir atsitraukė per kelis žingsnius.

Ji kietai sunėrė rankas, lyg laikydama save.

– Ar žinote, kas atsitiko?

Jis mostelėjo jai svetainės link.

– Prisėskim. Turiu jums keletą klausimų.

Vaizdą į miegamąjį užstojo technikas, nuo durų rėmų imantis pirštų atspaudus. Gal ji tik apimta iliuzijos, kad jos neišmuš iš vėžių niekas, kad ir ką pamatytų. Kažin ar panašios scenos per televiziją ir filmuose paruošė ją rūsčiai realybei? Pakliūti į tokią situaciją daug blogiau, negu galima įsivaizduoti ar pamatyti filme. Dabar kiekvienas jos nervas buvo gyvas ir jautrus. Be keistų vaizdų ar garsų, ji užuodė nepažįstamą kvapą, nuo kurio ją pykino.

Kai ji atsisėdo ant sofos, Losonas pasiteiravo, ar jai nieko nereikia. Ji papurtė galvą.

– Nenorit atsigerti?

– Ačiū, ne.

Detektyvas įsitaisė ant otomanės priešais.

– Gal reiktų kam nors paskambinti?

– Mano... – Prasiveržė ašaros. Ką tik akys buvo sausos, bet staiga ašaros ėmė byrėti, srūti skruostais, pradėjo bėgti nosis. Losonas mostelėjo, kad policininkas atneštų popierinių nosinaičių, ir šis netrukus padavė pakelį.

Ji nusišluostė akis, išpūtė nosį.

– Ketinau pasakyti, kad reikia paskambinti seseriai. Matot, mes esam... mes buvom labai artimos.

Detektyvas liūdnai linktelėjo.

– O jūsų tėvai?

– Mirę.

– Daugiau brolių ar seserų?

– Nėra. – Ji kostelėjo. – Tik mes.

Detektyvas susiraukė apgailestaudamas.

– Žinau, kad tai labai sunku, ponia Loid. Bet jums teks atpažinti kūną.

Ji sunkiai nurijo seiles, bet linktelėjo, kad supranta.

– Ją radusi kaimynė iškart atpažino, o jūs nuostabiai panaši į ją.

– Kas jai atsitiko, detektyve? – Ji neprisiminė jo laipsnio, bet jis jos nepataisė.

Iš pirmo žvilgsnio Losonas jai pasirodė kvadratinės formos. Jo liemuo priminė dėžę, įkištą į švarką, coliu ar dviem per trumpą ir vienu dydžiu per mažą. Jo sprandas buvo storas, antakiai išilgai kaktos sudarė tankią, vešlią liniją.

Jaunystėje jis tikriausiai sportavo. Galbūt buvo futbolo puolėjas ar imtynininkas. Dėl stambaus kūno sudėjimo detektyvas atrodė piktas. Akys buvo pavargusios, šiek tiek ciniškos, bet su ja jis elgėsi maloniai, užjaučiamai.

– Aš nevyniosiu visko į vatą, ponia Loid. Tai buvo žiaurus užpuolimas. Jūsų seserį nužudė aštriu daiktu, tikriausiai peiliu.

– Ją nudūrė?

– Smeigė kelis kartus.

Ji kimiai sudejavo, apkabino save rankomis, pasilenkė į priekį ir ėmė linguoti pirmyn atgal, kietai užmerkusi akis, iš kurių vėl pabiro ašaros.

– Aš jus labai užjaučiu, – sumurmėjo detektyvas. – Gal norėtumėt, kad ateitų koks nors artimas žmogus?

Ji atmetė siūlymą stipriai papurtydama galvą.

– Ar ją išprievartavo?

– Teismo medicinos ekspertas dabar apžiūrinėja kūną, fotografuoja jį. Paskui kūną išveš į morgą, atliks skrodimą...

– Detektyve, – pertraukė ji. – Ar ją išprievartavo?

– Tikrai dar nežinau. Kol kas nepanašu, kad jūsų seserį išžagino, bet supraskit, kad šiuo metu mes dar negalim būti tikri.

– Ačiū, kad esate atviras.

Detektyvas pakeitė padėtį ant otomanės ir iš viršutinės kišenėlės išsitraukė užrašų knygelę ir parkerį.

– Ar galėsite atsakyti į kelis klausimus?

– Žinoma, aš noriu padėti, kuo tik galiu, bet ar turime tai atlikti dabar?

– Kuo greičiau nustatysime motyvą, tuo greičiau žinosime, kur ieškoti įtariamojo.

– Iš kur aš galiu žinoti, koks buvo žudiko motyvas?

– Patikrinsime jūsų sesers aplinką, draugus, pažįstamus, darbo įpročius ir panašiai. O paskui eisime tolyn.

Ji linktelėjo, kad supranta, nusišluostė ašaras, išsišnypštė ir vos matomu rankos mostu parodė jam, kad pradėtų.

– Ar ji turėjo jums žinomų priešų?

– Ne.

– Pavydų buvusį vyrą?

– Ji niekada nebuvo ištekėjusi.

– Pavydų buvusį meilužį ar draugą?

– Ne.

– Buvusį bendradarbį, kerštingą bendradarbį?

– Ji su visais gerai sutarė.

– Kiek jums žinoma.

– Pone Losonai, jei ji būtų turėjusi priešų, aš būčiau žinojusi.

– Ji jums pasakojo viską?

– Taip.

– Netgi asmeninio gyvenimo smulkmenas?

– Negaliu būti tikra, kad ji man pasakojo viską, bet negalėjo turėti didelės, tamsios paslapties, kaip ir aš nieko nebūčiau nuo jos slėpusi. Mes netgi telefonu iš vieno žodžio pajusdavome viena kitos nuotaiką. Aš būčiau pastebėjusi, jei ji būtų dėl ko nors nerimavusi. Mus siejo kažkokia telepatija. Aš sugebėjau skaityti jos mintis. Toks reiškinys dažnas tarp dvynių.

– Esu girdėjęs apie tai. Ar ji niekada neminėjo persekiotojo?

Ji atsiduso. Ar jis nesiklauso?

– Ne.

– Ir jūs neprisimenate nė vieno, kas būtų ant jos griežęs dantį?

– Ne.

Detektyvas patapšnojo parkeriu per knygutę ir prikando žandą.

– Kas yra? – paklausė ji.

– Na, mes nemanom, kad tai buvo atsitiktinis užpuolimas. Tai ne įsilaužimas ir ne vagystė. Atrodo, nieko nepaimta. Žinoma, vėliau jūs galėsite mums padėti, kai pasižvalgysite po kambarius. Mes radome vėrinį su rubinu ant naktinio staliuko šalia lovos. Įsilaužėlis tikrai būtų jį pastebėjęs.

– Tai Džemio dovana. Atnešė ją vakar vakare.

– Džemio?

Atrodė, detektyvo ausys atlėpo. Jis apsikeitė reikšmingais žvilgsniais su kitais policininkais, kurie stovėjo netoliese ir klausėsi.

– Džemis Heningsas. – Ji netikėdama papurtė galvą. – Kaip aš jo nepaminėjau? Visiškai jį pamiršau. Aš negalvojau...

– Kas jis?

– Ji su juo susitikinėjo.

– Jos vaikinas?

– Taip.

– Ar turite jo telefono numerį?

Ji išsigandusi nužvelgė policininkų grupę.

– Taip, bet... bet Džemis negali būti su tuo susijęs.

– Tačiau jam reikia pranešti, ar ne? Ir jei jis čia buvo vakar, mums būtinai reikia jį apklausti.

Ji pasakė biržos tarpininkų firmos pavadinimą, kurioje dirbo Džemis Heningsas.

– Jis būna ten anksti, kol dar neatsidariusi Niujorko birža.

– Tada tikriausiai jis jau darbe. – Losonas liepė Kaltreinui paskambinti. – Paprašykite, kad jis atvyktų. Nesakykit, kas atsitiko.

Ji matė, kaip uniformuotas policininkas išėjo, laikydamas rankoje mobilųjį telefoną, tada vėl kreipėsi į Losoną:

– Tai žiauru, ar ne?

– Tai, kas atsitiko jūsų seseriai, siaubingai žiauru, ponia Loid. Tai dar viena priežastis, kodėl aš nemanau, kad motyvas – apiplėšimas. Paprastai užkluptas įsilaužėlis išsigąsta ir mosteli peiliu. Jis impulsyviai sureaguoja ir kas nors žūsta. Jokio išankstinio pasiruošimo.

Ji pažvelgė į miegamąjį ir tyliai paklausė:

– Čia buvo ne taip? Manote, ruoštasi iš anksto?

Jis liūdnai linktelėjo.

– Manau, kad jūsų sesuo buvo taikinys. Ir tai ne tik nuojauta. Yra įrodymų.

– Kokių įrodymų?

Įėjęs Kaltreinas prakalbo pirmą kartą:

– Heningsas jau važiuoja.

Losonas linktelėjo, atsakydamas policininkui, bet nenuleido nuo jos akių.

– Ar jūsų sesers ir Heningso santykiai buvo rimti?

– Jie susitikinėjo.

– Kiek laiko tai truko?

– Palaukit... – Ji paskaičiavo mintyse. – Beveik metus.

– Ar jie bendravo intymiai?

– Norite paklausti, ar jie kartu miegojo? – paklausė ji ir detektyvui linktelėjus atsakė: – Taip, jie bendravo lytiškai. Ar tai svarbu, pone Losonai?

– Galbūt. Koks žmogus tas Heningsas?

– Koks žmogus? Jam sekasi. Daug pasiekęs karjeroje. Gražus.

– Kilmė?

Ji nustebusi pažvelgė į detektyvą.

– Nesu tikra. *Heningsas* – airiška ar angliška pavardė. Atvirai kalbant, neįžvelgiu prasmės, – jos balse pasigirdo irzli gaidelė.

– Ar jūs esate tikra, kad Heningsas – vienintelis vyras, su kuriuo jūsų sesuo susitikinėjo?

– Kur jūs lenkiate?

– Ar, jūsų nuomone, Heningsas pavydus?

– Nežinau. Gal. Kodėl? Detektyve Losonai...

Ji nutilo išgirdusi, kaip koridoriuje sucypė vežimėlio ratukai. Neprisiminė, kaip atsistojo, žengė kelis žingsnius ir įsitvėrė krėslo atkaltės, kad nenugriūtų. Kūną įkišo į plastikinį maišą, uždarė užtrauktuką ir diržais pritvirtino prie vežimėlio.

– Aš noriu ją pamatyti.

Losonas paprieštaravo. Tegu teismo medicinos ekspertas nuveža kūną į miestą ir paruošia oficialiam atpažinimui.

– Aš noriu ją pamatyti, – pakartojo ji.

Ilgai dvejojęs, Losonas nenoriai sutiko. Jis stovėjo šalia, kai ji priėjo prie vežimėlio, kuris dabar užtvėrė duris. Losonas linktelėjo medikui, kuris atitraukė užtrauktuką tik tiek, kad pasimatytų veidas.

Jis buvo toks ramus ir išblyškęs, kad atrodė vaškinis. Tai galėjo būti jos pačios veidas, išskyrus rudas dėmes ant tokios baltos odos. Tos dėmės akimirką ją suglumino, ir tik vėliau ji suprato, kad čia kraujo lašai.

Realybė smogė lyg krovininis traukinys. Ji pajuto, kad linksta keliai.

– Man silpna! – sukuždėjo ji.

7 skyrius

– Ponia Loid! – Policininkė tyliai pabeldė į tualeto duris. – Ar viskas gerai?

Gerai? Ar man viskas gerai? Po velnių, ne! Man visiškai negerai. Tačiau garsiai savo sarkastiškų minčių ji neišsakė. Moteris nenorėjo nieko bloga.

– Viskas gerai, – atsiliepė ji. – Tuoj išeisiu.

Ji vis dar žiaukčiojo, nors jau nebevėmė. Dabar ji jautėsi tuščia ir emociškai, ir fiziškai. Nusiprausė veidą ir kaklą šaltu vandeniu, išsiskalavo burną, nusiplovė rankas. Ji atrodė siaubingai, bet dabar tai buvo nesvarbu.

Kai ji atidarė vonios kambario duris, policininkė užjaučiamai šyptelėjo.

– Gal ko nors norėtumėt?

– Taip. Detektyvo Losono.

Policininkė palydėjo ją į svetainę, kur detektyvas klūpojo priešais langą. Kitas policininkas pranešė apie lauke rastus pėdsakus.

– Mes paimsime pirštų atspaudus. Pėdsakų atspaudai jau padaryti. Taip pat paimsime žemės pavyzdžių.

– O stiklinė iš virtuvės?

– Jau maišelyje.

Losonas loštelėjo, stodamasis artrito surakintais keliais.

– Ponia Loid norėjo su jumis pasikalbėti, – pasakė policininkė.

– Žinoma.

Kai Losonas priėjo, ji pasiruošė ginčui, kurį numatė.

– Aš noriu pamatyti miegamąjį.

Detektyvas papurtė galvą.

– Nemanau, kad vertėtų.

– Jūs minėjot įrodymus, kad Džiliana buvo taikinys. Jei pamatysiu tai, ką jūs turėjot galvoje, galbūt ką nors suprasiu.

– Bus nuotraukos.

– O kam laukti?

– Ten nieko gražaus.

– O aš nesu vystanti žibuoklė. Žinau, kad bus kraujo. Mačiau krauju aptaškytą sesers veidą. Jūs sakėt, kad ją subadė. Žinau, ko tikėtis.

– Nevisiškai. – Jis nuleido akis ir atsiprašydamas sutiko jos žvilgsnį. – Aš to nepaminėjau, nes jums ir taip teko daug ištverti.

Ką jis galėjo praleisti? Ar galėjo būti dar blogiau? Ji spoksojo į jį tyliai reikalaudama, kad jis nieko neslėptų.

– Ant miegamojo sienų kai kas parašyta.

– Parašyta?

– Matyt, jis... Pagal pėdsakus, kuriuos radome už lango, įtariamasis – vyras. Atrodo, kad jis pamirkė rankšluostuką į jūsų sesers kraują ir prikeverzojo... šlykštybių apie jūsų seserį.

Jos skrandis pakilo ir krito lyg vandenyno banga. Tačiau ji nusprendė pamatyti blogiausia. Jei neišdrįs, net ir praėjus daugeliui metų vaizduotė pieš tą paveikslą. Ji nori pamatyti ne vaizduotės sukurtą, o kaip yra iš tikrųjų. Tai turi būti tikra, ne abstraktu. Ji privalo pamatyti tą vaizdą, kad susitaikytų su juo. Vylėsi, kad galiausiai pajėgs jį užgniaužti savo širdyje ir pasąmonėje. Jei neišdrįs pažiūrėti dabar ir ištverti, nepajėgs to nuslopinti. Bauginanti nežinia amžiams liks su ja ir nuolat persekios.

– Detektyve, aš privalau pamatyti, kur mirė mano sesuo.

Tuo metu nusikaltimų vietos tyrimų komanda baigė savo darbą. Jie susidėjo įrangą į mikroautobusą ir išvažiavo, oficialiai perleisdami vietą žmogžudysčių skyriaus detektyvui. Dabar Losonas galėjo spręsti, kas gali užeiti į kambarį. Tyrėjas įdėmiai pažvelgė į moters akis ir, matyt, jos tvirtas žvilgsnis paskatino jį apsispręsti. Jis atsiduso kaip ginčą pralaimintis žmogus. Losonas nusivedė ją koridoriumi, sustojo prie miegamojo slenksčio ir palaukė, kol ji prieis. Ji įžengė į kambarį pasiruošusi išvysti blogiausia. Dabar nebuvo labai sunku žiūrėti į nusikaltimo vietą iš šalies. Iki šios akimirkos jos gyvenime nevyko nieko panašaus. Ji neturėjo su kuo palyginti. Skerdynės buvo tokios svetimos jos patirčiai, kad ji niekaip nepajėgė savęs su jomis susieti.

Jos organizmas patyrė tokį sukrėtimą, lyg būtų panardintas į lediną vandenį. Ją sustingdęs vaizdas sukėlė gynybinę organizmo reakciją. Jai neskaudėjo, nes visi pojūčiai staiga užšalo. Pamačius lovą, kur mirė jos sesuo, visi jausmai apmirė. Tai buvo vienintelis būdas išsaugoti jausmus, kai jie taip stipriai sužeisti.

Nufotografavę lovą, ekspertai nuėmė patalynę ir išvežė į laboratoriją tirti. Tačiau čiužinio viduryje pasiliko dar neišdžiūvusi kraujo dėmė.

Moteris spoksojo, persmelkta siaubo.

– Mes manome, kad jis stovėjo čia, kur dabar stovite jūs, – pasakė Losonas. – Ant grindų radome žemių, kurių jis, matyt, prinešė iš lauko. Jūsų sesuo tikriausiai miegojo.

– Tikiuosi, – vos girdimai pratarė ji.

– Ją rado gulinčią ant nugaros, nuogą. Ar tai normalu? Ar ji paprastai miegodavo nuoga?

– Kartais. Ne visada.

– Ant lovos radome pižamos palaidinę, bet kelnaičių nebuvo.

Ji pažvelgė į detektyvą, laukdama paaiškinimo, bet šis tik nukreipė žvilgsnį.

– Ant jos rankų nebuvo jokių pasipriešinimo žymių. Atrodo, viskas įvyko greitai. Jei tai jus bent kiek guodžia.

Jos akys nuo čiužinio nuslydo ant spintelės prie lovos. Nuo jos ėmė pirštų atspaudus, todėl ją dengė miltelių dulkės. Jos buvo nusėdusios ir ant pakabučio su rubinu. Ji klausiamai pažvelgė į Losoną.

– Taip, galite paimti, – tarė jis.

Ji paėmė pakabutį ir sugniaužė kumštyje.

Sienos klykte klykė, kad jas pastebėtų. Ji negalėjo jų nematyti. Spausdintinės raidės buvo didelės, taisyklingos, išskyrus tas, nuo kurių nuvarvėjo kraujas. Žudikas neskubėdamas užrašė savo žinią.

KEKŠĖ. KALĖ. MIŠRŪNO ŠLIUNDRA.

Ji spoksojo į užrašą ir iš pradžių galvojo, koks beprotis taip padarė, stebėjosi netramdomu įtūžiu ar beviltiška psichoze, pastūmėjusia žmogų į tokį gilų iškrypėlišką nusikaltimą. Paskui ji dar kartą perskaitė žodžius, stengdamasi suvokti jų prasmę. Ir staiga per vieną širdį stingdantį akimirksnį ji suprato. Suvokimas plykstelėjo kaip akinama šviesa. Ji netgi prisidengė akis ir sukliko.

– O Dieve! O Dieve!

Ji apsisuko ir mėgino lėkti iš kambario, bet atsitrenkė į Losoną.

– Ponia Loid? Kas atsitiko? Ką tai reiškia?

– Dieve mano! – suriko ji. – Čia turėjau būti aš! Turėjau būti aš!

Svirduliuodama į koridorių ji mėgino numesti detektyvo rankas, bet jis buvo stipresnis ir nepaleido. Kai jie išėjo iš kambario, jis ją atrėmė į sieną. Ji užsimerkė, bet ašaros vis tiek veržėsi. Ji prikando apatinę lūpą, mėgindama užgniaužti iš gerklės besiveržiančią raudą. Losonas laikė ją už pečių ir lengvai purtė.

– Pasakykit man. Ką reiškia tie žodžiai?

Prie laukujų durų pasigirdo triukšmas.

– Įleiskit mane. Man liepė ateiti. Kas atsitiko? Kas čia vyksta?

Džemis Heningsas mėgino prasiveržti pro uniformuotus policininkus.

– Ar jūs Heningsas? – riktelėjo detektyvas Losonas.

– Po velnių, kas jūs?

Kiti policininkai pakluso ryžtingam Losono rankos mostui ir atsitraukė, įleisdami Džemį Heningsą. Jis nužygiavo prie Losono, kuris parodė jam savo ženkliuką.

– Dalaso policijos departamentas.

Džemis sutrikęs ištiesė ranką ir suėmė jos ranką.

– Dėl Dievo meilės, Džiliana, tu išblyškusi kaip šmėkla. Ar tau viskas gerai? Kokia velniava čia vyksta?

Jai dar nespėjus nieko atsakyti, Losonas paaiškino:

– Džilianą išvežė greitoji.

– Greitoji? Kodėl? – Džemio žvilgsnis grįžo prie jos. – Melina? Kas atsitiko? Ar kas nors Džilianai?

Niekas nieko neatsakė. Kai Džemis vėl prašneko, jo balsas spiegė:

– Ar kas nors gali man paaiškinti, kokia velniava čia vyksta?

– Apgailestauju, pone Heningsai, – Džemis atsigręžė į prašnekusį detektyvą. – Bet Džiliana negyva. Šįryt ją rado lovoje nužudytą.

Džemis pravėrė lūpas, bet neišleido nė garso. Jis susverdėjęs žengė atgal ir netikėdamas įsistebeilijo į juos. Paskui atsigręžė į kitus policininkus, kurie vis dar būriavosi prie durų, lyg norėdamas, kad jie paneigtų tą neįtikėtiną žinią.

Galiausiai išlemeno:

– Tai neįmanoma.

Tikriausiai jų veidų išraiškos patvirtino, jog tai tiesa, nes jis užsidengė burną ranka, o paskui perbraukė smakrą.

– Gal prisėstumėt, pone Heningsai?

Jis papurtė galvą.

– Jūs sakėt, kad ją... nužudė? – Jo akys klajojo nuo vieno prie kito, ir jiems nespėjus jo sulaikyti, jis prasiveržė.

– Palaukit!

– Džemi!

Niekas jo nesugriebė. Nė vienas neįstengė jo sulaikyti. Tačiau pasiekęs miegamojo slenkstį jis stabtelėjo.

– O Dieve! – suvaitojo jis. – O ne! – ir užsidengė galvą rankomis.

– Džemi, aš labai užjaučiu...

– Melina?.. Kaip?..

Ji priėjo prie jo ir uždėjo rankas ant pečių.

– Ateik, Džemi. Pasėdėk su manimi. Man reikia, kad būtum šalia. Mums reikia vienas kito.

Buvo skausminga klausytis jo kūkčiojimo. Nors prireikė jėgos, bet jai pavyko jį apgręžti. Palaikydami vienas kitą jie nusvirduliavo į svetainę, kur susėdo ant sofos šalia vienas kito. Džemis sugriebė jos ranką, suspaudė, pakėlė prie lūpų ir pabučiavo krumplius.

– Melina, užjaučiu tave. Dieve! Man taip gaila. Ar tai tu ją radai?

– Kaimynė, anksti ryte atėjusi pasiskolinti kavos.

Ją sujaudino Džemio akyse besitvenkiančios ašaros.

Losonas leido jiems kelias minutes pabūti vieniems ir raminti vienas kitą. Galiausiai jis kaip ir pirmiau atsisėdo ant otomanės. Nepatogiai kūprindamasis stambiais pečiais, jis atrodė kaip varlė, tupinti ant vandens lelijos lapo. Džemis susitvardė, nusišluostė veidą nosine ir kreipėsi į Losoną.

– Kaip tai įvyko?

Detektyvas trumpai išdėstė Džemiui faktus.

– Durta daug kartų. Kelios žaizdos galėjo būti mirtinos. Atrodo, kažkas, apimtas įniršio, ją nužudė iš keršto.

– Kas galėjo šitaip nekęsti Džilianos?

– Tai mes mėginame išsiaiškinti. Bet koks jūsų paminėtas faktas gali mums padėti.

Džemis vangiai linktelėjo ir Losonas kalbėjo toliau:

– Kada paskutinį kartą su ja kalbėjotės?

– Vakar vakare. Atėjau ir atnešiau jai dovaną. Pakabutį su rubinu.

– Mes jį radome ant spintelės prie lovos.

– Aš jį turiu, Džemi. – Ji atgniaužė delną.

Papuošalas paliko širdies formos įspaudą jos delne.

Džemis paėmė jį iš jos rankos ir liūdnai nusišypsojo.

– Jis gražiai atrodė ant jos kaklo. Ji segėjo jį, kai išėjau.

– Kiek buvo valandų? – paklausė Losonas.

– Devynios ar panašiai, aš manau, – atsakė jis trindamas smilkinį. – Ar būtina atsakinėti dabar? Man reikia laiko.

– Būkit malonus, atsakykit dar į kelis klausimus.

Džemis nenoriai mostelėjo detektyvui tęsti.

– Kiek laiko čia buvote?

– Neilgai. Kai atvykau, Džiliana ruošėsi miegoti. Padaviau jai pakabutį ir išėjau.

– Tik padavėt ir išėjot?

– Taip.

Losonas nieko nepasakė, tačiau tuo metu tyrinėjo Džemį.

– Tai vertingas papuošalas, pone Heningsai. Ar buvo ypatinga proga?

– Taip.

– Nepasakysit kokia?

– Tai asmeniška.

– Ir jūs sakėt, kad panelė Loid ruošėsi miegoti, kai atvykot?

– Ji jautėsi labai pavargusi. Buvo sunki diena. Ji jau vilkėjo pižama.

– Pižama?

– Ar aš neaiškiai kalbu, detektyve Losonai? Ar jums prastai su klausa? Kodėl jūs kartojate mano atsakymus? Jėzau Kristau! Mano sužadėtinę rado nužudytą...

– Sužadėtinę?

– Sužadėtinę?

Neslėpdami nuostabos beveik vienu balsu paklausė Melina ir Losonas.

– Jūs buvot susižadėję? – paklausė detektyvas.

Ignoruodamas Losoną, Džemis atsigręžė į ją. Jis atrodė pakeistas sielvarto.

– Tai turėjo būti džiugi naujiena, Melina. Atleisk, kad išgirdai ją šiomis tragiškomis aplinkybėmis.

– Jūs buvote susižadėję? – pakartojo ji.

– Žinau, kad jūs viską pasakodavot viena kitai. Bet mes su Džiliana sudarėm įsimylėjėlių sutartį kol kas niekam nieko nesakyti.

– Ir kada jūs susižadėjot?

– Prieš kelias savaites.

– Ar jau buvot numatę vestuvių dieną?

– Dar ne. Rūpinomės kitais dalykais.

Jis reikšmingai pažvelgė į ją ir ji suprato, kad jis turi galvoje dirbtinį apvaisinimą, kurio jis akivaizdžiai nenorėjo aptarinėti su Losonu.

– Aišku.

– Buvo sunku išlaikyti paslaptį, – liūdnai šypsodamasis tarė jis. – Ypač nuo tavęs.

– Tikriausiai.

– Ant jos piršto nebuvo sužadėtuvių žiedo, – pasakė Losonas. – Ar esate tikras, kad sužadėtuvės buvo oficialios ir kad panelė Loid sutiko už jūsų tekėti?

Džemis atsigręžė į detektyvą.

– Žinoma, kad esu tikras. O kaip jums atrodo? Kad aš viską išsigalvoju?

– O neišsigalvojat? – Losonas gūžtelėjo pečiais.

– Kodėl turėčiau?

– Nes žmogžudysčių tyrėjui lengviau patikėti sužadėtiniu negu draugu, kuris užeina, kai jo draugė ruošiasi eiti miegoti, atneša brangią dovaną ir nepraleidžia su ja nakties. Ar jūs supykot, nes Džiliana vakar jus išvarė ir nepakvietė pasilikti?

Džemis pašoko nuo sofos.

– Manot, kad tai padariau aš? – piktai suriko jis, rodydamas į miegamąjį. – Aš ją mylėjau. Ji turėjo tapti mano žmona.

– Džemi.

– Nusiraminkit, Heningsai. – Losono nepaveikė piktas Džemio proveržis. – Niekas jūsų niekuo nekaltina. Aš tik tikrinu kai kurias versijas.

– Jūsų versijos dvokia.

– Tik noriu būti tikras, kad teisingai supratau jūsų istoriją.

– Tai ne istorija, tai tiesa.

– Puiku. Sėskitės.

Džemis įtūžęs putojo ir buvo pasiruošęs muštis, bet vis dėlto atsisėdo.

– Ar jis ir tau pripaišė trečiojo laipsnio žmogžudystę, Melina?

– Aš turėjau atsakyti į kelis klausimus.

Losonas kalbėjo toliau, lyg Džemis nebūtų jo užsipuolęs.

– Sakėt, kad panelė Loid vilkėjo pižamą.

– Taip, – sušnypštė Džemis. – Boksininko šortukus ir prie jų derančią palaidinę.

– Kai ją rado, ji nieko nevilkėjo.

– Tada, matyt, nusirengė prieš atsiguldama.

– Mes radome palaidinę, o kelnaičių ne.

Džemis įsitempė.

– Jūsų prielaidos įžeidžia Džilianą ir mane.

– Aš nedarau jokių prielaidų. Kodėl jūs ginatės?

Džemis užsispyręs tylėjo, Losonas klausinėjo toliau.

– Ar išėjęs iškart grįžote namo?

– Taip.

– Ar kas nors gali tai patvirtinti?

– Mano namo durininkas. Gyvenu daugiaaukštyje prie Ouklono. Aš palikau automobilį garažo darbuotojui. Jis stovėjo garaže, kol išvažiavau į darbą šįryt. Galit patikrinti.

– Patikrinsiu.

– To nereikės daryti, detektyve Losonai. Tik veltui gaišite laiką.

Džemis kryptelėjo galvą į ją.

– Ką tu turi galvoje, Melina?

Ir jį, ir Losoną išgąsdino ne tik ramus jos balsas, bet ir teiginys. Netgi kiti policininkai liovėsi darę savo darbus ir sustojo paklausyti. Policininkė, kuri buvo tokia maloni, laukdama žvelgė į ją.

Ji kreipėsi į detektyvą:

– Nereikia apklausti personalo Džemio name. Aš galiu patvirtinti jo pasakojimą.

– Melina, ką...

Ji papurtė galvą, stabdydama sukrėsto Džemio protestą.

– Aš žinau, kad tu čia vakar buvai devintą valandą. Paskui... paskui, kai tu išėjai, aš išskalavau iš plaukų balzamą.

Kelias sekundes jis nesuvokdamas spoksojo į ją. Lūpos prasižiojo iš bežadės nuostabos:

– Ten buvai...

– Aš, – švelniai tarė ji. – Aš vakar buvau su tavim.

Jis buvo dar per daug priblokštas, kad pajėgtų kalbėti, todėl ji atsigręžė į detektyvą, kuris žvelgė į ją ir apstulbęs, ir įtariai.

– Vaikystėje mes su seserim dažnai susikeisdavome, – ėmė aiškinti ji. – Krėsdavom pokštus auklėms, mokytojams, draugėms ir netgi giminaičiams. Mums tai buvo linksmas žaidimas, iššūkis, ar sugebėsime išsisukti nedemaskuotos. Ir mums visada pavykdavo. – Ji atsigręžė į Džemį, kuris vis dar žvelgė į ją kantriai, bet netikėdamas. – Manau, kad iki šiol pavykdavo.

Pagaliau atgavęs žadą, jis išlemeno:

– Bet... aš pabučiavau tave.

– O aš tave sulaikiau, kol tu per daug neįsijautei. Atsimeni?

Jis vis dar buvo sutrikęs.

– Bet kodėl? Kodėl vakar?

Ji giliai įkvėpė.

– Tai aš sugalvojau. Kvaila, lėkšta užgaida. Pasiūliau vakar, bet Džiliana atsisakė, pateikusi svarią priežastį: mes jau ne vaikai. Vėliau aš jai paskambinau ir vėl primygtinai siūliau. Sakiau, kad blogai jaučiuosi. Tai buvo netiesa, bet aš tol zirziau, kol ji pagaliau sutiko susikeisti. Todėl aš buvau čia su tavim, Džemi, o ji lydėjo mano klientą.

– Ką turit galvoje sakydama „lydėjo“?

Ji trumpai paaiškino detektyvui, koks jos darbas.

– Vakar aš turėjau nuvežti pulkininką Kristoferį Hartą...

– Astronautą? – pertraukė ją Džemis.

Ji linktelėjo.

– Turėjau jį lydėti į banketą „Adolfo“ viešbutyje, vesti jo spaudos konferenciją ir taip toliau. – Ašaros ėmė temdyti jos akis. – Džiliana nuvažiavo vietoj manęs. Todėl aš taip emocingai sureagavau į žodžius ant sienos.

Losonas viską sudėliojo mintyse ir linktelėjo.

– Mišrūnas. Kristoferis Hartas. Jis pusiau indėnas, ar ne?

– Jei mano sesers žmogžudystė kaip nors susijusi su juo, vadinasi, nužudyti turėjo mane.

– Palauk, – sukrėstas piktai pertraukė Džemis. – Gerai, supratau ryšį su Hartu. Tai akivaizdu. Bet visa kita... tas purvas apie Džilianą. Ką tai turėtų reikšti?

Losonas kostelėjo ir nuleido akis į užrašų knygelę.

Džemio balsas šoktelėjo oktava aukštyn.

– Melina? Ką tai reiškia?

Tai buvo suprantamas klausimas. Pateisinama, kad jis klausė. Bet ji, kaip ir detektyvas, nepajėgė pažvelgti Džemiui Heningsui į akis.

8 skyrius

– Aš neturiu nieko nauja jums pasakyti. – Vadas dėkodamas linktelėjo padavėjui, papildžiusiam jo kavos puodelį. Jam reikėjo kavos. Pabudęs jautėsi siaubingai, visiškai išmuštas iš vėžių. O ir vėliau nuotaika nepasitaisė. Šis nepageidaujamas ir laiką gaišinantis susitikimas tik dar labiau pablogino jo šlykščią savijautą.

– Na, aš nusivylęs, – pasakė Ebotas. – Žinau, kad tokia pat ir vado Ilgojo Medžio nuomonė.

Nors Ilgasis Medis nieko nepasakė, nuo Vado veido nenuleido nemirksinčių akių. Jis turėjo susikaupti, kad nepradėtų muistytis nuo to kiaurai veriančio žvilgsnio.

– Nemanykit, kad nevertinu jūsų susidomėjimo manimi, – tarė Vadas. – Vertinu. Ir žaviuosi tikslais, kuriuos keliate Etninių amerikiečių atstovybei. Jūsų priežastys svarios, reikia atkreipti dėmesį į poreikius. Tik...

Velnias! Jis nežino, kaip galėtų jų atsikratyti neįsipareigodamas ir neįžeisdamas. Nekenčia, kai jį įstumia į tokią padėtį, verčia vienaip ar kitaip elgtis. Jis nenori galvoti apie tai dabar, kai vos pajėgia prisiminti praėjusią naktį.

– Aš dar dėl nieko neapsisprendžiau, – nukirto jis. – Dar negalvoju apie ateitį. Kol oficialiai neatsistatydinau iš NASA, nematau reikalo ką nors aptarinėti.

– Bet kai svarstysit ateities planus, ar prisiminsite ir mūsų pasiūlymą? – spaudė Ebotas. – Sutiksite dar kartą su mumis pasikalbėti? Tarkim, po šešiasdešimties dienų?

Ir vėl Vadą prirėmė prie sienos.

– Nesvarbu, kokį kelią pasirinksiu, ką nuspręsiu veikti, vis dėlto norėčiau likti nepriklausomas. Nenoriu nieko įžeisti, pone Ebotai, bet aš...

– Nenorit susidėti su indėnais.

Vadas atsigręžė į Ilgąjį Medį, kuris prakalbo pirmą kartą per pusvalandį.

– Aš taip nesakiau.

– Bet turėjot galvoje. Ir tokiais žodžiais.

Vadas suprato, kad jis ką tik atleido visus stabdžius. Na, jis juos jau įžeidė. Ilgasis Medis matė, kad jis renka žodžius. Matyt, neverta stengtis būti politiškai korektiškam? Kodėl nenutraukus to melo ir visko neužbaigus čia, dabar? Jis sutaupytų daugybę visų laiko. Tiesą sakant, jis jiems nieko neskolingas. Nieko. Netgi neprivalo būti taktiškas.

– Taip, vade Ilgasis Medi. Tai ir turėjau galvoje. Atvirai sakau, kad visiškai nenoriu stoti į jūsų naująją grupę. Jei jūs nuoširdūs, esate verti pagarbos. Jūsų pastangos kilnios, idėja didinga. Tačiau praėjo daug metų nuo tos dienos, kai buvau netoli rezervato. Esu praradęs šį ryšį ir nenoriu jo atnaujinti. Niekada nemaniau, kad mano indėniškas kraujas padėjo siekti laimėjimų ar buvo kaltas dėl nesėkmių. Atrodyčiau apsimetėlis, ypač indėnams, kuriems atstovaučiau, jei sutikčiau dirbti su jumis. Aš neturiu nieko bendra su indėnų rezervatų gyventojais, išskyrus DNR.

– Kitaip tariant, EAA reikia jūsų, bet jums jos nereikia, – pasakė Ilgasis Medis.

– Nenorėčiau būti toks tiesmukas.

– Bet taip norite pasakyti.

Senis buvo pasiryžęs jį supykdyti ir priversti pasijusti bjaurybe. Na, ir puiku. Jis ir neketina niekam pataikauti.

– Teisingai, vade Ilgasis Medi. Aš neleisiu panaudoti mano vardo nei asmeniui, nei organizacijai, ypač jei manau, kad šis susidomėjimas manimi vienpusis, siekiant sau naudos. Atvirai kalbant, manau, šiuo atveju taip ir yra. Jei priimsiu jūsų pasiūlymą, tai nebus lygiavertis apsikeitimas. Kaip jūs tiesiai pareiškėt, jums manęs reikia labiau negu man jūsų.

Ilgasis Medis ramiai nusiėmė nuo kelių servetėlę ir sulankstęs padėjo prie lėkštės. Ebotas ketino dar ginčytis, bet griežtas Ilgojo Medžio žvilgsnis privertė liautis.

– Ačiū, kad susitikote su mumis, – pasakė Ilgasis Medis ir atsistojo.

Vadas taip pat atsistojo, vyrai žvelgė vienas kitam į akis. Nors už Ilgąjį Medį jis buvo visa galva aukštesnis, indėnų vadas privertė jį pasijusti mažu. Jis ir vėl pyko, kad jie mandagiai nepriėmė jo atsisakymo, o vertė jaustis šunsnukiu. Žinoma, jis netroško bučiuotis su šiais vyrais, tačiau jam buvo nemalonu, kad jie išsineš apie jį neigiamą įspūdį. Stengdamasis sušvelninti padėtį, jis tarė:

– Gerbiu jūsų nuomonę, vade Ilgasis Medi, ir tikiuosi, kad jūs gerbiate manąją.

Ilgasis Medis nieko į tai neatsakė, jo akys gręžė Vadą, kai tvirtai suspaudė jo ranką. Vadas tenorėjo kuo greičiau ištraukti ją iš senojo indėno gniaužtų.

– Ateis toks laikas, – tarė Ilgasis Medis, – ir, kaip aš numatau, greitai, kai jums *prireiks* mūsų, pulkininke Hartai.

– Kristoferis Hartas?

Išgirdęs savo pavardę, Vadas atsigręžė. Tvirtas kaip kelmas vyras mostelėjo policininko ženkleliu vos per kelis centimetrus nuo jo nosies.

– Vyresnysis kapralas Losonas, Dalaso policijos departamentas, Žmogžudysčių skyrius.

Ilgasis Medis paleido Vado ranką, bet šis to nepastebėjo. Atsigręžęs jis tikėjosi išvysti autografų medžiotoją, kuris pastebėjo jį pusryčiaujantį ir atpažino, nes ką tik apie jį skaitė

laikraštyje. Iš tiesų, šio ryto „Dalaso ryto žinių" numeryje buvo straipsnis apie vakarykštį banketą ir jo nuotrauka, kai jis sakė padėkos kalbą.

Vis dėlto stambus vyriškis civiliniais drabužiais neatrodė juo susižavėjęs. Jis netgi nesišypsojo. Nesišypsojo ir jį lydintys du uniformuoti policininkai.

Metrdotelis priėjo prie Vado.

– Labai atsiprašau, pulkininke Hartai. Siūliau jam iškviesti jus iš restorano, bet jis...

– Viskas gerai. – Vadas kilstelėjo ranką, nutraukdamas begalinius jo atsiprašinėjimus, ir atsigręžęs į detektyvą paklausė: – Ar galiu kuo padėti?

– Manau, galite.

Vadui šmėstelėjo, kad reikėjo išgerti dar vieną puodelį stiprios juodos kavos. Jam reikia dar vienos kofeino dozės. Galva vis dar sujaukta. Vakar jis išgėrė tik vieną taurę burbono, bet jautė pagirias. Gal buvo per mažai miego ir per daug sekso. Ne, iš tiesų ne per daug. Gal net nepakankamai.

– Atleiskit, ar jūs sakėt Žmogžudysčių skyrius?

– Taip.

– Ar tikrai ieškote manęs?

– Jūs astronautas?

– Taip.

– Tada mes ieškome jūsų. Norėčiau, kad atsakytumėte į kelis klausimus.

– Žinoma. Apie ką?

– Apie Džilianos Loid žmogžudystę.

Nesusivaldęs Vadas nusijuokė. Tai štai kas! Pokštas! Jau tie vyrai!

Jo žvilgsnis nukrypo link apgultų restorano staliukų. Lankytojai, liovėsi valgę, spoksojo į jį. Kol kas jis nemato pažįstamų veidų. Tačiau jie tučtuojau pasirodys. Tie, kurie sugalvojo šį pokštą, netrukus išlįs iš už baldų, palmių vazonų springdami juoku ir mėgdžiodami jo kvailą išraišką.

Kaip tą sekmadienio rytą prieš dvejus metus, kai jis vienas namie ramiai žiūrėjo nacionalines futbolo čempionato rungtynes tarp Dalaso ir San Francisko. Stivas Jangas įmušė įvartį iš penkiasdešimties metrų atstumo baigiantis trečiam ketvirčiui, kai sučirškė durų skambutis.

Ant slenksčio stovėjo nematyta nėščia, turbūt paskutiniame mėnesyje, moteris. Su ja buvo policininkas, stambesnis ir piktesnis negu bet kuris jo stebimų rungtynių priešininkų žaidėjas.

Moteris siaubingus kaltinimus ėmė klykti tokiu balsu, nuo kurio galėjo skilti stiklas. Ji šaukė, kad Kristoferis Hartas ją išprievartavęs per pobūvį prieš aštuonis mėnesius. Jis įpylęs narkotikų į jos gėrimą, užlipęs ant jos, apkrėtęs lytiniu keliu plintančia liga ir palikęs nėščią, išgąsdintą jo grasinimų nužudyti, jei ji kam nors prasitarsianti, koks seksualinis siaubūnas jis yra.

Ji dvi minutes bėrė savo tiradą, kol Vadas atgavo amą ir kreipėsi į grėsmingąjį policininką, kuris dar grėsmingiau mojavo bananu. Jis atrėžė, kad niekada nėra matęs tos moters ir nežino, kokias nesąmones ji čia pliauškia.

Tačiau ji ir toliau žėrė piktus kaltinimus ir demonstravo tokias intymias žinias, kad Vadas ir pats ėmė abejoti savo teiginiais apie nekaltumą.

Staiga ji dar labiau jį pribloškė, perplėšdama savo suknelę, iš po kurios pasirodė pagalvė, kurią įsikišusi ji apsimetė esanti nėščia, ir putlios krūtys. Ant vienos buvo išrašyta „su gimimo“, ant kitos – „diena“. Ji mirktelėjo ir suriko: „Staigmena!“

Keli išdaigininkai, jo draugai iš NASA, nusilpę iš juoko lindo iš slėptuvių kieme. Jie atsinešė tiek vaišių ir gėrimų, kad išėjo puikus pobūvis. Dalyvavęs pokšte policininkas prieš išeidamas palinkėjo jiems linksmo vakaro, bet įspėjo per daug netriukšmauti. Mergina, striptizo šokėja, pasiliko, kad skirtų sukaktuvininkui ypatingą šokį ant jo kelių ir linksmintų ki-

tus karininkus, kol šie buvo pakankamai blaivūs, kad įvertintų jos talentą.

Vadas taip ir nepamatė ketvirto rungtynių ketvirčio ir rezultatą sužinojo tik kitą dieną. Dabar jo pirma mintis buvo – čia taip pat pokštas. Jis ir jo draugai visuomet stengėsi perspjauti vienas kitą, kurdami įvairias išdaigas. Svarbiausia, kad auka pasijustų visiškai kvailai ar dar blogiau. Šis pokštas labai geras. Toks išmoningas, kad vertas Gineso rekordų knygos.

Tik iki jo gimtadienio dar pusė metų.

Gal čia staigmena išėjimo į atsargą proga? Bet ir atsistatydins jis tik po kelių savaičių. Beje, pobūvį jie tikrai ruoštų Hjustone, kur gyvena dauguma draugų ir bendradarbių.

Ir šis policininkas Losonas atrodo taip, lyg niekada nebūtų girdėjęs apie humorą.

Staiga jis panoro susigrąžinti spontaniškai prasiveržusį juoką, suvokęs, kad jis čia netinka.

– Aš tuoj prisidėsiu prie jūsų, – pasakė jis.

Jis atsigręžė, norėdamas atsiprašyti Ilgojo Medžio ir Eboto, bet jie jau buvo prie durų.

– Atrodo, jūsų draugai jus apleido.

Vadas, suglumęs dėl tokio sarkazmo ir apskritai dėl šio sumauto ryto, priėjo prie detektyvo. Jo poza tapo kariška ir tokia pat griežta kariška intonacija jis paklausė:

– Kas atsitiko? Aš nieko nežinau apie žmogžudystę.

– Ponai, ar nenorėtumėte persikelti į nuošalesnę vietą? – Metrdotelį pakeitė viešbučio administratorius. Susirūpinęs slaptumu ir viešbučio reputacija, jis palydėjo juos iki durų.

Vadas paskui administratorių nuėjo į kabinetą, kur šis juos su Losonu paliko vienus. Kažin ar policininkai saugo juos už durų, jei jis sumanytų sprukti?

Vadas metė iššūkį:

– Ar nenorėtumėte man paaiškinti, kokia čia velniava vyksta?

– Nužudyta Džiliana Loid.

– Taip, jūs minėjote, bet nesu nieko apie ją girdėjęs ir nekenčiu Dalaso policijos departamento už tokį viešą pažeminimą.

– Jūs niekada negirdėjot...

– Argi ne taip jums pasakiau? Ir... – jis nutilo suvokęs, kaip neapdairu kalbėtis su policininku apie žmogžudystę, kai šalia nėra advokato. – Gal man reikėtų paskambinti savo vadovybei.

– O kam?

– Patarimo.

– Teisinio patarimo? Ar jums reikės advokato, pulkininke Hartai? Turite ką slėpti?

Vadas sukando dantis, kad nepasiųstų Losono kuo toliau, tačiau, kol šis neišsiaiškino akivaizdžios klaidos, tikriausiai nederėtų grubumu dar labiau kaitinti atmosferos.

– NASA vadovams nepatiks, kad apie tokį rimtą dalyką kaip žmogžudystė manęs klausinėja be advokato. Tai nerodo mano kaltės ar kad aš žinau apie nusikaltimą. Taip būtų protingiau. NASA labai vertina astronautų reputaciją.

– Neabejoju, – pašaipiai pritarė Losonas. – Tada eikit ir skambinkit.

Vadas mąstė. Gal jis perdėtai reaguoja. Jis piktas nuo pat ankstyvo ryto, nes pabudo vienas. Jei dar pridėsim rytinį susitikimą su Ilguoju Medžiu... Ačiū Dievui, šis reikalas baigtas. Ilgasis Medis ir Ebotas visam laikui dingo iš jo gyvenimo. Tačiau jų paskutinis susitikimas paliko kartėlį, ir Vadas negalėjo pasakyti kodėl. Dabar jį viešai užpuolė policininkas, dėvintis per mažą švarką. Nenuostabu, kad jis susierzinęs. Vadas šiek tiek atsipalaidavo, atsirėmė šlaunimis į viešbučio administratoriaus stalą ir sukryžiavo kulkšnis.

– Ką gi, detektyve Losonai. Kas ta Džuljeta?

– Džiliana. Pavardė Loid. Jos nuogas kūnas buvo rastas lovoje šįryt. Ją negyvai subadė, daug dūrių kliuvo į apatinę

pilvo dalį ir lytinių organų sritį. Mes manome... tikimės, kad dauguma dūrių buvo padaryta jai jau mirus, nes ji gulėjo milžiniškame kraujo klane. Žudikas ant miegamojo sienos aukos krauju prirašė nešvankybių, – kandžiai baigė jis. – Ar jau sekate mano pasakojimą, pulkininke?

Taip, žinoma, dabar Vadas jo atidžiai klausėsi. Labai rimtai ir nuoširdžiai jis tarė:

– Man labai gaila. Iš tikrųjų. Tai... siaubinga. Bet aš vis tiek nesuprantu, kodėl jūs kalbatės su manim. Aš nepažinojau tos moters. Aš niekada nesutikau... – Ir staiga jis suvokė, lėtai atkryžiavo kulkšnis ir atsistojo visu ūgiu. – Jėzau, – sukuždėjo jis. – Tik dabar supratau. Loid. Melinos sesuo. Dvynė sesuo.

Losonas linktelėjo.

Vadas giliai įkvėpė ir perbraukė ranka sprandą. Kelias sekundes jis spoksojo į tuštumą, mėgindamas suvokti sukrečiančią žinią, koks smūgis tai bus Melinai. Vos prieš kelias valandas jis mylėjosi su ja, o dabar ji kažkur šiame mieste mėgina susitaikyti su žiauria dvynės sesers žmogžudyste.

Jis mirktelėjo ir jo žvilgsnis vėl grįžo prie Losono.

– Kaip Melina?

– Ji laikosi.

– Norėčiau jai paskambinti.

Jos numeris buvo jam pateiktoje dienotvarkėje. Šįryt jis jau du kartus skambino, bet ji neatsiliepė. Jis ketino skambinti, kol ras ją pačią, bet nemanė, kad prisiskambinęs turės pareikšti užuojautą.

– Netikusi mintis, – pasakė Losonas, kai jis išsiėmė iš odinio švarko kišenės mobilųjį telefoną. – Ji dabar turi daugiau rūpesčių, negu pajėgia ištverti.

Vadas tikėjosi, kad Melinai jo skambutis nepasirodys vien kaip rūpestis, kad jai bus malonu išgirsti jo balsą. Vis dėlto jis neketino aptarinėti nei Melinos, nei to, kas tarp jų įvyko praėjusią naktį, su šiuo detektyvu, todėl įsikišo telefoną atgal į kišenę ir sumurmėjo:

– Manau, jūs teisus.

– Ką jūs apie ją žinote? – paklausė Losonas.

– Aš susipažinau su ja vakar. Ji buvo pasamdyta...

– Taip, ji man paaiškino apie savo darbą.

– Melina labai gerai jį atlieka. Ji puiki specialistė. – Jis nusišypsojo, prisiminęs, kaip ji spaudos konferencijoje valdė žurnalistus, ir visi ja žavėjosi – moterys ir vyrai. – Ji tikrai talentinga.

Prisimindamas Melinos šypseną, kai maldavo jos ilgiau pasilikti, Vadas galvojo, kad turbūt dabar ji kaltina save už tai, jog neišėjo, kaip ketino, anksčiau, trokšta, kad nebūtų su juo likusi, plaka save už tai, kad nesaugojo sesers. Žinoma, kvaila taip galvoti. Deja, žmonės linkę mąstyti neracionaliai, kaltinti save, kai netikėtai miršta ar per nelaimingą atsitikimą žūsta artimas žmogus. Bet žmogžudystė? Kaltinti save dėl jos būtų per daug.

Vadas vėl pasirėmė į stalo kraštą ir tarė beveik sau:

– Viešpatie, ji dabar siaubingai jaučiasi. – Jis pakėlė galvą ir pažvelgė į Losoną. – Ar žinote, kas tai padarė?

– Dar ne.

– Jokių pėdsakų?

– Yra keli. Pavyzdžiui, užrašai ant sienų. Jie susiję su jumis.

– Su manim?

Iki šiol Vadui nedingtelėjo į galvą, kodėl Žmogžudysčių skyriaus detektyvas susirado jį. Išgirdęs pritrenkiančią žinią, jis pirmiausia susirūpino Melina ir kaip ji dabar jaučiasi. Jis nesudėliojo taškų. O šis paskutinis Losono teiginys sukūrė visą paveikslą. Tik jis negalėjo pasakyti, kas tame paveiksle pavaizduota.

– Aš niekada nesu matęs Džilianos, detektyve. Jei jūs tuo abejojate, galite paklausti Melinos.

– Iš tiesų tai Melina nukreipė mus pas jus.

Jis papurtė galvą.

– Aš nesuprantu.

– Suprasit. Mes jums viską paaiškinsim.

– Mes – tai kas?

– Aš ir Melina. Per susitikimą mieste šiandien pusę trijų.

Žinoma, jam gaila Melinos, bet jis nė negalėjo įsivaizduoti, kodėl jį įtraukė į nužudymo tyrimą.

– Pusę trijų šiandien aš planavau būti automobilyje greitkelyje kur nors tarp Dalaso ir Hjustono.

– Nepatarčiau. Būsite iš karto grąžintas atgal.

Vadas ilgai, įdėmiai žvelgė į jį.

– Liaukitės žaidęs slėpynių, Losonai. Jūs manote, kad aš susijęs su tos moters mirtimi?

Losonas atsuko jam nugarą ir žengė link kabineto durų.

– Pusę trijų, trečias aukštas policijos nuovadoje centre. Teiraukitės manęs. – Jis atidarė duris. Kaip Vadas ir spėjo, už jų stovėjo uniformuoti policininkai. – Gal norėsit paskambinti tiems NASA teisininkams prieš mūsų susitikimą? – Losonas jau žengė pro duris, bet sustojo ir atsigręžė: – Jūs per daug atpažįstamas, pulkininke. Sakau tarp kitko, atsakydamas į tai, ką jūs svarstote.

– Tu įrodei savo tikėjimą ir ištikimybę, broli Deilai. Tu pranokai mano lūkesčius.

Deilas Gordonas, savo kambaryje kalbėdamas su broliu Gabrieliumi, švytėjo iš pasitenkinimo. Jo balsą gniaužė emocijos.

– Ačiū.

– Ar esi visiškai tikras, kad Džiliana Loid buvo tinkamai pašventinta?

Brolis Gabrielius tikrai mokėjo rasti tinkamų žodžių. Žurnalistai per Dalaso televiziją jo misiją pavadino „tariamai neišprovokuoto žiaurumo veiksmu“. Džilianos Loid pašventinimas nuskambėjo per visas pusiaudienio vietinių žinių laidas. Rodė jos namą, į kurį įeidavo ir išeidavo policininkai. Rodė, kaip veža kūną takeliu prie laukiančio greitosios pagalbos

automobilio. Stumiamas vežimėlis prie laukujų durų nuplėšė geltoną chrizantemos žiedą. Žurnalistas, stovėdamas gatvėje priešais Džilianos namą, jo misiją pavadino „žiauria žmogžudyste“. Betgi jis negalėjo suprasti, kad Džilianą Loid buvo būtina nužu... *pašventinti.*

– Taip, broli Gabrieliau, ji buvo pašventinta.

– Ar ji kentėjo?

– Ne. Aš tai atlikau greitai ir užtikrintai, juk taip, sakėte, reikės veikti atėjus laikui. Jaučiausi stiprus ir mačiau tikslą, kaip jūs ir nuspėjote.

– Gerai padirbėjai, mano sūnau.

Deilas Gordonas visas nukaito iš pasididžiavimo. Niekas anksčiau nėra jo pavadinęs sūnumi. Tėvas dingo jam dar negimus. Motina šaukė jį visokiausiais siaubingais vardais, bet niekada sūnumi.

– Papasakok man viską, broli Deilai. Aš noriu pasidalinti šia žinia su mokiniais šventykloje.

Šventykloje! Brolis Gabrielius ketina pagirti jį mokiniams, kurie jau užsitarnavo teisę gyventi su juo šventykloje.

Žodžiai plaukte plaukė. Jis dar niekada nebuvo toks iškalbingas. Taip pat tiksliai, kaip atliko misiją, jis papasakojo broliui Gabrieliui apie ją. Papildė pagrindinius faktus smulkiausiomis detalėmis, kad brolis Gabrielius suprastų, koks atidus jis buvo.

– Ar tu nepalikai jokių įkalčių?

– Ne, broli Gabrieliau.

Jis nepaminėjo, kad lietė stiklinę virtuvėje. Bet tai ir nesvarbu, nes jo pirštų atspaudų policijoje nėra.

Jis nepaminėjo ir užrašų ant sienų. Padarė tai paskutinę minutę, apimtas įkvėpimo. Jo motina visada vartojo visokius bjaurius žodžius. Jie taip veiksmingai versdavo jaustis pažemintam, beverčiam ir nusipelniusiam žiaurios bausmės. Jam atrodė, kad verta įskaudinti Džilianą Loid, įžeisti šlykščiais žodžiais. Juk tai ji gundė jį taip, kad jis nesugebėjo atsispirti.

Tai ji kalta, kad jis atliko nuodėmingą veiksmą, pažeminusį jo kūną. Kai ji taip arti gulėjo ant švelnios paklodės, jis nesusivaldęs palietė savo bjaurų daiktą ir maigė jį tol, kol sukietėjo. Žinoma, apie tai jis taip pat broliui Gabrieliui nepasakojo.

– Nuostabu, nuostabu. – Melodingas brolio Gabrieliaus balsas lyg raminanti ranka glostė jo galvą. – Tu taip gerai dirbai, kad aš tau skirsiu kitą užduotį.

Jei Deilas Gordonas nebūtų gulėjęs lovoje sūpuodamas peilį, išmargintą Džilianos Loid krauju, jis turbūt būtų nualpęs iš džiaugsmingo susijaudinimo.

– Padarysiu bet ką dėl jūsų ir programos, broli Gabrieliau.

– Norėčiau, kad visi mano mokiniai būtų tokie entuziastai.

Išblyškęs Deilo Gordono kūnas paraudo iš džiaugsmo.

– Ką norite, kad padaryčiau jums?

– Ne man, – brolis Gabrielius tarė su jam būdingu nusižeminimu. – Programai.

– Žinoma.

– Įspėju, kad prieš sutikdamas turi viską rūpestingai apsvarstyti, broli Deilai. Šį kartą misija bus labai sunki. Sunkesnė negu Džilianos Loid pašventinimas.

Pulsuodamas retai užplūstančia galia ir pasitikėjimu savimi Deilas Gordonas pasigyrė:

– Aš galiu padaryti viską, broli Gabrieliau. Kad ir kas tai būtų. Skirkite man užduotį ir aš ją džiaugsmingai įvykdysiu.

9 skyrius

– Gal tau atnešti ko nors atsigerti, Melina?

– Ačiū, ne.

Džemis atidžiau pažvelgė į ją.

– Ar tau nusibodo, kai visi to paties klausinėja?

– Šiek tiek, – tarė ji šyptelėjusi. – Limonadas niekuo nepadės. Bet aš dėkinga, kad tu taip jautriai manimi rūpiniesi.

– Niekas nežino, ką sakyti ar daryti.

– Suprantu. Ir pati nežinau, ką sakyti ar daryti. Jaučiuosi priblokšta.

Jie atvyko prieš paskirtą laiką ir turėjo laukti Losono mažame, ankštame kabinete šalia Nusikaltimų prieš žmones padalinio Dalaso policijos departamente. Didelė gretima patalpa buvo prigrūsta rašomųjų stalų, bet nė vienas darbuotojas negalėjo tikėtis atskiro kabineto.

Losonas paprašė užleisti jiems šį kambarį.

Baldai buvo nepatogūs, atmosfera – klaustrofobinė, bet čia jie galėjo pabūti vieni. Ji jau pavargo nuo akylai ją stebinčių žmonių, tarsi jos elgesys būtų nenuspėjamas.

Džemio akys buvo paraudusios nuo ašarų, atsirado ir kitų sukrėtimo požymių. Paprastai jis darydavo tvirto, susivaldančio žmogaus įspūdį. Kitus stulbindavo jo savimi pasitikinti laikysena. Tačiau šį rytą jis atrodė išsekęs ir sutrikęs. Šie įvykiai sugniuždė jo pasipūtimą.

Jis paėmė jos ranką ir apglėbė savąja.

– Tavo rankos šaltos kaip ir Džilianos. Jos rankos niekada nebuvo šiltos. Aš ją visą laiką dėl to erzindavau.

– Aš negaliu įsivaizduot gyvenimo be jos, Džemi.

– Ir aš negaliu.

– Ji tavo gyvenime buvo tik metus. O su manimi – nuo pat ląstelės pasidalijimo akimirkos.

– Suprantu, ką tu jauti.

Iš tiesų jis nesuprato, bet ji neketino organizuoti varžybų, kuris labiau gedi.

– Ar pranešei jos biurui?

– Jie sužinojo per žinias.

– Viešpatie, kaip sunku.

– Visi priblokšti, bet pasiruošę padėti. Kai kurie laukė manęs namuose.

Prieš išvykdamas ieškoti Kristoferio Harto, Losonas paprašė Luiso ir Kaltreino parvežti ją namo. Džemis taip pat pasisiūlė pabūti kartu, bet ji norėjo likti viena ir sutiko važiuoti patrulių automobiliu. Jos dideliam nusivylimui, gandai apie žmogžudystę pasklido žaibiškai, ir tiek draugų, bendradarbių ir kaimynų susirinko pareikšti užuojautos, kad Kaltreinas vos rado vietos automobiliui.

Būrys gedėtojų nusekė paskui ją į vidų ir susėdo svetainėje. Viena nekilnojamojo turto agentūros darbuotoja pasiteiravo:

– Ar žinai, Melina, kad vakar Džiliana sudarė vieną didžiausių savo verslo sandorių?

– Ji man sakė per pietus. Su reklamos agentūra, ar ne?

Moteris linktelėjo.

– Vakar prieš jai išeinant iš biuro mes atšventėme šią pergalę, pakeldami po pigaus šampano taurę. Ji atrodė tokia laiminga. Aukščiausioje viršūnėje. Nenugalima. O, kad ji būtų žinojusi...

Moteris nepajėgė baigti ir apsipylė ašaromis. Bendradarbės turėjo ją raminti.

Toliau viskas vyko panašiai – Džilianą Loid mėgo ir gerbė. Daugelis atėjo ar skambino pareikšti užuojautos ir pasiteirauti, kada laidotuvės.

Laidotuvės. Kaip galima apie jas galvoti?

Tėvai savo testamentuose buvo nurodę, kokios turėtų būti laidotuvės. Džiliana ir Melina priekaištavo, kad jie apsėsti minčių apie mirtį, kad tai šiurpu. Vis dėlto vėliau pasirodė, kad toks tėvų dėmesys smulkmenoms joms buvo tikra palaima. Tėvai mirė per tris mėnesius vienas po kito. Tėvo infarktas sekė po motinos kasos vėžio. Abiem atvejais gedinčios seserys tik turėjo pasirašyti dokumentus, joms nereikėjo priimti jokių svarbių sprendimų. Dabar mintis, kad reikės organizuoti sesers laidotuves, jai atrodė nepakeliamai sunki.

– Aš nieko negaliu spręsti, kol teismo medicinos ekspertai neatidavė jos... kūno, – sakė ji klausinėjantiems žmonėms. – Nežinau, kada tai bus. Ir Džemis tikriausiai prisidės.

Džilianos draugai, kaip ir ji pati, stebėjosi išgirdę apie sužadėtuves, nors tai atrodė netinkama aptarinėti kartu su laidotuvėmis. Stebėjosi, bet taktiškai nieko neklausinėjo.

Ji pajuto, kad nors ir buvo Džilianos dvynė, ir jos sielvartas neišmatuojamas, kentės ne viena. Ji turi į ką atsiremti, kuo pasikliauti.

– Jei tau manęs reikės, Melina, paskambink.

– Melina, paskambink, jei tau ko nors reikės.

– Aš su tavimi. Žinai, netekau sesers per avariją pernai. Smūgis toks žiaurus. Paskambink, jei norėsi pasikalbėti.

Nepaisant nuoširdžių draugių ketinimų, ji nesuvokė, kaip kas nors galėtų priversti ją pasijusti geriau. Ji pati leido joms pasijusti reikalingoms, paskirdama nedideles užduotis. Kol moterys virė kavą ir atsiliepinėjo telefonu, ji nuėjo nusiprausti po dušu ir persirengti. Eidama į miegamąjį girdėjo tylius

jų balsus, aptarinėjančius, kaip puikiai ji laikosi. Nesąmonė! Gal išoriškai ji ir atrodo emociškai tvirta, bet viduje viskas griūva. Ji atsuko dušą visu smarkumu. Stiprus srovės ūžesys užgožė raudą ir ji verkė nesivaldydama, kol krūtinę įskaudo nuo kūkčiojimo. Plytelėmis išklotoje patalpoje, kur jos niekas negirdėjo, ji karčiai apraudojo savo netektį ir bendrininkavimą tragedijoje.

Išsekusi išlipo iš dušo kabinos, pasidažė blakstienas. Veltui. Ašaros tučtuojau nuplovė tušą. Ji mechaniškai apsirengė. Kiekvienas nedidelis veiksmas buvo mechaniškas. Ji judėjo lyg paklusdama nematomo hipnotizuotojo nurodymams, automatiškai darydama tai, ką reikia daryti.

Neįsivaizdavo, kaip reikės priimti bent menkiausią sprendimą, svarstyti kokį nors klausimą, atlikti įprastus dienos darbus. Ar ji kada nors pajėgs padėti galvą ant pagalvės ir paprasčiausiai užmigti, valgyti ir skonėtis, eiti į pobūvį ar sportuoti, juoktis?

Ar jos gyvenime vėl kada nors bus džiaugsmo?

Nebus, kol neatkeršys už sesers mirtį. Dabar, sėdėdama tvankiame policijos nuovados kabinete, ji tyliai kartojo savo pažadą, kurį garsiai ištarė atvaizdui veidrodyje vonios kambaryje: už sesers mirtį bus atkeršyta, nesvarbu, kiek iš jos bus pareikalauta, kad ir paskutinio atodūsio.

Dabar jos krūtinėje lyg žarija ruseno neapykanta žudikui. Ji nebuvo kerštinga. Iš tiesų niekada niekam nejautė neapykantos. Taip, kai ko nemėgo. Kartais netgi stipriai. Bet nebuvo taip, kad nekęstų. Ji niekada netroško išvysti, kaip kitas žmogus nustoja kvėpavęs. O dabar priešiškumas tam bevardžiam, beveidžiam žudikui buvo toks stiprus, kad net gąsdino.

– Ar tu šiandien turėjai kokį klientą? – Džemio klausimas pažadino ją iš piktų minčių.

– Laimei, ne.

– Gal gali kas nors tave pakeisti?

– Taip. Aš įspėjau, kad pasiimsiu kelias savaites atostogų. Jie peržiūrės mūsų tvarkaraštį ir jį pertvarkys. Viskas bus gerai, verslas nenukentės.

Džemis susijaudinęs tapšnojo vienos rankos pirštų galus į kitos.

– Melina, aš negaliu patikėti.

– Kuo?

– Negaliu patikėti, kad Džiliana iškrėtė tokį pokštą. Kad apsimetė tavimi ir nuėjo ten vietoj tavęs vakar. Nepanašu, kad ji elgtųsi taip neapdairiai ir impulsyviai. Atrodo, lyg...

– Lyg aš taip daryčiau, – užbaigė ji.

– Nenorėjau tavęs kritikuoti.

– Viskas gerai. Aš kaltinu save. Jei galėčiau grąžinti laiką atgal, niekada nebūčiau to siūliusi.

– Ar Džiliana ir anksčiau taip elgėsi?

– Sakiau tau – vaikystėje.

– Bet niekada neperėmė tavo kliento?

– Ne, tai buvo pirmas kartas.

– Kodėl vakar?

– Nebuvo ypatingos priežasties, Džemi. Per pietus man kilo ši spontaniška mintis.

Jis netikėjo tokiu paaiškinimu.

– Ar todėl, kad susipažintų su Kristoferiu Hartu? Džiliana norėjo susitikti kokią nors įžymybę? Astronautą? Taip?

– Ne jį. Tiesiog...

– Nesvarbu, – pertraukė jis. – Nenoriu apie tai kalbėti.

– Tai buvo kvaila, vaikiška užgaida, dėl kurios tik aš kalta.

– Gal tai ir buvo tavo mintis, bet Džiliana atsakė už savo veiksmus. Galėjo atsakyti.

Ji susierzino.

– Tik jau nepyk ant jos! Tuo metu tai atrodė nekaltas pokštas. Iš kur ji galėjo žinoti, kad dėl to ją nužudys. – Ji ištraukė ranką iš Džemio ir atsistojo. – Atsiprašau.

– Dabar aš tave nuliūdinau.

– Aš ne nuliūdusi, o įtūžusi.

– Melina.

– Ji mirė ką tik, dar per anksti klausytis tavo kritikos, Džemi.

Susigėdęs jis perbraukė pirštais plaukus.

– Tu teisi, tu teisi. Atsiprašau. Žinau, kad tu kaltini save. Nereikėjo liesti to atviro nervo.

– Turiu išeiti iš čia.

– Kur tu eini? Tu negali išeiti. Mums liepta čia laukti Losono.

– Aš nepaliksiu pastato, einu į tualetą.

– Aš tave palydėsiu.

– Ne! – Ji mostelėjo jam likti ant kėdės. – Pasėdėk, jei kartais ateitų Losonas, pasakyk jam, kad aš tuoj grįšiu.

– Ar tau tikrai viskas gerai?

– Man viskas gerai.

Žinoma, jai nė iš tolo nebuvo gerai. Tualete ji pasilenkė ir alkūnėmis atsirėmė į kriauklės kraštą, patrynė kaktą, mėgindama išmasažuoti plėšiantį galvos skausmą, apėmusį po raudos duše.

Po kelių minučių į tualetą įėjo moteris.

– Ponia Loid?

Ji išsitiesė ir atsigręžė.

– Atleiskite, kad trukdau, bet detektyvas Losonas prašė pasakyti, kad jis laukia jūsų, kai būsit pasiruošusi.

– Ateinu.

– Ar gerai jaučiatės?

– Taip, ačiū, – linktelėjo ji.

– Jei reikia, pabūkit dar kelias minutes.

– Viskas gerai.

Kelios minutės nieko nepakeis. Ji išspaudė silpną šypseną, pasiėmė rankinę ir išėjo iš tualeto. Prie vandens fontanėlio sustojo, iš rankinės išsitraukė dėžutę tablečių nuo galvos skausmo ir išgėrė dvi.

Pasukusi už kampo ji atsidūrė priešais Kristoferį Hartą. Jis stovėjo vos už kelių pėdų nuo jos.

– Labas.

– Labas.

Jo šypsena buvo intymi ir užjaučianti. Jis žengė prie jos, bet jį sustabdė vyras su bloknotu.

– Pulkininke Hartai? Kapralas Krou. – Vyrai paspaudė vienas kitam rankas. – Girdėjau, kad jūs šiandien būsite čia. Aš taip pat turiu indėniško kraujo – čoktų genties. Ar negalėtumėte pasirašyti mano vaikui? Jam devyneri. Pamišęs dėl kosmoso. Noriu pasakyti, jis labai tuo domisi.

– Aš susirasiu jus vėliau, kaprale Krou. Prieš išeidamas. Dabar skubu į susitikimą su detektyvu Losonu.

– Oi, žinoma. Atsiprašau, kad sutrukdžiau.

– Nieko. Po susitikimo mielai pasirašysiu autografą jūsų sūnui.

Policininkas sumišęs mindžiukavo vietoje. Vadas atsigręžė į ją ir apgailestaudamas gūžtelėjo pečiais.

– Atsiprašau. Kartais jie pasirenka netinkamą laiką.

Paskui jis dviem plačiais žingsniais priėjo prie jos taip arti, kad ji užuodė gaivų rudens kvapą ir saulės šviesą nuo jo odinės striukės. Jis su savimi atsinešė lauko orą. Jai nespėjus suvokti, ką jis ketina daryti, Hartas perbraukė nykščiu jos smakrą.

Ji instinktyviai atlošė galvą.

– Tu apsitaškei, – pasakė jis, rodydamas vandens lašelį ant savo nykščio.

Nušluostęs jį nuleido ranką prie šono.

– Melina, aš... – Jis nukreipė akis nuo jos kelioms sekundėms, tada vėl pažvelgė į ją. – Viešpatie, nežinau, ką tau pasakyti. Labai užjaučiu dėl sesers.

– Ačiū. – Ji norėjo baigti pokalbį, tačiau jis kalbėjo toliau tyliu, virpančiu balsu:

– Po vakarykštės nakties argi galėjom numanyti, kad kitą

kartą susitiksim policijos nuovadoje? – Jis sutrikęs papurtė galvą. – Aš nesuprantu, kas čia darosi. Nežinau, kodėl tu atsiuntei tą detektyvą pas mane ir kaip aš su tuo susijęs. Kol nesužinosiu, negalėsiu nieko spręsti. Vis dėlto noriu, kad tu žinotum, aš labai apgailestauju dėl to, kas atsitiko Džilianai. Tai siaubinga. – Jis bejėgiškai kilstelėjo rankas. – Man labai gaila. Tiek norėjau pasakyti.

Nepaisant jos pastangų nepravirkti, ašaros užplūdo akis, ėmė srūti skruostais.

– O Dieve, labai tave užjaučiu. – Jis apkabino ją, prisitraukė ir prispaudė lūpas prie jos plaukų.

Prisilietimas sukėlė dvi nevalingas reakcijas: trumpai aiktelėjusi ji sulaikė kvėpavimą.

Jis nekreipė dėmesio ir intymiai pabučiavo jos smilkinį.

– Tau turbūt labai baisu. Siaubinga, kad turi tai patirti.

– Kai tik būsit pasiruošę.

Jie atsitraukė vienas nuo kito ir atsigręžė. Čia pat stovėjo Losonas – kvadratinis, susiglamžęs ir susidomėjęs.

Vadas nusekė Meliną į kabinetą, kuriame jau laukė Losonas, Alanas Birčmanas, NASA atsiųstas teisininkas, ir dar vienas vyras, kurį jam pristatė kaip Džemį Heningsą, Džilianos Loid sužadėtinį.

Vadas sumurmėjo užuojautą, Heningsas priėmė ją šaltai linktelėdamas. Tai būtų suglumінę Vadą, jei jis nebūtų svarstęs, kodėl Melina su juo elgiasi kaip su nepažįstamu.

Žinoma, tokiomis aplinkybėmis ji gali elgtis kaip tinkama. Ji neteko mylimo žmogaus per žiaurų, kruviną nusikaltimą. Jis nekaltintų jos, jei ji daužytų kumščiais sienas ar rautųsi plaukus. Šokiruojanti naujiena, kurią sužinojo ryte, pateisina bet kokį jos elgesį. Taigi jei ji nori laikytis nuošalėje, jis su tuo sutiks.

Kita vertus, jis norėjo pareikšti užuojautą, kad ji žinotų, kaip nuoširdžiai jis jos galisi. Gaila, ji nusprendė nežiūrėti jam į akis. Nė karto nepažvelgė į jį, kai jie įėjo į kambarį.

Losonas Birčmanui pateikė tyrėjų iki šiol surinktus faktus. Advokatas, su kuriuo Vadas susipažino prieš kelias minutes, buvo įspūdingos išvaizdos, akiniai sidabro rėmeliais, trijų tūkstančių dolerių vertės kostiumas. Kairėje veido pusėje jis turėjo didelį portveino spalvos apgamą, slenkantį ant kaklo. Jie tik spėjo paspausti rankas ir apsikeisti vizitinėmis kortelėmis pirmo aukšto vestibiulyje įeidami į liftą.

Pakeliui į viršų Vadas padėkojo jam, kad taip greitai atvyko.

– Džiaugiuosi, kad buvau laisvas, – žvaliai atsakė jis. Birčmanas nesistengė kalbėti gražiomis frazėmis ir iš karto ėjo prie reikalo: – NASA mane informavo. Taigi kokia jūsų istorija?

Vadui nepatiko advokato prielaida, kad jo versija sukurta, bet jis neplėtojo šios temos ir prisiderino prie advokato pasiūlyto pokalbio tempo.

– Pirmą kartą Meliną Loid sutikau vakar vakare. Ji buvo mano žiniasklaidos palydovė priėmime „Adolfo“ viešbutyje.

– O žmogžudystės auka?

– Niekada jos nemačiau. Galbūt mane iškvietė patvirtinti Melinos alibi ar panašiai. O šiaip nė neįsivaizduoju, kodėl mane į tai įtraukė.

– Losonas galėjo paprašyti jūsų patvirtinti Melinos alibi, kai susitiko su jumis anksčiau. Ar esate tikras, kad aš nieko daugiau neturiu žinoti prieš eidamas į susitikimą? Man labai nepatinka, kai kita pusė ima mane kuo nors kaltinti. Ir tikrai nepakęsčiau to iš kliento, kuriam atstovauju.

Vadas užgniaužė pyktį ir, šaltai burbtelėjęs „po jūsų“, pasitraukė į šoną, kad Birčmanas pirmas išeitų iš lifto trečiame aukšte. Tada jis ir pamatė Meliną prie vandens fontanėlio.

Dabar Birčmanas vėl ėmėsi reikalo.

– Dabar, kai mes susitikome, pirmiausia norėčiau sužinoti, kodėl pulkininkas Hartas iškviestas čia. Jei jo liudijimas padės išaiškinti nusikaltimą, jis galėjo jį pateikti ir iš mano biuro.

– Luktelkit, – pasakė Losonas.

Vadas nekaltino Losono, kad tas tramdo Birčmaną. Čia Losono valdos. Jo susitikimas. Jis suplanavo jį vesti taip, kaip jam atrodė geriausia. Jis neketino leistis išmušamas iš vėžių pasipūtusio advokato, kuris turbūt iš vienos bylos uždirba daugiau negu policininkas per metus.

Losonas kilstelėjo pečius ir jo švarko siūlės dar labiau išsitempė.

– Pone Birčmanai, mes dar nepristatėme dalyvių.

– Atleiskit?

Vadas sutriko kaip ir jo advokatas, ir jo simpatijos Losonui išgaravo.

– Jums patinka kalbėti mįslėmis, Losonai. Gal *kas nors*, – tarė jis žvelgdamas į Meliną, – paaiškintų man, kodėl aš įtrauktas į šį tyrimą?

– Manau, turėčiau jus supažindinti, – pasakė Losonas, pasekęs Vado žvilgsnį, nukreiptą į Meliną.

Vado žvilgsnis nuo detektyvo nukrypo į Meliną. Ji taip pat žiūrėjo į jį, tik jos išraiška buvo tokia abejinga, kad nė už ką nebūtum įspėjęs, apie ką ji galvoja. Jis būtų davęs milijoną žaliųjų, kad sužinotų, kas slypi už jos pilkų akių.

Jis vėl nukreipė žvilgsnį į detektyvą ir dar labiau suglumęs tarė:

– Mes su Melina susipažinom vakar.

– Ne, nesusipažinot.

Vadas išsižiojo, ketindamas protestuoti, bet Losonas, kuris akivaizdžiai mėgavosi savimi, ištiesė ranką jį tildydamas.

– Moteris, su kuria susipažinote vakar, buvo Džiliana.

Reikėjo kelių akimirkų, kol jis suprato šiuos žodžius, bet ir dabar jie atrodė beprasmiai.

– Džiliana? Ne, detektyve. Aš buvau su Melina. – Jis laukė jos patvirtinimo. – Pasakykit jam.

Ji atlaikė jo žvilgsnį ir lėtai papurtė galvą.

Kai Vadas viską suvokė, pašaipios Losono užuominos ir nepaaiškinamas Melinos šaltumas galų gale susidėliojo į visumą. Jis pajuto, kaip jo veidas ištįso. Jis žvelgė į jos veidą, lūpas, plaukus, figūrą, atkakliai stebeilijo į akis ir buvo įsitikinęs, kad su šia moterimi praleido praėjusią naktį.

– Tai buvote jūs! – kimiai tarė jis. – Tai buvote jūs.

– Tai buvo Džiliana, – tyliai pasakė ji, lyg kalbėdamasi su juo vienu.

Jis netikėjo. To negali būti. Moteris, žvelgianti į jį, buvo ta pati moteris, kuri... kuri... Prisiminimai užplūdo lyg potvynio banga. Akimirksniu jis atgamino kiekvieną jos šypseną, kiekvieną atodūsį, išraiškos niuansą, kiekvieną prisilietimą. Jis negalėjo sumaišyti tos moters su jokia kita. Tai neįmanoma.

Ji atsistojo, priėjo prie jo ir ištiesė ranką.

– Pulkininke Hartai, aš esu Melina Loid. Turėjau būti jūsų žiniasklaidos palydovė vakar, bet vietoj manęs atvyko mano dvynė sesuo.

Jis žvelgė į jos ranką, lyg nežinodamas, ką daryti. Galiausiai atsigavo ir ją suėmė. Ji buvo tokia pat. Odos sandara, dydis. Kaip ji tiko jo rankoje.

– Aš netikiu, – pasakė jis nesuvokdamas, kad ištarė tai balsu. – Panašumas stulbinamas.

Ji nusišypsojo.

– Mums taip sakydavo nuo pat gimimo dienos.

– Bet jūsų balsas...

– Niekas neskirdavo mūsų balsų.

Apstulbęs jis ir toliau spoksojo į ją. Plaukai, akys, lūpos – lygiai tokios pat, tik vakar ji buvo pasidažiusi. Ne, tai *Džiliana* buvo pasidažiusi. Džiliana. Kurią šį rytą rado nužudytą.

Jis giliai, skausmingai įkvėpė.

– Ji negyva?

Jos kopija liūdnai linktelėjo.

– Negaliu patikėti, kad ji mirė.

Staiga jam viskas paaiškėjo. Dabar jis suprato, kodėl Losonas norėjo jį apklausti: jis buvo vienas iš paskutinių, mačiusių Džilianą Loid gyvą. O gal ir pats paskutinis. Išskyrus žudiką. Suvokęs, kad jis vis dar spaudžia Melinos ranką, Vadas ją paleido ir atsisėdo šalia Džemio Heningso. Ar jį pristatė kaip Džilianos Loid sužadėtinį? Jos *sužadėtinį*.

Vadas susidomėjęs atsisuko į jį. Heningsas spoksojo į Vadą, o jo neapykanta pulsavo karštomis bangomis. Veidas tvieskė raudoniu, atrodė, kad vyras vibruoja iš vidaus lyg tuoj užvirsiantis arbatinukas.

Nors tai žinojo vien Vadas, šio vyro reikėjo atsiprašyti.

– Aš labai apgailestauju, – tarė jis ir pridūrė: – Dėl jūsų netekties.

– Ak tu, šunsnuki! – suurzgė Džemis ir puolė Vadą.

10 skyrius

Puolimo niekas nesitikėjo, nors, pastebėjęs vos tramdomą Heningso pyktį, Vadas galėjo nuspėti, kad jis bus. Jis niekada neieškojo bėdos, bet jei ji pati jį susirasdavo, niekada nesitraukdavo. Jam ne kartą teko kovoti kumščiais ir jis galėjo pastebėti pavojaus ženklus.

Melina ir Birčmanas iš nuostabos riktelėjo, Losonas griebė Heningsą už peties ir bandė jį atitraukti, tačiau šis lyg pašėlęs mojavo kumščiais. Vadui pavyko atmušti pirmuosius smūgius, bet pagaliau vienas Heningso mostas pasiekė Vado žandikaulį. Tai jį įsiutino ir jis užsimojo atgal, bet Losonas laiku spėjo nustumti Heningsą į šoną.

– Liaukitės! Tuoj pat! Heningsai, po šimts pypkių?

Detektyvas stengėsi jį sutramdyti ir galiausiai jo brutali jėga nugalėjo. Losonas stipriai pastūmė Heningsą, šis susverdėjęs atsitraukė, prarado pusiausvyrą ir įtūžęs sudribo ant kėdės.

– Tik užvirkit dar tokią velniavą ir galėsit šaldyti subinę areštinės kameroje, – suriko Losonas. Tada timptelėjo savo per mažo švarko skvernus, perbraukė ranka per ežiuku kirptą viršugalvį ir susitvardė: – Atsiprašau už šiurkščią kalbą, Melina.

– Aš jums atleidžiu. Pati ketinau pasakyti dar aštriau, – Melina nutvilkė Heningsą įniršusiu žvilgsniu: – Kaip tau atrodo, ką čia veiki, Džemi? Kas tau atsitiko?

– Aš tau pasakysiu, kas man atsitiko. Jei ne jis, – suriko Džemis, durdamas pirštu į Vadą, – Džiliana būtų gyva. Ją nužudė dėl jo. – Tariant paskutinius žodžius, jo balsas užlūžo. Jis užsidengė veidą delnais ir pravirko.

Vadas pasilenkė prie Losono.

– Kokį velnią jis čia šneka? – griežtai paklausė jis. – Kodėl jūs anksčiau man nepaaiškinot padėties? Galėjot pasakyti, kad Melina ir Džiliana susikeitė. Aš būčiau pasiruošęs...

– Todėl ir nepasakiau. Man reikėjo išvysti jūsų reakciją ir nuspręsti, kiek jūs žinote.

Vadas neslėpė pasišlykštėjimo Losono taktika.

– O, jūs žinojote, kad surengsite velnišką šou. Tikiuosi, patyrėte malonumą.

Losonas nekreipė dėmesio į įžeidimą.

– Jums viskas bus paaiškinta. Gal atidėkime, kol aprims aistros?

– Ne.

Dabar Melina atmetė detektyvo pasiūlymą. Vadas išvydo ne tik ašaras jos akyse, bet ir tvirtą ryžtą. Rankos prie šonų buvo suspaustos į kumščius.

– Ir aš norėčiau pasielgti kaip Džemis, – tarė ji. – Ir aš norėčiau išsiverkti. Nenoriu būti čia. O labiausiai nenoriu būti čia dėl tos priežasties, dėl kurios visi čia susirinkom. Nė vienas nenori. Vis dėlto jei šis susitikimas atves prie pėdsako, jei jis padės rasti mano sesers žudiką, aš paverksiu vėliau. Tęskime, kad pagaliau galėtume išeiti.

– Supratau, – atsakė detektyvas. – Pasistengsiu kalbėti kuo trumpiau. Ačiū visiems, kad atėjote.

– Padėkosite man radę ir suėmę tą, dėl kurio susirinkome, – šaltai atkirto ji.

Heningsas prakirto Vadui skruostikaulį. Jis nusivalė kraują nosine, kurią pasiūlė Birčmanas. Iš pradžių jam neskaudėjo – taip apstulbino Heningso puolimas. Dabar, kai nuostaba praėjo, smegenys ėmė fiksuoti skausmą, gėlė pusę veido.

Per kelias pastarąsias minutes jis patyrė vieną smūgį po kito, kaskart vis stipresnį, dar nespėjęs atsigauti nuo ankstesniojo. Žaizda ant skruosto ėmė skaudėti pavėluotai. Kaip ir atėjo suvokimas, kad Džiliana nebegyva.

Iš pradžių sukrėtimas atrodė kažkoks paviršutiniškas. Dvynių susikeitimas. Džilianos žmogžudystė. Per daug visko vienu metu. Bet dabar jis skaudžiai ėmė suvokti netektį. Tai buvo daug skaudžiau negu kraujuojanti žaizda ant skruosto.

Ji *mirusi*. Tos gražios, jaudinančios moters nebėra, jis visiems laikams ją prarado. Viena naktis. Netgi ne visa naktis. Tik kelios valandos. Neįtikėtinos valandos. Jis nori, kad jos sugrįžtų. Jis nori, kad ji sugrįžtų.

Būtų šventvagiška verkti moters, kurios jis beveik nepažinojo. Ar gali jos gedėti kaip Melina ar netgi Heningsas? Todėl ir stengiasi suvaldyti kunkuliuojančias emocijas vieninteliu prieinamu būdu – rodydamas pyktį.

– Ką jis, po velnių, turėjo galvoje sakydamas, kad Džilianą nužudė dėl manęs? – Jis kryptelėjo galvą į Džemį Heningsą.

– Gal reikėtų ko nors veidui? – erzinamai ramiai paklausė Losonas.

– Ne! Po velnių! Ne! Kaip ir Melina, aš kuo greičiau norėčiau viską užbaigti. Pirmiausia pasakykite man, kodėl tas šiknius mano, kad aš kaltas dėl Džilianos nužudymo. – Jis pats nustebo išgirdęs, kad balsas užlūžo. Gal jis labiau kenčia, negu pats sau nori prisipažinti?

Jis pažvelgė į Meliną ir nustebo pamatęs, kad ji atidžiai žiūri į jį, lyg mėgindama perskaityti jo mintis.

– Pulkininke, atsisėskit ir papasakokit mums apie savo vakarą su Džiliana.

Losonas pastūmė kėdę, ir Vadas dėkingas sudribo ant jos. Detektyvas vėl paklausė, ar nieko nereikia veidui, bet jis papurtė galvą.

– Ką jūs norite žinoti? – paklausė abejingu balsu.

– Prieš pradedant, norėčiau pasikalbėti su savo klientu, –

pasakė Birčmanas. – Mes dar nebendravome. Reikalauju vienos konsultacijos prieš jam atsakant į jūsų klausimus.

Losonas apsvarstė teisininko prašymą ir gūžtelėjo pečiais.

– Žinoma. Padarysime pertrauką. Išeikim. Heningsai, Melina. – Jis nusivedė juos prie durų ir jie išėjo.

Birčmanas pasitraukė kėdę arčiau Vado.

– Kaip skruostas?

– Išgyvensiu. Apie ką norite pasikalbėti?

Teisininką įžeidė jo tonas.

– Patarčiau nesielgti su manim kaip su policininku, pulkininke Hartai. Gal jūs ir esate puikus savo srities žinovas, bet aš savosios – ne prastesnis. Kai skridote į kosmosą, buvote NASA numylėtinis. – Jis pažvelgė į juodus kaip degutas Vado plaukus. – Tam tikra prasme.

– Kalbėkite iš esmės.

– Esmė tokia: jei jūs sušikot savo reikalus, vadovybė jūsų už tai nepaglostys.

Vadą nustebino Birčmano grubumas. Žinoma, jis buvo pripratęs prie vulgarių posakių, keiksmažodžiai – antroji kariškių kalba, tačiau iš pasipūtusio advokato to nesitikėjo. Jei Birčmanas taip siekė atkreipti jo dėmesį, matyt, tokia strategija.

– Klausau jūsų.

– NASA astronauto įvaizdis turi būti be mažiausios dėmelės. Visada taip buvo. Žinoma, kosminės programos istorijoje yra pasitaikę ir atskalūnų, bet jų šėlionės visada būdavo tramdomos.

Vadas apsiėjo be pastabų, bet tikriausiai nė vienas jų ir nesitikėjo.

– Prieš atvykdamas spėjau gauti šiek tiek duomenų apie jus, – toliau kalbėjo Birčmanas. – Galiu pasakyti, jūsų reputacija nepriekaištinga. Jūs populiarus tarp vadovų ir įgulos, vyrų ir moterų. Esate ūmus, tačiau greitai atsileidžiate, visada pasiruošęs atsiprašyti ir atsakyti už savo klaidas.

– Na, ką jūs. Aš jau raustu.

Teisininkas sušnairavo dėl Vado taiklios pastabos, bet kalbos nenutraukė.

– Esate heteroseksualus, niekada nebuvote vedęs, santykių su moterimis – kalbama, dažnų – niekada neviešinote. Jūsų ilgiausiai užsitęsęs romanas buvo su žiniasklaida, kuri nuo pat pradžios jus dangstė. Kaskart, kai pasirodote per televiziją su savo holivudiška išvaizda, natūraliu žavesiu ir puikiai artikuliuota kalba, NASA džiūgauja. Jūs esate jų veidas. Dėka jūsų jie gerai atrodo. Jie ir toliau nori taip atrodyti, kad mokesčių mokėtojai neįkyrėtų Kongreso nariams su savo skundais dėl per didelio kąsnio kosminėms programoms, ypač dėl milžiniškų sumų iš nacionalinio biudžeto – pinigų, kuriuos būtų galima panaudoti statant būstus benamiams ar saugojant sekvojų miškus.

– Jūs labai nuoseklus, pone Birčmanai, bet visa tai jau nesvarbu, aš netrukus išeinu į atsargą.

– Todėl jūsų didžiausias rūpestis ir turėtų būti jūsų ateitis. Ko tik besiimtumėte...

– Kol kas nenusprendžiau.

– Gerbiu jus už tai. O jūs gerbkite mane už tai, kad patariu nedaryti klaidos, kuri galėtų jums pakenkti, – tarė teisininkas, spragtelėdamas pirštais. – Nesugadinkite nacionalinio didvyrio įvaizdžio. Manau, įvertinate visas jo teikiamas privilegijas.

Vadas linktelėjo.

– Jūs talentingas žmogus, pulkininke Hartai. Protingas. Vertinga prekė atvirojoje rinkoje. Tačiau būkim atviri. Labiausiai patrauklus darbo rinkoje būsite dėl astronauto karjeros, o ne dėl savo talento, žavesio ir taip toliau. Taigi, už ją siūlys didžiausią kainą. Jei eisite lydimas NASA malonės, jūsų ateitis bus saugi. Išeisite į atsargą lydimas skandalo, ir jums tai atsirūgs kiekvieną jūsų likusio gyvenimo dieną.

Birčmanas nutilo ir prieš kalbėdamas toliau giliai įkvėpė.

– Aš nežinau, kokį susikeitimo žaidimą tos dvynės sugalvojo vakar ir kodėl jos susikeitė. Be to, man ir nerūpi. Aš tik noriu sužinoti iš jūsų dabar, ar turėčiau nervintis dėl Losono užduoties rasti faktų.

– Ne.

Birčmanas nužvelgė Vadą skvarbiu žvilgsniu ir akivaizdžiai atsipalaidavęs atsilošė.

– Puiku. O dabar pagrindinės taisyklės. Nieko nedarykite savo iniciatyva. Visiškai nieko. Kalbėkite trumpai, nesigilinkite į smulkmenas. Nesakykite nieko, kas nesusiję su tos moters nužudymu. Aišku?

– Aišku.

Birčmanas nuėjo prie durų, bet prieš pakviesdamas kitus sustojo.

– Tik tenkinat mano smalsumą: ar atvykęs supratote, kad nebuvot sutikęs Melinos Loid?

Vadas papurtė galvą.

– Toks nepaprastas panašumas?

– Neįtikėtinas.

– Melina, sėskitės ant šios kėdės.

Losonas pastūmė jai kėdę, ji linktelėdama padėkojo.

Kai visi susėdo, Losonas pradėjo klausinėti Kristoferį Hartą.

– Jūs nesate įtariamasis, pulkininke, – detektyvas nutilo, leisdamas Vadui atsakyti. Kai šis neužkibo ant jauko, pridūrė: – Jūsų batų pėdsakai daug didesni už tuos, kuriuos radome prie aukos namo.

Kristoferis Hartas suspaudė žandikaulius. Ji puikiai matė, kaip jį įžeidė Losono gudrus kaltinimas, atseit, jei ne batų pėdsakai, jį galėtų laikyti įtariamuoju. Tačiau jis buvo per daug protingas, kad leistųsi išprovokuojamas detektyvo.

Pokalbis su advokatu pakeitė Vadą. Jis atrodė ramesnis negu anksčiau, labiau susikaupęs. Ir dar – nutolęs. Pirma jo

neramiose mėlynose akyse buvo matyti besikeičiančios emocijos, dabar jos atrodė neįžvelgiamos – gyvos, bet šaltos.

– Pulkininke Hartai, norėčiau, kad papasakotumėte apie kelias paskutines Džilianos Loid valandas.

Vadas vangiai paragino Losoną tęsti:

– Ką jūs norite sužinoti?

– Kada jūs pirmą kartą susitikote?

Jis paaiškino, kaip jie susitiko, papasakojo apie spaudos konferenciją ir banketą.

– Niekada nebūčiau pagalvojęs, kad Džiliana nėra palydovė žiniasklaidai, panele Loid, – pažvelgęs į ją pasakė jis, – ji dirbo profesionaliai.

– Ji buvo labai gabi, tik, prašau, kreipkitės į mane Melina.

Jis linktelėjo ir tęsė pasakojimą apie vakarą.

– Kai banketas baigėsi, ji nuvežė mane į viešbutį.

– Nebuvote sustoję?

– Vieną kartą. Paprašiau, kad sustotume nusipirkti takų išsineštinai. Ji sutiko, paaiškinusi, kad į palydovės darbą įeina tenkinti klientų poreikius ir prašymus. Tiesa, Melina?

– Taip.

Džemis prakalbo pirmą kartą nuo tada, kai vėl įėjo į kabinetą.

– Dėl Dievo meilės, gal galim praleisti tą dalį apie takus? Aš noriu greičiau pereiti prie užrašų ant sienos.

– Užrašų ant sienos? – Vadas žvelgė į Losoną, laukdamas paaiškinimo.

Detektyvas svilino Džemį žvilgsniu.

– Jei jūs nieko prieš, pone Heningsai. – Jis priminė Džemiui, kad įspėjimas apie kalėjimo kamerą vis dar galioja ir atsigręžė į Vadą. – Ar jūs užsisakėte maisto išsineštinai?

– Taip.

– Ir kur nusinešėte?

– Į mano kambarį „Dvare“.

– Ar Džiliana ėjo su jumis į kambarį?

– Taip, – abejingai atsakė jis. – Mes nusipirkome maisto dviem. Ji sakė esanti alkana. Mes valgėme prie kavos staliuko mano apartamentuose.

– Ar greitojo maisto užkandinėje nebuvo laisvų staliukų?

Akivaizdžiai rodydamas susierzinimą, Vadas atsakė.

– Aš norėjau išgerti. Turėjau gėrimų. Burbono, jei norite žinoti. Išgėriau vieną taurę.

– O Džiliana?

– Taip pat vieną.

– Kiek laiko ji praleido jūsų apartamentuose?

– Mes baigėme valgyti. Aš neprisimenu, kiek buvo valandų, kai ji išėjo.

– Ar kas nors matė, kaip ji išėjo?

– Nežinau. Aš jos nelydėjau. Galbūt reikėjo palydėti.

Ji matė, kaip įspėjamai į jį pažvelgė Birčmanas, bet taip subtiliai, kad kiti tikriausiai nepastebėjo.

– Taigi jūs valgėte, – tęsė apklausą Losonas. – Išgėrėte po vieną taurę burbono. Ką dar veikėte?

– Kalbėjomės.

– Kalbėjotės. – Losonas susiraukė, lyg stengdamasis įsivaizduoti tą sceną. – Kalbėjotės prie kavos staliuko?

– Klausykit, Losonai, kodėl tiesiai nepaklausus to, ką jums taip knieti sužinoti?

– Gerai. Ar jūs kartu miegojot?

11 skyrius

– Ne, – lakoniškai nukirto jis.

– Na, kai kas mano, kad miegojot.

Losonas paėmė kelias blizgias nuotraukas iš segtuvo, kurį atsinešė, ir padavė jas Vadui. Nežinodamas, ką pamatys, jis piktai griebė nuotraukas iš detektyvo. Jo apmaudas truko neilgai. Jam metus žvilgsnį į pirmą nuotrauką, veidą iškreipė grimasa. Pakėlęs ranką prie kaktos, jis suvaitojo:

– O Jėzau!

– Ar galiu? – Birčmanas ištiesė ranką.

Vadas perdavė jam nuotrauką. Tada peržiūrėjo visas ir taip pat perdavė advokatui. Šiek tiek tuščiu žvilgsniu paklaidžiojęs po tolį, nukreipė akis į ją.

– Melina, aš... – Nerasdamas žodžių, jis bejėgiškai kilstelėjo ištiestas rankas ir vėl jas nuleido.

– Na?

Dar kelias akimirkas žvelgęs į ją, pagaliau savo žvilgsnį nukreipė į Džemį, kuris suriaumojo:

– Kas na? Ar darei tai, kas parašyta? Ar dulkinai mano sužadėtinę?

– Džemi!

– Tu įsižeidei, Melina! – suriko jis. – Tai įsižeisk dėl jo, o ne dėl manęs.

– Gal pono Heningso paprašyti pasišalinti?

Losonas, nekreipdamas dėmesio į Birčmano pasiūlymą, pasisuko į Džemį:

– Paskutinis įspėjimas, Heningsai. Dar vienas išsišokimas, ir dingsit iš čia.

– O ne, aš liksiu, – pareiškė Džemis, stipriai purtydamas galvą. – Noriu išgirsti, ką pasakys tas kosmoso užkariautojas.

– Viską, ką turiu pasakyti, sakau tik Džilianos seseriai, – Vado balsas bauginamai vibravo. – O ne jums.

– Džemi, būk geras, nusiramink, – pavargusiu balsu paprašė ji.

– Aš nusiraminsiu, nes nenoriu praleisti nė vieno pono astronauto žodžio.

Losonas tęsė apklausą ir pasiteiravo, kodėl žmogus galėjo parašyti tokius dalykus.

– Tuose žodžiuose turėtų būti tiesos, Hartai.

– Jūs klausiate manęs...

– Pulkininke. – Birčmanas ištiesė ranką, lyg norėdamas jį nutildyti. Vadas ją nustūmė.

– Tai kraujas, tiesa? – paklausė jis mostelėdamas į detektyvui grąžintas nuotraukas. – Jūs norite, kad aš paaiškinčiau, ką tai reiškia? Tikitės, kad aš žinau, ką kažkoks išprotėjęs iškrypėlis parašė ant sienos nužudytos moters krauju? – Jis niekinamai nusijuokė. – Aš ne psichiatras. Ir ne prakeiktas detektyvas. Iš kur, po velnių, galėčiau žinoti, kodėl jis tai parašė? Iš kur kas kitas galėtų žinoti? Bet kas, kas tai padarė, – jis mostelėjo ranka į nuotraukas, – yra psichiškai nesveikas. Pamišėlis. Po velnių, kodėl jūs tikitės, kad aš kažką paaiškinsiu?

– Gerai, nurimkit.

– Nė velnio!

– Ar turėjote lytinių santykių su Džiliana Loid praėjusią naktį?

– O ką aš jums sakiau?

– Sakėt, kad ne.

– Taigi, jūs girdėjote mano atsakymą. Ji išėjo iš mano kambario ir...

– Kada?

– Juk sakiau, kad neprisimenu.

Losonas pakreipė galvą į ją.

– Kokiu laiku ji grįžo namo, Melina?

– Vėlai. Manau, kad tarp antros ir trečios valandos.

Losonas pašaipiai atsigręžė į jį.

– Jūs labai ilgai šnekėjotės.

Džemis vos pajėgė valdytis.

Vadas nė nesusvyravo. Jo laikysena pasidarė dar įžūlesnė.

– Aš neprisimenu, kada ji išėjo. Aš nežinau, kodėl ją nužudė. Viskas. Aš baigiau.

Jis atsistojo, bet Losonas riktelėjo sėstis. Birčmanui pasipriešinus, jie su policininku pradėjo karštai ginčytis. Džemis nutvilkė Vadą grasinančiu žvilgsniu, nuėjo į kampą ir atgręžė visiems nugarą.

Tuo metu Kristoferio Harto žvilgsnis nukrypo į Meliną. Jo akys vėrė kaip lazerio spinduliai. Tai, ką jis dabar jautė – susierzinimą, kaltę, neviltį, – jautė labai stipriai.

– Dar keli klausimai, ir mes baigsim su pulkininku Hartu, – pasakė Losonas advokatui.

– Tuomet klausimai turi būti susiję su žmogžudystės tyrimu, detektyve.

Losonas grįžo prie Vado ir paklausė, ar šis nepastebėjo, kad jį ir Džilianą būtų kas nors sekęs.

– Ne, – atsakė jis, sukryžiuodamas rankas ant krūtinės. – Beje, aš ir nestebėjau. O kodėl būčiau turėjęs stebėti?

– Gal ji kam nors skambino?

– Kol buvo su manim – ne.

– Kartu buvote didžiumą vakaro?

Vadas gūžtelėjo pečiais.

– Kelis kartus buvome išsiskyrę, manau, ji galėjo kam nors paskambinti. Bet aš nemačiau, kad skambintų.

– Ar atsilieptų?

– Ar atsilieptų.

– Ar ji su kuo nors kalbėjosi?

– Žinoma. Su daugybe žmonių – durininkais, automobilių vairuotojais, spaudos konferencijos dalyviais, svečiais, dalyvavusiais bankete.

– Nepastebėjote ko nors įtartina? Neįprasta? Ko nors, kas būtų ne taip?

– Ne.

– Gal atsitiktinai ką nors sutikote? Buvusį klasės draugą, buvusį mylimąjį, kaimyną, pažįstamą?

Vadas purtė galvą.

– Ne, ne ir ne.

– Ar vakaro metu jūs su kuo nors susiginčijote? Gal ji susiginčijo?

– Ne, Melina, – atsakė jis, atsigręžęs į ją. – Žinau, kad jūs iš manęs tikėjotės mįslės rakto. Atsiprašau, bet negaliu.

– Jei būtų ką prisiminti, jūs prisimintumėte, tiesa? – Ji liūdnai šyptelėjo. – Žinau, net jei būtų įvykęs koks nemalonus incidentas, kaip užsiminė ponas Losonas, vis tiek tikriausiai nebūtumėt pastebėjęs, ji būtų su viskuo susidorojusi.

– Nieko, – staiga jis nutilo. – Palaukit.

Jis palinko į priekį savo kėdėje.

– Pulkininke?

– Kai ką prisiminiau. – Jis kelias akimirkas mąstė, o visi laukdami žvelgė į jį. Pagaliau jis atsigręžė į Losoną. – Tai buvo vyras. Takų restorane. Mums einant į vidų, jis ėjo lauk. Tas vyras ją užkalbino ir pavadino vardu. Pašaukė ją Džiliana. – Jis pažvelgė į Meliną. – Ji puikiai apsimetė jumis, Melina. Vyras ją pavadino tikruoju vardu, bet ji neišsidavė. Kai paklausiau jos, kodėl tas vyras pavadino ją Džiliana, ji paaiškino, kad jis palaikė ją seserimi, – jis paskubomis nužvelgė ją. – Suprantu,

kad taip galėjo nutikti. Beje, kaip tik tada ji ir paminėjo jus, pasakė, kad turi identišką dvynę seserį.

– Kuo jis vardu? – paklausė jo Losonas.

– Jis sakė, bet...

– Kaip jis atrodė?

– Velnias, aš neprisimenu. Į nieką neatkreipiau dėmesio, išskyrus... – Jo akys pervėrė Džemį, besiklausantį iš kabineto kampo. Vadas nebaigė sakinio ir tęsė: – Nesu tikras, kad Džiliana jį atpažino, netgi kai jis prisistatė. Jie apsikeitė keliomis mandagiomis frazėmis. Ji paaiškino, kad žmogus apsiriko, ir aš daugiau apie tai negalvojau. Bet dabar prisimenu....

– Ką?

– Gal aš klystu, Melina, bet manyčiau, jis ją sutrikdė.

– Kaip? – mygo Losonas.

Vadas papurtė galvą.

– Nesu tikras. Tik man pasirodė, kad jis ją suerzino. Tiesą sakant, jis ir mane suerzino. Keistas tipas.

– Kodėl? – Losonas išsitraukė užrašų knygelę ir pasiruošė parkerį.

– Pirmiausia dėl išvaizdos.

– Apibūdinkit jį.

– Aukštas, išblyškęs, labai liesas, su akiniais tokiais storais stiklais, kad iškreipė jo akių formą ir slinko nuo nosies. Bet jis atrodė keistas ne dėl fizinės išvaizdos, jis elgėsi neįprastai. Na, kaip jis žiūrėjo į Džilianą.

– O kaip?

– Lyg, – Vadas ieškojo tinkamų žodžių, – lyg būtų sukrėstas, gal net supykęs, matydamas ją ten. Ypač su... – Jis padvejojo, bet metęs žvilgsnį į Džemį, baigė: – Su manim.

Viską apsvarstęs, Losonas paklausė:

– Ar jūs esate tikras, kad jis manė, jog ji Džiliana?

– Taip jis į ją kreipėsi, – atsakė Vadas. – Bet ji jo nepataisė, nepasakė, kad ji Melina.

– Jei dėl kokių nors priežasčių šį vyrą apstulbino tai, kad Džiliana Loid buvo su pulkininku Hartu, – įsiterpė Birčmanas, – jūs turite įtariamąjį, detektyve.

– Nesuprantu, kodėl pamatęs ją su manimi jis turėjo įniršti? – Jis vėl pažvelgė į Džemį. – Nebent buvo jūsų draugas ir padarė neteisingą išvadą.

– Tu tikras mėšlas! – sarkastiškai metė Džemis. – Negi nė vienas nesuprantat, kad jis viską išsigalvoja? Jis sukūrė tą nesamą personažą, kad nukreiptų dėmesį nuo savęs. Jis meluoja!

Vadas pašoko nuo kėdės.

– Tu šunsnuki! – Tačiau suvokęs, kad bus protingiau susivaldyti, atsigręžė į Meliną. – Melina, aš mačiau tą vyrą. Kalbėjausi su juo.

Ji kelias sekundes žvelgė jam į akis, paskui atsigręžė į Losoną.

– Galbūt galima patikrinti? Jei tas vyras atrodė taip keistai, kaip apibūdino pulkininkas Hartas, gal dar kas nors jį atsimintų.

– Ar tai viskas, ką galite apie jį pasakyti?

Jis taršė plaukus pirštais, lyg būtų labai susijaudinęs.

– Taip. Tas susidūrimas truko dvidešimt trisdešimt sekundžių.

– Ar matėte jo automobilį?

– Ne.

– Dar kartą aptarkim šį įvykį. Galbūt dar ką nors prisiminsite.

Jis reagavo taip, lyg norėtų ginčytis dėl prašymo būtinumo, bet pažvelgus į ją, susierzinimas dingo.

– Jis mums palaikė duris, kai ėjom į užkandinę, užkalbino Džilianą. Kreipėsi vardu. Nemanau, kad ji pažino jį. Tai viena iš tų nesmagių akimirkų, kai žmogus kreipiasi į jus, bet jūs niekaip neatsimenate nei kas jis, nei iš kur.

– Visiems taip yra buvę, – pasakė ji.

– Gal jis bandė priminti apie save?

– Taip, – atsakė Vadas į Losono klausimą. – Manau, kad jis prisistatė, bet jei net įremtumėt galvon pistoletą, aš neprisiminčiau jo pavardės.

– Pamėginkit.

– Girdėjote, jis nepajėgia prisiminti, detektyve, – pamėgino įsiterpti Birčmanas.

– Birčmanai, čia klausinėju aš.

Jie galėjo ir nutylėti, nes Vadas paniro į save. Ji stebėjo, kaip jis stengiasi ką nors prisiminti. Jo veidas įsitempė, mėginant atgaminti užmirštas smulkmenas. Jo smegenys – tai kompiuteris. Jose buvo daugiau informacijos, negu turi vidutinis individas – čia buvo saugomi sudėtingi techniniai, moksliniai ir aeronautikos duomenys, kurių reikia darbui. Jis turi tik susikaupti ir ištraukti informaciją, kai jos reikia, kaip žmogus atsiverčia išsaugotą bylą kompiuterio ekrane.

– Netgi kai jis prisistatė, nemanau, kad Džiliana jį atpažino, kol jis nepaminėjo...

Ginčas tarp Losono ir Birčmano liovėsi. Abu nutilo ir ėmė klausytis Vado.

– Po velnių, ką gi jis pasakė. – Jis užsimerkė ir suspaudė nosies kuprelę. – Jis pasakė, kad jis iš... – jis plačiai atsimerkė: – Voterso. Voterso. Štai ką jis pasakė.

– Voterso!

Losonas skvarbiai nužvelgė Meliną.

– Ar tai jums ką nors sako?

– Voterso klinika.

– Kas?

– O Dieve, – sudejavo Džemis, sugniauždamas kumščius. – Aš taip ir maniau, kad tas dirbtinis apvaisinimas bloga mintis. Aš visada buvau prieš.

Ji metė į jį piktą žvilgsnį, bet nespėjo nieko pasakyti, nes Losonas pastebėjo, kokia ji susijaudinusi, ir pakartojo klausimą.

– Voterso klinika, – paaiškino ji. – Specializacija – nevaisingumo problemos. Džiliana ten lankėsi vakar.

– Jai buvo ovuliacija, – sumurmėjo Džemis.

– Džiliana buvo pacientė? – nustebo Losonas.

– Taip.

– Kodėl?

– Manau, svarbu tai, detektyve, kad tas keistas vyras iš klinikos ją atpažino.

Losonas susiraukė nusileisdamas, paskui sukišo baisias nuotraukas į voką.

– Visi galite eiti.

– Ką ketinate daryti? – paklausė ji.

– Patikrinsiu kliniką, ar ten dirba toks keistos išvaizdos vyras. Paskambinsiu jums, kai ką nors sužinosiu. Hartai, – kreipėsi jis, – norėčiau, kad liktumėt mieste, kol viską išnarpliosim.

– Jūs negalite įsakyti mano klientui sustabdyti savo gyvenimo, kol išnagrinėsite žmogžudystės bylą, – pasipriešino Birčmanas. – Tai gali trukti kelis mėnesius.

Eidamas prie durų Losonas stabtelėjo ir kreipėsi į astronautą:

– Birčmanas teisus, negaliu versti jūsų likti. Bet tikiuosi, kad pats norėsit. Ne todėl, kad tai jūsų pilietinė pareiga padėti sulaikyti moters žudiką, ne todėl, kad jūs kol kas pateikėt mums svarbiausią pėdsaką ir galbūt atpažintumėt tą vyrą. Tikiuosi, kad kaip padorus žmogus, *didvyris*, jūs pasiliksite iš pagarbos kitai panelei Loid. Gyvajai.

Jis išėjo, mažame kambaryje palikdamas tuščią erdvę. Birčmanas sujudo pirmas. Jis pasiėmė lagaminėlį, linktelėjo Vadui į duris.

– Po jūsų.

Tačiau Vadas atsisuko į ją.

– Melina, labai jus užjaučiu dėl netekties.

– Ačiū. Apgailestauju dėl nepatogumų, kurių patyrėte.

– Palyginus su jūsų netektimi, tai niekai.

– Jei neprieštarausite, – šiurkščiai įsiterpė Džemis, – tai jau per ilgai užsitęsė.

Jis atsistojo už jos, lyg ketindamas išstumti visus pro duris.

Birčmanas ir Vadas prasibrovė pro rašomuosius stalus didžiajame kambaryje ir koridoriumi nuėjo link lifto, Melina su Džemiu nusekė iš paskos. Kai Birčmanas paspaudė mygtuką, prie Vado priėjo policininkas civiliniais drabužiais, atkišo jam bloknotėlį ir nervingai paprašė autografo.

Atvažiavo liftas.

– Aš netrukus ateisiu, – pasakė Vadas ir atsisveikindamas advokatui paspaudė ranką, pažadėdamas, kad vėliau susitiks su juo biure. Birčmanas žengė į liftą.

Džemis stumtelėjo ją lifto durų link. Staiga ji pasakė:

– Džemi, važiuok žemyn, aš dar nueisiu į tualetą.

– Gerai, – sutiko jis ir nerangiai sulaikė lifto duris, kad šios neužsidarytų ir nesuspaustų jo. – Aš ateisiu vėliau.

Lifto durys užsivėrė, bet ji į tualetą nėjo.

Vadas pakėlė akis ir smalsiai ją nužvelgė. Jis pasirašė bloknotėlyje policininko sūnui.

– Ačiū, Vade, – pasakė policininkas ir atidavė pagarbą.

– Nėra už ką. Sėkmės jūsų sūnui Todui. – Vadas paspaudė policininkui ranką, ir šis nuėjo nešdamasis autografą.

Jis paspaudė lifto iškvietimo mygtuką.

– Važiuosit žemyn?

– Taip. Aš išsigalvojau, kad man reikia į tualetą.

– Suprantu, – tarė jis, nors nieko nesuprato.

Jie laukė, žiūrėdami į siūlę tarp lifto durų. Tyla užsitęsė tiek, kad tapo pastebima ir nesmagi. Kai liftas atvažiavo, ji apsidžiaugė, kad jame daugiau nieko nebuvo. Jis praleido ją ir įėjo iš paskos. Kai jie ėmė leistis, ji atsigręžė.

– Aš atsiprašau už Džemį.

– Jūs nekalta.

– Man gėda dėl jo, elgėsi kaip mulkis.

– Nesiginčysiu. – Jis šyptelėjo, bet ji liko rami.

– Norėjau pasikalbėti su jumis akis į akį.

Jis atsigręžė į ją.

– Aš klausau.

– Norėjau pasakyti, kad jūs esate niekingas bailys.

Jis staigiai atlošė galvą.

– Atsiprašau?

– Jūs bailys, pulkininke Hartai.

– Taip, aš išgirdau, – piktai atšovė jis. – Gal pasakytumėte, kodėl taip manot?

– Žinoma. – Durys atsivėrė pirmame aukšte, bet ji nepajudėjo. – Džemis negražiai elgėsi jus puldamas, bet dėl kitko jis buvo teisus. Jūs – melagis. – Jam net nespėjus atsikirsti, ji vėl puolė: – Jūs pabijojot atsakyti į Losono klausimą.

– Kurį klausimą?

– Ar miegojot su Džiliana. Matot, aš žinau, kad miegojot.

12 skyrius

Vadas įlėkė į savo apartamentus „Dvare“, sviedė ant kėdės švarką ir pasuko prie baro. Jau ketino įsipilti burbono, bet pasiėmė gaiviojo gėrimo. Nusinešė skardinę ant sofos, sudribo tarp pagalvių, išmaukė pusę ir tik tada atsikvėpė. Stengėsi įkvėpti ne per giliai, kad neužuostų Džilianos kvepalų, likusių ant sofos pagalvėlių, o tai būtų per daug skausmingas prisiminimas.

Šiurkštus, duslus garsas, nespėjus jo sulaikyti, išsiveržė iš burnos. Vadas atsisėdo tiesiai, pastatė skardinę ant kavos staliuko, visus dešimt pirštų panėrė į plaukus ir parėmė galvą. Neviltis lyg voratinklis apraizgė jį. Jis stipriai užsimerkė ir lėtai iškvėpė. Dieve! Kaip galėjo jam taip nutikti? Kodėl? Kokį dievą jis užrūstino?

Jis neverks. Astronautai neverkia. Niekas neverkia, kai numiršta žmogus, kurį pažinojai vos kelias valandas. Vadas neverkė, bet jam gniaužė gerklę ir, kai jis atsimerkė, blakstienos buvo įtartinai drėgnos. Jis vėl paėmė gėrimo skardinę ir ėmė mąstyti apie Melinos žodžius, ištartus atsisveikinant. Jis jautėsi baisiai įtūžęs. Ji sviedė savo strėlę ir teisėtai pasipiktinusi išėjo iš lifto, palikdama jį apdrabstytą purvais. Jis mėgino ją pasivyti ir atsikirsti, tačiau lyg tyčia prie kasos langelio, įrengto policijos departamente, jį sulaikė žmogus, laukiantis eilėje sumokėti baudą už eismo taisyklių pažeidi-

mą. Kol jis spaudė džiaugsmingai jį sveikinančio vyro ranką, Melina dingo.

Važiuodamas į viešbutį, jis mėgino išsklaidyti šį jos įžiebtą pyktį. Ji pavadino jį melagiu ir bailiu. Už tą patį jis buvo pasirengęs sumalti į miltus ir Heningsą. Turėjo teisę pykti. Bet negalėjo, neleido sąžinė. Jis suvokė esąs neteisus.

Pyktis – tikra emocija. Įniršio protrūkis jam pažįstamas. Jis žinojo, kaip jį suvaldyti. Tačiau *šito*, kas vyksta dabar, jis nemoka sutramdyti. Net jei ir atpažintų šią jį draskančią emociją, kaip ją įveikti?

Žiauriai nužudė gražią moterį. Žinoma, tai tragedija. Bet jo romanas su Džiliana buvo toks trumpas, kad neaišku, ar vertas tokios gniuždančios nevilties.

Vis dėlto jis negalėjo nusispjauti ir jo pamiršti. Ne Losono paskaita apie pareigą ir padorumą jį čia sulaikė. Jo pareigos jausmas buvo geležinis, žinoma, nebūtinai skirtas Dalaso policijos skyriui. Detektyvo argumentas likti dėl Melinos taip pat pagrįstas, bet net ir tai nebūtų jo sulaikę nuo ketinimų susimesti daiktus į kuprinę ir išvykti į Hjustoną.

Ne, kažkas vertė jį pasilikti ir viską išsiaiškinti. Kažkas miglota. Kažkas, ko jis dar nesuvokė. Baigęs gerti, jis vėl pastatė skardinę ant kavos staliuko ir atsirėmė į pagalvėles. Sąmoningai stengėsi užgniaužti emocijas, kurios veržte veržėsi. Suprato, kad į problemą būtina žvelgti pragmatiškai, lyg būtų kosminiame laive. Jis kiekvieną mįslės elementą išnagrinės atskirai. Atmetimo procesas galiausiai atves prie nelaimės ištakų, taigi ir prie atsakymo.

Pradedant nuo pradžios, jo pyktis pateisinamas. Jis nepatenkintas, kad jį įtraukė į žmogžudystės tyrimą dėl suprantamų priežasčių. Vis dėlto egzistuoja dar viena priežastis, ypatinga, tik ne tokia akivaizdi – neapgavo jo nuojauta, ko jis tikėjosi išvengti.

Jis visą gyvenimą laukė, kad nutiks kas nors siaubinga – kaip dabar. Jis priklausė tautinei mažumai ir, kaip visi tau-

tinių mažumų jaunuoliai, anksti suprato, kad turi daugiau dirbti, labiau stengtis, būti ištvermingesnis. Jam tekdavo sunkesni išbandymai. Jį atidžiau stebėjo, tikėdamiesi, kad bet kurią akimirką jis viską gali sugadinti. Taigi jis užaugo, nujausdamas šį išvarymą iš rojaus ir jo baimindamasis. O dabar, kai taip įvyko, daugiau nebereikės bijoti.

Žinoma, Birčmano pastabos, išsakytos jam vienam, buvo taiklios. NASA nepaglostys vieno geriausių savo berniukų, nors ir su nepriekaištinga reputacija, jei policija staiga apklausia jį dėl žiauraus jaunos moters nužudymo. Moters, su kuria jis praleido kelias paskutines valandas prieš žmogžudystę. Nesvarbu, kokia ta apklausa, ji vis tiek pakenks jo įvaizdžiui.

Po perkūnais, tai ne jo kaltė. Ką bloga jis padarė? Jis neatsako už tai, kaip kažkoks pusprotis reagavo, pamatęs jį su Džiliana Loid.

Ar jūs su ja miegojot?

Taip, jie miegojo. Tiksliau pasakius, dulkinosi.

Iš kur Melina žino, kad jis melavo? Ar jis atrodė prasikaltęs, neigiamai atsakydamas į tiesmuką Losono klausimą? Ar ji įžvelgė jo melą pasitelkdama dvynių telepatiją? O gal Džiliana papasakojo?

O gal... Gal Melina paprasčiausiai spėjo ir pataikė? Galbūt Džiliana susikeitė su Melina tik tam, kad vėliau galėtų pasigirti? Ką jis žino, gal ji kolekcionavo vyrus kaip kai kurios moterys kuponus? Gal ji norėjo išbraukti „astronautą“ iš savo „atliktų darbų sąrašo“.

Ne. Ne. Net pykina nuo tokių minčių. Yra moterų, kurios renka sekso taškus kaip ir kai kurie vyrai. Jis net buvo patekęs į tokių moterų pinkles. Bet Džiliana ne tokia. Jis tikrai žino, kad apie ją taip negalima nė pagalvoti.

Tiesa ta, kad aistra buvo abipusė ir gimė ji ne tada, kai jie baigė valgyti takus ir išgėrė burbono. Ji įsiplieskė vos pažvelgus vienas kitam į akis. Nuo pat pirmo rankos paspaudimo,

pirmos šypsenos visas vakaras buvo įžanginės glamonės, pasiekusios kulminaciją, kai jie...

Po velnių! Jis *neturi* galvoti apie tai. Ne, jis atsisako galvoti!

Norėdamas prasiblaškyti, Vadas paėmė mobilųjį telefoną, surinko darbo ir namų balso pašto dėžutės numerį, paskui dar penkiolika minučių atsakinėjo į svarbius telefono skambučius.

Paklaustas, kada pasirodys darbe, kažką sukūrė, kodėl vėluoja grįžti į Hjustoną. Vis tiek visi netrukus sužinos tikrąją priežastį. Neteks ilgai laukti, kol jo pavardė bus susieta su moters žmogžudyste Dalase. Argi žiniasklaida nedžiūgaus? Vieną dieną jam įteikiamas „SMU Alumni“ asociacijos apdovanojimas, kitą – policija apklausia dėl žmogžudystės, o tarp tų įvykių...

Velniava! Jei jo mintys nuolat krypsta į praėjusią naktį, jis turi ją prisiminti. Jis visą dieną nuo tos akimirkos, kai pabudęs suvokė, kad ji išvyko, iki dabar vengė prisiminimų. Jis neleido sau galvoti apie tai.

Velniop ją, pagalvojo, kai ryte suirzęs išsirito iš lovos. Jis turi darbų, jam reikia susitikti su žmonėmis. Turi su kuo pajuokauti, su kuo pasimylėti. Skaudu, kad ji nepasiliko per naktį, bet jis išgyvens.

Vis dėlto po tokių vyriškų saviguodos minčių jis du kartus jai paskambino ir suirzo, kai įsijungė balso paštas... Paskui, baigiant pusryčiauti, pasirodė Losonas ir jis apie nieką nebegalėjo galvoti, išskyrus ištikusią nelaimę.

Dabar jis turi laiko viską perkratyti. Gal tai padės lengviau viską pamiršti? O gal jis aptiks kokį nors raktą, svarbią detalę, kurią buvo pamiršęs, kuri būtų naudinga Losono tyrimui.

Taigi, apgalvosi viską iš kilnių paskatų? – paklausė jis savęs sarkastiškai. Nesąmonė! Jis galvos apie tai, nes nori galvoti. Baigta.

Jis atsirėmė į pagalvėles, užsimerkė ir prisiminė ją stovinčią prieš jį šalia kavos staliuko.

– O kas yra tinkamai? – paklausė jis, vildamasis, kad ji pritaria jo minčiai, ką jie dabar turėtų daryti.

Ji atrodė ir gundančiai, ir moteriškai, kai ranka pasiekė sprandą, atsegė kabliuką ir pamažu atitraukė suknelės užtrauktuką. Nuleido vieną suknelės petį, paskui kitą, suknelė nuslydo per klubus, ir ji išlipo iš jos.

Įsivaizduodamas tą sceną, jis išgirdo savo kimų kuždesį:

– Po velnių!

– Ar turėčiau tai suprasti kaip pritarimą?

Atsakydamas jis uždėjo rankas jai ant liemens ir prisitraukė ją. Jis prigludo lūpomis virš kelnaičių, švelniai dantimis ir liežuviu liesdamas odą. Kol ji lėtai klaupėsi, jo burna kilo aukštyn jos kūnu. Pasiekęs juodą liemenėlę be petnešėlių, jis atsegė ją, jos speneliai atsirado jo burnoje, o jos ranka – jo plaukuose.

Jis miglotai prisiminė, kaip jie atsidūrė ant sofos. Tik žino, kad jie sulipę guli tarp pagalvių, jo rankos mėgina kuo daugiau paliesti per kuo trumpesnį laiką, lūpos gaudo jos krūtis, vos tik jos atiduria prie jo burnos. Ji kužda prie jo gerklės: „Vienas iš mūsų per daug apsirengęs." Jos rankos suranda baltas jo marškinių sąsagas.

Ji timptelėjo jį ant pagalvėlių, atsiklaupė ant grindų tarp jo kelių ir ėmėsi sąsagų. Juokdamasi subarė jį ir nustūmė jo rankas, nekantriai mėginančias jai padėti. Tačiau kai jo neramios rankos apglėbė jos krūtis, o nykščiai ėmė glostyti spenelius, jos akys pasidarė tamsios ir tingios. Galiausiai ji išsegė visas sąsagas, praskleidė jo marškinius ir pasilenkusi ėmė bučiuoti krūtinę. Jos lūpų prisilietimas buvo lengvas kaip kvėpavimas. Kol ji keliavo jo bambos link, kartais jis pajusdavo drėgną liežuvio lyžtelėjimą ir švelnų dantų grybštelėjimą.

Dabar jis sulaikė kvėpavimą kaip ir praėjusią naktį, kai ji nuvyniojo smokingo liemens juostą, atitraukė kelnių užtrauktuką ir pakišo ranką po glaudėmis. Jos lūpose pasirodė klastinga šypsenėlė, kai ji sumurmėjo:

– Nenuostabu, kad tave vadina Vadu.

Jis sudejavo ir panėrė pirštus į jos šilkinius plaukus, o jos dar švelnesnė už šilką burna apžiojo jį, ir jis ištirpo.

Šaižus telefono skambutis nutraukė jo erotines svajones.

Jis užsidengė veidą rankomis, paskui keikdamasis sugraibė mobilųjį telefoną. Bet ir spustelėjus mygtuką, telefonas nesiliovė skambėjęs, kol jis pagaliau suprato, kad čia ne mobilusis, o kambario telefonas. Vadas palinko per sofą ir paėmė ragelį nuo staliuko.

– Klausau.

– Pulkininke Hartai?

– Kas čia?

– Deksteris Ilgasis Medis.

– Ko norėjot?

Jis kalbėjo šiurkščiai, bet dėl to visiškai nesijaudino. Šįryt jis pasakė senajam vadui, ką norėjo pasakyti. Jis sunaikino bet kokią viltį, kad jie kada nors bendradarbiaus. Bent jau jis manė, kad pasakė aiškiai. Nuo to laiko daug atsitiko. Nieko gera, vien tragiški dalykai. Jei jo nuotaika šlykšti, tai velniškai blogai.

– Ar viskas gerai?

– O kodėl turėtų būti blogai?

– Paskutinį kartą, kai jus mačiau, turėjote rūpesčių su policija.

– Ne rūpesčių, tik...

– Jei pamenat, nuspėjau, kad jums netrukus gali prireikti mano pagalbos.

Vadas pašaipiai prunkštelėjo.

– Ką, Ilgasis Medi, ar jus aplankė vizija? Gal jūs aiškiaregys?

Po trumpos pauzės senasis vadas paklausė:

– Kodėl jūs taip niekinate dvasinius dalykus, pulkininke Hartai?

– Aš niekinu žmones, kurie nesupranta, kai jiems sakai ne, ir kurie kišasi ne į savo reikalus.

– Bet jūs esate mano reikalas, – nedvejodamas atsakė Ilgasis Medis. – Mane be galo dominate jūs ir viskas, ką jūs darote.

Vadas vis labiau irzo.

– Tai jūsų problemos. Sakiau jums vakar ir šį rytą, kad aš nenoriu dalyvauti jūsų grupėje, kad mano interesai nesuderinami su EAA.

– Ir kad mums jūsų reikia labiau negu jums mūsų.

– Vadinasi, klausėtės.

– Aš klausiausi, pulkininke Hartai. Jūs kalbėjote labai aiškiai. – Ilgasis Medis nutilo ir tylėjo taip ilgai, kad Vadas jau ketino atsiprašyti ir padėti ragelį, bet indėnas pridūrė: – Aš tikėjausi, kad galbūt po šio ryto apsigalvojot. Galbūt nelaimingai susiklosčiusios aplinkybės privertė jus pakeisti sprendimą.

Vado nugara staiga perbėgo virpulys, suvokus, kad gyvenimas ėmė virsti aukštyn kojom po vakarykščio susitikimo su Ilguoju Medžiu ir Ebotu.

– Paklausyk, kalės vaike, jei tu...

– Akivaizdu, kad jūs neapsigalvojot. Duosiu daugiau laiko viską apmąstyti. Rūpestingai tai atlikit. Sudie, pulkininke Hartai.

– Palaukit, – šūktelėjo Vadas, bet Ilgasis Medis padėjo ragelį.

Vadas trenkė telefoną ir ėmė vaikščioti po kambarį, mėgindamas susivokti. Ar gali būti ryšys tarp Ilgojo Medžio, jo pakaliko Eboto ir to, kas nutiko Džilianai? Gal jie paaukojo nekaltą moterį, kad sukeltų skandalą, iš kurio jį „išgelbėtų“? Tada jis jaustųsi jiems skolingas, tiesa?

Jis prapliupo keiktis, tarsi to nebūtų daręs šimtą metų. Jei įvykiai pakrypo taip, jei egzistuoja nors menkutė tikimybė, kad Ilgasis Medis susijęs su žmogžudyste, reikėtų iš karto pranešti Losonui. Bet ką jis pasakys? Kad jie susikivirčijo ir jis buvo pakištas?

Jam dar nespėjus nuspręsti, ką daryti toliau, vėl suskambo telefonas. Senukas su kasytėmis, matyt, negaišta laiko? Vadas stvėrė ragelį.

– Dar grasinsi, Ilgasis Medi?

– Kas tas Ilgasis Medis ir kam jis grasina?

Tai buvo Losonas.

– Nesvarbu, – sumurmėjo Vadas.

– Kas...

– Tas senis, su kuriuo šįryt pusryčiavau. Tai... darbo reikalai, – irzliai atsakė jis. – Sudėtingi. Bet su niekuo nesusiję. Ko jūs norėjot?

– Mes jį suradom.

– Ką?

– Tą keistuolį, kurį apibūdinot.

Vadui prireikė poros sekundžių smegenų krumpliaračiams perjungti. Jis prisėdo ant sofos krašto, stengėsi suvokti naują informaciją.

– Deilas Gordonas, – kalbėjo Losonas, – dirba Voterso klinikoje. Aš pateikiau personalui jūsų apibūdinimą, ir jį atpažino.

– Ar apklausėt jį? Ką jis sakė?

– Jo ten neradome. Šį rytą anksti klinikos balso pašto dėžutėje jis paliko žinutę, kad serga ir į darbą neateis. Aš dabar važiuoju į jo namus.

– Tikiuosi, rasit. Sėkmės.

– Norėčiau, kad ir jūs atvažiuotumėt.

– Aš? Kodėl?

– Kad neapklausčiau visiškai nekalto mulkio. Norėčiau įsitikinti, kad tai tas pats vyras, kuris kalbėjosi su jumis ir Džiliana.

– Ar ne dėl to reikalingas liudytojas?

– Tai paskatintų jo suėmimą. Niekas nematė to keistuolio, išeinančio iš žmogžudystės vietos. Šiuo atveju jis nėra įtariamasis. Oficialiai.

– Kitaip tariant, jūs norit, kad aš atvykčiau ir *oficialiai* apsaugočiau jūsų subinę, jei suimtumėte ne tą vaikiną.

– Žinojau, kad suprasit mane. Mes jau prie „Dvaro“ įvažiavimo. Ar jūs pasiruošęs?

– Laba diena. Voterso klinika, – pasigirdo malonus balsas.

– Laba diena, aš Melina Loid. Norėčiau pasikalbėti su detektyvu Losonu iš Dalaso policijos departamento. Jis čia turėtų būti. Ar galite jį pakviesti? – po reikšmingos pauzės ji pridūrė: – Mėginau skambinti jam į mobilųjį, bet neprisiskambinau. Man labai svarbu su juo pasikalbėti.

Registratorė nenoriai atsakė:

– Taip, jis buvo čia su kitais policininkais.

– Buvo?

– Išvyko prieš penkiolika minučių.

– Ar suėmė poną Gordoną?

– Kokia jūsų pavardė?

– Melina Loid.

– Aš tikrai nieko apie tai nežinau, ponia Loid.

– Mano sesuo tapo nusikaltimo auka. Losonas tiria šią bylą. Ar jie suėmė Gordoną?

Šiandien ji sužinojo vieną dalyką: sielvartas įvairiai veikia žmones. Džemis buvo nepaguodžiamas, visą laiką blaškėsi, lyg būtų pasiklydęs minčių ir jausmų rūke, nuolat prarasdavo pusiausvyrą – kaip tada, kai įtūžęs puolė Kristoferį Hartą. Jis troško būti apsuptas draugų, o ji jautė liguistą nuolat trokštančių patarnauti žmonių baimę.

Norėdama nuo jų pabėgti, ji užsidarė miegamajame, paaiškinusi, kad ketina nusnūsti. Gulėjo ant lovos, bet neužmigo. Akis taip perštėjo nuo verkimo, kad net užsimerkus buvo negerai. Apie miegą nebuvo ko ir svajoti. Juo labiau kad prisiekusi keršyti ji turi veikti, o ne tinginiauti. Bet ką ji gali padaryti? Nenorėdama prisidėti prie kitų svetainėje ar virtuvėje, kur jau atsirado per daug puodų su karštu maistu ir

dubenų su salotomis, ji vaikščiojo po miegamąjį, kol nebeištvėrė nesužinojusi, kaip sekasi Losonui. Suprato, detektyvui nepatiks, kad ji kišasi, bet nemanė, kad Voterso klinikos registratorė ją išbars.

– Na?

– Jie nesuėmė Deilo, pono Gordono. Jo nebuvo darbe. Šįryt jis paskambino, kad serga. Manau, detektyvas nuvyko į jo namus. Ką jis padarė? – tyliai paklausė ji.

Ignoruodama klausimą, ji pasiteiravo Deilo Gordono adreso.

– Jis turėtų būti darbuotojų bylose.

– Atleiskit, negaliu teikti tokios informacijos.

– Prašau. – Bet kitame laido gale padėjo ragelį. – Po velnių!

Ji atsisėdo ant lovos krašto ir taip žemai nuleido galvą, kad smakras palietė krūtinę. Viešpatie, kokia ji pavargusi. Visiškai nusikamavusi. Raumenys tarp menčių skaudėjo nuo įtampos ir nuovargio. Gal paklausyti draugių patarimo ir išgerti tabletę migdomųjų? Dvi. Tris. Kad tik užmigtų. Užmarštis būtų palaima. Ne, bailių išeitis. *Kaip ir melas*, sudirgusi pamanė ji. Vis dėlto jai šiek tiek palengvėjo, pamačius sutrikusį Kristoferio Harto veidą, kai šis suprato esąs pagautas meluojant.

Dabar apie tai ji nebenorėjo galvoti ir grįžo prie migdomųjų tabletės. Kas pasikeis, jei save užslopins? Nieko. Tai nenumaldys sesers mirties skausmo, tik jį atitolins. Be to, dar per anksti ieškoti užsimiršimo. Dar daug reikės padaryti, kol galės pabėgti. Tačiau ką daryti?

Staiga jai kilo mintis. Atsiklaupusi prie naktinio staliuko, ji atidarė antrą stalčių, išsitraukė ir pasidėjo ant kelių didelę knygą.

– Gordonai? – Losonas dar kartą pabeldė į laukujes duris. Kai ir dabar niekas neatsiliepė, jis paprašė lydintį policininką paskambinti Gordonui telefonu.

Kytingas neseniai dirba Žmogžudysčių skyriuje. Jis labai stengėsi gerai dirbti, ypač su veteranu Losonu.

– Jau skambinau. Du kartus. Niekas neatsiliepia.

– Jo automobilis čia, – pastebėjo Losonas. – O ką ji sako? – Jis mostelėjo į senyvą moterį, gyvenančią didesniame name, kuriam priklausė butas garaže.

Moteris, pasirėmusi lazdele, stovėjo savo priebutyje ir smalsiai bei įtariai stebėjo juos, o prie jos kojų triukšmingai skalijo špicas.

– Tai Gordono šeimininkė, – paaiškino Kytingas. – Šiandien jo nematė. Sako, kad dienomis jis paprastai dirba ir grįžta namo po šeštos valandos ar dar vėliau. Būna tik savaitgaliais, niekad nelieka namie darbo dienomis.

– Ar jis gyvena vienas?

– Taip, ir draugų neturi. Šeimininkė niekada nematė jo su kuo nors. Jis ramus, laiku sumoka nuomą, tik skundžiasi, kai šuo prikakoja per arti jo buto.

– Jo vietoje, jau seniai būčiau nušovęs tą prakeiktą šunpalaikį.

Vadas, kuris kiek atokiau klausėsi pokalbio, pritarė Losonui. Jis mylėjo gyvūnus ir, žinoma, nepritarė žiauriam elgesiui, tačiau šaižus miniatiūrinio šuns viauksėjimas lyg vinimis kalė į ausų būgnelius.

Kiek pasvarstęs Losonas apsisprendė:

– Aš einu į vidų. Liepk jai grįžti į savo namus.

Kytingas nubėgo prie senutės ir, nekreipdamas dėmesio į jos protestą, įvedė ją vidun. Pakėlęs šuniuką, kone įsviedė jį iš paskos.

– Hartai, pasisaugokit, jis gali mūsų tykoti.

Vadas nuėjo už policijos automobilio be atpažinimo ženklų, kuriuo jie atvažiavo. Jis jautėsi lyg stebėdamas filmą: du detektyvai, išsitraukę pistoletus, užėmė pozicijas abiejose durų pusėse. Losonas vėl pašaukė Gordoną vardu, bet kai

niekas neatsakė, jis staigiu judesiu spyrė į netvirtas duris, ir šios atsivėrė.

Detektyvai puolė į vidų. Vadas laukė šūvių serijos, bet išgirdo, kaip policininkai kažką rėkia vienas kitam. Paskui kelias minutes garažo bute tvyrojo tyla, kurią drumstė tik prislopintas šuns iš didžiojo namo lojimas. Galiausiai tarpduryje pasirodė Losonas.

– Hartai?

Jis mostelėjo jam ateiti. Vadas pastebėjo, kad Losono devynių milimetrų kalibro pistoletas jau dėkle.

– Jis nusižudė, – pasakė Losonas. – Ten bjauru, bet norėčiau, kad pažvelgtumėt ir atpažintumėt. Sprendžiant pagal jo butą, jis buvo ligonis. – Detektyvas vėl pasuko į namą ir metė per petį: – Nieko nelieskit, – paskui sustojo ir pažvelgė į Vadą: – Jūsų skrandis nėra silpnas, tiesa?

– Ištvėriau „Vimdančiojoje kometoje“*.

– Vadinasi, šis vaizdelis jums atrodys kaip diena paplūdimyje, – pasakė Losonas ir sumurmėjo: – Velnioniškai akivaizdu, kad šiandien mano akys matė kiek per daug kraujo.

Mažame bute buvo tvanku ir dvokė kaip mėsinėje. Netrukus paaiškėjo kodėl. Kaip Losonas įspėjo, čia telkšojo klanai kraujo.

Deilas Gordonas gulėjo ant grindų veidu į viršų prieš kažkokį altorių. Jo kūnas sudarė kryžių – išskėstos į šonus rankos delnais į viršų, pėdos sukryžiuotos. Jis persirėžė riešus. Šalia kūno gulėjo kraupiai atrodantis peilis, akiniai, lyg jis būtų juos nusiėmęs po to, kai atsigulė Kristaus poza. Gordonas buvo nuogas.

Losonas pažvelgė į Vadą.

– Ar tai jis?

Vadas linktelėjo. Tolumoje jis išgirdo besiartinančio greitosios pagalbos automobilio sireną.

---

* „Vimdančioji kometa“ – NASA treniruočių lėktuvas, kuriame sukurtos nesvarumo būklės sąlygos (*vert. past.*).

– Losonai? – Kytingas pasirodė iš už užuolaidos. Pirštinėta ranka jis laikė trumpas pižamos kelnaites. – Ar jos tinka prie palaidinukės, kurią radote Loid miegamajame?

Losonas pasišlykštėjęs atsiduso.

– Pasiėmė kaip suvenyrą.

Kytingas atkišo kelnaites, kad Losonas pamatytų ant jų išdžiūvusias dėmes.

Vado skrandis susitraukė. Jis išprakaitavo, prispaudė pirštų galus prie vokų ir stipriai patrynė, mėgindamas nuvyti sutepto drabužio vaizdą.

Losonas paklausė Kytingo, ar daugiau nieko nerado.

– Dar ieškau.

Kytingas įdėjo į maišelį pižamos kelnaites ir toliau tyrinėjo butą.

Norėdamas nukreipti mintis, Vadas paklausė:

– Ar šiuo peiliu jis nudūrė Džilianą?

– Ištirsime kraujo dėmes ant jo ir palyginsime su jos krauju. Kai tik gausiu teismo medicinos eksperto pranešimą, sužinosiu, ar žaizdos padarytos tokio tipo peiliu. Galiu lažintis, kad taip ir bus. Jis – mūsų įtariamasis.

Vadas pažvelgė į jį, suprasdamas, kad Losonas dar ne viską pasakė.

– Kas dar?

– Tai buvo vienišas sutrikusios psichikos ligonis, – susiraukęs pripažino detektyvas. – Prieš pakviesdami jus į vidų, mes radome visą segtuvą su medžiaga apie Džilianą Loid ir jos nuotraukų. – Štai ten. – Jis mostelėjo į komodą, atstojusią Gordonui altorių.

– Nuotraukų?

– Fotografuotų miniatiūriniu aparatu, jai nežinant, klinikos ginekologinės apžiūros kambaryje.

– Jėzau!

– Taip, taip, ir Jėzaus paveikslų, – ironiškai pritarė Losonas. – Gordonas buvo religinis fanatikas. Pažiūrėkit į visus

tuos daiktus. Daugiau žvakių negu bažnyčioje. Botagas su kraujo pėdsakais. Statau dešimt prieš vieną, kad čia jo kraujas. Dar yra apokaliptinės literatūros. Tikrai bauginantis kratinys. Man atrodo, Gordonas kentė didžiulį konfliktą savyje – religinis fanatikas, įsimylėjęs Džilianą Loid. Jis neištvėrė tokios padėties.

– Ypač kai pamatė ją su manim.

– Tikriausiai jis sutiko ją klinikoje, – balsu svarstė Losonas, – maniakiškai įsižiūrėjo, ėmė kurti seksualines fantazijas. Vakar pamatė ją su jumis. Užvirė pavydas ir jis įtūžęs išsprendė problemą – jei ne jam, vadinasi, niekam.

Gaili dejonė privertė vyrus atsigręžti. Už jų stovėjo Melina Loid. Iš jos išraiškos Vadas suprato, kad bent jau dalį Losono išvadų ji girdėjo.

Detektyvas paklausė, kokio velnio ji čia atvažiavo. Vadas suėmė ją už pečių ir mėgino išvesti pro duris. Ji priešinosi.

– Ar šitas ją nužudė? Kodėl? Kodėl?

– Jums nereikėjo čia atvažiuoti, – griežtai pasakė Losonas.

– Eikim laukan. Su manimi, – ištarė Vadas, imdamas ją už rankos.

– Ne! – Ji žengė prie lavono, bet jis užtvėrė jai kelią. – Aš noriu pamatyti jo veidą.

– Kaip jūs čia atsiradot? – griežtai paklausė Losonas.

– O, aš veikiau kaip tikra detektyvė. Susiradau telefonų knygoje. Pasitraukit, – suriko ji, kai Vadas pastojo kelią jai į kambarį. Ji stipriai stumtelėjo jam į krūtinę. – Aš noriu jį pamatyti. Noriu pamatyti jos žudiką. Noriu žinoti, kad jis negyvas.

– Nėra jokios abejonės. – Vadas apglėbė jos rankas savosiomis. – Melina, prašau. – Jis kovojo su ja, kol ji prarado norą priešintis. Vos tik ji atlyžo, jis išstūmė ją į lauką ir prispaudė prie savęs. Ji prigludo prie jo krūtinės ir pravirko. Jis apkabino ją, norėdamas nuraminti ir apsaugoti nuo aplinkinės sumaišties.

Sirenos kauksmas nutilo, kai greitoji privažiavo prie namo, špicas šokinėjo lyg šuniukas iš animacinių filmų, o jo lojimas rėžė ausis. Senutė atrodė išsigandusi ir sutrikusi. Ji užstojo medikams kelią, kai šie skubėjo pro ją, stumdami savo vežimėlį.

– Ar kas nors atsitiko ponui Gordonui? – šūktelėjo ji pavymui.

Kaimynai ėmė būriuotis ant šaligatvio šešėlyje po medžiais. Visi buvo pensinio amžiaus. Tikra gyvenimo drama atrodė daug įdomesnė už pokalbių laidą per televizorių. Aplink sklandė jaudulio nuotaikos.

Vadas glostė Melinai plaukus.

– Jums nereikia to matyti, jūs neturėtumėte čia būti.

Ji išsilaisvino iš jo rankų.

– Kodėl neturėčiau? Jis nužudė mano seserį?..

– Atrodo, taip.

– Tada aš privalau čia būti. – Ji nutvilkė jį piktu žvilgsniu. – Bet jūs neturite čia būti. Meluodamas apie santykius su Džiliana, jūs aiškiai parodėt, kad norite atsiriboti nuo jos. Nuo visko. Taigi, ką jūs čia veikiate?

Jis paaiškino, kad jį pakvietė Losonas.

– Veikiau reikalavo, nei kvietė. Jis tikėjosi apklausti Gordoną ir norėjo, kad atpažinčiau jį.

– Ar atpažinot?

– Taip. Be abejonės. Tai tas pats vyrukas.

– Vadinasi, atlikot savo misiją. Ko vis dar trinatės čia?

Jos priešiškumas jį sukrėtė ir supykdė. Jis atvyko, kad padėtų. Galėjo sugalvoti tūkstantį būdų, kaip praleisti šią šiltą rudens dieną, užuot žiūrėjęs į nuogą mirusį žmogų, gulintį kraujo klane. Gordonas nusižudė, įrodymai akivaizdūs ir beveik surinkti, byla bus nutraukta. Jis padarė viską, ką galėjo. Losonui jis nebereikalingas. Gerai pagalvojus, tikrai, ką jis čia veikia?

– Tegul būsiu prakeiktas, jei žinau, ko čia trinuosi, – atkirto jis tokiu pat pagiežingu tonu. – Bet prieš pasitraukdamas noriu pasakyti jums vieną dalyką.

– Kokį?

– Man baisiai nemalonu dėl to, kas atsitiko Džilianai. Tai paveikė mane labiau, negu jūs galite įsivaizduoti, ir man velniškai nesmagu, kad ir aš atlikau tam tikrą vaidmenį šioje tragedijoje, – jis pasilenkė arčiau jos veido ir pridūrė: – Bet aš labai džiaugiuosi, kad vakar mane lydėjo Džiliana, o ne jūs.

13 skyrius

Lamesos grafystė – mažiausia Naujosios Meksikos valstijoje, tačiau rečiausiai apgyventa, todėl atrodo milžiniška. Šerifui Maksui Ričiui tai labai patiko. Gal kai kam peizažas per priekinį automobilio langą galėjo pasirodyti nykus. Tik ne jam. Jam čia buvo jauku kaip motinos įsčiose. Jis gimė ir užaugo Lamesoje, čia praleido visą savo gyvenimą, išskyrus dvejus metus, kai mokėsi koledže Las Kruse, tačiau tas laikotarpis paliko nelabai malonius prisiminimus, kaip ir tarnyba karinėse oro pajėgose. Neužsitarnavęs jokio dėmesio verto karinio laipsnio, Maksas Ričis anksti išėjo į atsargą, grįžo į Lamesos grafystę, vedė vietinę merginą, susilaukė trijų vaikų – berniuko ir dviejų mergaičių. Tikriausiai jis čia ir mirs, čia bus palaidotas.

Prieš tampant šerifu, jo gyvenimo istorija buvo tokia pat neišsiskirianti kaip ir karinė tarnyba. Jis dirbo sandėlininku ir vadybininku ūkinių prekių parduotuvėje, bet kai jo du kartus nepaaukštino, išėjo iš darbo, pamėgino prekiauti naudotais lengvaisiais ir krovininiais automobiliais. Tačiau prekyba nebuvo stiprioji jo pusė. Tais metais šeimą ištiko finansinė krizė, iš kurios jie visiškai išsikapstė tik prieš septynerius metus, kai jis gavo šerifo pavaduotojo darbą. Jis ėjo šias pareigas vos trejus metus, bet paskui jo primygtinai buvo prašoma perimti vadovavimą. Oponentas nekėlė didelės grėsmės

ir Ričiui pergalė buvo garantuota. Tais metais rinkėjų aktyvumas buvo rekordiškai žemas. Tačiau Ričis nustebo kaip ir kiti, kai biuleteniai pasiskirstė jo naudai. Per ateinančius dvejus rinkimus varžovų jis neturėjo, ir tai laikė ženklu, kad žmonės patenkinti jo darbu.

Jam patiko būti šerifu, patiko viskas šiame darbe – nuo šaunios rudos uniformos iki mažytės nuovados, kurioje jis darbavosi su trimis neambicingais pavaduotojais. Jis mėgo važinėti patrulių automobiliu, stebėti pagarbiai mojuojančius žmones, džiaugėsi, kad gali nešiotis ginklą. Anksti išmoko naudotis įvairių rūšių ginklais ir stengėsi neprarasti snaiperio sugebėjimų, todėl važinėdavo į dykumą šaudyti į skardines ir butelius, kuriuos, jo žmonos nuomone, rinko, kad atiduotų perdirbti.

Vis dėlto per tuos septynerius metus jam nė karto taip ir neteko pademonstruoti šaudymo įgūdžių darbe. Lameso grafystėje įvykdavo vos vienas kitas nusikaltimas. Užpraeitais metais pasitaikė išprievartavimas. Vietinis paauglys išžagino greitkelyje jį sustabdžiusią merginą. Kai ji kreipėsi į policiją, jis jau seniai buvo dingęs. Ji beveik nepadėjo jo identifikuoti, todėl jo taip ir nesugavo.

Kartą rezervate buvo įvykdyta žmogžudystė. Vyras užtiko žmoną kito vyro lovoje ir abu nužudė. Nepriklausomos rezervato policijos pajėgos atliko beveik visą tyrimą, nors nebuvo jokios paslapties. Tai buvo akivaizdi dviguba žmogžudystė, nusikaltimas afekto būsenoje. Ričiui tereikėjo sutvarkyti dokumentus. Paprastai jis leisdavo indėnams patiems išsiaiškinti savo reikalus, nesipyko su jais, todėl jie vertino tokią nesikišimo politiką ir troško, kad kiekvienas pareigūnas jos laikytųsi.

Praėjusį rudenį keli berniukai įsilaužė į varžovų vidurinę mokyklą ir apkirpo bizono galvos iškamšą. Iš tiesų tas plikagalvis bizonas buvo pakankamai juokingas. Berniukus keletui dienų pašalino iš mokyklos, o tėvams liepė nupirkti tokią pat bizono galvą.

Kartais Ričiui tekdavo uždaryti į areštinę girtą gyventoją, kad tas išsiblaivytų, ar spręsti sutuoktinių ginčą. Tai beveik ir visi nusikaltimai jo grafystėje.

Todėl vyresniojo kapralo Losono skambutis jį labai sujaudino.

– Dalaso policijos departamentas, – prisistatė vyras kimiu prarūkytu balsu.

– Kuo galiu būti naudingas?

– Aš tiriu žmogžudystę. Auka – baltaodė moteris, trisdešimt šešerių.

Gurkšnodamas kavą Ričis klausėsi įvykio faktų.

– Užrašai ant sienų. Šlykštu.

– Taigi. Mes suradome įtariamąjį. Bet šiek tiek per vėlai, – Losonas apibūdino neįprastą savižudybę. – Keista, kaip ir visa žmogžudystė.

– Panašu. Bet atrodo, kad baigėte savo bylą.

– Man tereikia surišti kelis galus. Šio vyro pavardė Gordonas. Jis buvo klasikinis vienišius. Beprotiškai keistas, aukštesnio negu vidutinio intelekto. Gerai atliko savo pareigas darbe. Jis buvo vaisingumo klinikos laborantas.

– Ką jūs sakot!

– Gerai sutarė su personalu, bet dažniausiai laiką leisdavo vienas. Nesidalindavo paskalomis prie kavos puodelio. Suprantate, ką noriu pasakyti? Atrodo, neturėjo kitų interesų, išskyrus maniakišką potraukį aukai. Nežaidė nei boulingo, nei kompiuterinių žaidimų. Nelankė jokios bažnyčios. Ir tai tikrai keista.

– Kodėl?

– Todėl, kad jis buvo labai religingas. Ar girdėjote apie brolį Gabrielių?

Šerifas Ričis nusijuokė.

– Apie jį visi girdėjo.

– Na, aš ne. Tikrai. Gal ir būčiau apie jį žinojęs, bet niekada nebuvau matęs jo laidų per televizorių ir girdėjęs pamokslų, kol neradau Deilo Gordono lavono ir neapžiūrėjau jo daiktų.

– O kaip žudikas susijęs su broliu Gabrieliumi?

– Štai kodėl man ir reikia jūsų pagalbos, šerife Riči.

Dėl šio pokalbio Ričis dabar važiavo siauru kalnų keliuku, vedančiu į viršūnę. Iš profesinio solidarumo jis sutiko įvykdyti Losono prašymą – pasikalbėti su broliu Gabrieliumi ir paklausti, kodėl Deilas Gordonas šį mėnesį dešimt kartų jam skambino.

– O jūs pats ar negalėtumėte jam paskambinti?

– Galėčiau. Bet tikriausiai nieko nesužinočiau. Paprastai bendraudamas telefonu žmogus išsigąsta, tampa baikščiai įtarus ir nieko nepasako. O jus jis pažįsta, todėl jūs galite daugiau pasiekti. Be to, tai tik pagalbinė informacija, kurios reikia tam tikroms spragoms byloje užpildyti.

Ričis buvo pakankamai nuovokus – žinojo, kad negali neįspėjęs užgriūti pas įžymųjį grafystės pilietį. Broliui Gabrieliui priklausė visas kalnas, ant kurio įsikūrė jo gausi bendruomenė. Mažiausiai šerifas Ričis norėjo įžeisti garbųjį evangeliką, nors brolis Gabrielius buvo per daug išskirtinis, kad jį šitaip vadintų. Kiti televizijos pamokslininkai šiam žodžiui teikė neigiamą prasmę. Be to, jis nebuvo panašus į kitus ir nenorėjo tarp jų pakliūti.

Šerifas Ričis pirmiausia paskambino. Jo laukė. Kai jis privažiavo prie šventyklos, sargybinis priėjo prie vairuotojo lango ir tarė:

– Taika ir meilė, šerife.

– Taika ir meilė, – atsakė šis, jausdamasis šiek tiek kvailai.

Sargybinis nužvelgė jį, patikrino užpakalinę sėdynę, grįžo į savo būdelę ir atidarė elektronika valdomus vartus. Nuo čia iki centro dar reikėjo važiuoti pusę, teisingiau, šešias dešimtąsias, mylios.

Be pagrindinio pastato, stovėjo keli kiti, tarp jų bendrabučiai čia dirbantiems ir gyvenantiems žmonėms. Viename name įsikūrė mokykla su gerai įrengtomis sporto aikštelėmis. Pastate su palydovine antena ant stogo, žinoma, buvo

televizijos studija, iš kurios brolis Gabrielius transliuodavo savo programas. Namas be langų – tai sudėtingos saugumo sistemos vadavietė. Tokia sistema buvo reikalinga saugoti tokiam svarbiam pasaulio veikėjui kaip brolis Gabrielius. Kalbama, kad savo sargybinius jis verbavo viso pasaulio armijose ir žvalgybos pajėgose, nugriebdavo grietinėlę iš kareivių bei apsaugininkų, ištreniruotų saugoti valstybės vadovus ir mirti, jei reikia, užtikrinant jų saugumą.

Brolis Gabrielius turėjo didelę savo šalininkų armiją. Tačiau toks galingas žmogus, darantis milžinišką įtaką tiek vyrų, tiek moterų dvasiniam gyvenimui, įgijo ir daug kritikų. Taigi jis buvo ne paranojiškas, bet apdairus.

Jis gyveno, kaip pats sakė, kūniškame pasaulyje, kur paklydusios sielos buvo linkusios daryti beveik viską. Kartais iš baimės ar trokšdamos dėmesio, kartais dėl giliai jų pažeistoje psichikoje glūdinčių priežasčių. Todėl teritorijos apsauga buvo sustiprinta, tiesiog panaši į meno kūrinį. Ričis čia lankėsi vos antrą kartą, todėl šiek tiek baiminosi. Žinojo, kad strategiškai išdėstytos kameros lydi kiekvieną jo judesį, jautė, kaip jį seka akys iš saugumo pastato, kai išlipo iš šerifo automobilio ir užkopė granito laipteliais prie įspūdingų centrinių pastato durų.

Šerifas jautėsi lyg nuodėmingasis, besiartinantis prie Dangaus vartų. Nebuvo visiškai įsitikinęs, kad bus įleistas. Širdis daužėsi, apimta jaudulio ir laukimo, kai paspaudė mygtuką plačių stiklinių durų dešinėje.

Ričis matė sargybinį, sėdintį už barjero marmuriniame vestibiulyje.

– Šerifas Ričis? – per garsiakalbį pasigirdo balsas tiesiai virš jo galvos.

– Taip, pone.

– Nusiimkite skrybėlę.

– Taip, žinoma.

Jis nusiėmė savo plačiakraštę skrybėlę ir leidosi apžiūrimas.

– Įeikite, – pasakė sargybinis.

Metalinis užraktas spragtelėjęs atsidarė. Šerifas pastūmė sunkias duris ir pateko į švelnių spalvų marmuro oazę. Skambėjo tyli muzika. Uniformuotas, nepriekaištingai tvarkingas sargybinis vis dėlto nuoširdžiai nusišypsojo šerifui.

– Jūsų laukia viršuje. Pasikelkite liftu į trečią aukštą.

– Ačiū.

Lifto lubose taip pat buvo kamera. Ričis mėgino neparodyti, kaip jaudinasi. Susikaupęs perkėlė svorį nuo vienos kojos ant kitos ir stengėsi nekosėti.

Po trumpo begarsio pakilimo durys atsivėrė ir jis išėjo iš lifto. Čia jį pasitiko vyras, kurį Ričis atpažino kaip pirmąjį brolio Gabrieliaus patarėją. Aukštas, tiesus, tylaus balso, nepriekaištingos išvaizdos, tamsaus švarko atlape įsegtas baltas gvazdikas.

– Sveiki, šerifai Riči. Malonu jus vėl matyti pas mus. Seniai lankėtės.

– Pone Henkokai. – Šerifas pagarbiai paspaudė jam ištiestą ranką su manikiūru.

– Brolis Gabrielius laukia.

Be tolesnių kalbų jis palydėjo Ričį į didžiulį kambarį, kuris priminė Didžiąją salę Karlsbado urvuose. Norėdamas ją pasiekti, turėjai įveikti ištisas mylias tamsiu giliu urvu. Bet patekęs ten suprasdavai, kad ji verta sugaišto laiko ir pastangų. Kaip ir čia.

Visur auksas – ant lipdinių, baldų, durų rankenų, vyrių. Viskas, kas gali būti iš aukso. Šviestuvai degė neryškiai, kad neakintų aukso spindesys. Kambario sienos dekoruotos mėlynu, blizgančiu, šerifo nuomone, šilkiniu audiniu. Lubos buvo ištapytos freskomis kaip Europos bažnyčiose, kurių nuotraukų jis buvo matęs. Jis nenorėjo spoksoti, todėl paskubomis metęs žvilgsnį išvydo daugybę putlių rožinių debesėlių ir angelų su sparnais.

Kilimas atrodė didesnis už krepšinio aikštę, rašomasis stalas – už geležinkelio vagoną, o už jo sėdintis žmogus – didesnis už gyvenimą.

Brolis Gabrielius nusišypsojo ir mostelėjo jam prieiti.

– Šerife Riči! Visada malonu jus matyti. Ar norėtumėte ko nors atsigerti?

– A, ne, ačiū, – išlemeno jis sėsdamasis ant brolio Gabrieliaus nurodytos kėdės. Ji priminė sostą aukšta, gumbuota, paauksuota medine atkalte. Tačiau buvo nelabai patogi.

– Taigi. – Brolis Gabrielius sunėrė savo ilgus grakščius pirštus ir padėjo rankas ant stalo. – Kodėl norėjote susitikti?

Maksas Ričis niekada nebuvo linkęs į homoseksualumą. Iš tiesų netgi niekada nebuvo su tuo susidūręs, bet dabar suprato, tik aklas nepastebėtų, kad brolis Gabrielius tikrai gražus. Plati kakta, veriančios žalios akys, plona, tiesi nosis, bet skeltas smakras ir kvadratiniai žandikauliai kiek menkino putlių lūpų grožį. Viską vainikavo šviesūs, beveik balti plaukai. Šis vyras nežemiškai gražus. Jei angelas Gabrielius nusileistų į žemę, jis atrodytų šitaip. Gal būtų net ne toks išvaizdus. Ir, žinoma, jis neturėtų tokių puikių drabužių.

Suvokęs, kad spokso lyg apžavėtas, šerifas Ričis atsikosėjo ir pamėgino patogiau įsitaisyti ant kėdės.

– Man nemalonu jus trukdyti. Esu įsitikinęs, kad čia nieko rimta.

Brolis Gabrielius klausiamai žvelgė į jį.

– Teisėtvarkos saugotojai turi tam tikrų įsipareigojimų vieni kitiems, – paaiškino Ričis. – Tai kaip ir brolija. Jei vienas iš mūsiškių prašo paslaugos, privalai padėti.

– Palaiminti taikdariai, – pacitavo brolis Gabrielius, – nes jie bus vadinami Dievo vaikais.

Ričis nusišypsojo.

– Na, esu sutikęs keletą, kurie nesielgė kaip Dievo vaikai.

Brolis Gabrielius taip pat nusišypsojo, parodydamas dvi eiles akinamai baltų dantų.

– Žaviuosi teisėsaugininkais. Kuo galėčiau padėti?

– Šiandien ryte man skambino iš Teksaso, iš Dalaso. Žmogžudysčių skyriaus detektyvas Losonas. – Ričis išdėstė, ką jam pasakojo Losonas.

Brolis Gabrielius išliko ramus, kol šerifas baigė. Paskui vos sudrebėjo.

– Siaubinga. Aš pasimelsiu ir už aukos, ir už to nelaimingo ją nužudžiusio žmogaus sielą. Pone Henkokai, įtraukite juos į šios dienos maldų sąrašą.

Ričis pasuko galvą ir nustebęs pamatė, kad Henkokas sėdi ant sofos tolimajame kambario pakraštyje. Jis sėdėjo taip ramiai, jog Ričis nesuprato, kad jis vis dar su jais.

– Žinoma, broli Gabrieliau.

Pamokslininkas vėl pažvelgė į Ričį.

– Tačiau man vis dar neaišku, kaip tai susiję su manimi.

– Na... – Ričis nesmagiai sukrutėjo ir dėl nepatogios kėdės, ir dėl veriančių žalių brolio Gabrieliaus akių. – Iš telefono išklotinės matyti, kad tas Deilas Gordonas keletą kartų skambino į šventyklą. Tiksliau pasakius, dešimt. Losonas nori žinoti, ar jūs negalėtumėte to paaiškinti.

– Bet ši byla jau išnagrinėta, tiesa?

– Jis sakė, kad nori surišti kelis palaidus galus.

– Palaidus galus?

– Taip jis sakė.

– Ir aš nemėgstu palaidų galų.

– Esu tikras, kad tai tik formalumas.

Brolis Gabrielius pritardamas linktelėjo.

– Pone Henkokai, patikrinkite mūsų telefonų išklotinę.

– Būtinai.

Henkokas nuėjo prie didelės lyg namelis ant ratų medinės spintos kambario gale. Už plačių dvigubų durų stovėjo trys kompiuterių monitoriai ir įvairiausia įranga. Henkokas atsisėdo prie įtaisyto darbastalio ir ėmė spaudinėti klaviatūros klavišus.

– Jūsų ir kolegos iš Dalaso laimei, mes registruojame priimtus telefono skambučius, – paaiškino brolis Gabrielius.

– Nemaniau, kad sukelsiu jums nepatogumų.

– Visai ne. Anksčiau jūs atsisakėte gėrimo. Kol laukiame pono Henkoko įrašų, gal įkalbėsiu jus apsigalvoti?

Lengviau atsikvėpęs, kad jo nemaloni oficiali pareiga įvykdyta be blogų pasekmių, Ričis pasakė, kad jei nesudarytų sunkumų, jis išgertų ko nors šalto.

– Visiškai nesunku. – Brolis Gabrielius paspaudė mygtuką telefono skydelyje ir atsiliepė moteriškas balsas.

– Prašau, atsiųskite vežimėlį su atšaldytais gėrimais.

Tikriausiai vežimėlis jau buvo paruoštas, nes vos brolis Gabrielius paprašė, Ričis išgirdo atsiveriančias duris.

– A, Marija, atvežk jį čia.

Pasukęs galvą, Ričis apstulbo. Marijai buvo apie aštuoniolika metų. Jos smulkų dailų veiduką supo tankios tamsios garbanos. Ji vilkėjo tamsiai mėlyną šventyklos mokyklos uniformą. Spalva išryškino jos šviesią veido odą, rausvus skruostus ir tamsias akis. Ji droviai pažvelgė į šerifą, bet sutelkė dėmesį į brolį Gabrielių, stumdama vežimėlį prie didžiojo rašomojo stalo.

– Ko pageidautumėte, šerife? – paklausė brolis Gabrielius.

– Man tas pats.

Mergina atidarė skardinę ir įpylė gazuoto limonado į stiklinę su ledu. Ji padavė šerifui stiklinę ir mažą lininę servetėlę. Jis stengėsi nespoksoti į ją, imdamas gėrimą iš jos rankų ir murmėdamas ačiū.

Brolis Gabrielius patapšnojo sau per šoną. Laiminga mergina klusniai priėjo prie stalo ir atsisėdo šalia didžiulio krėslo. Jis viena ranka apkabino jos liemenį ir prisitraukė ją. Kitą ranką uždėjo ant išsišovusio pilvo, rodančio paskutinį nėštumo mėnesį.

– Marija – viena iš mūsų ypatingų brangenybių, šerife Riči, – pasigyrė pamokslininkas. – Kiek laiko tu pas mane, Marija?

– Nuo dešimties metų, – tyliai atsakė ji.

– Aš ją pavadinau Marija, nes ji man primena Renesanso Madonos paveikslus. Argi ji ne graži?

Ričis sutrikęs linktelėjo, laikydamas rankoje stiklinę su nepaliestu gėrimu.

– Jai be galo gerai sekasi, – pasakė brolis Gabrielius, glostydamas ją. – Ji buvo pavyzdys kitiems vaikams, gera mokinė, mokytojų džiaugsmas. Iš tiesų, ji puikiai atliko viską, ko ją mokė. Viską. – Jis žaismingai timptelėjo susisukusią garbaną ir mergina sukikeno. Paskui jis pasilenkė, pabučiavo jos atsikišusį pilvą ir juokdamasis pridūrė: – Kaip matote, šerife Riči, mes labai mylime vienas kitą.

Išraudęs iš sumišimo, šerifas Ričis atsakė kimiu balsu:

– Taip, aš matau.

– Tikiuosi, kad Marija bus su manimi šventykloje ilgai ilgai. Oi, pone Henkokai, ačiū.

Padėjėjas atnešė ant stalo kompiuteriu spausdintą lapą. Brolis Gabrielius peržvelgė jį, nenustodamas glostyti Marijos pilvo nuo pritvinkusių krūtų iki žemiausio taško, kur jis perėjo į klubus. Ši glamonė atrodė familiari ir intymi. Mergina visiškai pasitikėdama dievinančiomis akimis žiūrėjo į palenktą evangeliko galvą.

Maksas Ričis jautė, kaip širdis daužosi jo gerklėje. Stiklinė rasojo sugniaužtoje rankoje. Jis buvo pasibaisėjęs, bet sutelkęs dėmesį, pasibjaurėjęs, bet ir sužavėtas. Jis negalėjo atplėšti akių.

– O taip, ponas Gordonas, – sumurmėjo brolis Gabrielius. – Dabar atsiminiau. Labai liūdna istorija. – Jis paėmė merginos ranką, prispaudė prie krūtinės ir meiliai paglostė. O apstulbusiam svečiui paaiškino: – Šerife Riči, kai papasakosite liūdną pono Gordono istoriją Losonui iš Dalaso policijos skyriaus, neabejoju, kad jis bus toks pat tikras kaip ir aš, kad Deilas Gordonas buvo apgailėtinas iškrypėlis ir beprotis.

14 skyrius

Praėjus dviem dienoms po Džilianos Loid nužudymo ir Deilo Gordono savižudybės, Losonas beveik baigė tirti bylą. Jo paskutinė oficiali pareiga buvo informuoti Meliną Loid. Jis atidarė skardinę „Dr. Pepper“, atsigėrė ir paskambino Melinai telefonu, stovinčiu ant jo apkrauto stalo. Pasisveikinęs pasakė:

– Laboratorijos tyrimai patvirtino tai, ką manėme. Jūsų sesers kraujo rasta ant Gordono peilio. Ant kriaunų – tik jo pirštų atspaudai. Jie sutampa su rastais ant palangių ir stiklinės jos virtuvėje. Sperma ant pižamos kelnaičių – jo. Ant jūsų sesers kūno spermos nerasta.

Aliejaus koncentracija ant jos odos rodė, kad ji neseniai maudėsi, galbūt prieš eidama miegoti. Net jei Hartas melavo ir jie lytiškai santykiavo, visi įrodymai buvo nuplauti. Bet kuriuo atveju nebuvo jokių lytinio pasikėsinimo įrodymų. Gordonas jos neišžagino. Losonas manė, kad tai nedidelė iškrypėlio paslauga.

– Aš neabejoju fiziniais įkalčiais, – pasakė Melina. – Aš kaip ir jūs esu įsitikinusi, kad Deilas Gordonas – nusikaltėlis. Bet abejoju jo motyvu. Kodėl jis ją nužudė?

– Bijau, kad atsakymas į šį klausimą mirė su juo. Aš spėju, kad Gordonas buvo sutrikusios psichikos žmogus, vienas iš tų ligonių, praslydusių pro sistemą. Policija neturi apie jį

duomenų, jis niekada nebuvo pakliuvęs į bėdą, nesiginčijo su kaimynais ar bendradarbiais, turėjo gerą darbą. Tiesą sakant, mokslas jam sekėsi puikiai. Jis įgijo biologijos magistro laipsnį Teksaso Arlingtono universitete. Bet visuomenėje nepritapo. Pasak žmonių, kuriuos klausinėjome apie jo aplinką – mokytojų ir buvusių kaimynų, augdamas jis neturėjo vyro pavyzdžio. Nežinome, kas atsitiko jo tėvui. Motina buvo tikra paklydėlė, religinė fanatikė, skriaudusi jį emociškai ir, manau, galime tvirtai teigti, kad ir fiziškai. Taip elgdamasi ji užaugino seksualiai užgniaužtą nevykėlį. Nuo jos mirties prieš kelerius metus Gordonas gyveno vienas tame apleistame bute. Neaišku, kodėl jis įsižiūrėjo Džilianą. Gal ji mandagiai su juo pasikalbėjo ir jis klaidingai ją suprato. Kas žino? Vaikinas gyveno haliucinacijų pasaulyje. Kodėl jis prieš mirtį atsigulė nukryžiuotojo poza? Kai jis pamatė jūsų seserį su Hartu, į jį tarsi žaibas trenkė.

– Ir jis ją nudūrė.

– Dvidešimt du kartus. Skrodimo pranešimas pateikia tikslius duomenis. Žaizdų forma atitinka peilio ašmenis. Lemtingas smūgis kliuvo į gerklę. Jis perkirto miego arteriją, dėl to ištekėjo tiek kraujo. Kitas dūris pervėrė širdį. Aštuoniolika žaizdų buvo padaryta jau mirusiam kūnui. Ji kentėjo neilgai, o gal ir visai nekentėjo.

– Jos vietoje turėjau būti aš, – tyliai pasakė ji.

– Negalvokit šitaip, Melina. – Losonas perkėlė ragelį prie kitos ausies ir gurkštelėjo „Dr. Pepper". Tikriausiai ji iki gyvenimo galo jausis kalta. Tai neteisinga. Kita vertus, susikeisdamos suaugusios moterys pasielgė velniškai kvailai.

– Iš kur jis gavo jos nuotraukų? – paklausė ji.

Losonas nerodė jai nuotraukų, tik pasakojo.

– Per mažytę skylutę, išgręžtą sienoje tarp jo laboratorijos ir klinikos apžiūros kambario. Personalas buvo pasibaisėjęs.

– Taip ir turėjo būti.

– Aha.

Įsivyravo tyla, ilga kaip krovininis traukinys.

– Maniau, norėsite tai žinoti prieš man užbaigiant bylą, – pasakė Losonas.

– Nepanašu, kad...

Aukos šeima niekada nenori užbaigti bylos. Netgi kai viskas aišku, kaip dabar. Niekas nenori pripažinti fakto, kad mylimas žmogus mirė dėl paprastos priežasties – kažkas troško jo mirties. Mylimo žmogaus gyvybė nutrūko dėl pavydo ar godumo, ar iškrypėlio užgaidos. Losonas nekaltino giminaičių, kad jie nenori pripažinti, jog jiems toks brangus gyvenimas buvo šitaip nuvertintas. Tačiau šiandien jis bijojo išgirsti tą gerai pažįstamą frazę. Jis buvo mirtinai pavargęs, o ant rašomojo stalo gulėjo trys naujos jo dėmesio reikalaujančios bylos.

Vis dėlto jam patinka Melina Loid. Jis gerbia ją. Ta moteris pasirodė esanti labai drąsi, ir jis tuo žavėjosi. Taigi jis išgirdo save skatinantį ją išsakyti, ką norėjo.

– Kas nepanašu?

– Nepanašu, kad toks nuo visuomenės atsiskyręs žmogus įvykdytų tokį žiaurų nusikaltimą. Nepanašu, kad Deilas Gordonas būtų išdrįsęs. Turėjęs tam kiaušus, atleiskite už tokį išsireiškimą. Ar jo gyvenimo istorijoje kas nors rodo, kad jis galėjo būti toks žiaurus?

– Ne, bet aš atsekiau kelis jo telefono skambučius tam televizijos pamokslininkui.

– Kokiam?

– Broliui Gabrieliui.

– Blondinui su daugybe dantų?

– Tam pačiam. Gordonas jo sekėjas ar netgi mokinys. Brolio Gabrieliaus būstinė įsikūrusi Naujojoje Meksikoje. Ją vadina šventykla. Taigi Gordonas ten skambino daugybę kartų, ypač šį mėnesį. Paprašiau, kad vietos šerifas pasidomėtų.

– Ir?

– Jis pasikalbėjo su pačiu pamokslininku, kuris prisiminė

Deilą Gordoną. Na, šiam žmogui skambina tūkstančiai, bet jis žinojo, apie ką kalba šerifas. Atrodo, Gordonas skambindavo bet kuriuo paros metu – dieną, vidurnaktį, anksti ryte. Jo telefono sąskaitos labai didelės.

– Dėl ko jis skambindavo?

– Pasimelsti. Dažniausiai dėl savo gašlumo.

– Seksualinio gašlumo?

– Aš jums nepasakosiu smulkmenų, kurias man pateikė šerifas, o jam – brolis Gabrielius. Pakankamai iškrypėliška. Beje, Gordonas skambino ir anksti ryte, kai buvo nužudyta Džiliana. Jis pasakė pamokslininkui, kad ketina padaryti blogą dalyką. Anksčiau tas „blogas dalykas" reiškė masturbaciją, po kurios jis bausdavo save plakdamas rimbu.

– Gerasis Dieve!

– Kaip sakiau, jam motina turėjo didelę įtaką. Lytinį potraukį ir fantazijas apie moteris, šiuo atveju Džilianą, jis prilygino nuodėmei. Jis tikriausiai nekentė jūsų sesers, kad jį sužadina. Jo mintyse ji buvo puolusi moteris. Ji darė jį neskaistų, o tai tiesiogiai konfliktavo su jo religingumu.

– Taigi jis nuo masturbacijos perėjo prie žmogžudystės?

– Viskas iškreipta. Kadangi jis jos nekentė, bet tuo metu buvo lyg apsėstas, sutikęs ją su Hartu, tarsi nutrūko nuo grandinės. Brolis Gabrielius apgailestavo išgirdęs, kad Gordonas nusižudė, bet pripažino nenustebęs. Jis patarinėjo Gordonui tą naktį, bet nebuvo tikras, jog tas jį supras. Jis sakė, kad tą naktį Gordonas buvo nuėjęs toliau negu visada, todėl liepė vienam iš budinčių psichologų paskambinti jam po dviejų valandų. Gordonas teigė, kad jam viskas gerai, kad dabar jaučiasi daug geriau, kad pokalbis su broliu Gabrielium jam suteikė naujų vilčių.

– Tačiau vėliau jis nusižudė.

– Aha.

– Džiaugiuosi, kad jis taip padarė, – abejingai tarė ji. – Jei Deilas Gordonas nebūtų nusižudęs, aš būčiau jį nužudžiusi.

Losonas neskatino nė vieno pačiam vykdyti teisingumą, vis dėlto nuoširdžiai pripažino, kad nekaltina Melinos už tokius jausmus.

Jis įsegė į bylą skrodimo ataskaitą ir mintyse užantspaudavo ją kaip baigtą.

– Manau, jau viską aptarėme.

– Ačiū, kad informavote mane.

– Kiek žinau, jūs kremavote kūną.

– Vakar. Kai tik teismo medicinos ekspertas jį atidavė. Jau buvau sutvarkiusi dokumentus. Gedulingos pamaldos vyks rytoj po pietų. – Ji nurodė laiką ir vietą.

Losonas stengdavosi nedalyvauti jo tiriamos žmogžudystės aukos laidotuvėse, nebent byla būdavo nebaigta ir jam reikėdavo įsitikinti, ar tarp gedėtojų nėra galimo įtariamojo.

– Labai jus užjaučiu, Melina. Priimkite ir viso mano skyriaus užuojautą.

– Ačiū.

Jie baigė pokalbį, ir jis beveik apgailestaudamas padėjo bylą ant krūvos kitų, kurios turėjo iškeliauti į archyvą. Byla nutraukta, ir jis daugiau nesusitiks su Melina Loid. Jam būtų patikę susipažinti su ja kitomis aplinkybėmis. Kitokioje aplinkoje. Žinoma, ji niekada nebūtų atkreipusi dėmesio į tokį neaukštą, apkūnų, pavargusį tipą kaip jis. Ji lenkia jį keliomis pakopomis. Ji rinktųsi Kristoferį Hartą. Matyt, ir Džiliana taip pasirinko.

Hartas sugeba skraidyti raketomis, bet visiškai nemoka meluoti. Gal sužadėtinis ir patikėjo juo, bet Losonas nė akimirkai nesuabejojo, kad Džiliana nepaliko astronauto viešbučio, neišmėginusi jo lovos. Tokie vaikinai kaip Hartas nesikalba su moterimi iki trečios valandos ryto. Tik jau ne su tokia, kuri atrodo kaip Džiliana Loid. Arba Melina. Losonas ištiesė ranką link kitos neišnagrinėtos bylos ir sumurmėjo:

– Laimingas kalės vaikas.

*

Brolis Gabrielius gulėjo savo karališkoje lovoje, sukryžiavęs rankas ant krūtinės. Jo akys buvo užmerktos.

Jei jos būtų atmerktos, jis žiūrėtų į freską ant lubų virš jo lovos. Freska buvo panaši į didžiojo kambario. Abiejose vaizduojama jo vizija apie pomirtinį gyvenimą. Jo idėja apie dangų buvo daug geidulingesnė negu tradicinės religijos. Jei ne saulės spinduliai, prasiskverbiantys pro debesų antklodę, paveikslas virš jo lovos labiau primintų romėnų orgiją.

Visos erotiškomis pozomis pavaizduotos moterys buvo gražios, puikios figūros. Vilkėjo permatomus drabužius, jei iš viso vilkėjo. Freskoje vyrų buvo nedaug, visi jie turėjo fizinių trūkumų ir labiau priminė eunuchus negu gladiatorius.

Kristaus figūra paveikslo centre priminė brolį Gabrielių, kurio tikrasis vardas buvo Elvinas Medfordas Konvėjus.

Jis gimė Arkanzase prieš keturiasdešimt šešerius metus. Elvinas buvo jauniausias automobilių laužo aikštelės savininko ir jo žmonos, kuri, be jo, turėjo prižiūrėti dar septynis vaikus, sūnus. Mažajam Elvinui nebuvo skiriama daug dėmesio ir jis galėjo laisvai klaidžioti mažo miestelio gatvėmis, ieškodamas išdaigų ar kitokių pasilinksminimo būdų. Vieno tokio pasivaikščiojimo metu jis aptiko bažnyčią.

Maža, tyli protestantų bažnyčia stovėjo miesto pakraštyje, kur centrinė gatvė įsiliejo į valstijos greitkelį. Žema tvorelė skyrė baltų lentelių koplyčią nuo tvarkingų kapinaičių. Grakštaus juodo bokšto viršuje buvo mažas kryželis. Bažnyčią puošė šeši aukšti vitražiniai langai, po tris kiekviename bažnyčios šone. Dvylika eilių sunkių medinių klauptų skyrė praėjimas, užklotas nutrintu raudonu kilimu, vedančiu prie altoriaus. Už komunijos turėklo stovėjo sakykla. Kiekvieną sekmadienio rytą sutana vilkintis dvasininkas iš jos aukštybių kreipdavosi į savo parapijiečius, padrikai mojuojančius popierinėmis laidotuvių namų dovanotomis vėduoklėmis, kol pastorius mokydavo savo bandą gyventi. Jis patardavo,

kaip išgryninti atlyginimo čekius, auklėti vaikus negailint botago, teikti labdarą tiems, kuriems pasisekė mažiau negu jiems patiems. Jis ragindavo juos liautis keiktis, gerti, lošti ir šokti ir pradėti liudyti Dievą. Liepdavo negeisti kaimyno asilo, jaučio ar žmonos.

Jei jų mieste ir buvo jautis, tai jaunasis Elvinas Konvėjus to nežinojo. Beje, jis nelabai žinojo ir kas tas jautis, todėl šita pamokslo vieta jam buvo nesvarbi. Tačiau likusi dalis apie geidulį buvo labai reikšminga. Ji pakeitė jaunojo Elvino Konvėjaus gyvenimą.

Tačiau vienuolikmetį pirmą kartą į bažnyčią atviliojo vitražiniai langai. Tą liepos dieną, kai lauke buvo taip karšta, kad net dangus pabalo, Elvinas mėgino rasti, kur praleisti laiką iki vakarienės, ir atsirado prie bažnyčios. Jis ir anksčiau ją matė, tik niekada nekreipė dėmesio. Tą tvankią dieną nuobodulys privertė jį sustoti ir atidžiau pasidairyti. Purvinomis kojomis jis žengė dulkėtu žolių takeliu ir tingiai kasėsi dilgėlės paliktą rumbę, likusią nuo vakar. Sustojo skersai gatvės priešais bažnyčią ir ėmė svarstyti, kas būtų, jei jis mestų akmenį į vieną iš tų gražių, žėrinčių langų. Koks kiltų triukšmas! Tikriausiai jo senis gerai iškarštų jam kailį. Motina bartų ir nuolat kartotų, kad jis „beviltiškas“ ir tikriausiai atsidurs pataisos kolonijoje dar nesulaukęs dvidešimt vienų. Kaip jo vyriausias brolis.

Vis dėlto būtų verta tai padaryti, kad ir koks pragaras kiltų. Tėvai bent jau liautųsi ginčiję si, kad nėra pinigų ir ką daryti su seserimi, kurią jos vaikinas patvarkė ir dingo.

Jei įstatymo sergėtojai parvestų Elviną namo, tėvai būtų priversti ir į jį atkreipti dėmesį.

Jis vis dar svarstė sumanyto vandalizmo akto privalumus ir trūkumus, kai išgirdo iš bažnyčios sklindančią vargonų muziką. Tada drąsiai perėjo gatvę ir atidarė duris, beveik nejausdamas karštų dervos burbulų, sprogstančių po basais padais. Berniukas pravėrė vos plyšelį, leisdamas vėsiam orui paliesti jo įkaitusį išraudusį veidą.

Viduje prie vargonų sėdėjo graži moteris ir susikaupusi grojo. Per šonines duris Elvinas pamatė, kaip į bažnyčią įėjo vyras. Jis nuėjo praėjimu, dėliodamas knygas ant klauptų. Vėliau Elvinas sužinojo, kad tos knygos vadinamos psalmynais ir jose yra giesmių žodžiai ir melodijos.

– Jūs šiandien labai gražiai griežėte, panele Džons, – pasakė vyras.

– Ačiū, pastoriau.

Pastorius pastebėjo Elviną, žvilgčiojantį pro duris, bet jo nevijo, o draugiškai pakvietė užeiti, pavadino „sūneliu“, paplekšnojo per petį ir pakvietė ateiti į sekmadienio mišias.

– Aš pasidairysiu, ar atėjai, – pasakė jis.

Po šio pirmojo apsilankymo Elvinas ėmė čia vaikščioti nuolat. Jam patiko stebėti vargonininkę, akompanuojančią grupei dainininkų, kuri, kaip jis sužinojo vėliau, vadinama choru. Jos rankos ir kojos judėjo vienu metu. Jis negalėjo įsivaizduoti, kaip tai įmanoma.

Choro vadovė buvo pastoriaus žmona – apkūni, strazdanota moteriškė, kuri kartais giedodavo viena pati. Jos balsas buvo toks garsus ir aukštas, kad jai giedant pagurklis imdavo drebėti, bet kai ji liaudavosi, visi vyrai rėkdavo „amen“.

Paprastai giedodavo visa bendruomenė. Elvinas nemokėjo giesmių, tačiau atsistodavo kartu su visais ir judindavo lūpas, apsimesdamas, kad gieda. Kai kuriems žmonėms netgi nereikėjo psalmynų, jie visas giesmes mokėjo atmintinai. Kai aplink nešiodavo aukų lėkštę, tikintieji dėdavo į ją pinigų. Kadangi Elvino šeimoje pinigų nuolat trūko, šis dalykas bažnyčioje labiausiai jį stebino.

Elvino šeima šaipėsi, kad jis tapo jų mažuoju „Biblijos sekėju“, bet Elvinas nepraleido nė vieno sekmadienio visą vasarą ir vėliau, kai laidojimo namų ventiliatorius su Jėzaus veidu – ne keiksmažodžių Jėzaus, o kitu, kuris gyveno danguje su Dievu ir Šventąja dvasia – pakeitė oro šildytuvai, kad išvytų šaltį iš maldos namų.

Vis dėlto labiausiai kaitino pastoriaus pamokslai. Jie šildė visus, kurie klausydavosi, nepriklausomai nuo metų laiko ir temperatūros. Savo balsu jis priversdavo klausytis. Kai pastorius kalbėdavo, žmonės klauptuose pamiršdavo kietus suolus ir prieš pietus gurgiančius pilvus. Jie klausėsi kiekvieno jo ištarto žodžio. Nors kartais juos pastorius bardavo už nuodėmingą gyvenimą ir nedorus geidulius, jie mylėjo jį ir kiekvieną sekmadienį ateidavo naujų pamokslų.

Vieną sekmadienį, neilgai trukus po to, kai Elviną pakrikštijo ir priėmė į tikinčiųjų šeimą, pastorius pasakė nuostabų pamokslą apie geismą. Geidi, kaip Elvinas sužinojo, kai nori to, ko negali turėti. Jis galvojo apie beisbolo pirštinę, dviratį ar medžioklinį šautuvą, kuris neseniai paslaptingai atsirado pas vieną iš vyresniųjų brolių. Klausydamasis jis suvokė, kad geismas susijęs su daugeliu dalykų, netgi su moterimis. Pastorius pasakojo apie vieną vyruką, karalių Dovydą, ir besimaudančią moterį, kurią jis stebėjo. Nors Elvinas nesuprato smulkmenų, bet suvokė esmę: negalima kišti savo pimpalo į skylę, kuri tau nepriklauso. Kai kuriuos dalykus jo broliai paaiškindavo daug paprasčiau negu pastorius.

Po savaitės, paskutinę gegužės dieną, Elvinui Medfordui Konvėjui sukako dvylika metų. Birželio pirmoji buvo paskutinė mokslo metų diena. Jis nusprendė atšvęsti vasaros pradžią eidamas žvejoti. Pasiekęs savo mėgstamą vietą prie upelio, Elvinas nusivylė, pamatęs automobilį, pastatytą po didele pavėsinga guoba. Kažkas brakonieriavo jo žvejybos vietoje.

Vėliau jis pažino, kad tai pastoriaus automobilis, kuriuo šis lankydavo ligonius, stokojančiuosius ir paklydėlius. Jei jau dalintis su kuo nors savo žvejybos vieta, tegul tai bus pastorius, kuriuo jis taip žavėjosi dėl šio galios žmonėms. Bet kai Elvinas jau ketino pasisveikinti, jis išgirdo garsus, visiškai nesusijusius su žvejyba.

15 skyrius

Elvinas lėtai prislinko ir pamatė porą, gulinčią ant žolės kilimo ir iš visų jėgų besidulkinančią. Jis apie tai jau žinojo. Vieną vakarą, kai jam buvo septyneri, pastebėjo, kad broliai kuždasi tarpusavyje, ir suprato, kad jie kažką rezga. Po vakarienės jie išėjo iš namų, o Elvinas nusekė juos iki tos „mergos" namų ir per atvirą langą stebėjo, kaip jo broliai vienas po kito lipo ant merginos.

Vienas brolis pastebėjo smalsutį, įtraukė jį vidun ir trinktelėjo per galvą už šnipinėjimą. Tačiau kiti pradėjo juoktis ir erzindami klausinėti, ką jis manąs apie tai, ką matė. Elvinas išsišiepė ir pasakė, kad jam patiko. Tada jie dar labiau prapliupo juokais ir kartu su ta „merga" viską parodė. Nuo tada jis viską žinojo apie dulkinimąsi.

Vis dėlto jis nemanė, kad pastorius tai darė dėl juoko, juo labiau lauke dieną. Jis manė, kad jis su žmona tai daro tamsoje, po apklotu, pirmiausia pasimeldę. Tačiau pastorius dulkinosi labai panašiai kaip ir jo broliai. Elvinui buvo taip juokinga stebėti besikilnojantį baltą pastoriaus užpakalį. Paskui jis pastebėjo gražias kojas, apsivijusias aplink tą baltą užpakalį. Žinoma, jis nebūtų pamanęs, kad storos pastoriaus žmonos kojos tokios grakščios ir lieknos. Galų gale jis suvokė, kad rankos, apkabinusios pastoriaus kaklą, visai ne strazdanotos.

Po besikilnojančiu kūnu gulėjo ne pastoriaus žmona, o panelė Džons, vargonininkė.

Ši tiesa taip nuliūdino Elviną, kad jis nei tą, nei kitą dieną nežvejojo. Apleistas ir užmirštas jis rado prieglobstį sudaužytame automobilyje tėvo automobilių laužo aikštelės tolimiausiame pakraštyje. Važiuoklės dugnas buvo prarūdijęs ir per jį augo žolės. Išblukę vilnoniai apmušalai buvo skylėti ir karšti, bet Elvinas sėdėjo sename automobilyje pusę dienos ir visą kitą, jausdamasis piktas ir išduotas.

Pastorius – šlykštus apgavikas. Jis daro tą patį, už ką bara žmones savo pamoksluose. Pastorius niekuo ne geresnis už jo nedievobaimingus brolius, kurie geria, rūko, keikiasi, šoka, sanguliauja ir nepaiso, eis jie į pragarą ar ne.

Elvinas svarstė, ar jam kitą sekmadienį nereikėtų atsistoti ir visiems tikintiesiems papasakoti apie jų pastorių ir panelę Džons ir ką jis matė juos darančius prie upelio.

Tačiau šį pradinį nusivylimo jausmą išstūmė stipresnė emocija – susižavėjimas.

Pastorius privertė visus tikėti, kad jis turi tiesioginį ryšį su Viešpačiu. Jis mokė apie ugnį ir sierą, laukiančią blogųjų, bet neatrodė labai susirūpinęs dėl pragaro, kai dienos šviesoje prie upelio jojo ant panelės Džons. Pastorius iš abiejų pasaulių ėmė tai, kas geriausia. Jis turėjo bilietą ir raktus. Jis rado atsakymą, kaip susikurti laimingą gyvenimą.

Ir šis puolęs žmogus su sutana, pats to nežinodamas, nušvietė Elvino Medfordo Konvėjaus gyvenimo kelią.

Elvinas instinktyviai jautė, kad yra skirtas didybei. Anksčiau jis nežinojo, kaip to pasiekti. Dabar turėjo kryptį. Jis prisiminė visus tuos žmones, ateinančius kiekvieną sekmadienį, kad pastorius juos išbartų dėl nuodėmingo gyvenimo ir netvirto tikėjimo. Prisiminė, kaip jie nenuleisdavo akių nuo vyro sakykloje, kaip jo aistra laikė prikausčiusi juos prie kietų suolų, kaip po mišių jie apkabindavo jį ant bažnyčios laiptų

ir kalbėdavo, koks jis svarbus jų gyvenime. Jie nešdavo jam nedideles savo meilės dovanėles ir patikėdavo savo sielas.

Pastorius šypsojosi, spaudė jų rankas, priėmė jų dovanas ir pasitikėjimą. Jis turėjo teisingą idėją, broli. Aleliuja ir amen.

Rugpjūtį panelė Džons netikėtai paliko miestą. Žmonės kuždėjo, kad ji „pakliuvo į bėdą" ir išvažiavo gyventi pas gimines į Oklahomą. Pastorių ir jo storą žmoną, besilaukiančią ketvirto vaiko, perkėlė į parapiją kitame mieste. Bendruomenė buvo labai nelaiminga. Paskutinį sekmadienį visi verkė ir aukojo pastoriui dosnias meilės aukas.

Pastorių pakeitė senesnis ir bjauresnis dvasininkas. Jo pamokslai buvo sausi kaip takas, ir Elvinas svarstė, ar šis galėtų priversti ką nors dulkintis su juo, ypač žmoną, kuri buvo plona kaip lazda, veidas kaip pliauska, o veido išraiška rodė nuolatinį vidurių užkietėjimą.

Elvinas liovėsi lankęs bažnyčią, bet pradėjo sakyti pamokslus prieš veidrodį ir savo žvejybos vietelėje. Jis stengėsi, kad kalboje neliktų vietos akcento, ir tol treniravosi, kol balsas ėmė skambėti kaip televizijos pranešėjo. Dabar jis mokėsi rankų judesių. Jis kūrė jaudinančias maldas ir mintinai mokėsi evangelijos ištraukas.

Sulaukęs keturiolikos, jis gavo progą pademonstruoti savo sugebėjimus. Viena dešimtokė, su kuria kartu lankė anglų pamokas, pakvietė jį į atgimimo pamaldas bažnyčioje. Kai parapijiečius pakvietė pasidalinti savo liudijimais, jis atsistojo ir kalbėjo taip, kad pravirkdė visą minią.

Tą vakarą, kai jie važiavo namo, Elvinas pareiškė, kad šventoji dvasia jam įsakė sustoti ir pasimelsti. Taigi mergaitė pasuko į giraitę šalikelėje, jie sulipo į jos tėvo vakarui paskolinto sunkvežimuko kėbulą ir tęsė spontanišką maldą.

Meldėsi jie neilgai, nes šventoji dvasia įkvėpė Elviną pagarbinti mergaitės kūno altorių. Tam reikėjo, kad jo veidas atsidurtų tarp jos šlaunų. Savo ruožtu, ji panašiai pagarbino jo kūną. Mergaitė grįžo namo svarstydama, kad Dievas atlie-

ka savo darbą paslaptingais būdais. O Elvinas parėjo žinodamas, kad jis pakeliui link kažko didingo.

Po trisdešimt dvejų metų, gulėdamas ant lovos su auksiniu galvūgaliu, jis šypsojosi sau, prisimindamas tą užguitą vaiką, koks jis buvo – purvinomis basomis kojomis, išmargintomis asfalto dervos dėmių, kovojantį su broliais ir seserimis dėl paskutinio kepto viščiuko kąsnio.

Dabar jam maistą ruošdavo asmeniniai virėjai. Jis turėjo trenerį, prižiūrintį, kad kaloringas maistas jo nenutukintų, siuvėją, modeliuojantį jo drabužius taip, kad išryškintų jo tobulą kūną.

Jis mylėjo savo kūną, jėgą, slypinčią po tamsia oda. Jo krūtinė buvo plati, plaukuota ir dėl to atrodė lyg panardinta į auksą. Jis tingiai kedeno pirštais plaukelius, liesdamas šiurkščias garbanas, pasimėgaudamas ištiesė ilgas, raumeningas kojas, tai įtempdamas, tai atleisdamas, paskui į viršų pakėlė rankas ir jas apžiūrėjo.

Jos atrodė pakankamai stiprios, kad sulenktų plieną, bet ir švelnios kūdikiui sūpuoti.

Tinkamos, mąstė jis šypsodamasis, kai ranka nuslydo jo lyties link. Jo sėklidės buvo tokios pat kietos kaip tą naktį, kai jis pasiguldė šventosios dvasios kupiną mergaitę jos tėvo sunkvežimuke. Jis paglostė savo varpą ir pajuto, kaip ji prisipildo kraujo, ilgėja, kietėja.

Moteris šalia jo sujudėjo ir pabudo. Ji atsisėdo ir nusišypsojo. Ji turėjo vieną vaiką. Jos speneliai buvo dideli, rudi. Jam labiau patinka mažesni, rausvi, kaip nekaltų mergaičių, tačiau kartais reikia aukotis.

Ji atsiklaupė ant kelių ir jau ketino jį apžergti, bet jis sustabdė:

– Šįkart tik burna. Labai lėtai.

Jis užsimerkė, mintys ir vėl nuklydo, grąžindamos jį prie Elvino. Ir kokia bangelė Konvėjų genuose jį padarė tokį gra-

žų? Jis sunkiai beprisiminė, kaip atrodė kiti šeimos nariai, bet jie tikrai nebuvo labai patrauklūs.

Jis paliko namus, kai tik baigė vidurinę mokyklą, ir niekada tenai negrįžo. Jis netgi niekam nepasakė, kad išvyksta. Iš pradžių jam buvo įdomu, ką jie pamanė, kai vieną rytą pabudę pamatė, kad jis išėjo, ir ar iš viso tai pastebėjo. Gal dieną dvi nepastebėjo, o vėliau pagalvojo, kad jis nuskendo ar dar kas nors atsitiko. Viena burna mažiau.

Tikriausiai jo tėvai jau mirę, bet, žinoma, broliai, seserys dar gyvi. Ar jie atpažįsta jį per televiziją? Ne. Jei būtų atpažinę, jau būtų prisistatę prašyti pinigų.

Žinoma, jis buvo gražiausias iš padugnių, bet kiti jį nuolat erzino dėl šviesių plaukų. Tačiau dabar jis džiaugėsi, kad suaugus jie nepatamsėjo. Auksiškai balti plaukai tapo jo prekiniu ženklu. Jį lygino su arkangelu Mykolu arba žinianešiu Gabrieliumi, kurio vardu jis pasivadino. Bet tai atėjo vėliau, daug vėliau, kai jis baigė koledžą ir seminariją. Jis įstojo tam, kad įgytų pagrindus, bet pasirodė, kad studijos jam patiko daug labiau, negu tikėjosi. Jis skyrė tiek pat laiko ir netikinčiojo pažiūrų, ir teologijos studijoms. Jis ketino kariauti vienoje pusėje. Jei nori laimėti, turi pažinti stipriausias priešininko puses.

Baigęs seminariją, jis tapo pastoriumi. Tačiau netrukus paaiškėjo, kad tik švaisto savo talentą vienai nedidelei parapijai. Jam nusibodo klausytis skundų, krikštyti kūdikius ir laidoti mirusiuosius. Buvo smagu lengvai manipuliuoti žmonėmis – įtikinti, kad sekmadieniais kviestųsi pietų, aukotų meilės aukas. Šiek tiek daugiau pastangų prireikdavo atimant nekaltybę jų dukterims. Vis dėlto jis sutvertas didesniems ir geresniems dalykams, kam tenkintis mažais?

Jis persikėlė į didesnį miestą, didesnę bažnyčią. Tačiau vienintelis skirtumas buvo sekmadienio pietų kokybė ir aukų dydis. Dukterys visur buvo daugiau mažiau panašios. Žinoma, visoms patiko dulkintis su juo. Bet iš tikrųjų visos

gaudavo vieną užduotį: laikyti paslaptį, kad privertė pastorių nusidėti. Kiekviena manė esanti vienintelė, kuri privertė jį atsiklaupti atgailoje ir vos ne mesti kunigystę. Joms patiko vaidinti izabeles ir dalilas. Kuo nuodėmingesnės manė esančios, tuo smagiau buvo.

Trečioji bažnyčia, kurioje jis pastoriavo, turėjo pakankamai daug lėšų ir įstengė transliuoti sekmadienio ryto mišias per vietos televiziją.

Netrukus jis pradėjo vesti laidą ir vietos, ir regioninėje televizijoje. Laida turėjo tokį pasisekimą, kad jis metė sakyklą bažnyčioje, įkūrė evangelijos laidą per valstijos televiziją. Tačiau kodėl apsiriboti tik valstija? Kodėl netapti nacionaline laida? Ar net pasauline?

O toliau, mielieji, jau istorija.

Jis norėjo garsiai nusijuokti. Bet labai sunku juoktis, kai tau atlieka tokį puikų oralinį seksą.

Šiandien brolio Gabrieliaus parapija žarstė daug milijonų dolerių. Milijonai žmonių visame pasaulyje maldavo, trokšdami gauti komercinį Elvino Medfordo Konvėjaus pasiūlymą. Jis valdė ištisas minias sekėjų ir darė tokią pat, o gal ir didesnę įtaką žmonių mąstymui kaip bet kurios valstybės vadovas.

Praėjusiais metais jis pasirodė kartu su popiežiumi pasaulinėje religinėje konferencijoje Belgijoje. Kai pristatė popiežių, senukas nesulaukė tiek džiaugsmingų sveikinimų, kiek brolis Gabrielius. Popiežius ir kiti religiniai vadovai atstovavo praeičiai.

O brolis Gabrielius – ateičiai, naujojo tūkstantmečio vilčiai.

Jo galia buvo neribota. Tačiau jis turėjo planą, kaip gauti dar daugiau.

– Broli Gabrieliau.

Jis atsimerkė išgirdęs pono Henkoko balsą per nematomą vidaus ryšio sistemą.

– Taip?

– Atsiprašau, kad trukdau, bet ką tik paskambino žmogus, kurio laukėte. Ar kalbėsite?

– Duokite man penkias minutes.

– Žinoma.

– Ar baigti, broli Gabrieliau?

Jis šyptelėjo moteriai ir vėl palenkė jos galvą.

– Žinoma.

– Ar rinksite spermą?

– Šį vakarą ne.

Žinoma, savanaudiška šitaip švaistytis, bet net ir galingiausieji negali visą laiką dirbti.

Palaiminęs moterį ir su meile pabučiavęs jos skruostą, brolis Gabrielius paliepė jai grįžti į bendrabutį, kur ji gyveno su savo vaiku. Nusiprausęs po dušu ir įsisupęs į storą baltą kilpinį rankšluostį, jis išėjo iš miegamojo ir nuėjo prie rašomojo stalo. Lygiai po penkių minučių, kai jam pranešė apie telefono skambutį, jis paspaudė mirksintį telefono mygtuką.

– Brolis Gabrielius klauso.

Netgi su įjungtu garsiakalbiu nereikėjo baimintis, kad jį išgirs. Kambaryje buvo puiki garso izoliacija, specialistai tris kartus per dieną tikrindavo, ar nėra pasiklausymo įrenginių. Jo kompiuteris ir telefono sistemos turėjo apsaugą, kurią nuolat atnaujindavo moderniausios technologijos... ir nuolat buvo sekama, kad nevyktų išdavysčių bendruomenės viduje.

Po kelių mandagių frazių skambintojas pasakė:

– Turiu gerų ir dar geresnių naujienų, broli Gabrieliau.

Ponas Henkokas pastatė prieš jį brendžio stiklą. Jis linktelėjimu padėkojo už paslaugą.

– Aš klausau.

– Deilo Gordono byla oficialiai nutraukta, kiek tai susiję su Dalaso policijos departamentu, Džilianos Loid žmogžudystė išaiškinta.

– Gera naujiena.

– Deilas Gordonas atliko savo darbą.

– Jis ištikimai tarnavo, buvo iki galo klusnus. Bet jį nesunku pakeisti. Aš jau tuo užsiimu. Labai gaila, kad praradome Džilianą Loid. Ji atrodė tobula kandidatė.

– Su tuo susijusi mano dar geresnė žinia. – Brolis Gabrielius ištvėrė teatrališką pauzę. – Jūs pamiršote vieną faktą iš Džilianos Loid bylos. Ji turi dvynę seserį.

– Dvynę? – Nepaisant atsipalaidavusios kūno padėties, brolio Gabrieliaus širdis ėmė tankiau plakti. Jis tikrai pamiršo. Tada, kai skaitė šią informaciją, ji pasirodė nesvarbi. Bet dabar!

– Identišką. Jos vardas Melina.

– Melina. – Jam patiko skambesys. Beveik biblinis. – Tuo reikia pasinaudoti. Kokios kliūtys?

– Manau, jų nedaug.

– Ji ištekėjusi?

– Ne. Ir šįkart nėra aiškaus partnerio. Dvynės buvo be galo artimos, todėl ji išgyvena dėl Džilianos mirties. Jai labai reikia švelnumo ir meilaus rūpesčio.

Brolis Gabrielius susijuokė:

– Jums tai idealu.

– Ir aš taip pagalvojau. Yra tik viena kliūtis.

Už tūkstančio mylių brolis Gabrielius susiraukė. Pakėlęs stiklą prie lūpų, jis giliai įkvėpė aromatą prieš nugerdamas.

– Kliūtis?

– Kristoferis Hartas.

Brolis Gabrielius dar labiau susiraukė.

– O ką jis daro?

– Manau, gali jai patikti.

Iš pykčio drebančiu balsu jis pasakė:

– Šitas žmogus sugadino vieną geriausių mūsų kandidačių. Aš nenoriu dėl jo prarasti ir kitos.

– Gal aš ir klystu, tikiuosi, taip, bet manau, kad pastebėjau tam tikrus virpesius. Pamaniau, turėčiau jus įspėti, kad jis gali būti kliūtis. Tikriausiai vienintelė.

Brolis Gabrielius siurbtelėjo brendžio ir palaikė burnoje prieš nurydamas. Paskui ramiai pasakė:

– Tada reikia ką nors daryti.

– Aš tuo pasirūpinsiu.

– Puiku. Jūs dirbate gerai, ir jums bus atlyginta, pone Heningsai.

– Ačiū, broli Gabrieliau.

– Taika ir meilė.

Baigęs kalbėti, brolis Gabrielius paprašė, kad Henkokas atneštų Džilianos Loid bylą.

– Ji diskelyje, broli Gabrieliau.

– Atidarykite jį man.

Jis nuėjo prie kompiuterių spintos ir lėtai siurbčiojo brendį, kol Henkokas atidarė užkoduotą bylą. Kai jos nuotrauka pasirodė kompiuterio ekrane, Henkokas pasakė: „Kaip neteisinga, kad ją praradome."

– Manote, sesuo bus tokia pat geidžiama?

– Girdėjote, ką sakė ponas Heningsas, o jis turėtų žinoti.

Trokšdamas likti vienas su ja, brolis Gabrielius mostelėjo Henkokui išeiti. Jis atsisėdo priešais ekraną ir ėmė skaityti Voterso klinikos bylų duomenis. Prisiminus svarbią informaciją apie Džilianą, jį šildė tiek maloni žinia, kad ji turi identišką dvynę seserį, tiek brangus brendis.

Jis palietė ekraną ir įsivaizdavo pirštų galais jaučiąs jos skruostą.

– Melina, – gundančiai sukuždėjo jis, lyg kalbėdamasis su meiluže. – Tu man puikiai pasitarnausi.

16 skyrius

– Mane stebina, kad susirinko tiek daug žmonių.

Koplyčia buvo pilna, vietos stovėti liko tik pačiame gale. Džemis Heningsas pažvelgė per petį į vis didėjančią minią.

– Nežinau, kodėl tu stebiesi, Melina. Džiliana turėjo daug draugų. Tu negalėjai visų pažinoti.

– Norėjau pasakyti, ji jaustųsi dėkinga, kad atėjo tiek daug žmonių.

– Aš niekada nemačiau tokios jūros gėlių.

– Jos gražios, tiesa? Po ceremonijos bus nuvežtos į slaugos namus. Namie nėra vietos, būtų gaila išmesti.

– Man kelia nuostabą religinės pamaldos, – pasakė jis, permetęs akimis spausdintą programą.

Ji nustebusi pažvelgė į jį.

– Tu buvai Džilianos sužadėtinis ir nežinojai, kad ji buvo giliai tikinti.

– Ji nelankė bažnyčios.

– Bet tikėjimas jai buvo svarbus. Maniau, kad tu tai žinojai. Ji...

Susidomėjęs, kas privertė ją nutilti viduryje sakinio, Džemis atsigręžė, sekdamas jos žvilgsnį.

– Ką šitas čia veikia? – niekinamai paklausė jis.

– Manau, atiduoda jai pagarbą.

Kristoferis Hartas stovėjo kartu su kitais koplyčios gilu-

moje. Ją sukrėtė, kad jis atėjo čia, ypač po jų susikirtimo po Deilo Gordono savižudybės. Ji buvo šiurkšti, o jis atsimokėjo gerumu. Ji manė jau niekada jo nepamatysianti.

Jų akys trumpam susitiko, paskui ji vėl atsisuko į koplyčios priekį.

– Melina, jei jo buvimas tave liūdina, aš tučtuojau paprašysiu jo išeiti.

Ji pasibaisėjo pagalvojusi, kad Džemis gali sukelti skandalą per seseriai skirtas gedulingas pamaldas, ir sukuždėjo jam:

– Nė nedrįsk.

– Aš tik mėginu apsaugoti tave.

– Nedaryk to. Man nereikia apsaugos.

– Ne nuo astronauto, o širdies skausmo. Džiliana būtų norėjusi, kad aš tavimi pasirūpinčiau.

Jausdamasi nesmagiai, kad priekaištavo jam, Melina spustelėjo jo ranką.

– Ačiū, Džemi. Tu labai padėjai ir buvai nepaprastai jautrus. Aš tau dėkinga labiau, negu tu įsivaizduoji.

Jis ištiesė ranką ir trumpam apkabino ją per pečius.

– Jei apsigalvosi dėl to raketininko, aš su didžiausiu džiaugsmu jį išlydėsiu lauk.

Jų pokalbis nutrūko, bet ji vis dar svarstė, kodėl Kristoferis Hartas čia – ne tik pamaldose, bet apskritai Dalase. Juk Losonas jį tikrai atleido nuo bet kokių įsipareigojimų. Jis jau turėjo būti Hjustone, o prisiminimus apie vakarą su Džiliana ir siaubingus jo padarinius jau seniai turėjo išstumti profesinės pareigos ir įtemptas visuomeninių renginių kalendorius. Nuostabu, kad jis užtruko Dalase net minutę ilgiau, negu reikėjo. Tikriausiai kaltė vertė jį atiduoti pagarbą moteriai, su kuria miegojo tą naktį, kai ją nužudė.

Jo garbei reikia pasakyti, kad jis elgėsi deramai, nedarė nieko, kad atkreiptų dėmesį į save. Iš tiesų jis stengėsi būti kiek galima mažiau pastebimas. Dėl ryšio su Džiliana jo pastangos buvo bergždžios, bet ji žavėjosi, kad jis bent mėgino.

Priėjo kunigas, kurio ji buvo prašiusi vadovauti pamaldoms, ir paklausė, ar Melina pasiruošusi pradėti. Ji vylėsi, kad pavyks neparodyti savo jausmų prieš minią, bet per evangeliją ir giesmes buvo sunku sulaikyti ašaras.

Džilianos bendradarbis, turėjęs pasakyti gedulingą kalbą, pasirodė labai iškalbingas:

– Mums dar sunku susitaikyti, o dar sunkiau suvokti, kaip tokią gyvybingą ir energingą jauną moterį iš mūsų taip žiauriai pagrobė. Manau, Džiliana norėtų, kad ši tragedija mus priverstų kasdien prisiminti, koks vertingas ir nuostabus yra gyvenimas. Manau, ji būtų palikusi mums tokį testamentą.

– Gerai pasakyta, Melina. Jis teisus, – sukuždėjo Džemis ir suspaudė jos ranką.

Po palaiminimo Melina stovėjo lauke po pilku, lietų žadančiu dangumi. Ji spaudė nesuskaičiuojamai daug rankų, atlaikė begalę apkabinimų, klausėsi išsakytų prisiminimų apie Džilianą. Galų gale netgi atkakliausieji pradėjo judėti link automobilių aikštelės, vildamiesi išvengti lietaus.

– Ponia Loid? – Paskutinė priėjo gal penkiasdešimt penkerių metų moteris. Ji buvo apkūni, bet tvirta, energinga ir malonaus veido.

– Aš Linda Kroft. Dirbu Voterso klinikoje. Jūsų sesuo buvo miela moteris. Mes matėmės keletą kartų, todėl tikiuosi, jūs nemanote, kad man nederėjo dalyvauti jos laidotuvėse.

– Žinoma, aš dėkinga, kad atėjote, ponia Kroft.

– Negaliu patikėti, kad ji mirė. Aš ją mačiau šią savaitę.

– Iš tiesų, dieną prieš žmogžudystę ji lankėsi klinikoje, ar ne?

– Taigi jūs žinojote, kad ji mūsų pacientė.

– Žinojau, kad ji dirbtinai apvaisinta. Jūs neskleidžiate slaptos informacijos. Mes su dvyne seserimi paslapčių neturėjome.

– Jūs neįtikėtinai panašios, – pasakė moteris. – Pamačius jus bažnyčioje, man kvapą užniaužė. Pamaniau, kad žinia apie žmogžudystę – siaubinga klaida.

– O, jei taip būtų.

Linda Kroft palietė jos ranką.

– Nuoširdžiai jus užjaučiu. Tai siaubinga netektis.

– Taip, iš tikrųjų. – Akies krašteliu ji pamatė Džemį. Jis nekantriai laukė aikštelėje ir mojo jai eiti link automobilio. Pradėjo lynoti. Jis išskleidė skėtį. Ryškiai raudoną. Ji jau niekada nebepajėgs žiūrėti į šią spalvą, negalvodama apie krauju parašytus žodžius. Nuvijusi staiga apėmusį drebulį, ji tarė: – Dar kartą ačiū jums, ponia Kroft, kad atvykote.

– Maniau, kad jau ištvėrėme tragediją Voterse. Kalbu apie tai, kas atsitiko Andersonų kūdikiui. Oi, tikiuosi, neatėmiau per daug jūsų laiko. – Norėdama pasiaiškinti, kodėl taip staiga pakeitė kalbą, Linda Kroft mostelėjo į aukštą nueinančią figūrą. – Turbūt sutrukdžiau jam pasikalbėti su jumis. Neturėjau taip ilgai jūsų užlaikyti.

Kristoferis Hartas žingsniavo šaligatviu tolyn. Jis nesistengė apsisaugoti nuo prasidėjusios dulksnos. Atrodė, kad lietaus jis nė nepastebi. Jo dėmesys buvo sutelktas tik į tai, kaip išvykti. Nekreipdamas dėmesio į Džemį, jis praėjo pro šalį ir nesulėtino žingsnio, kol nepasiekė prabangaus dviviečio sportinio automobilio vairuotojo durelių. Atrakinęs automobilį nuotoliniu pulteliu Hartas įslydo į žemą sėdynę. Variklis suriaumojo ir jis nuvažiavo.

– ...vaiko pagrobimą prieš kelis mėnesius, ponia Loid?

– Atsiprašau? – Ji vėl sutelkė dėmesį į moterį. Kristoferis Hartas norėjo su ja pasikalbėti. Įdomu, ką jis būtų pasakęs?

– Naujagimį, kurį pavogė iš ligoninės. – Linda Kroft grįžo prie nutrauktos minties. – Andersonai buvo mūsų pacientai. Aš nieko privataus neatskleidžiu. Tai skelbė per žinias. Pora kelerius metus stengėsi pastoti ir galiausiai nutarė išmėginti dirbtinį apvaisinimą. Mūsų puikiems gydytojams pavyko iš antro karto. Dar nebuvau mačiusi tokių laimingų žmonių. Kitą dieną, kai kūdikis gimė, jį pagrobė.

– Dabar prisimenu. Ar vaiką rado?

– Bent jau aš negirdėjau, – tarė Linda Kroft ir susirūpinusi pridūrė: – Nereikėjo man apie tai užsiminti. Jūsų gyvenime ir taip daug sielvarto. Telaimina jus Dievas, ponia Loid.

– Kas ta moteris? – paklausė Džemis, padėdamas jai įlipti į jo automobilį. – Maniau, kad ji niekada tavęs nepaleis.

– Linda Kroft.

– Tavo draugė?

– Ji dirba Voterso klinikoje. Sakė, kad jai labai patiko Džiliana, dėl jos mirties norėjo pareikšti man užuojautą.

Džemis išsiblaškęs linktelėjo.

– Ar matei jį?

– Jį – tai Vadą?

Jis įsmeigė į ją akis.

– Jis tau jau Vadas?

Ji pavargusi pasukiojo galvą, mėgindama sumažinti raumenų įtampą.

– Visi vadina jį Vadu, Džemi. Netgi žiniasklaida. Aš su juo nekalbėjau.

– Jis tykojo.

– Bet nesulaukė ir išvažiavo, tikriausiai tai geriausia išeitis. Mes neturime ką pasakyti vienas kitam. Sprendžiant pagal tai, kokiu greičiu išvažiavo iš aikštelės, jis dabar tikriausiai pusiaukelėje į Hjustoną.

Nieko gera. Tiesą sakant, ji labai nusivylė, kad nepavyko pasikalbėti su juo prieš išvykstant. Būtų norėjusi atsiprašyti už... už viską. Pradedant susikeitimu, baigiant jos bjauriu elgesiu per jų paskutinį susitikimą.

Vis dėlto atsiprašymas buvo tik viena iš priežasčių, kodėl ji norėjo pabūti su juo, tačiau ji neleis sau to net pripažinti. Todėl pasakė Džemiui:

– Ne, *žinoma*, gerai, kad išvyko nepasikalbėjęs su manimi.

Kol jie važiavo, tylą nutraukdavo tik ritmiškas valytuvų pliaukšėjimas. Galiausiai Džemis tarė:

– Man skambino Losonas. Manau, kad ir tau. – Sulaukęs jos linktelėjimo, jis paklausė: – Ar sakė, kad užbaigė bylą?

– Atrodo, jis patenkintas.

– *Jis* atrodo patenkintas. Bet tu ne?

Ji neketino aptarinėti to dabar. Ji iš viso neketino to aptarinėti. Bet Džemis žiūrėjo į ją lyg laukdamas paaiškinimo, todėl ji atsidususi tarė:

– Manau, vertindama sesers žmogžudystę, negaliu būti tokia objektyvi kaip patyręs detektyvas. Jam ji buvo tik bylos numeris, krūva popierių, kuriuos jis norėjo kuo greičiau užpildyti, kad galėtų susitikti su draugais, išgerti alaus, pasižiūrėti futbolą ir pasimylėti su žmona.

– Losonas vedęs? Maniau, jis viengungis.

– Tu supranti, ką aš norėjau pasakyti, – suirzusi atkirto ji. – Jis liko profesionaliai atitolęs ir aš to beveik pavydžiu.

– Kodėl?

– Norėčiau pažvelgti į žmogžudystę praktiko akimis. Norėčiau pašalinti iš lygties visas emocijas ir analizuoti ją kaip Losonas.

– Kodėl, Melina?

Kad išsklaidyčiau savo abejones, įsitikinčiau, kad tai įvyko taip, kaip sakė Losonas, patikėčiau, kad Deilo Gordono motyvacijoje nebuvo nieko daugiau, neabejočiau, kad nepražiūrėti svarbesni dalykai.

Su Džemiu savo nerimastingomis mintimis ji nepasidalijo.

– Jau nieko neverta daryti. Byla baigta.

– O aš džiaugiuosi, kad vyras, kuris nužudė Džilianą, nusižudė pats.

– Tokia buvo ir mano pirmoji reakcija.

– Persirėžęs riešus, jis išgelbėjo mokesčių mokėtojus nuo bylos ir įkalinimo išlaidų, o mus apsaugojo nuo emocinių išgyvenimų – juk reikėtų iš naujo viską patirti. Man tik gaila, kad ne aš daviau Gordonui tai, ko nusipelnė.

Ji vakar panašiai pareiškė Losonui, bet dabar gailėjosi, kad neturėjo galimybės pasikalbėti su Deilu Gordonu ir paklausti, kodėl jis tai padarė. Kodėl? Ar tai buvo tik seksualinė manija, siaubingai sutrikusio individo veiksmas?

Deilas Gordonas miręs, bet jis nepaaiškino savo veiksmų. Tai ir kėlė jai didžiausią nepasitenkinimą. Apie Gordono motyvus buvo galima tik spėlioti. Todėl Losono apibendrinimai jai neatrodė tiesa. Toks paaiškinimas buvo per daug nudailintas, per daug tvarkingas ir paliko neatsakytų klausimų. Ji nenurims, kol neras visų atsakymų.

Lyg skaitydamas jos mintis, Džemis pasakė:

– Turėtum džiaugtis, kad viskas baigta, Melina.

– Aš džiaugiuosi. – Ji vangiai šyptelėjo. – Tik esu labai pavargusi.

– Galiu pasiūlyti vaistą.

– Žinau, išgersiu tabletę.

– Žinoma, galiausiai taip ir padaryk, tačiau pirmiausia reikia suvalgyti karšto maisto, kurį aš paruošiu, o ne to, kas liko sunešta namuose. Vėliau, po geros vakarienės, ilgai pasilepinti karštoje vonioje. Aš tau padarysiu savo įžymųjį sprando ir nugaros masažą. Manau, Džiliana pasakojo apie šį mano talentą. O jau tada – migdomųjų tabletė.

– Ar tu labai įsižeisi, jei aš pasakysiu, kad noriu viską praleisti ir išgerti tik migdomųjų tabletę?

– Taip, nes Džilianos šmėkla man amžinai vaidensis, jei aš tavimi nepasirūpinsiu.

– Džemi...

– Jokių ne!

Vadas nesuprato, kodėl jautė pareigą dalyvauti gedulingose pamaldose, ir buvo šiek tiek sutrikęs, kad dalyvavo. Žinoma, jis pasielgė deramai. Netgi ketino Melinai pareikšti užuojautą. Vis dėlto permąstęs jų paskutinį pokalbį, apsigalvojo ir išvažiavo anksčiau, negu pavyko su ja pasikalbėti.

Ir dabar negalėjo suprasti viena – kodėl jis vis dar čia. Jis padėjo Losono tyrimui, netgi pateikė faktą, nuvedusį prie Deilo Gordono, dalyvavo gedulingose pamaldose, Melina jį matė. Jis atliko savo moralinę ir visuomeninę pareigą. Tai turėjo būti pabaiga. Taip nusprendęs jis žengė į barą.

– Burbono ir vandens.

Barmenas įpylė jam gėrimo.

– Klausykit, ar jūs ne...

– Ne, mane painioja su juo.

Tai buvo populiarus baras populiariame rajone. Čia dažnai lankydavosi profesionaliojo sporto žvaigždės, naujieji turtuoliai, miesto gražieji ir drąsieji. Barmenas buvo įpratęs prie įžymybių ir gerbė jų privatumą, kai jie to prašydavo. Jis supratingai linktelėjo Vadui.

– Antras gėrimas baro sąskaita.

– Ačiū, bet man užteks vieno.

Vis dėlto Vadas išgėrė antrą taurę, trokšdamas, kad alkoholis padėtų numalšinti skausmą. Jis mielai važiuotų į „Dvarą“ taksi, o savo automobilį pasiimtų vėliau, jei tik įstengtų šiek tiek pasigerti, apsvaigti tiek, kad jam neberūpėtų, ką apie jį galvoja Melina Loid.

Bet nuo burbono jis pasijuto dar šlykščiau.

Melinos puolimas prie Gordono buto pasiekė tikslą. Jis *tikrai* norėjo atsiriboti nuo žmogžudystės tyrimo, jis *tikrai* melavo, kad nemiegojo su Džiliana. Melina pataikė į dešimtuką – jis nenorėjo niekur įsivelti. Laikytis nuošalyje. Nuo visko. Ypač nuo žmonių. Psichologai turbūt kiauras dienas galėtų analizuoti, kodėl jis žmogų prisileidžia tik per ištiestą ranką, kodėl jo saugumo zona platesnė už kitų. Juk jis nėra atsiskyrėlis, jam patinka būti su žmonėmis, jis mėgsta bendrauti, gerai jaučiasi minioje. Jo keliai nevirpa, kai reikia kalbėti prieš auditoriją, jis nebijo kamerų. Vis dėlto egzistavo riba, už kurios jis pripažino tik *save*. Viešas asmuo – viena, o privatus – visiškai kita. Jis stabdydavo visus, kas tik bandydavo ką nors sužinoti apie Vadą, kas stengdavosi pažvelgti į Kristoferio vidų.

Profesiniu požiūriu toks atsiribojimas buvo labai vertinamas. Skraidant koviniais naikintuvais, jo protas išlikdavo blaivus ir šaltas, jis niekada neprisileisdavo minties, kad gali

žūti. Reikia išlikti visiškai neutraliam, kai vadovauji erdvėlaivio įgulai ir priimi sunkius sprendimus, kurie gali lemti sėkmę ar nesėkmę, netgi gyvybę ar mirtį.

Vis dėlto privačiame gyvenime šis neutralumas kėlė rūpesčių. Jis niekada neužmezgė reikšmingesnių ilgalaikių santykių su moterimi ir nebuvo vedęs. Kad santuoka būtų tikra, reikia prisirišti emociškai, o jis to nenorėjo. Jis buvo šiurkščiai atviras su Ebotu ir Ilguoju Medžiu, kai pasakė, kad nori likti nepriklausomas. Nieko nėra brangiau už nepriklausomybę. Jis vertino šį savo charakterio bruožą. Tačiau kai kas laikė yda. Nepaisant visko, ar galėtų būti dar blogiau negu dabar, po Džilianos žmogžudystės, tuo labiau kad ją matė su juo. Ar Melina mano, kad jis akmeninis? Jo užuojauta nuoširdi. Jam pasidarė netgi šlykštu, kai Alanas Birčmanas atvirai pademonstravo palengvėjimą, Losonui juos paleidus.

– Jūs paleistas nuo kabliuko, pone Hartai, – linksmai kalbėjo teisininkas. – Dabar galite tęsti įprastą linksmą gyvenimą. Jūsų naktis su Džiliana Loid galėjo brangiai kainuoti, tačiau dėka pono Gordono jūs galite laikyti ją dovanėle.

Hartas pasišlykštėjo teisininko žodžiais. Juk jie kalbėjo apie dvi mirtis. Vieną – nekalto žmogaus. Kitą – bjaurią. Bet abi tragiškas. Jis džiaugėsi, kad nėra įtariamasis, kad išvengs su tuo susijusių nemalonumų, bet nepritarė abejingam advokato požiūriui.

Be to, teisininkas nežinojo, niekas nežinojo, kaip brangiai naktis su Džiliana jam kainavo. Jis jos nepamirš. Ilgai nepamirš. Su juo ji praleido kelias paskutines savo gyvenimo valandas. Tai suteikė ypatingos svarbos jų kartu praleistam laikui.

Nors – *gerai, išsiaiškinkim iki galo, Vade. Niekas negali perskaityti tavo minčių, taigi bent jau būk atviras sau* – jam tai buvo reikšminga ne vien dėl sekso. Jam ir anksčiau teko fantastiškai pasimylėti, bet jis niekada nemaldavo moters pasilikti, kai ši norėdavo išeiti.

Jis pabudo, kai Džiliana ketino jį palikti.

– Nenorėjau tavęs prižadinti.

Jis užmigo pakišęs galvą po jos ranka, prisiglaudęs prie jos krūties.

– Aš turiu eiti, – sukuždėjo ji, perbraukė pirštais per jo plaukus, prieš mėgindama pakelti jo galvą.

Jis mieguistai sumurmėjo priešindamasis ir dar labiau prisiglaudė prie jos šono.

Ji tyliai nusijuokė.

– Vade, aš turiu eiti.

Dabar visiškai išsibudinęs jis pakėlė galvą.

– Kodėl?

– Jau vėlu.

– Arba anksti. Viskas priklauso nuo to, kaip pažiūrėsi. – Jis žvelgė į minkštas suglebusias jos krūtis, švelniai pūstelėjo į spenelį ir šis sureagavo. Ji atsidususi ištarė jo vardą ir to užteko. Jis išsitiesė ant jos neįtikėtinai gražaus kūno, jie susilietė nuo raktikaulių iki pirštų galiukų. – Nenoriu, kad tu išeitum. Lik.

– Nenori nusikratyti manęs, kol neišaušo?

Jis truputį pasislinko į priekį, kad ji pajustų, kaip jis standėja tarp jų kūnų. Jos akys vėl tapo padūmavusiai pilkos. Per pastarąsias kelias valandas ši spalva pasidarė jo mėgstamiausia. Jis palenkė galvą ir sukuždėjo:

– Lik.

Lūpos pasislinko prie jos pakilusio spenelio, liežuvis ėmė glamonėti.

– Tu nesąžiningai žaidi, Vade, – giliu gerkliniu, seksualiu balsu pasakė ji.

– Aš velniškai moku apgaudinėti.

Jos kūnas išsilenkė, dar labiau spausdamas jo erekciją, ir jis tyliai suvaitojo:

– Bet ir tu...

– Nenoriu, kad tu laimėtum.

Suktai šypsodamasis, jis pakišo delnus po jos rankomis ir pakėlė jas virš galvos. Jos šlaunys atsipalaidavo po juo ir prasiskyrė. Spausdamas jos rankas jis įėjo į ją.

– Hm. Nemanau, kad greit išeisiu.

Jis spustelėjo žemyn.

– Ar tu sugrįši?

Ji kilnojo klubus, priimdama jo lėtus stūmius.

– Be abejonės, aš sugrįšiu.

– Pone?

Vadas atsipeikėjo, nesuvokdamas, kiek kartų barmenas į jį kreipėsi.

– Atsiprašau?

– Dar vieną?

– Ar turit kavos?

– Užplikytos prieš tris valandas.

– Puiku.

Jam atnešė kavos. Ji buvo siaubinga. Be abejo, jis yra gėręs ir baisesnės. Žvelgdamas į riebaluotą skystį, jis matė Džilianos šypseną, girdėjo jos balsą, jautė jos lūpų skonį, ją visą. Jis prisiminė viską.

Ne, ne viską, niūriai pagalvojo. *Kažkas* taip ir liko giliai. Kažkas svarbaus spurdėjo, badė, bet jis niekaip negalėjo prisiminti kas. Po velnių, kas tai? Kas slypi jo pasąmonėje ir niekaip neišlenda?

Pradžią davė apklausa pas Losoną. Kažkas kažką pasakė ir tai įžiebė tą įkyrią mintį, kuri tučtuojau ir išgaravo, galvoje palikdama tik šešėlį.

Taigi kas ir ką pasakė? Losonas? Heningsas? Melina?

Kad ir kas tai buvo, vien dėl to jis neišvyko iš Dalaso. Dėl to dalyvavo gedulingose pamaldose. Dėl tos priežasties negalėjo atsukti nugaros šiam gyvenimo epizodui. Todėl viskas peraugo į svarbų įvykį, užuot likę tik nelaimingu atsitiktinumu. Tai kėlė grėsmę jo nuostatai nesikišti ir tapo be galo svarbu, bet Vadas niekaip negalėjo prisiminti, kas tai per velniava.

Dabar bare žmonių buvo daugiau negu tada, kai jis atėjo, triukšmas sustiprėjo. Vadas nesuvokė, kas vyksta aplink. Jis buvo sutelkęs dėmesį į savo vidinį ekraną – ankštą kambarėlį policijos nuovadoje. Lyg stebėdamas spektaklį, jis atgamino visus judesius ir pokalbius. Sugebėdamas kone tobulai prisiminti, jis dar kartą viską peržiūrėjo. Paskui dar kartą.

Ir per trečią peržiūrą jis aptiko tai – tą sakinį, kuris padarė tokį stiprų poveikį.

Ši mintis vos nenuvertė jo nuo baro kėdės. Jis spoksojo neregio žvilgsniu į už baro išrikiuotus įvairių formų, dydžių ir spalvų gėrimų butelius. Jis negirdėjo ant gretimos kėdės sėdinčios moters. Suglumęs nuo iš atminties išnirusios paslapties, jis nereagavo į triukšmą ir juoką aplink. Jis užsidengė veidą rankomis ir karčiai sumurmėjo:

– Kalės vaikas.

– Vade? Ei, vaikine, ar tau viskas gerai?

Vadas lėtai pakėlė galvą ir priekaištingai pažvelgė į jaunuolį, o paskui tarsi atsiprašydamas šyptelėjo.

– Šiandien buvau laidotuvėse. Moters laidotuvėse.

– Atleisk, brolau. Užjaučiu.

Vadas linktelėjimu padėkojo jam.

– Viskas gerai.

Jam labai palengvėjo pagaliau suvokus, kas jį susiejo su šia tragedija.

Bet po velnių, iš kur žinoti, ką dabar daryti?

17 skyrius

Kambario sienos buvo žalsvai baltos, per ilgai laikytos šaldytuve bulvių košės spalvos. Langų nebuvo. Linoleumo plokštėmis išklotos grindys matė ir geresnių dienų. Lubų plokštės dėmėtos, kitos – įlinkusios viduryje.

Tačiau kompiuteris buvo naujas, tik klaviatūra nusidėvėjusi. Liusė Mairik nenorėjo išsiskirti su ja, kai pasenusią įrangą pakeitė naujesnės kartos kompiuteriai. Ji taip ilgai naudojosi šia klaviatūra, kad raidės ir skaičiai ant klavišų visiškai nusitrynė. Nežinantis simbolių vietos jaustųsi sutrikęs. Tačiau apie tai nevertėjo nė kalbėti, nes ji veikiau paskolintų kitam savo dantų šepetėlį negu klaviatūrą.

Liusė Mairik neatitiko FTB agentės stereotipo. Jos ugniniai plaukai styrojo į šalis priklausomai nuo drėgmės procento atmosferoje ir visą gyvenimą buvo jos egzistencijos prakeiksmas. Atrodė, kad kalorijos ją niekina, nors kasdien jų suvartodavo tūkstančius, jos neužsilaikydavo. Liusė buvo liesa *kaip šakalys*, pasak močiutės. Aukštesnis už vidutinį jos ūgis – metras septyniasdešimt penki centimetrai – ir ugninių plaukų aureolė aplinkiniams leido ją lyginti su liepsnojančiu degtuku.

Vis dėlto tokia neįprasta išvaizda netrukdė Liusei siekti tikslo. Ji neprarasdavo savitvardos erzinama ar peikiama. Jos ryžtas ir įžvalga nutiesė kelią į FTB. Baigusi akademiją,

ji gavo leidimą nešiotis šaunamąjį ginklą, tačiau pasirinko kitokį – kompiuterį.

Ji netgi nesvarstė galimybės dirbti gatvėje. Dėl jos išvaizdos nei policininkai, nei nusikaltėliai nebūtų rimtai į ją žiūrėję. Apie darbą civiliniais drabužiais negalėjo būti nė kalbos – ji bet kur būtų matoma kaip kaminas. Be to, ji nė nenorėtų tokio darbo. Ją domino intelektualūs dalykai. Derindama kompiuterio įgūdžius su domėjimusi kriminologija ji užsitarnavo žvalgybos analitikės pareigas.

Ji buvo tyrėja – įvairiapusiškai nagrinėdavo policijos pranešimus, lygindavo nusikaltimus, ieškojo paralelių ir panašių nusikaltimo metodų, sutapimų, kurie neatrodė sutapimai, ir ryšių tarp iš pirmo žvilgsnio nesusijusių dalykų. Jos darbas buvo rasti nusikaltėlius maniakus ar nusikaltėlių grupes, kurios kitaip nebūtų patrauktos atsakomybėn. Liusės šūkis buvo „Ieškok ir naikink“.

Jos darbo diena ėjo į pabaigą. Ji nusižiovavo, pasirąžė ir pažvelgė į laikrodį ant sienos. Galėjo rinktis: išeiti iš darbo laiku ir įsilieti į Vašingtono piko valandos eismą arba truputį palaukti, kol eismas aprims. Bet kuriuo atveju namus pasieks maždaug tuo pat metu. Vis dėlto ji nenorėjo grįžti per vėlai ir praleisti televizijos programų, kurios prasideda aštuntą valandą. Šį vakarą jos mėgstamiausia savaitės laida. Šį vakarą...

Staiga ji pasilenkė į priekį ir sutelkė dėmesį į ką tik ekrane pasirodžiusią informaciją. Ji perskaitė ją tris kartus ir jos širdis ėmė greičiau plakti. Čia tai, ką Tobijas pavedė jai stebėti. Ji norėjo įtikti Tobijui, nes jis... Na, jis buvo Tobijas, ir jai labai patiko.

Po dešimties minučių Liusė Mairik lėkė laiptais, užuot laukusi lifto. Galėjo paskambinti Tobijui ir paprašyti neišeiti, kol nesusitiks su ja, vis dėlto ji norėjo įsiveržti uždususi, išraudusiais skruostais, besikilnojančia nedidele krūtine. Taip ji ir padarė. Tuo metu jis nuo pakabo kabino savo lietpaltį.

– Gerai, kad jus dar radau, – uždususi tarė ji.

Kai jis atsigręžė, jos širdis ėmė spurdėti.

– Kas atsitiko, panele Mairik?

Panele Mairik, o ne Mairik, kaip ją vadino kiti kolegos, ir niekada Liuse. Neaišku, toks oficialumas geras ar blogas ženklas. Gal jis nežino jos vardo, o gal nenori būti per daug familiarus. Ši mintis jai patiko.

Henkas Tobijas buvo ne tik gražiausias juodaodis, kokį jai teko sutikti, bet ir pats gražiausias apskritai jos sutiktas vyras. Taigi. Jis žaidė universiteto futbolo komandoje ir, pasak kalbų prie kavos puodelio biure, galėjo tapti profesionalu. Turint tokį kūną, nieko nuostabaus, galvojo ji. Vis dėlto jis pasirinko teisėsaugą. Tobijas buvo protingas, rengėsi fantastiškai. Ir svarbiausia, buvo nevedęs. Jo meilės reikalai buvo nuolatinių spėlionių objektas, bet visi sutarė, kad Henkas Tobijas neturi laiko rimtiems santykiams, nes per daug pasišventęs darbui. Liusę tenkino tokios kalbos.

– Man apsivilkti lietpaltį ar ne? – paklausė jis.

Ji atsinešė spausdintą medžiagą, ir jis norėjo sužinoti, ar ji svarbi ir ar jam reikės užsibūti, kai ją pamatys.

– Nesivilkit.

– Taip ir maniau, kad taip pasakysit. – Jis pakabino lietpaltį ir atsisėdo už rašomojo stalo. – Ką čia atnešėt?

– Apie vaisingumo klinikas. – Ji priėjo arčiau. – Prašėte paieškoti ryšio tarp vaikų, gimusių po dirbtinio apvaisinimo, ir grobimų.

– Ką nors radote?

– Jus domina tik vaikų grobimai ar ir kiti sunkūs nusikaltimai?

– Pavyzdžiui?

– Nužudymas.

Jis ištiesė ranką ir paėmė informaciją.

– Dalasas, – pasakė ji, kai jis ėmėsi peržvelgti puslapius. – Džiliana Loid. Baltaodė moteris, trisdešimt penkerių. Prieš

tris dienas mirtinai subadyta savo lovoje. Dalaso policijos departamentas nustatė, kad ją nužudė Deilas Gordonas, kuris dirbo...

– Numanau.

– Teisingai. Voterso klinikoje, kurios pacientė buvo Džiliana Loid.

Tobijas pakėlė akis nuo popierių.

– Kodėl ji ten lankėsi?

– Neturiu informacijos, bet galėčiau spėti...

– Niekada nespėliokit.

– Taip, pone. – Ji taip išraudo, kad, atrodė, strazdanos susiliejo. – Sužinosiu, dėl ko Džiliana Loid lankėsi klinikoje.

– Ji ištekėjusi?

– Ne.

Tobijas atsistojo ir nuėjo prie bylų kartotekos. Liusė, apibendrindama likusią informaciją, ilgesingai žvelgė į jo užpakalį, kol jis ieškojo kitos bylos.

Radęs segtuvą, padavė jai.

– Andersonų kūdikio pagrobimas. Taip pat Dalase. – Jis peržvelgė bylos medžiagą, kad prisimintų. – Ir žinot, vėl Voterso klinika. Sutuoktinė buvo dirbtinai apvaisinta, pastojo, pagimdė normalų berniuką. Po dviejų dienų jis buvo iš ligoninės pagrobtas.

– Kaip tai porai iš Kanzaso pernai. Dalaso atvejis įvyko ne taip seniai, tiesa?

– Šių metų vasarį.

– Tačiau, kiek prisimenu, – tarė Liusė, – Kanzaso klinika nepriklauso Voterso tinklui.

– Ne, bet profilis panašus – teikia paslaugas nevaisingoms poroms.

– Ar vienišoms moterims, kurios nori pastoti. – Ji ir pati apie tai galvojo. Kol kas jos kelyje nepasirodė ponas Tinkamiausiasis. Ar ponas Bent Kiek Tinkamesnis. Jei ji norėtų vaiko, jo neįmanoma turėti be partnerio.

Tobijas ryžtingai užvertė bylą.

– Įspėkit Dalaso nuovadą, kad aš šį vakarą atvyksiu. Norėčiau pasikalbėti su detektyvu, tyrusiu Loid nužudymą.

– Jo pavardė Losonas.

– Losonas. Pageidaučiau, kad jis bendradarbiautų, kai apklausiu Deilą Gordoną.

– O, atsiprašau, pone Tobijau. Aš dar nepriėjau prie šios dalies.

Agentui visai nepatiko, kai išgirdo, kad Gordonas nusižudė.

– Velniava!

– Jis nusižudė praėjus kelioms valandoms nuo žmogžudystės. Fiziniai įkalčiai rasti jo bute. Aukos kraujas ant peilio, kuris buvo žmogžudystės įrankis. Jo pirštų atspaudai nusikaltimo vietoje, jo sperma ant aukos pižamos kelnaičių.

– Kaip patogu, – ramiai pasakė jis ir giliai susimąstė. Liusė žavėjosi suraukta jo kakta, kai jis susikaupęs galvojo. – Viskas netgi per daug tvarkinga, ar ne? Ar tai jums nieko neprimena, panele Mairik?

Laimei, priminė.

– Tą bylą Ouklande. Kalifornijoje. Manau, kad 1998 metų gale, spalio ar lapkričio mėnesį. Ketlina Ešer, netekėjusi, šiek tiek per trisdešimties, nužudyta po kelių dienų, kai buvo dirbtinai apvaisinta. Žudiką rado po kelių valandų nusišovusį į galvą.

– Labai gerai. Manote, kad pakartotas tas pats scenarijus?

– Reikėtų patyrinėti išsamiau, pasikasti giliau, gal nepastebėjau panašių atvejų. Dabar, kai žinome jungtį, kurios ieškome, norėčiau grįžti prie paieškos ir patikrinti išsamiau.

– Gerai. Meskit viską ir sutelkit dėmesį į šitą bylą. Nuolat informuokite mane. Jei rasit ką nors, kas turi kad ir menkiausią ryšį su kitomis bylomis, iš karto praneškit.

– Jei ką nors aptiksiu, jūs iš karto sužinosit, kad ir nelabai svarbu atrodytų.

Nepastebėdamas jos susižavėjusių akių, jis dar kartą peržvelgė informaciją apie žmogžudystę Dalase.

– Šiandien vyko gedulingos mišios. Artimiausia giminaitė Melina Loid, sesuo. Būtų naudinga su ja pasikalbėti.

– Ar norite, kad jai paskambinčiau?

– Taip, bet dabar negaliu su ja kalbėti. Sutarkite susitikimą su ja rytoj ryte. Pabrėžkite, kad tai svarbu, bet nutylėkite priežastį.

– Žinoma. – Stengdamasi nuslėpti nusivylimą balse, ji pridūrė: – Taigi jūs vis tiek vykstate? Ar Dalaso skyrius negali su ja pasikalbėti?

– Esu tikras, kad gali. Bet aš turėčiau iš anksto apie viską papasakoti agentams. Manau, sutaupysiu laiko pasikalbėdamas pats. Be to, noriu susitikti su ja asmeniškai, sužinoti, kokia buvo Džiliana Loid.

– Vargšė moteris. – Liusė papurtė galvą. – Tikiuosi, ji pajėgs tai ištverti. Jau ir taip išgyveno vieną smūgį šią savaitę.

– Įdomu, kaip ji reaguos sužinojusi, kad jos sesers nužudymas – sąmokslo dalis.

Tobijas jau skambino telefonu užsakydamas skrydį į Dalasą.

– Kokio sąmokslo? – paklausė Liusė.

Laukdamas atsakymo telefonu, jis niūriai tarė:

– Tai mums ir reikia išsiaiškinti.

– Melina? – Džemis pabarbeno į vonios kambario duris ir pakartojo jos vardą. – Ar viskas gerai?

Ji nurijo raudą ir prisivertė žvaliai atsakyti:

– Taip, viskas gerai.

– Gal tau ko nors atnešti? Dar vieną taurę vyno?

– Ačiū, nieko.

Jei jis suprastų, kad ji verkia, atkakliai stengtųsi raminti, o ji labiausiai nori, kad ją paliktų ramybėje.

– Pašauk, jei tau reikės manęs, – pasakė jis už durų.

Ji stengėsi užgniaužti verksmą, kol įsitikino, kad jis nuėjo. Tada tęsė tai, ką darė jau penkiolika minučių – raudojo, kiek tik jėgos leido. Ašaros veržėsi iš akių, tekėjo skruostais ir krito į vandenį, apsėmusį jos krūtinę.

Netektis užvaldė viską – protą, kūną, sielą. Ji aštriai jautė ją visose savo būties kertelėse. Ir vis dėlto sesers mirtis atrodė nereali. Neįmanoma to pripažinti, nors ir dalyvavo gedulingose pamaldose šią popietę.

Vis dėlto tai tikra. Ji matė sesers kūną.

Žvelgdama į ateitį, ji regėjo tik ilgas sielvarto savaites, mėnesius. Ji bijojo taip gyventi. Ateitis atrodė grėsminga ir sekinanti. Netektis buvo tokia tikra, kad ji troško užmigti metams ar dvejiem ir pabusti tik tada, kai didysis skausmas bus nurimęs.

Galiausiai ašaros išdžiūvo, o kūkčiojimas kėlė tik nedideles bangeles vandenyje. Nusikamavusi ji atrėmė galvą į vonios kraštą ir užsimerkė.

Skambutis pažadino ją iš snaudulio. Iš pradžių ji ketino su niekuo nesikalbėti, bet paskui nusprendė verčiau atsiliepti dabar negu vėliau perskambinti. Ji ištiesė ranką ir pakėlė nešiojamąjį telefono ragelį.

– Alio?

Tuo pat metu prie kito aparato atsiliepė Džemis.

– Klausau?

– Norėčiau kalbėti su Melina Loid.

– Džemi, aš pakėliau. – Ji palaukė, kol jis padės ragelį. – Melina Loid klauso.

– Atleiskit, kad trukdau, ponia Loid. Žinau, šiandien buvo gedulingos pamaldos už jūsų seserį Džilianą.

– Kas jūs?

– Aš Liusė Mairik iš FTB.

Viduje viskas apmirė. Ašaros akimirksniu išdžiūvo, ji sustingo ir vonioje neliko krūpčiojimo keliamų ratilų. Girdėjosi, kaip sproginėja putų burbuliukai. Ji norėjo prisitraukti putas arčiau kaip užklotą. Staiga vanduo pasirodė šaltas, nors vos prieš kelias sekundes ji mėgavosi atpalaiduojančiu karščiu.

Ją stingdė ir šaldė ne šokas. Keista, bet ji laukė šito skambučio ar ko nors panašaus. Žinojo, kad ši žmogžudystė ne-

galėjo būti taip lengvai išaiškinta. Nors Losonas ir nutraukė bylą, giliai širdyje ji tikėjo, kad tai dar ne viskas, detektyvo tyrimas neužbaigtas, jis nustatė tik akivaizdžius faktus, o jos dvynės sesers nužudymą vis dar gaubia paslaptis.

Ji nurijo nesamas seiles.

– Kuo galiu jums padėti, ponia... atleiskit?

– Mairik. Skambinu specialiojo agento Henko Tobijo pavedimu. Jis norėtų pasikalbėti su jumis rytoj. Kiek galima anksčiau.

– Apie ką?

– Kada jums būtų patogu?

– Tikriausiai tai susiję su mano sesers nužudymu?

– Kodėl taip manote?

– Nes aš moku mokesčius ir nesukėliau jokių riaušių. Kol kas! – atkirto ji. – Prašom neišsisukinėti, ponia Mairik. Mano sesers žmogžudystė – vienintelis nusikaltimas, su kuriuo aš susijusi šią savaitę. Dėl ko dar FTB man skambintų?

– Atleiskit, kad jus suerzinau. Taip, tai tiesa, ponas Tobijas nori susitikti su jumis dėl jūsų sesers nužudymo.

– Detektyvas Losonas iš Dalaso policijos tiria šią bylą. Jis turės daugiau informacijos negu aš. Ypač dėl techninių detalių.

– Tačiau ponas Tobijas nori pasikalbėti labiau asmenišku klausimu.

– Labiau asmenišku negu būti nudurtai virtuviniu peiliu?

Mairik nesutriko ir, nekreipdama dėmesio į jos sarkazmą, kalbėjo toliau:

– Jūsų sesuo buvo Voterso klinikos pacientė, tiesa?

– Ir FTB tuo domisi? Nuo kada?

– Kokiu laiku rytoj jums būtų patogu, ponia Loid?

Ji vėl norėjo piktai atšauti, bet susivaldė. Liusei Mairik tik pavesta pranešti. Net jei ji ir žinotų, kodėl Tobijas nori susitikti, vis tiek nepasakytų.

– Devintą valandą. Mano namuose. – Ji pasakė adresą.

– Jis bus pas jus. Jį lydės agentas Petersonas iš Dalaso skyriaus.

– Iš kur atvyksta ponas Tobijas?

– Iš Vašingtono.

– Miesto?

– Taip. Ponas Tobijas susitiks su jumis ryte devintą valandą, ponia Loid. Labanakt.

Ji susimąsčiusi paspaudė mygtuką ir išjungusi pabaksnojo telefonu per kaktą. FTB? Atskris tokį kelią iš Vašingtono? Domisi Voterso klinika? Kokia čia velniava?

– Melina? – Džemis pabarbeno į vonios kambario duris.

– Tuoj išeinu.

Taigi, baigėsi atpalaiduojanti vonia, pamanė ji, persipylė švariu vandeniu ir išlipo iš vonios. Iš visų Džemio pasiūlymų tik šitas jai buvo prie širdies. Ji troško šį vakarą likti viena, bet jis nuoširdžiai siūlėsi ją lepinti.

Kaip ir žadėjęs, Džemis privertė ją siurbčioti vyną ir klausytis ramios muzikos, kol pats ruošė vakarienę. Vynas ir muzika kartu su hipnotizuojančiu lietaus barbenimu lauke ją užliūliavo. Ji nemanė esanti alkana, bet Džemio paruošti plonyčiai makaronai buvo labai skanūs. Po vakarienės ji norėjo suplauti indus, bet jis paprieštaravo ir pasiūlė pamirkti putų vonioje. Tačiau tai, kas turėjo labiausiai atpalaiduoti, buvo sugadinta, nes paskambino Liusė Mairik.

Kai ji, įsisupusi į flanelinį chalatą, išėjo iš vonios kambario, Džemis laukė miegamajame. Norėdama paslėpti susirūpinimą dėl telefono skambučio, ji nusišypsojo.

– Tu buvai teisus – vonios man reikėjo.

– Kas ten buvo?

– Kur? – Ji apsimetė nesupratusi. Kodėl išjungtos šviesos? Džemis uždegė daugybę žvakių kambaryje. Ji spustelėjo naktinės lempos ant spintelės jungiklį.

– Kas tau skambino?

– A! Aš jos nepažįstu. Kažkokia Džilianos klientė. Buvo išvykusi ir tik šiandien grįžusi sužinojo apie nelaimę.

Ji neketino meluoti dėl skambučio – to nė nereikėjo. Ji tikrai niekam nepasakos, kad FTB domisi Džilianos nužudymu, netgi Džemiui, kol pati nesužinos kodėl.

– Galėjau atsiliepti ir anksčiau, tada tau nebūtų sutrukdę maudytis.

– Man jau buvo nusibodę, vis tiek reikėjo baigti.

– Taigi dabar atėjo metas didžiajam finalui.

– Tu neblogai padirbėjai, – pasakė ji nužvelgdama žvakes ir paklotą lovą.

– Pakankamai ilgai čia buvau, – paprastai paaiškino jis. – Kai kurios gėlių puokštės pradėjo vysti, aš išnešiau jas į virtuvę. Būčiau išnešęs į lauką, bet lyja.

– Ačiū. Ryte jas išmesiu į konteinerį.

Po susitikimo su Tobiju, specialiuoju FTB agentu.

Džemis atsisėdo ant lovos krašto ir patapšnojo apklotą šalia savęs.

Ji dvejojo.

– Nesijausk įsipareigojęs vykdyti pažadą, Džemi. Jau vėlu.

– Dar nelabai.

– Bet ir tu pavargęs, kaip ir aš.

– Nesiginčysiu su tavimi, Melina. Sakiau, kad pamasažuosiu tau sprandą ir nugarą. Taigi taip ir padarysiu.

Nenorėdama pradėti ginčytis, kad nesusierzintų ir neprarastų tų nedidelių dar likusių energijos atsargų, ji atsisėdo ant lovos krašto ir atsuko jam nugarą.

– Penkias minutes. O paskui tu eini namo, o aš – į lovą.

– Po penkių minučių tu maldausi tęsti.

Ji jautėsi nelabai smagiai. Tiesą sakant, visiškai nesmagiai. Tai neteisinga. Nors Džemis elgėsi platoniškai, bet nusmaukė chalato apykaklę nuo pečių, kad pasiektų sprandą. Kai jis uždėjo rankas, ji pajuto, kad jos ištrintos aliejumi.

– Kaip matau, vis dar dėvi tą pakabutį.

Jis primygtinai prašė, kad ji pasiliktų jį sau.

– Džiliana būtų sutikusi, kad tu jį turėtum.

Iš pradžių ji atsisakinėjo, bet vėliau pasidavė ir dabar džiaugėsi sutikusi. Papuošalas primins jai pažadą keršyti. Jei jos ryžtas sumažės, ji palies raudonus akmenis ir prisimins žodžius, krauju iškeverzotus ant miegamojo sienų. Prisiminusi juos, ji įsitempė, ir Džemis tai pajuto.

– Tau reikia masažo. Raumenys sušokę į gumbus.

Ji palenkė galvą toliau nuo jo lūpų, kurios atsidūrė erzinamai arti jos ausies.

– Nenuostabu, turint galvoje viską.

– Taip, tu perėjai pragarą. – Kiek pamasažavęs jis pridūrė: – Bet Džiliana mirusi, Melina. Mes privalome su tuo susitaikyti. Atsipalaiduok.

Jo nykščiai giliai paspaudė sprando apačią. Jai patiko ir ji tai pasakė.

– Sakiau, kad bus gerai, – susijuokė jis.

– Nemelavai.

– Džilianai patiko, kai masažuodavau sprandą.

– Dabar suprantu kodėl.

– Dažnai tai būdavo įžanginės glamonės.

Jos nuomone, šito sakyti visiškai nederėjo. Bet nenorėdama pyktis, ji nuleido tai juokais.

– Pasakei daugiau, negu reikia, Džemi.

Jis nusijuokė kartu su ja, rankos maigydamos pečius slinko žemyn.

– Melina, žinai, tai keista.

– Kas?

– Kad jūs su Džiliana mane apgavot, kai susikeitėt prieš ją nužudant. Atrodytų, kad būdamas jos sužadėtinis aš turėjau jus atskirti.

– Tu neįtarei, kad tai aš atidariau duris, apsisukusi rankšluosčiu plaukus?

– Ne, visiškai ne, netgi kai pabučiavau.

– Aš tave sulaikiau, kai mėginai pabučiuoti ilgu bučiniu. Nebūčiau to leidusi.

– Bet jis buvo pakankamai ilgas. – Jo rankos liovėsi masažavusios ir liko gulėti ant pečių. – Pakankamai ilgas, kad aš susijaudinčiau.

Ji pašoko nuo lovos ir atsigręžė veidu į jį, gniauždama chalatą prie gerklės.

– Šlykštu taip kalbėti.

– Aš tik norėjau tave paerzinti, – nusijuokė jis ir maldaudamas ištiesė ranką. – Melina, prašau. Juk nemanei, kad aš rimtai, ar ne?

– Aš manau, kad tau jau laikas eiti. Seniai laikas.

– Melina, būk gera. Aš tik pajuokavau.

– Tai nebuvo juokinga.

Jis panarino galvą.

– Ne, tikriausiai nebuvo. – Pakėlęs į ją akis Džemis stengėsi atrodyti berniokiškai atgailaujantis. Ši išraiška jai pasirodė rafinuota ir įžeidžianti. – Atsiprašau.

– Atsiprašymas priimtas, o dabar palinkėk man labos nakties, kad galėčiau eiti miegoti.

Ji apsigręžė ir išėjo iš miegamojo, greitais žingsniais ir povyza rodydama jam sekti iš paskos. Taip jis ir padarė, sustodamas tik pasiimti švarką nuo sofos atlošo, kur buvo palikęs.

– Dar kartą ačiū už vakarienę, – šaltai pasakė ji.

– Kodėl man atrodo, kad mes išsiskiriam susipykę?

– Šiandien buvo liūdna diena, Džemi. Labai liūdna. Likusią jos dalį noriu praleisti nugrimzdusi į savo sielvartą. Nuo tada, kai policininkai pasirodė prie mano durų, aš nė valandėlės nebuvau viena. Man reikia paliūdėti.

– Kai kurie dalykai per daug asmeniški, kad jais dalintumeis, – linktelėjo jis.

– Ačiū, kad supranti mane.

Susilyginęs su ja prie durų, jis sustojo.

– Užeisiu ryte pažiūrėti, kaip laikais.

– Ryte eisiu į sporto salę.

– Esi tikra, kad pajėgsi treniruotis?

– Man bus naudinga pasimankštinti.

– Tada susirasiu tave vėliau.

– Iš pradžių paskambink. – Kuo toliau, tuo sunkiau jai buvo pakęsti jį šalia. Ji norėjo, kad jis išeitų. Nedelsdamas.

Jis pasilenkė ir pabučiavo jos skruostą. Ji iš visų jėgų stengėsi nuo jo neatšlyti.

– Labanakt.

Džemis išėjo į lietų ir nubėgo prie automobilio. Ji uždarė duris, užsklendė jas, atsirėmė į staktą ir kelis kartus giliai įkvėpė. To nepakako. Ji skubiai grįžo į vonios kambarį ir ėmė plauti jo prisilietimus ir įtrintą aliejų. Šveitė tol, kol ant odos nebeliko jokių jo pėdsakų.

– Susikišk savo įžymųjį sprando masažą žinai kur... – murmėjo ji, barstydama pečius kūno pudra. Staiga ji sustingo. Arba jai skamba ausyse, arba ji išgirdo triukšmą kitoje namo pusėje. Ji įsitempė ir ėmė klausytis. Kai krebždesys vėl pasikartojo, ji suvokė, kad nerimą keliantis garsas – tai tik vėjo judinama lietaus įmerkta medžio šaka.

Ačiū FTB, kad šitaip ją suerzino. Tačiau ko stebėtis? Per šias kelias dienas ji matė daugiau kraujo negu per visą savo gyvenimą. Iš pradžių sesers nusikaltimo vietoje, paskui niūriame, klaikiame Deilo Gordono bute.

Ji nuėjo per miegamąjį, gesindama Džemio uždegtas žvakes. Jos jai priminė tą baisią vietą su tuo siaubingu altoriumi, nudėvėtą užuolaidą, skiriančią vonios kambarį, ir psichikos ligonį, kuris ten gyveno. Losonas sakė, kad jis turėjo nuotraukų. Gordonas Voterso klinikoje fotografavo Džilianą, kai ji buvo tokia pažeidžiama. Pagalvojus apie tai, ją supykino. Rankos pašiurpo ir ji ėmė trinti jas per chalato rankoves.

Jei ji nenurims, tas išsvajotasis ir niekaip nesulaukiamas miegas ir šiandien jos neaplankys. Dabar svarbiausia – atsikratyti visų minčių. Vis dėlto ji neketino gerti migdomųjų,

kaip buvo žadėjusi Džemiui. Ji nenori būti apsvaigusi, kai devintą valandą ryto ją aplankys Tobijas, jai reikia aštraus proto. Jis atvyksta atsakymų į klausimus. Bet nežino, kad ir ji turi savų klausimų.

Vynas, pamanė ji. Gal atpalaiduotų mintis tiek, kad pasisektų užmigti, ir ryte ji nebūtų apsvaigusi. Jie su Džemiu per vakarienę neišgėrė viso jo atsinešto butelio. Nedegdama šviesos, ji nuėjo į virtuvę ir išėmė iš šaldytuvo vyno butelį. Kai šlaunimi stumtelėjusi šaldytuvo dureles laisva ranka siekė taurės, staiga atsivėrė užpakalinės durys.

Pirmiausia, ką ji pamatė, buvo kraujas.

Vėl kraujas.

18 skyrius

Ji smarkiai pastūmė šaldytuvo dureles, kad viduje neliktų šviesos, ir tuo pat metu trenkė vyno butelį į stalviršį. Kalifornijos „Chardonnay“ aptaškė ją ir grindis.

Ji atstatė nuskilusį butelio kaklelį į kruviną figūrą tarpduryje.

– Dink iš čia arba sužalosiu tave. Aš iškviesiu policiją!

Jis įsvirduliavo vidun. Kraujas lašėjo iš bjaurios žaizdos ant skruosto ir iš dar vienos – virš akies. Akis buvo ištinusi, praradusi spalvą.

– Nepatarčiau kviesti to nuostabaus policininko Losono.

– Vade!

Ji numetė sudaužytą butelį ir, nepaisydama stiklo šukių ant grindų, puolė prie jo. Iš pradžių ji uždarė duris, kad neprilytų į vidų, o paskui nuvedė ir pasodino jį ant kėdės prie virtuvinio stalo.

– Kas jums atsitiko? Pakliuvot į avariją?

– Nedekit, – pasakė jis, kai ji ištiesė ranką link jungiklio.

– Kodėl?

– Nesu tikras, kad manęs nesekė, ir...

– Jūs vairavot?

– Ne, liudininkai įsodino mane į taksi. Paprašiau vairuotojo paleisti mane už kampo ir likusį kelią atėjau pėsčias.

– Jūs pasakėt – liudininkai? Kokie?

– Vėliau. Nedekit šviesos. Jei jie mane sekė, tikriausiai kėsinsis ir į jus, o degant šviesai mes jiems būsime puikus taikinys.

– Taikinys? Kam? Kas tie jie? Po perkūnais, apie ką jūs čia kalbate?

Per šį nerišlų pokalbį ji ieškojo rankšluosčių. Akimirką neatsiminė, kur jie, bet galiausiai rado stalčių ir išėmė kelis. Šukė įsmigo į jos basą kulną, bet ji nesustojo jos ištraukti, o prispaudė rankšluostį prie kraujuojančio Kristoferio Harto skruostikaulio. Jis susiraukė, pajutęs spaudimą.

– Tas kalės vaikas vėl atvėrė Heningso padarytą žaizdą.

– Koks kalės vaikas? Pradėkit iš pradžių ir viską nuosekliai papasakokit. Kas tai padarė?

– Mane užpuolė išėjus iš klubo Grinvilio prospekte.

– Užpuolė? Turit galvoj apiplėšimą? Ar pranešėt policijai?

– Ne.

– Kodėl?

– Ar turit vaistų nuo skausmo?

– Hm...

– Ko nors?

– Palaukit.

Stengdamasi nepriminti kulno su įstrigusia šuke, ji iššlubčiojo iš virtuvės. Vonios kambaryje ėmė karštligiškai raustis po nedidelę vaistų spintelę, nuo stalviršio nušlavė į kriauklę kelis pasenusių vaistų buteliukus. Kai pagaliau radusi, ko ieškojo, atsigręžė su vaistais rankoje, pamatė Vadą, stovintį vonios tarpduryje, viena kraujuota ranka atsirėmusį į staktą, o kita laikantį rankšluostį prie skruosto. Ji iškratė į delną tabletę.

– Kai buvo supūliavęs šaknies kanalas. Pernai.

Jis linktelėjo ir dviem pirštais suėmė tabletę.

– Esu vartojęs. Taip pat nuo dantų skausmo.

– Tai nedidelė dozė, bet aš nežinau, ar šie vaistai veiksmingi, o ne tokie kaip vitaminai.

Ji pripylė stiklinę vandens iš čiaupo ir padavė jam.

Jis nurijo tabletę ir grąžino stiklinę.

– Ačiū.

– Nusivilkit striukę ir atsisėskit.

Ji nuleido klozeto dangtį. Jis nusivilko odinę striukę ir parodė į ryškią šviesą virš galvos.

– Čia vidinis kambarys, – paaiškino ji. – Niekas nematys šviesos, man reikia apžiūrėti jūsų veidą.

Jis atsisėdo ir atlošė galvą. Įpjovimas buvo neilgas, bet gilus.

– Reikia susiūti.

– Ar turit tvarsčio?

– Tikriausiai.

– Bus gerai. Tik pirmiausia užpilkit ant jo kokio nors skysčio.

– Ar tikrai? Liks randas. Išties manau, kad reikia...

– Tik... – Jis mostelėjo į atidarytą vaistų spintelę. – Šitas tiks.

Spintelėje buvo buteliukas dezinfekuojamojo skysčio. Ji suvilgė juo žaizdą, Vadas sodriai nusikeikė.

– Ar jus šito mokė astronautų mokykloje? – paklausė ji.

– Privalomas kursas.

– Tikriausiai išlaikėt labai gerai.

– Už kiekvieną testą gavau aukščiausius balus.

Nuvaliusi žaizdą, ji padavė jam skysčiu suvilgytą tvarsčio gabaliuką.

– Nusivalykit žaizdą virš akies. Ji neatrodo blogai, bet reikia dezinfekuoti.

Ji nusprendė, kad skruostui neužteks paprasto pleistro, todėl paėmė ritinėlį nuo tualetinio staliuko.

– Ar turite ginklą, Melina?

Tuo metu ji kirpo juostelę nuo ritinėlio ir, išgirdusi netikėtą klausimą, paleido iš rankų metalinę ritę, o baltas juostelės galas prilipo prie piršto. Ritė ėmė linguoti kaip švytuoklė.

– Ginklą? Turite galvoje, pistoletą?

– Ar turit?

– O kam?

– Ar turit?

– Ne.

– Greičiau klijuokit. Mums reikia pasikalbėti.

Ji skubiai suvilgė abi žaizdas antibiotikų tirpalu, paskui prispaudė tvarstį prie skruosto ir pritvirtino pleistru.

– Tikriausiai tuoj permirks nuo kraujo. Tada pakeisiu.

Jai nešovė į galvą paklausti, ar jis išbus tiek ilgai, kad reikėtų pakeisti tvarstį. Ir kodėl jis po užpuolimo nusprendė ateiti pas ją. Atrodė savaime suprantama, kad jie abu susiję su šiais įvykiais, kad ir kas tai būtų. Ir kad jis kol kas bus šalia. Dėl to ji jautėsi ir ramesnė, ir sutrikusi.

Ramesnė, nes turi sąjungininką – protingą, valingą, kuris sužeistas ir kraujuojantis nesutrinka, nepraranda šalto proto. Kuris kaip ir ji piktinosi ir galbūt jautėsi kaltas dėl žmogžudystės. Sutrikusi, nes tas žmogus – Vadas Hartas, kurio vien buvimas kambaryje verčia ją virpėti. Kai jis taip arti kaip dabar, ji jaučiasi dar labiau suglumusi. Pavyzdžiui, jai virpa pirštai ir ji tik iš antro karto pritvirtino tvarstį dar vienu pleistru.

Būdama taip arti jo, ji pastebėjo, kad stovi tarp jo šlaunų, pasilenkia per arti prie jo veido, vos neprisiliečia prie jo ir nori prisiliesti.

Prilipdžiusi pleistrą, ji skubiai atitraukė rankas ir pasitraukė nuo jo. Vos susilaikė nenusišluosčiusi į chalatą drėgnų delnų, nesugniaužusi atlapų ar nepadariusi kokio nors kito nervingo judesio, kuris būtų išdavęs jos kvailą, paauglišką reakciją.

– Pamėginkite spustelėti tvarstį, – patarė ji.

Jis atsistojo ir veidrodyje nužvelgė jos darbą, atsargiai palietė tvarstį.

– Ačiū.

– O kaip akis?

– Gal turite ledo?

– Tuoj sugrįšiu.

Ji vėl nušokavo į virtuvę, ant pirštų galų apeidama dideles šukes ir vildamasi, kad tamsoje neužlips ant mažesnių. Jo žodžiai apie taikinį kėlė paranojišką baimę. Ji skubiai pripylė plastikinį maišelį ledo gabaliukų iš dėžutės šaldytuvo durelėse ir suvyniojo į vieną iš likusių nekruvinų rankšluosčių.

Kai ji grįžo į miegamąjį, jis pasakė:

– Aš čia.

Vadas sėdėjo sudribęs atlošiamame krėsle tamsiame kambario kampe, vieną koją užkėlęs ant otomanės, o kitą nuleidęs ant grindų. Jo švarkas buvo užmestas ant kelio. Jis atrodė siaubingai išvargęs.

– Turbūt jaučiatės kaip pragare?

Jis ironiškai šyptelėjo, tiesdamas ranką link ledo maišelio ir dėdamas jį prie akies.

– Kad pasijusčiau kaip pragare, man turėtų pasidaryti geriau.

Ji paėmė švarką nuo jo kelių ir, nukračiusi lietaus lašus, pakabino ant durų rankenos, paskui atsigręžė į jį ir paklausė:

– Ar atnešti rankšluostį plaukams?

– Išdžius ir taip.

– Ar nėra kokių nors kitų sužeidimų? Sumuštų ar sulaužytų šonkaulių? Gumbo ant galvos? Smegenų sutrenkimo? Vidinio kraujavimo?

Jis papurtė galvą.

– Tik tai, kas matyti.

– Gal reikėtų nuvažiuoti į ligoninės priimamąjį ir įsitikinti?

– Jūs tepate krauju kilimą.

Pažvelgusi ji pamatė dėmes, žyminčias jos kelią iš miegamojo ir atgal.

– Užlipau ant šukės.

– Štai kas atsitinka, kai mėginate mane gąsdinti sudaužytu buteliu.

– Nežinojau, kad tai jūs. Paprastai lankytojai skambina į priešakines duris, o ne laužiasi per užpakalines.

– Kaip koja?

– Stiklas įstrigo į kulną.

– Verčiau sutvarkykit.

– Bet aš noriu išgirsti...

Jis nesiklausė ir užsimerkė. Gal vaistai buvo stipresni, negu jie manė. O gal jis buvo pervargęs.

Vonios kambaryje ji atsisėdo ant klozeto dangčio ir padėjo pėdą ant kelio, kad apžiūrėtų kulną. Šukė buvo gana didelė ir ji ištraukė ją pincetu. Nuplovus žaizdą tuo pačiu antiseptiku kaip ir Vadui, ją ėmė pašėlusiai perštėti. Ji uždėjo tvarstį. Saugodama koją, kad neužsigautų, grįžo į miegamąjį. Vadas tyliai knarkė. Ji atsisėdo ant lovos krašto šalia tos vietos, kur mažiau nei prieš valandą sėdėjo su Džemiu Heningsu. Daug įvykių per tokį trumpą laiko tarpą.

Kai atsisveikino su Džemiu, iš visų užgriuvusių įvykių – staiga atsiradęs Kristoferis Hartas, jo užpuolimas, žaizdos, klausimas, ar ji turi ginklą, – labiausiai neįtikėtina buvo tai, kad jis galėjo užmigti ir taikiai knarkti kritiškiausią akimirką.

Ji nejudėjo dešimt minučių. Sėdėjo tyliai ir stebėjo jį miegantį. Staiga, lyg užprogramuotas pabusti po šešių šimtų sekundžių, jis atsimerkė. Pamatęs ją, nusišypsojo ir sukuždėjo:

– Labas.

– Labas.

Jis ištiesė ranką ir suniurnėjo:

– Ką tu veiki taip toli nuo manęs?

– Aš... – Staiga suvokusi jo klaidą, ji atsiprašydama šyptelėjo: – Aš Melina.

Vadas nuleido ranką ir nusivylęs pakeitė kūno padėtį ant krėslo. Jis atsisėdo tiesiai, perbraukė pirštais plaukus ir suirzęs pasakė:

– Žinau.

– Vieną akimirką jūs to nežinojot.

Neatsakęs jis paklausė:

– Ar aš miegojau?

– Ne, nugrimzdot į komą.

– Atsiprašau.

– Jums reikėtų pamiegoti aštuonias valandas. Nebent jums smegenų sukrėtimas, tada nereikėtų užmigti.

– Sakiau, nėra jokio sukrėtimo.

– Gerai. – Patylėjusi ji paklausė: – Iš kur žinote, kur gyvenu?

– Losonas davė adresą. Aš atsiunčiau gėlių.

– Oi, aš dar neskaičiau visų kortelių. Ačiū.

– Nėra už ką.

Jis žiūrėjo į bato galą. Džinsų siūlės buvo peršlapusios, tačiau batai neleido kojoms sušlapti. Atrodė, kad jis nepastebi kraujo lašelių, pakeitusių batų odos spalvą. Galiausiai jis pažvelgė į ją.

– Iš kur jūs sužinojot?

– Ką?

– Apie mane ir Džilianą.

– Kad jūs miegojot?

Jis linktelėjo.

– Ji man sakė. Kai tą naktį grįžo namo.

Jis vėl sutelkė dėmesį į bato galą.

– Aš nemelavau Losonui, sakydamas, kad nežinau, kada ji išėjo. Ji neatsisveikino. – Jis žvilgtelėjo į ją ir vėl nukreipė žvilgsnį į batą. – Ji paspruko, kol aš miegojau.

– Ji manė, jog bus geriau išeiti. Kad būtumėt nesmagiai jautęsi, jei ji ryte dar būtų pas jus.

Jis pažvelgė į ją, laukdamas išsamesnio paaiškinimo.

– Kai kurie vyrai nemėgsta tos ryto scenos. Džiliana manė, kad jūs norėtumėt pabusti vienas.

– Ji buvo neteisi.

– Aa. Na, – jos žodžius skyrė kelios sekundės, – ji to nežinojo. Ji nebuvo taip gerai susipažinusi su vienos nakties

susitikimo protokolu. – Mėlynos akys įsmigo į ją. – Tai tiesa, – patvirtino ji. – Tuo mes skyrėmės.

– Tą ji man sakė.

– Taip?

– Vaidindama jus, ji teigė esanti impulsyvi. Sakė, kad Melina Loid elgiasi taip, kaip jai tuo metu atrodo tinkama.

Ji liūdnai nusišypsojo.

– Tai gana gerai apibūdina mane, bet ne Džilianą. Ji daug apdairesnė. Turėtumėt jaustis pamalonintas, Vade. Ji nusižengė savo nuostatoms ir permiegojo su jumis. Matyt, jūs jai pasirodėt ypatingas.

– Tada kodėl ji... – Jis piktai nutilo vidury klausimo.

– Aš jau paaiškinau, kodėl ji išėjo neatsisveikinusi.

– Taip, taip, – sumurmėjo jis. – Sakot, ji grįžo tarp antros ir trečios valandos?

– Ji atsiprašė, kad taip ilgai užtruko, bet aš jos laukiau.

– Norėjote išgirsti, kaip praėjo vakaras?

– Taip.

– Na ir kaip?

– Ko jūs norit? – užsidegė ji. – Įvertinimo? Ar nuo vieno iki dešimties? O gal pakaks išlaikyta – neišlaikyta? Argi tai ne vaikiška?

– O kai dvynės susikeičia – ne vaikiška? – kilstelėjo balsą jis.

Sumojavusi rankomis prieš veidą, ji atsistojo.

– Mes jau nukrypom.

Pamiršusi saugoti pėdą, ji stipriai atsirėmė kulnu ir aiktelėjo.

– Ar skauda koją?

– Kodėl jūs atėjot čia, Vade? Kas jus privertė įsiveržti pro mano duris?

– Aš buvau klube...

– Grinvilyje. Jūs man sakėte.

– Pakeliui į automobilį mane užpuolė du vyrukai.

– Ir aptalžė.

– Jie labai stengėsi. Mėgino įgrūsti mane į furgoną ir žadėjo užmušti. Manau, būtų taip ir padarę, jei į aikštelę nebūtų įvažiavęs automobilis. Jie sušoko į furgoną ir dingo. Žmonės automobilyje suvokė, kad aš sužeistas, siūlė padėti, paskambinti 911, policijai. Aš pasakiau jiems, kad tai šeimyninis nesutarimas ir viską išsiaiškinsime patys. Paprašiau jų padėti išsikviesti taksi... Visa kita jūs žinote.

– Ar galite apibūdinti tuos vyrus?

– Jie dėvėjo slidininkų kaukes.

– Kaukes? O Viešpatie! Ar nepastebėjot automobilio numerio?

Jis papurtė galvą.

– Buvo per daug tamsu, net neįžiūrėjau valstijos. Furgonas buvo tamsios spalvos. Negaliu pasakyti kokios.

– Ir jie nemėgino nieko atimti? – paklausė ji, žiūrėdama į jo lakūnams skirtą laikrodį.

– Tai buvo ne vagys, Melina. Jie iš karto pareiškė, kad ketina mane nužudyti. Ir kai jie taip pasakė, aš patikėjau. Jie negąsdino, ir aš ne bailys. – Prisiminęs, kad ji taip jį pavadino, jis sausai pridūrė: – Nors jūs manote priešingai. Tie vaikinai privertė mane patikėti, kad padarys tai, ką ketina.

Vadas nebuvo iš tų, kurie per daug sureikšmina muštynes. Jam nereikėjo dramatiškų efektų, kad atkreiptų į save dėmesį – to jis pasiekdavo vien stovėdamas ir nieko neveikdamas. Jam nereikėjo kurti pasakų apie ugnimi spjaudančius drakonus, kad atrodytų kaip žavusis princas.

– Kaip manote, kodėl jie pasirinko jus?

– Jie nepasirinko manęs iš minios, Melina, – prarasdamas kantrybę tarė jis. – Jie laukė manęs. *Manęs*, o ne ko nors kito.

– Jie jus pavadino vardu?

– Ar jūs manęs klausotės?

– Gerai, gerai, jie jus pažinojo. Tai labai rimta. Bet kodėl iš karto nepranešėt policijai?

Jis akimirką krimstelėjo lūpos kamputį ir toliau kalbėjo tyliai įtikinėdamas.

– Pagalvokit. Prieš tris dienas Džilianą nužudė jos lovoje. Ji buvo taikinys. Žodžiai ant sienos buvo nukreipti į mane ir faktą, kad mes miegojom kartu. Tai kažką įsiutino.

– Deilą Gordoną.

Jis niekinamai suprunkštė.

– Mane puolė ne koks nors suknistas vaiduoklis. Galite manyti, kad tai sutapimas, bet aš taip nemanau. Galbūt esu per daug skeptiškas. Tikiu priežastimi ir pasekme. Jei skamba varpas, turi būti priežastis, kodėl jis skamba. Per mokymus man įdiegė stebėti įspėjamuosius ženklus ir iš karto į juos reaguoti. Žinoma, kartais signalus galima neteisingai suprasti, pavojus gali būti netikras. Bet patikrinti reikia. Įspėjamieji signalai turi savo tikslą ir tas tikslas – pranešti apie pavojų. Aš manau, kad žmogžudystė, savižudybė ir pasikėsinimas nužudyti rodo, kad čia vyksta kažkas siaubinga.

– Manote, Džilianos nužudymas ir jūsų užpuolimas šįvakar susiję?

– Taip. Ir jūs taip manot. – Jis įdėmiai pažvelgė į ją, jo akyse kaip mėlyname veidrodžio stikle atsispindėjo šviesa, sklindanti per praviras vonios kambario duris. – Gal aš susidariau apie jus neteisingą nuomonę, bet jums atrodo, kad Losono bylos apibendrinimas buvo pernelyg paprastas. Jūs nevisiškai sutinkate, kad viskas buvo taip, kaip jis sako. Jūs nesate tikra, kad Deilas Gordonas veikė vienas. Ar ne?

Jie žvelgė vienas į kitą prietemoje. Jai taip suspaudė krūtinę, kad buvo sunku kvėpuoti. Galiausiai ji paklausė:

– Gal norėtumėt arbatos?

19 skyrius

– Arbatos?

– Kartais geriu, kad atsipalaiduočiau, – paaiškino Melina.

– Ar kada nors mėginote burboną?

– Su nuskausminamaisiais?

– Netgi geriau veikia.

– Pažiūrėsiu, ko turiu. – Ji išėjo iš kambario.

Kol jos nebuvo, Vadas apsižvalgė. Kambarys buvo apstatytas patogiais baldais. Moteriškas, bet neperkrautas. Sutvarkytas, bet ne kruopščiai. Ant naktinio staliuko rėmeliuose stovėjo dvynukių nuotrauka. Jis pasikėlė nuo krėslo ir paėmė ją, žiūrėdamas tai į vieną, tai į kitą besišypsantį veidą.

– Ar galit pasakyti, kur kuri? – Melina atnešė dvi aukštas taures.

– Ne. Ačiū.

Ji sudvejojo, prieš paduodama jam taurę.

– Ne, ačiū?

Jis ištiesė ranką į gėrimą.

– Ne, aš nepajėgiu jūsų atskirti ir ačiū už gėrimą.

– Nėra už ką.

– Matau, kad pasinaudojot mano pasiūlymu.

– Įpilti gėrimo greičiau negu paruošti arbatą. – Ji linktelėjo į nuotrauką. – Aš – kairėje.

Jis vėl pažvelgė į nuotrauką, papurtė galvą ir sumurmėjo:

– Velniava.

Jis pastatė nuotrauką į vietą ant spintelės ir vėl atsisėdo į krėslą. Melina atsisėdo ant lovos ir atsirėmė į galvūgalio lentą, bet ir toliau žvelgė į nuotrauką rėmeliuose.

– Aš dar negedėjau.

– Neturėjot laiko.

– Tikriausiai.

– Tai užgrius netikėtai. Užvirs kaip tona plytų. Tada suvoksite, kad jos iš tiesų nėra. Tada imsit sielvartauti.

– Kalbate iš patirties, Vade? Netekote artimo žmogaus?

– Motinos. Prieš septynerius metus. Buvo sunku.

– Kai mūsų tėvai mirė vienas po kito, mes su Džiliana palaikėm viena kitą, kad ištvertume.

– Buvot tik judvi? Daugiau neturite brolių ar seserų?

– Tik mes. O dabar tik aš. – Ji susimąsčiusi braukė pirštu aplink taurės briauną. Pakėlusi akis į Vadą paklausė: – O jūsų tėvas?

– Jis gyvas.

Jis nieko daugiau apie tai nepasakė ir ji jautė, kad nereikia klausinėti. Po ilgos tylos, nugramzdinusios praradimo temą, jis tarė:

– Keista padėtis, Melina.

– Kodėl? Aš sutinku su jumis, bet kodėl ji jums atrodo keista?

– Paprastai, kai atsiduriu miegamajame su gražia moterimi, gurkšnoju viskį, mes nekalbame apie mirtį ir neišspręstas mįsles.

Ji nusišypsojo, bet nelinksmai.

– Man taip pat atrodo nenormalu. Sesers nužudymas viską pakeitė.

– Tada jūs suprasite mane, kai pasakysiu, kad nuo tada, kai sutikau Džilianą, kai jūs susikeitėt, mano gyvenimas nuėjo šuniui ant uodegos.

Ji kaip iššauta šoko iš lovos, švystelėdama nuoga koja, ir jam nebereikėjo svarstyti, ar ji ką nors vilki po chalatu. Ji trinktelėjo taurę ant spintelės ir įtūžusi puolė jį:

– Žinot, kas man ką tik šovė į galvą? Nieko nebūtų įvykę, jeigu ne *jūs*.

– Jūs teisi. – Jo ramus tonas apstulbino ją. Ji tikėjosi ginčo. Kai jis neprasidėjo, ji nebeturėjo ką atsakyti. – Ar pykčio priepuolis praėjo? Galite klausytis?

Ji nerangiai atsisėdo ant lovos ir sukryžiavo rankas ant krūtinės. Jis mandagiai paklausė, ar galima jai dar įpilti. Ji papurtė galvą.

– Gerai, – prabilo jis. – Peržvelkime viską, panagrinėkime, pabandykime paieškoti kokios nors prasmės. Sutarta?

– Kodėl jūs taip elgiatės? – paklausė ji. – Tą dieną policijoje tiesiai pasakėte, kad nenorite kištis, kad buvote tik nekaltas stebėtojas, ir kuo greičiau pasitrauksite, tuo bus geriau.

– Iš pradžių iš tiesų taip maniau, nenorėjau sumaišties, dėl kurios aš nekaltas. Ir jūs teisi: savanaudiška šitaip elgtis. Dabar man atrodo kitaip.

– Kodėl taip staiga apsigalvojote? Kad iškilo grėsmė jūsų gyvybei? Ėmė graužti sąžinė?

– Sąžinė. – Jis nusišypsojo. Ji neatsakė šypsena. – Gerai, Melina, išsakykite viską, ką apie mane manot. Nusipelniau, juk elgiausi kaip šunsnukis.

– Jūs nukrypote nuo temos.

Jis padvejojo ir ramiai atsakė:

– Aš nenoriu kalbėti apie tai, kodėl aš čia.

– Ar tai susiję su Džiliana?

– Iš dalies. Teisingiau, didžiąja dalimi. – Jis nepaaiškino, laimei, ji ir nereikalavo.

– Kas dar?

– Manau, kad tas, kas nužudė Džilianą, šįvakar mėgino nužudyti mane.

Dabar ji įdėmiai klausėsi. Jos priešiškumas nebeatrodė toks stiprus kaip pirma.

– Bent jau privertė patikėti, kad mane ketina nužudyti. Nors galėjo būti tik taktika įbauginti.

– Taigi jūs pripažįstate, kad išsigandote?

– Labiausiai esu įtūžęs. Galbūt mano indėniškas kraujas užvirė, bet nemėgstu, kai ant manęs naktį kažkas užšoka, mėgina pagrobti ir grasina, kad tuoj mirsiu, prieš tai su manimi nesusikovęs.

Ji galvojo apie tai kelias sekundes, paskui bejėgiškai pakėlė rankas.

– Bet Džilianos žudikas miręs, Vade.

– Jus tenkina versija, kad Deilas Gordonas veikė vienas?

– Visai logiška.

– Tada kodėl jūs vakar stovėjote prie jo namų?

Ji prasižiojo iš nuostabos.

– Ir aš vakar pravažiavau pro tą vietą, – prisipažino jis. – Ji vis dar atitverta nusikaltimo vietą žyminčia juosta, bet aš ten važiavau norėdamas įsitikinti, kad dėl Džilianos mirties kaltas tik šitas pakvaišęs pimpis. Mačiau jus sėdinčią automobilyje ir taip įdėmiai žvelgiančią į tą kraupų namą, kad net manęs nepastebėjote. Kai jus ten išvydau, mano abejonė, kad Losonas kažko nepastebėjo, tik dar labiau sustiprėjo. Ko gero, egzistuoja daugiau negu vienas iškrypėlis.

– Važiavau ten, tikėdamasi to paties, – prisipažino ji. – Kad kas nors nušvis, pajusiu, jog viskas baigta. Na, ką nors.

– Ir nuvažiavote...

– Jausdamasi taip pat kaip ir jūs, Vade. Turi būti kažkas daugiau. Nemanau, kad tas žmogus veikė vienas. Manau, jį kažkas nukreipė.

– Manote, kas nors žinojo, jog jis pakvaišęs dėl Džilianos, ir pasinaudojo juo, kad ją nužudytų?

– Panašiai. – Ji nusiminusi ėmė daužyti čiužinį kumščiais. – Bet kas? Kodėl? Džiliana neturėjo priešų!

Jis baigė savo viskį. Nei alkoholis, nei vaistai neįveikė įkyraus maudimo skruoste. Jis jautė, kaip akis tinsta, nors laikė priglaudęs prie jos ledo maišelį. Kadangi vis tiek nepadėjo, jis liovėsi.

– Mane aplankė vietiniai Amerikos gyventojai indėnai. – Ir jis papasakojo jai apie du susitikimus su Deksteriu Ilguoju Medžiu ir Džordžu Ebotu. Melina klausėsi tylėdama.

– Ebotas – vykdytojas, bet Ilgasis Medis – tikras vadas, koks ir atrodo. Jis pirmininkauja genčių tarybai ir, matyt, joje turi didelės įtakos bei daug pinigų. Jie norėjo įtikinti mane įstoti į jų kuriamą grupę. – Vadas paaiškino apie Etninių amerikiečių atstovybę ir jos tikslus. – Jie norėtų, kad būčiau jų spaudos atstovas.

– Puiku!

– Kaip pragare.

– Ne?

– Aš niekada nedalyvauju indėnų reikaluose ir niekada nebūsiu niekieno kalbanti galva ar marionetė.

– Manote, kad tai jie turėjo galvoje?

Jos abejonė jį supykdė.

– Aš... Taip! Jie mėgino mane priversti iš karto įsipareigoti, o aš paprašiau jų atsiknisti ir panašiai. Vėliau Ilgasis Medis paskambino praėjus kelioms minutėms, kai mane apklausė Losonas, ir miglotai užsiminė apie „nelaimingai susiklosčiusias aplinkybes“ ir „rūpesčius su policija“. Jis manė, kad galbūt aš apsigalvojau.

Jam nebereikėjo pasakoti toliau, kad priverstų ją suklusti. Ji susikaupusi suraukė antakius, lūpos buvo šiek tiek suspaustos.

– Manot, jūsų užpuolikus galėjo atsiųsti Ilgasis Medis?

– Dingtelėjo tokia mintis.

– Ar jie buvo indėnai?

– Nežinau. Jie dėvėjo kaukes.

– Bet tai neturi prasmės, Vade. Jie netrokšta jūsų mirties. Kaip tik atvirkščiai, siekia, kad jiems atstovautumėt.

– Kaip sakiau, jie mane rimtai įspėjo. – Įdėmiai ją stebėdamas jis pridūrė: – Nes aš nekreipiau dėmesio į pirmąją žinutę.

– Pirmąją? – Ji įsmeigė akis į jį ir tyliai aiktelėjo: – Džilianos nužudymą?

Jis priėjo prie lovos ir atsisėdo prieš ją.

– Ar jie negalėjo ja pasinaudoti?

– Turit galvoje, suorganizuoti, kad ji su jumis permiegotų?

– Panašiai.

Ji susijuokė.

– Ar jūs išprotėjot? Pirma, ji niekada niekam nebūtų sutikusi būti kekše.

– Aš ir nesakau...

– O antra, ne ji sugalvojo susikeisti tą vakarą, o aš. Aš tai paaiškinau Losonui, bet jūs nedalyvavote pokalbyje. Tai aš pasiūliau, kad Džiliana su jumis susitiktų. Ji atmetė šią idėją. Iš pradžių. Bet aš paskambinau vėliau ir įtikinau.

– Kodėl ji pasidavė?

– Manau, norėjo susitikti su jumis. Arba...

– Ką?

– Nieko. – Ji nusuko akis. – Aš nežinau, kodėl ji apsigalvojo.

– Nesąmonė! – piktai pasakė jis. – Jūs neturėjote paslapčių. Kelis kartus tai pabrėžėt.

– Bet ir neišdavinėjom jų kitiems.

– Dabar tai nesvarbu. Ji mirusi.

Staiga ji įtūžo:

– Nereikia man šito priminti! Labai ačiū! Iš tiesų aš noriu, kad jūs išeitumėt. Tuoj pat!

Jį nuliūdino ašaromis pasruvusios jos akys, bet jis nepasidavė, norėdamas apginti ir ją, ir save. Jie ne savo valia įsipainiojo į kažką paslaptinga ir pavojinga. Būtina sužinoti į ką.

Jis privalo išsiaiškinti, netgi jei teks šiek tiek įskaudinti šią moterį, ir taip jau sužeistą sesers mirties.

Jis suėmė ją už pečių.

– Melina, ar Ilgasis Medis, ar kas nors kitas galėjo susitikti su Džiliana iki to akimirkos, kai ji apsisprendė mane lydėti?

– Susitikti su ja?

– Gal jie ją įbaugino?

– Ji man būtų pasakiusi. Būtų paskambinusi policijai.

– Suviliojo pinigais?

– Jūs mane labai įžeidžiate.

Tačiau Vadas nesiliovė:

– Ar negalėjo stengtis paveikti jos sąmoningumo, teigti, kad ji pasitarnautų tautinėms mažumoms?

– Ne. Džiliana noriai aukojo labdarai, rėmė daug sričių, bet neišskyrė indėnų.

– Kol nepasidulkino su manimi.

– Tu šunsnuki! – Ji pamėgino išsilaisvinti, bet jis nepaleido.

– Melina, kodėl Džiliana apsigalvojo?

– Aš nežinau.

– Žinote, – neatlyžo jis. – Kodėl ji buvo su manimi tą vakarą?

– Jau sakiau.

– Bet jūs melavot. Kodėl ji apsigalvojo?

– Dėl DA!

Po jos riksmo stojusią tylą trikdė tik jų šiurkštus kvėpavimas.

– Po velnių, kas tai?

– Dirbtinis apvaisinimas! Tą dieną Džiliana buvo dirbtinai apvaisinta. Prašau paleisti mano pečius!

Jis iš karto ją paleido ir perbraukė delnu per burną ir smakrą.

– Taip, girdėjau apie tai, kai buvom policijoje.

– Tai visiškai nepatvirtina jūsų Ilgojo Medžio sąmokslo teorijos, ar ne?

– Kodėl ji su Heningsu lankėsi vaisingumo klinikoje?

– Ne su Džemiu. Džiliana nusprendė viena turėti vaiką. Ją apvaisino donoro sperma.

– Ji norėjo vaiko, bet nebūtinai su Heningsu?

– Ji taip man sakė, kai pietavome tą dieną.

Jis atsistojo ir pradėjo vaikštinėti, vildamasis, kad judėjimas padės geriau sudėlioti mintis.

– Aš vis tiek nesuvokiu, kaip tai susiję su manimi.

Ji prikando apatinę lūpą, lyg vildamasi, ar verta tęsti šią temą.

– Kaip, Melina?

– Aš tik *spėlioju*, – pabrėžė ji. – Aišku?

– Aišku.

Ji giliai įkvėpė.

– Poroms, kurios ryžtasi dirbtinio apvaisinimo procedūrai... – jis linktelėjo, ragindamas tęsti, – ekspertai rekomenduoja santykiauti tą pačią dieną.

Jis klausiamai žvelgė į ją. Kol ji tylėjo, jis pats pabandė užpildyti tuščias vietas.

– Gerai, dabar suprantu. Tai psichologiškai naudinga. Abiem partneriams, ypač vyrui.

– Taip.

– Tai kodėl Džiliana neliko namie ir nemiegojo su Heningsu?

– Jis sterilizavęsis. Vazektomija.

Nuo šių žodžių ėmė virpėti jo keliai. Jis atsisėdo ant otomanės.

– Džiliana tą vakarą lydėjo jus ne todėl, kad norėjo permiegoti, – švelniau pasakė ji. – Ji nebūtų išnaudojusi jokio vyro, ypač jei jis to nežino ir nesutinka. Tą naktį grįžusi namo ji pasakojo, kaip jūs traukėt vienas kitą. Bent jai atrodė, kad trauka abipusė.

Jis linktelėjo.

– Galbūt pasąmonėje – primenu jums, kad aš tik spėju ir galiu labai klysti, – galbūt giliai pasąmonėje Džiliana jautė, kad būtumėt labai tinkamas spermos donoras. – Ji patylėjo ir pridūrė: – Nors jei jūs saugojotės...

Jis pakėlė akis, bet neatlaikė jos žvilgsnio.

– Saugojotės?

– Žinoma.

– Suprantu.

– Ji jums nesakė?

– Tik ne apie tai.

– Aš naudojau prezervatyvus.

– Žinoma.

Jis žvelgė į šalį ir kurį laiką abu tylėjo. Apie gumytes jis kalbėdavosi su vaikinais nuo vidurinės mokyklos, bet niekada su moterimi, bent jau su kuria nemiegojo. Jam labai palengvėjo, kai Melina vėl prašneko:

– Džiliana neturėjo aiškaus tikslo likti su jumis, Vade, – švelniai patikino ji. – Ji jautėsi labai susijaudinusi po apvaisinimo. Ji važiavo su jumis norėdama atsipalaiduoti ir pasilinksminti. Galvodama apie tai, aš ir įkalbėjau susikeisti, kad ji nebesvarstytų apvaisinimo ir priimto sprendimo. Taigi ji nuėjo ir susipažino su jumis. Jūs abu pajutot potraukį ir elgėtės jo pastūmėti.

– Tai viską apibendrina.

– Ji nedalyvavo jokiame sąmoksle ir netarnavo nei Ilgajam Medžiui, nei kam nors kitam.

– Jūs teisi. – Jis atsiduso, atsistojo nuo otomanės ir vėl persėdo į krėslą. – Žinau, jūs teisi. Man visiškai neatrodė, kad ji mane apgaudinėja. Aš tik kabinausi už šios versijos. – Jis išsiblaškęs ištraukė marškinius iš už diržo ir pasitrynė pilvą. – Ir kurgi tai mus nuvedė?

– Ar jūs alkanas?

– Ką? – Suvokęs, kad ji pastebėjo nevalingą jo judesį, atsakė: – Ne, aš nealkanas, tik man skauda. – Jis atsisagstė marškinius ir apžiūrėjęs liemenį pamatė kelias mėlynes ant šonkaulių ir žemiau. Pakėlęs galvą pastebėjo, kad ji susidomėjusi apžiūrinėja jį.

– Jūs turite mėlynių.

– Ne taip ir daug.

– Džiliana sakė, kad jūs gražutis.

– Ką?

– Ji taip sakė: gražutis. Būtent šį žodį ji pavartojo.

Jis nerado atsakymo. Jokio. Nežinojo, ką galėtų pasakyti.

Jos akys sustojo ties jo diržo sagtimi, ir jis sutriko. Nesmagu, kad Džiliana pasakojo seseriai, ką su juo veikė. Būtų įdomu sužinoti, ką Džiliana jai sakė, kiek išsamiai jos išsikalbėjo. Tikriausiai seserys, nors ir identiškos dvynės, vis dėlto jaučia ribą besidalindamos paslaptimis apie savo seksualinį gyvenimą. Melina jo smalsumą pavadino berniokišku, tačiau jis daug sumokėtų, jei tik galėtų sužinoti, kaip Džiliana jį įvertino. Šaunus? Nevykęs? Ar – mirtinas smūgis vertinant lytinį pajėgumą – neblogas?

Po ištisos amžinybės ji atplėšė žvilgsnį nuo jo liemens ir pažvelgė jam į akis. Jis pajuto karštį veide. Juk Džiliana nepasakojo jai apie *tai*. Jis nepajėgė įsivaizduoti jos sakančios: „Aš nuslinkau juo žemyn."

Vado mintys krypo į tą erotinį prisiminimą, į tai, ką jie pirmiausia darė tą naktį. Tas vaizdinys buvo čia pat, flirtavo su juo, kankino ir jaudino, nors jis labai stengėsi valdytis.

Bet Melina jo kažko paklausė ir jis suprato, kad privalo jai atsakyti.

– Losonas? – Ką ji sakė apie detektyvą?

– Anksčiau jūs nelabai pagarbiai jį įvertinot.

– Man taip atrodė, – pasakė jis dėkingas, kad ji atitraukė jo mintis. – Tikriausiai jis šaunus vyrukas ir pakankamai geras detektyvas. Manau, jis stengėsi tirdamas bylą. Bet jis

užsiėmęs, per daug dirba ir gauna per mažą atlyginimą. Kuo greičiau baigia bylą, tuo geriau. Jis pripažino akivaizdžius įkalčius.

– Tokius, kurie buvo pernelyg akivaizdūs.

– Ir aš taip manau. Deilas Gordonas, kaip žmogus, ką tik patyręs psichologinę traumą ir šaltakraujiškai nužudęs, veikė per daug organizuotai. Atrodo, jis paliko visus įkalčius taip, kad ir visiškas mulkis padarytų išvadą, jog nužudė jis.

Ledas maišelyje pavirto į košę, bet vėl pridėjus jį prie akies Vadui pasidarė geriau. Tačiau Melina trinktelėjo jam žodžiais:

– Na, gal FTB atskleis šią paslaptį.

Jis numetė ledo maišelį.

– Jūs skambinot FTB?

– Ne, man iš FTB skambino. Agentas čia bus rytoj devintą valandą. – Ji pažvelgė į laikrodį ant spintelės. – Jūs galite pasilikti.

20 skyrius

– Ji man melavo.

Išgirdęs greitakalbe ištartus žodžius per telefono garsiakalbį, brolis Gabrielius susiraukė. Jam apskritai nepatiko skambučiai vidurnaktį, jei jis jų nelaukdavo. Paprastai jis miegodavo kaip kūdikis, o vėlyvi skambučiai nutraukdavo tą ramybės būseną. Be to, jie dažniausiai atnešа blogų žinių. Puikus paskutinis pavyzdys – vėlyvas Deilo Gordono skambutis. Gordonas atrodė beveik apimtas isterijos ir pranešė apie Džilianos Loid sanguliavimą su astronautu. Kokia ilga bemiegė naktis tada buvo. Galų gale viskas sėkmingai baigėsi. Ir policijos tyrimas sklandžiai ėjosi. Tai kas dabar?

Stengdamasis sušvelninti neišvengiamai blogą žinią, ponas Henkokas atnešė jam puodelį karšto šokolado. Brolis Gabrielius siurbtelėjo. Toks, koks jam patinka – aitrus, atmieštas mėtų degtine. Pajutęs, kaip karštis apima jį visą, brolis Gabrielius pasakė:

– Manau, kalbate apie Meliną Loid.

– Taip, – atsakė Džemis Heningsas. – Ji man melavo.

– Ką ji melavo?

– FTB susisiekė su ja.

Brolis Gabrielius trinktelėjo ant stalo karšto šokolado puodelį, jo lengvą susierzinimą pakeitė išgąstis.

– Iš kur žinot?

– Buvau pas ją ir pakėliau kitą telefono ragelį. Ji manė, kad aš padėjau, bet aš pasiklausiau. Skambino moteris specialiojo agento Henko Tobijo pavedimu.

– Iš Dalaso skyriaus?

– Vašingtono.

Dar blogesnė žinia.

– Velnias! – sušnypštė brolis Gabrielius.

– Teisybė. Esu tikras, jie prikeltų ir antikristą.

– Nesąmonė! – atkirto brolis Gabrielius. – Jie ne tokie galingi. Ir ne tokie protingi.

Jie kenkėjai, ir viskas. Vis dėlto kenkėjai, kurių melas gali priversti tikinčiuosius dvejoti. Jis nebijo šios vyriausybinės institucijos. Jis tiki savo talentu ir galia juos įtikinti. Tačiau visada pripažino, kad jie sugeba kaišioti pagalius į ratus.

Jis pastoriavo savo pirmojoje bažnyčioje, kai įvyko masinė savižudybė Džonstaune. Ta istorija jį užbūrė. Džimą Džonsą juodino žiniasklaida, smerkė vyriausybės, keikė paprasti žmonės. Netgi pastorius Elvinas Konvėjus sekmadienio mišias pradėjo malda už pasiklydusias sielas. Tačiau slapta jis be galo gerbė sektos vadovą už sugebėjimą paveikti ir įkalbėti žmones žengti šį neįtikėtiną žingsnį.

Po Džonstauno įvykių teisėtvarkos institucijos sutelkė dėmesį į religinius vadovus ir jų sekėjus. Dovydo sektos tragedija Vako mieste Teksase pridarė dar daugiau bėdų. FTB ir ATF* nenorėjo, kad dar koks nors Deividas Korešas sumenkintų jų vaikinų įvaizdį per CNN ir kad tai pamatytų visas pasaulis. Taigi, šios vyriausybinės įstaigos griežė dantį prieš bet kurį dvasios vadovą, kuris laikė tvirtai prispaudęs žmonių širdis ir protus.

Šiuose biuruose jis turėjo ištikimų savo šalininkų. Jie pranešdavo jam apie numatomus jo bendruomenės patikrinimus.

---

* ATF – Alkoholio, tabako ir šaunamųjų ginklų biuras – teisėtvarkos įtvirtinimo organizacija prie JAV valstybės iždo *(vert. past.)*.

Vis dėlto protingiausia buvo vengti sukelti bet kokį smalsumą.

– Tobijas susitarė susitikti su Melina rytoj ryte devintą valandą, – pasakė Heningsas.

– Ir ji melavo apie tai?

– Kai paklausiau, kas skambino, ji sukūrė istoriją. Nenorėjo, kad žinočiau, jog ji susitinka su agentu Tobiju.

Brolio Gabrieliaus akys susiaurėjo iki plyšiukų.

– Kaip tu manai, kodėl taip nutiko?

– Kodėl ji melavo? Aš nežinau.

– Gal suteikei jai pretekstą nepasitikėti tavimi?

– Po Džilianos išdavystės rodžiau jai tik meilę ir dėmesį.

Džemį Heningsą perkėlė į Dalasą po pirmojo Džilianos apsilankymo Voterso klinikoje. Ji užėjo pasikonsultuoti, ar galėtų susilaukti kūdikio dirbtinai apvaisinta. Pamatęs ją, Deilas Gordonas susijaudinęs pranešė šventyklai, kad rado dar vieną idealią kandidatę programai.

Heningsas iš karto buvo išsiųstas į Dalasą vykdyti naujos užduoties. Jis prasiskverbė į Džilianos gyvenimą, iš pradžių susidraugavęs su jos bendradarbiu nekilnojamo turto bendrovėje. Galiausiai jį supažindino su ja. Heningsas gerai atlikdavo savo darbą ir turėjo patirties. Netrukus jis pradėjo susitikinėti su Džiliana.

Jis niekada nesikalbėjo su ja apie vaikus, bet kai ji paklausė jo nuomonės apie vienišos moters dirbtinį apvaisinimą, Heningsas palaikė ją, nors ir nerodė per didelio entuziazmo.

Žinoma, jie niekada nesvarstė, kad jis bus vaiko tėvas. Heningso pareigos misijoje reikalavo sterilizuotis. Brolis Gabrielius dar nebuvo sugalvojęs, kaip išvengti lytinių santykių tarp tokių kareivių kaip Heningsas ir programai parinktų kandidačių, bet kai tik jis suras tokią išeitį, būtinai įdiegs ir šią taisyklę.

Džiliana Loid buvo trečioji Heningso globotinė, kuriai atlikta dirbtinio apvaisinimo procedūra. Dvi kitos pagimdė

vaikus. Puikus sėkmės koeficientas. Jie daug vilčių dėjo į Džilianą, bet ji išdavė programą, atsiduodama astronautui. Bent jau buvo manoma, kad ji taip padarė, o programoje nebuvo vietos netgi abejonei.

Prarasti ją – milžiniška netektis. Vis dėlto gimė viltis – tai jos dvynė sesuo Melina. Heningsas vis dar kalbėjo:

– Tobijas nori paklausinėti Melinos apie Voterso kliniką.

Brolis Gabrielius nepakėlė balso, bet jame skambėjo plieninis ryžtas.

– Šis susitikimas neturi įvykti. Ar supranti?

– Žinoma.

– Ar galiu pasitikėti, kad sutvarkysit šį reikalą?

– Taip, sutvarkysiu.

– Tai ne tavo specializacija, galėčiau ką nors atsiųsti.

– Aš sutvarkysiu, – uoliai patikino Heningsas ir švelniai pridūrė: – Nepriekaištingai.

Brolis Gabrielius šyptelėjo ir pasimėgaudamas dar kartą siurbtelėjo karšto šokolado. Niekas taip neskatina, kaip šiokia tokia konkurencija. Heningsas stengsis dvigubai, kad tik brolis Gabrielius neatsiųstų kito kareivio jam iškilusiems sunkumams sutvarkyti.

– O kaip mūsų kita problema Dalase?

Kiek padvejojęs, Heningsas atsakė:

– Deja, ji tebėra.

Brolis Gabrielius nukreipė žvilgsnį į Henkoką, kuris iškalbingai kilstelėjo antakius.

– Kaip supratau, tuo turėjo būti pasirūpinta.

– Ir aš taip maniau, pone, – pasakė Heningsas. – Buvo pamėginta ir padaryta tam tikra žala.

– Aš turėjau galvoje ne žalą.

– Ir aš. Pritariau jūsų troškimui pašalinti.

Ar jis išgirdo pavydą Džemio Heningso balse? Tikriausiai ten, kur pasimaišo Kristoferis Hartas, Heningsas nesielgia

tiksliai pagal nurodymus. Jis pavydi tos nakties, kurią Džiliana praleido su įžymiuoju astronautu.

Brolis Gabrielius nusprendė išsiaiškinti.

– Negaliu nė pagalvoti apie juos kartu. Mačiau jos nuotrauką. Kokia oda! Koks išraiškingas veidas! Sunku įsivaizduoti, kad jis ją glamonėja, įeina į ją. Tik tau vienam aš leidau patirti šį ypatingą malonumą.

– Taip, pone, – įsiterpė Heningsas.

– Tikriausiai tas viengungis pulkininkas Hartas galėtų pasigirti daug moterų nugalėjęs. Jis žino, kaip suteikti joms malonumą.

– Ir aš taip manau.

Brolis Gabrielius slapčia nusišypsojo iš pasitenkinimo dėl savo nuostabaus talento manipuliuoti žmonėmis. Tai buvo paprasta.

– Šiaip ar taip, – kalbėjo jis, – man labai liūdna, kad žmogus, išniekinęs mūsų Džilianą, dar nenubaustas.

– Nebeilgai, broli Gabrieliau.

– Juo pasinaudojo šėtonas. Tu tai supranti?

– Taip.

– Grąžink man tikėjimą tavimi, Džemi.

Džemis Heningsas paprašė palaiminimo, kurį brolis Gabrielius suteikė. Išjungęs telefoną, jis atsigręžė į Henkoką, kuris tučtuojau pajuto blogą boso nuotaiką.

– Prasti popieriai. Labai prasti.

Brolis Gabrielius baigė gerti karštą šokoladą ir piktai pastūmė puodelį.

– Noriu, kad šie reikalai Dalase būtų sutvarkyti.

– Esu tikras, kad taip ir bus.

– Kuo pakeisime Gordoną?

– Į šią vietą klinika turi penkis kandidatus. Du iš jų mūsiškiai.

– Pasirūpinkite, kad vienas iš jų gautų darbą. Tai aktyvi klinika. Noriu, kad kas nors ten dirbtų.

– Žinoma.

Brolis Gabrielius išsiblaškęs stumdė krištolinį popieriaus slėgtuvą ant savo stalo, mintys vis sukosi apie Meliną Loid. Kristoferis Hartas jam brangiai kainavo. Jis nenori prarasti dar vienos kandidatės, bet Heningsas teigė pajutęs tarp jų virpesius.

Brolis Gabrielius ėmė svarstyti, kad Džemis Heningsas netinka užduočiai paruošti Meliną. Galbūt ji įžvalgesnė negu jos dvynė sesuo. Jei taip, Heningsas nebegali suklysti.

– Ar jūs dar ko nors norėtumėt, broli Gabrieliau?

Henkokas visada pajusdavo, kad brolį Gabrielių slegia jo misijos našta.

– Ką rekomenduotumėt, pone Henkokai?

– Leslę, – nedvejodamas pareiškė Henkokas. Matyt, jau buvo apie tai pagalvojęs. – Miela mergaitė. Blondinė. Pernai atvyko pas mus iš Ajovos.

– Ak, taip. – Jis prisiminė aukštą, tvirtai sudėtą kaimietę su strazdanomis ant nosies.

– Mes neseniai perėmėme laišką, kurį ji rašė savo tėvams. Deja, Leslė ilgisi namų.

Brolis Gabrielius pratrūko pykčiu:

– Ji gyvena kaip princesė rūmuose, kaip gali ilgėtis Ajovos? – Labiausiai už viską jis nekentė nedėkingumo.

– Pasak laiško, ji jaučiasi vieniša, nevertinama ir nemylima.

Brolis Gabrielius pasitraukė nuo rašomojo stalo ir įnirtingai nužingsniavo miegamojo link.

– Atsiųskit Leslę, pone Henkokai. Aš ir pats šįvakar jaučiuosi šiek tiek vienišas, neįvertintas ir nemylimas.

– Melina?

Ji nerišliai kažką sumurmėjo į pagalvę. Vadas papurtė jos petį.

– Nagi, pabuskit. Jie čia.

Ji apsivertė ir ėmė mirksėti, mėgindama jį įžiūrėti.

– Kas? Ką?

– FTB agentai.

Ji nusviedė apklotą, iššliaužė iš lovos ir pribėgo prie lango. Patempusi už virvutės, pakreipė žaliuzes ir pažvelgė pro plyšį. Aikštelėje stovėjo tamsiai mėlynas sedanas. Artinosi du kostiumuoti vyrai – juodaodis ir baltaodis. Jie stabtelėjo pasižvalgyti į vieną ir kitą pusę lyg vertindami rajoną ir patraukė takeliu prie namo.

Melina atsigręžė į kambarį ir pažvelgė į laikrodį ant spintelės. Žadintuvą buvo nustačiusi pusei devynių, dabar – be penkių pusė.

– Jie atvyko per anksti.

– Aš išgirdau, kaip jie privažiavo, ir pabudau.

Vadas priėmė jos pasiūlymą likti. Jis miegojo svečių kambaryje, bet, matyt, naktis buvo sunki. Sumušta akis taip užtino, kad liko tik siauras plyšelis, ant skruosto tvarsčio centre juodavo tamsi kraujo dėmė. Jis užsitempė džinsus, bet buvo be marškinių ir basas.

– Paskubėkit, apsirenkit. – Jis ištraukė iš spintos pirmus po ranka pasitaikiusius marškinėlius ir kelnes ir numetė jai. – Manau, jiems nereikėtų žinoti, kad aš čia.

Nors jai nepatiko, kad jis naršė spintoje ir jai įsakinėjo, jis elgėsi protingai. Juk ji negali atverti durų FTB, vilkėdama naktinukus. Jau ir taip nieko gero, kad ją užtiks nepasidažiusią, neišgėrusią pirmo puodelio kavos.

Matyt, ir Vado galva veikė nevisiškai aiškiai, nes jis lyg užburtas stebeilijo į jos kelius.

– Vade?

Jis pakėlė galvą ir atrodė sutrikęs.

– Man reikia apsirengti, – pasakė ji rodydama į drabužius, kuriuos jis taip nesivaržydamas jai nusviedė.

– Ak, taip. Aš būsiu svečių kambaryje. – Jis greit apsigręžė ir dingo koridoriuje.

– Vade?

Jis vėl kyštelėjo galvą į vidų.

– Ką?

– Kodėl nenorit, kad jie žinotų, jog jūs čia?

Jis parodė į savo veidą.

– Tai reikalaus paaiškinimo. Kol kas mes jo neturim. Paskubėkit.

Jis vėl išėjo. Ji nusitraukė trumpus naktinukus, karštligiškai apsirengė ir jau avėsi sportbačius, kai suskambo durų skambutis. Praeidama svečių kambarį, pastebėjo paliktą durų plyšį. Ji perbraukė pirštais plaukus, perėjo svetainę ir siekė laukujų durų skląsčio, kai skambutis sučirškė antrą kartą.

– Atsiprašau, – uždususi tarė ji, atidarydama duris.

– Ponia Loid?

Federalinio pareigūno žvilgsnis stabtelėjo ties kanarėle Tvyčiu* ant jos marškinėlių. Ji nesąmoningai uždengė ranka paveikslėlį.

– Jūs atvykot pusvalandžiu per anksti.

– Atsiprašome. Eismas nebuvo toks intensyvus, kaip tikėjomės. Aš esu specialusis agentas Henkas Tobijas, o čia agentas Petersonas.

Jie abu atkišo savo pažymėjimus.

Ji atsitraukė ir įleido juos į vidų.

– Sėskitės.

Tobijas atsisėdo, kur ji nurodė. Jis pastebėjo jos nerūpestingą apsirengimą.

– Ar mes jus prižadinom?

– Prisipažinsiu, užmigau tik trečią valandą. Nuo sesers nužudymo nelabai ilsėjausi naktimis.

– Suprantu jus, – rimtai tarė Petersonas. – Užjaučiu.

– Ačiū.

– Giminės ar draugai nepasiliko pas jus?

---

* Kanarėlė Tvytis – animacinio filmo personažas *(vert. past.)*.

Ji pagalvojo apie Vadą, besislepiantį svečių kambaryje. Jis nei draugas, nei giminaitis, todėl ji ne visai pamelavo sakydama:

– Turiu draugų, kurie galėtų pasilikti, bet vertinu privatumą.

– Turbūt protingas pasirinkimas, – nusišypsojo Tobijas, nors neatrodė, kad jis dažnai šypsotųsi. – Gedulas – labai asmeniška.

– Ar norėtumėte kavos? Man pačiai nepakenktų puodelis.

– Neatsisakysiu. O jūs, pone Petersonai?

– Ir aš neatsisakysiu. Malonu, kad pasiūlėt.

– Aš tuojau užkaisiu. O tada imsimės reikalų. Nekantrauju išgirsti, ką jūs norite man pasakyti.

– Ir mes, – pasakė Tobijas.

Ji paliko juos svetainėje ir nuėjo į virtuvę. Ji buvo visai pamiršusi netvarką. Patalpa galėjo būti paskelbta nelaimės zona. Ant grindų buvo pilna šukių, prilaistyta vyno ir pritaškyta kraujo – jos ir Vado. Ant stalo mėtėsi kruvini rankšluostėliai. Buvo pavojinga vaikščioti grindimis netgi avint sportbačius. Stiklas girkšėjo po guminiais padais. Ji paėmė iš sandėliuko šluotelę, semtuvėlį ir jau ketino pasišluoti taką, kai Tobijas ir Petersonas pasirodė virtuvėje.

– Kas čia įvyko? – paklausė Tobijas.

Ji negalėjo pasakyti tiesos, neišduodama Vado.

– Man vakar įvyko nedidelė nelaimė.

Tobijas žvelgė į ją kaip žmogus, įpratęs gauti visus faktus.

– Per audrą dingo elektra, – improvizavo ji. – Aš išsigandau, atsidūrusi tamsoje, ir išmečiau vyno butelį. Paskui užmyniau ant šukės, – baigė ji gūžtelėdama pečiais. – Vakar buvau per daug pavargusi, kad sutvarkyčiau.

Tobijas apžiūrinėjo kraujo dėmes ant grindų ir dėmėtus rankšluosčius.

– Susižeidėt koją?

– Kulnu užmyniau ant šukės.

– Ar buvot ligoninėje?

– Ligoninėje? Ne, ne, neatsitiko nieko rimta. Tik šukė, iš tikrųjų.

– Ir taip stipriai kraujavo?

Ji metė žvilgsnį nuo Tobijo į Petersoną, paskui vėl į Tobiją.

– Juk žinot, kaip būna įsidūrus, – nervingai nusijuokė ji. – Maniau, kraujas niekada nesiliaus tekėjęs.

– Turėtumėt būti atsargesnė, Melina.

– Taip. Sutinku. Tikrai turėčiau būti atsargesnė.

Ji staiga nusigręžė į spintelę ir išėmė kavą iš viršutinės lentynos.

– Ar pusryčiavote, skrisdamas iš Vašingtono, agente Petersonai?

– Gavau sulčių, kavos, spurgą. Jei tai galima pavadinti pusryčiais.

Ji žvilgtelėjo per petį ir nuginklavo juos šypsena. Nė vienas nesitikėjo to, kas įvyko kitą akimirką. Sustatytos ant stalų gėlių puokštės prieš porą dienų buvo gražios. Vakar Džemis išnešė jas į virtuvę, kad išmestų. Gėlės jau buvo patamsėjusios, apvytusios, kitos sudžiūvusios. Vanduo vazose užsistovėjęs ir pradėjęs dvokti.

Ji stvėrė sunkią vazą su gėlėmis ir rausvu kaspinėliu pririšta užuojautos kortele, apsisuko ir sviedė ją Tobijui į galvą. Vaza pataikė į smilkinį ir prakirto odą.

– Po velnių! – iš skausmo suriko jis, žengtelėjo atgal, atsitrenkė į stalą ir nuvertė medinį dubenį su vaisiais. Apelsinai ir obuoliai nuriedėjo ant grindų tarp stiklo šukių ir pabirusių nuvytusių gėlių, aptaškytų dvokiančiu vandeniu.

Kol Tobijas stengėsi atgauti pusiausvyrą, Petersonas puolė ją. Ji atsitraukė ir mėgino peršokti Tobiją, kad išbėgtų pro duris, bet jis spėjo sugriebti ją už kulkšnies. Puldama į priekį ji trenkėsi raktikauliu į durų rankeną ir suriko.

Staiga išdygęs Vadas pastūmė ją į šoną ir įsiveržė vidun, ginkluotas golfo lazda. Abu vyrai apstulbę žiūrėjo į jį ir jis

spėjo tuo pasinaudoti. Atsivėdėjo ir iš visų jėgų trenkė lazda Petersonui į šonkaulius. Petersonas susirietė dvilinkas, tada Vadas trinktelėjo jam per pakaušį. Tačiau Petersono nugara kaip tramplinu pasinaudojo Tobijas – jis šoko ant Vado.

– Melina, dink iš čia!

Vos tik jis tai ištarė, Tobijas sugriebė jį ir stuktelėjo veidu į sieną. Vadas išmetė golfo lazdą ir būtų parkritęs ant grindų, bet, laimei, dar nebuvo praradęs kovinės dvasios ir smeigė alkūne Tobijui į Adomo obuolį. Tas susverdėjo, palenkė galvą ir smogė Vadui, kuris išlėkė pro duris į koridorių ir persivertė atbulas. Tobijas užtrenkė duris, viena ranka stengėsi sugriebti Meliną, o kita siekė pistoleto iš užsegto dėklo. Jis buvo greitas, bet ne toks, kad Melina nespėtų sureaguoti. Ji čiupo golfo lazdą ir, kol jo ranka pasiekė švarką, trenkė jam per riešą taip smarkiai, kad sulaužė kaulą.

Vadas įsiveržė atgal į vidų ir karatė smūgiu kirto Tobijui į sprandą. Jo suluošinta ranka paleido pistoletą, akių baltymai išvirto, keliai sulinko ir jis sudribo kaip cemento maišas. Petersonas vis dar buvo be sąmonės. Vadas apkabino rankomis kelius ir nuleido galvą ant pečių. Jis sunkiai šniokštavo, kosėjo ir ranka braukė kraujuojančią nosį.

– Tikiuosi, jūs turėjot velniškai svarią priežastį.

– Jie ne iš FTB.

– Ar tikrai?

– Jis pavadino mane Melina.

– Jis jus pavadino Melina?

– Ar šiek tiek nekeista, kad taip elgiasi kietas FTB agentas?

– Gal. Bet aš nemanyčiau, kad tai svari priežastis užpulti federalinį agentą, *Melina*.

– Tai dar ne viskas. Vakar man sakė, kad Petersonas bus iš Dalaso skyriaus. Kai paklausiau jo apie skrydį iš Vašingtono šįryt...

– Aš girdėjau.

– Kam FTB agentui meluoti?

– Velnias! – apibendrino jis visą šį reikalą, ypač savo nosį, iš kurios vis dar lašėjo kraujas. – Pasiduodu. Tikrai, kam?

Dabar, kai kova baigėsi, išlikimo instinktas pasitraukė ir grįžo sveikas protas. Gal jos vaizduotė per daug laki? Turint galvoje savaitės įvykius, galbūt ji persistengė, taip uoliai ieškojo niekšų, kad neatpažino gerų žmonių. Dabar ji ne tik atsidūrė bėdoje, bet ir Vadą įtraukė.

– Gal aš ir suklydau, – sunerimusi tarė ji.

Jis pasvarstė, atsiklaupė prie Tobijo ir išėmė iš kišenės mažą juodą piniginę. Pažvelgė į ją ir atkišo Melinai.

– Panašu į tikrą.

Nuotrauka pažymėjime atrodė tikra. Ji užsidengė ranka burną ir sukuždėjo:

– O, velnias...

Vadas atsistojo ir jie ilgai žvelgė vienas kitam į akis. Galiausiai jis tarė:

– Aš tuo netikiu.

– Ir aš ne, – sutiko ji iškvėpdama orą. Vadas linktelėjo galva į miegamojo pusę.

– Pasiimkit automobilio raktelius.

21 skyrius

– Po galais!.. – riktelėjo FTB agentas Petersonas, kai paskui specialųjį agentą Henką Tobiją įėjo į Melinos Loid virtuvę.

Kurį laiką vyrai tylėdami tyrinėjo netvarką. Galiausiai Petersonas atsigręžė į agentą iš Vašingtono biuro, norėdamas išgirsti labiau patyrusio pareigūno nuomonę.

– Ar kilo kokių nors minčių?

Tobijas bato nosimi mindė nuvytusį gėlės žiedlapį.

– Daugiau nei akivaizdu, kad čia įvyko kažkoks susirėmimas, bet man visiškai neaišku koks.

Kai paskambinus Melina neatidarė durų, Tobijas patraukė už rankenos ir pamatė, kad jos neužrakintos. Jis pašaukė ją vardu. Balsą sugėrė kurčia namo tyla. Ar ji tyčia jį apgavo? Vadinasi, turėjo ką slėpti. Nenoras būti apklaustam paprastai rodo, kad žmogus kažkiek susijęs su nusikaltimu. Nors, jei ji neturėjo kitos išeities ir paliko namus neužrakintus, galėjo ir visai ką kita reikšti. Nė viena mintis neatrodė gera. Arba – ir ši galimybė kėlė jam siaubą – ją ištiko tokia pat lemtis kaip ir seserį, ji nepajėgė pasipriešinti.

Įspėdami vienas kitą gestais, Tobijas ir Petersonas įėjo į vidų ir išsiskyrė. Tobijas nuėjo į svetainę, valgomąjį ir virtuvę, o Petersonas nuslinko koridoriumi. Greit jie šūktelėjo vienas kitam, kad name nieko nėra.

Tobijas įsidėjo pistoletą į perpetės dėklą, atsistojo virtuvės tarpduryje ir, laukdamas Petersono, mėgino suvokti, kas čia įvyko. Jis kilstelėjo smakrą, rodydamas į kitą namo dalį.

– Kaip ten atrodo?

– Du miegamieji, abiejuose miegota. Vonios kambaryje kraujuoto delno atspaudas, rankšluostis, tvarsčiai, išdžiūvusios kraujo dėmės ant kilimo ir svečių kambario pagalvės. Maišelis su vandeniu.

– Vandeniu?

– Galėjo būti pripildytas ledo gabaliukų.

– Nenuostabu. Jei kas nors gavo į galvą su ta vaza.

Petersonas linktelėjo.

– Beveik viskas. Spintos durys atviros, bet ten niekas nejudinta, rašomojo stalo stalčiuose – taip pat. Papuošalų dėžutė pilna. Nėra jokių vagystės požymių. Jokių peštynių žymių, išskyrus čia.

Tobijas mintyse sijojo Petersono išdėstytus faktus. Jis mechaniškai braukė ranka per savo brangų šilkinį kaklaraištį. Jo sidabrinė spalva puikiai derėjo prie marškinių, o šie savo ruožtu – prie tamsiai mėlyno kostiumo dryžių. Jis neturėjo kitų pomėgių, išskyrus kasdienes treniruotes sporto salėje, neatostogaudavo egzotiškose vietose, neturėjo jachtos, slidžių, golfo lazdų rinkinio. Jis važinėjo darbovietės automobiliu ir neturėjo kito. Gyveno vienas mažame bute, antrą miegamąjį pavertė atsargine spinta. Jo vienintelė silpnybė buvo drabužiai ir jis juos vilkėjo kaip modelis.

– Taigi, visas veiksmas vyko čia, – garsiai svarstė jis.

– Nebent aš ko nors nepastebėjau.

– Aš dar patikrinsiu, – pasakė Tobijas.

– Aš neįsižeisiu.

Tačiau užuot apžiūrinėjęs miegamuosius, Tobijas pasuko į kitą virtuvės pusę, slinkdamas pasieniais, kad nepajudintų galimų įkalčių, nors dar neaišku, kokio nusikaltimo. Jis uždengė nosine durų rankeną ir atidarė.

– Garažas tuščias. Kur jos mašina? – retoriškai paklausė jis.

– Ar paskambinti į Dalaso policijos skyrių?

– Manyčiau, taip.

– Ir ką pasakyti?

– Tebūsiu prakeiktas, jei žinočiau. Jokių įsilaužimo ženklų. Jokio lavono.

– Pagrobimas.

– Gal, – išsiblaškęs atsakė Tobijas.

Petersonas paskambino.

Vyresnysis agentas paliko virtuvę, perėjo per nesuverstą svetainę ir koridorių, patraukė į svečių kambarį, apžiūrėjo lovą, kur kažkas neseniai miegojo. Kaip Petersonas ir sakė, pagalvės užvalkalas išteptas krauju. Bet čia buvo ir kai kas daugiau. Tobijas pasilenkė ir įsižiūrėjo atidžiau. Jis nustatė, kas tai, įsidėmėjo, bet nepalietė, kad Dalaso policijos skyrius rastų ir užregistruotų.

Paskui nuėjo į šeimininkės miegamąjį ir atsistojo šalia moters lovos. Naktinukai nusivilkti nerūpestingai, o ne nuplėšti kovojant. Tik vienoje pagalvėje įsispaudęs galvos pėdsakas. Ji miegojo viena. Jis pastebėjo įrėmintą nuotrauką ant spintelės ir žiūrėjo į ją, kai atėjo Petersonas.

– Jie jau važiuoja. – Pastebėjęs, kas atkreipė Tobijo dėmesį, jis pridūrė: – Mačiau ją ir anksčiau. Stulbina, tiesa?

Tobijas žinojo, kad seserys Loid – dvynės. Losonas tai sakė per susitikimą anksti ryte.

– Ką besakytum, jos galėjo susikeisti, – pasakė detektyvas. – Aš nebūčiau jų atskyręs. Tik Džiliana dabar negyva.

Tobijo prašymu žmogžudysčių detektyvas suteikė jiems bendros informacijos.

– Abi sėkmingai dirbo pasirinktus darbus, abi netekėjusios, tačiau Džiliana buvo susižadėjusi.

– O kaip jis?

– Šiknius, – lakoniškai apibūdino Losonas.

– Gal apibūdintumėte konkrečiau?

– Aukščiausios rūšies šiknius.

Jei viskas, ką Losonas paskui papasakojo apie Džemį Heningsą, tiesa, vadinasi, apibūdinta tinkamai.

– Manau, patikrinote jo alibi? – paklausė Tobijas.

– Kaip suprasti?

– Ar jis turėjo motyvą?

Detektyvas tiktai papurtė galvą.

– Jis švarus. Be to, neturėjo jokio akivaizdaus motyvo. Atrodė nuoširdžiai sukrėstas.

– O Melina? – klausinėjo Tobijas.

– Kokia prasme?

– Ar ji turėjo motyvą?

Detektyvas tvirtai papurtė galvą:

– Netgi gyvybės draudimo. Dvynės buvo nusprendusios visą savo turtą palikti labdarai. Apmokėjus laidotuvių išlaidas ir sąskaitas, visas Džilianos turtas atiteks labdarai.

– Ar Melina su tuo sutiko?

– Aš neklausiau, jaučiau, kad nereikia. Prieš kelerius metus jos paaukojo visą iš tėvų paveldėtą turtą. Tai nebuvo didelė suma, bet būtų užtekę gyvenimui paįvairinti. Nė viena nepalietė nė cento.

Susitikimo pabaigoje Losonas pasakė:

– Jei jums nors kiek svarbi mano nuomonė, Melina Loid skaidri kaip krištolas.

– Ar ne ji paskutinė matė Džilianą gyvą? – paklausė Petersonas.

– Taip, – atsakė detektyvas. – Išskyrus žudiką, kuris nebuvo ji. Jei norite atskleisti sąmokslą, duodu nurėžti kairiąją sėklidę, kad ji su juo nesusijusi.

Susitikimas padėjo Tobijui susidaryti aiškų įspūdį apie Meliną Loid ir jos nužudytą seserį. Matyt, jos abi pripažino tas pačias vertybes. Ir, kaip buvo matyti iš nuotraukos, fizinis panašumas beveik baugino.

– Losonas sakė tiesą, – tarė jis, ieškodamas švarke mobiliojo telefono.

– Skambinsit Losonui?

– Byla nutraukta, bet iš mandagumo... – Jis surinko numerį. – Kol kalbėsiuosi su juo, paskambinkit Dalaso kelių policijai ir sužinokit jos automobilio numerį. Pažiūrėsim, gal pavyks jį aptikti. Gal jis stovi kur nors prie vietinio prekybos centro, kur ji nuėjo nusipirkti dėmių valiklio krauju suteptam kilimui.

– Jūs tikrai taip manot? – paklausė Petersonas. – Kad ji suvertė namus ir pamiršo susitikimą su mumis?

Tobijas mąstė apie žmogžudystes ir kūdikių grobimus, apie tai, kas paskatino jį ieškoti sąsajų. Moteris kažkas žiauriai nužudė be aiškaus motyvo, jų žudikai, nespėjus jų apklausti, nusižudė patys. Kūdikiai dingo be pėdsakų. Bendras vardiklis: vaisingumo klinikos, kur dirbtinis apvaisinimas – kasdienis dalykas. Gąsdinančios hipotezės. Tobijas kuo rimčiausiai atsakė Petersonui:

– Ne, aš taip nemanau.

Be galo suirzęs Džemis Heningsas barbeno parkeriu į rašomąjį stalą. Birža atidaryta, vyksta intensyvi prekyba, o ką jis veikia? Savo brangų, neįkainojamą laiką švaisto vertindamas nuostolius.

Per pastarąsias kelias dienas nesėkmės talžė jį kaip dūžtančios vandenyno bangos. Nuo tada, kai buvo rastas Džilianos lavonas, jam tarsi kvapą užgniaužė. Vis sunkiau galėjo įkvėpti oro ir dabar atrodė, kad plaučiai tuoj sprogs.

– Kas dabar nepasisekė? – paklausė jis, kalbėdamas mobiliuoju telefonu.

– Jis buvo ten.

– Kas?

– Astronautas.

Džemio parkeris nustojo tuksenti į stalą.

– Kristoferis Hartas buvo su Melina? Jos namuose?

Hartas paspruko nuo tų nevykėlių praėjusią naktį, kai jie ketino amžiams jį pradanginti. Viskas turėjo atrodyti taip, lyg būtų susidoroję trys žalieji, nepatenkinti kosmine programa ir siekiantys gauti lėšų Žemei išsaugoti. Džemis sukūrė laišką, kuris turėjo būti rastas ant Harto lavono, kai jį kas nors aptiks plūduriuojantį Trinitės upėje su kulka galvoje.

Bet Hartui pasisekė. Kai praeiviai tapo įvykio liudininkais, „žalieji" su slidininkų kaukėmis ant galvų pabėgo. Grįžę vėliau kita transporto priemone ir be kaukių, Harto neberado.

Džemio žmonės per naktį jo ieškojo visame Dalase – nuo aikštelės, kur jis paliko savo automobilį, iki „Dvaro" ir visuose tarpiniuose taškuose. Pranešęs blogas žinias broliui Gabrieliui, Džemis neužmigo visą naktį.

O tuo metu Hartas jaukiai leido laiką pas Meliną.

Neapykanta Hartui viduje deginte degino. Vakar Melina jį išgrūdo iš namų, teisindamasi, kad yra pavargusi ir trokšta likti viena. *Matyt, ji bodėjosi draugija, tik ne Kristoferio Harto*, suirzęs mąstė Džemis. Tai jau svari priežastis jo nekęsti.

Vis dėlto Džemio neapykanta augo ne vien iš pavyduliavimo. Dėl Harto jis nekaip atrodė brolio Gabrieliaus akyse. Tik Hartas kaltas, kad Džemiui iškilo pavojus prarasti brolio Gabrieliaus pagarbą ir pasitikėjimą. Ir tai svari priežastis jį nužudyti.

Užmiršęs akcijų biržą ir savo bei klientų potencialias pajamas, nekreipdamas dėmesio į raštelius apie jam adresuotus skambučius, kuriuos uoli sekretorė nuolat kaišiojo po nosimi, apsimesdamas, kad nemato mirksinčio ženkliuko kompiuteryje, pranešančio apie gautą žinutę, Džemis suriaumojo į telefono ragelį:

– Pradėkit iš pradžių ir papasakokit, kas atsitiko.

Viskas blogiau, negu jis tikėjosi.

– Melina jus demaskavo?

– Gal ir taip, o gal ji nekenčia FTB.

Samdomą žudiką užverbavo pats brolis Gabrielius, kuris jį priėmė į elito armiją ir pakrikštijo Jozue pagal Senojo Testamento kario vardą. Džemis jo tikrojo vardo nežinojo. Niekas nežinojo. Vyras turėjo tiek daug slapyvardžių, kad jau ir pats pamiršo, koks buvo jo tikrasis vardas.

Jozuė pasižymėjo Haityje, kur dirbo samdomu žudiku Davaljerui. Jis nebijojo pralieti kraujo. Atvirkščiai, netgi jautė aistrą. Kita jo aistra buvo brolis Gabrielius, kurį jis dievino. Brolis Gabrielius beribę Jozuės meilę ir ištikimybę pelnė, išvaduodamas iš Malaizijos kalėjimo jo brolį – taip pat samdinį. Dėl brolio Gabrieliaus Jozuė būtų perėjęs ugnį.

Džemis suprato jo ištikimybę ir žavėjosi sugebėjimu sėti mirtį. Jis džiaugėsi, kad jie vienoje komandoje. Bet dabar teks jį pabarti.

Jozuė skundėsi, kad jo smilkinyje guzas – Melinos neapykantos FTB įrodymas.

– Dar manau, kad mano riešas sulaužytas. Nežinau, kodėl ji mus puolė.

– Jūs privalėjote pasidaryti pažymėjimus per naktį.

– Ir jie buvo geriausi, kokius tik galima nusipirkti, – ginčijosi Jozuė. – Netgi pats Tobijas nebūtų atskyręs klastotės.

– Vadinasi, ką nors pasakėte. – Džemis liepė Jozuei prisiminti kiekvieną susitikimo smulkmeną, kiekvieną žodį.

– Štai kas, mulki! – sušnypštė jis, kai Jozuė prisiminė apie Petersono skrydį iš Vašingtono. – Jis turėjo būti iš Dalaso biuro.

– Jūs man to nesakėt.

– Žinoma, sakiau.

– Nesakėt, – šaltai nukirto Jozuė.

– Taip jūs ir išsidavėt.

Jozuė papasakojo apie peštynes.

– Vos tik atgavę sąmonę, mes išnykom.

– O Melina ir Hartas?

– Jie paspruko. Jos automobilio nebuvo.

Jozuei nepavyko neutralizuoti Harto. Jis leido Melinai pabėgti. Gal per daug dvasingi pamokslai jį suminkštino? Kaip kitaip paaiškinti, kad jis sužlugdė iš eilės dvi užduotis?

Tokios rizikos sunku išvengti, kai dirbi su įtaigai pasiduodančiais žmonėmis. Tie, kuriuos gali lengvai valdyti, nėra minties galiūnai.

Pavyzdžiui, Deilas Gordonas. Moksle jis buvo genijus, visiškai atsidavęs programai. Bet atlikęs savo pareigą tapo nebereikalingas. Deja, jis buvo per kvailas, kad sunaikintų nuotraukas ir informaciją apie Džilianą savo bute. Tai atvedė tyrėjus į kliniką.

Džemis Heningsas nebūtų padaręs tokios klaidos. Jam vis dar buvo nesmagu, kad brolis Gabrielius įsakė Deilui Gordonui nužudyti Džilianą ir nusižudyti pačiam, nepasitaręs su Džemiu. Jis buvo nuoširdžiai sukrėstas, kai atvykęs į jos namus sužinojo apie žmogžudystę. Ant sienos parašyti žodžiai buvo pirma abejonė, ar Džiliana tinka programai, bet tik susitikime pas Losoną, kai Kristoferis Hartas apibūdino Deilą Gordoną, jis suvokė, kas atsitiko ir kodėl.

Brolio Gabrieliaus negalima kaltinti. Jis tobulas. Tai Gordonas kaltas, kad visko neapgalvojo ir nebuvo kruopštesnis. *Gordonai, tu prakeiktas idiote*, mąstė jis dabar. Jei ne jo neapdairumas, Džemiui dabar nereikėtų turėti reikalų su dar vienu neišmanėliu.

– Tu mane nuvylei, Jozue, – tarė Džemis smerkiančiu teisėjo tonu. – Du kartus.

– O kodėl mes negalėjom paprasčiausiai nušauti to vyruko? Griebti merginą, kai tik ji atidarė duris? Būtų buvę lengviau. Visas tas vaidinimas – šuniui ant uodegos, – niurzgėjo Jozuė.

Džemis ignoravo savo strategijos kritiką.

– Neturiu kitos išeities, privalau pranešti broliui Gabrieliui apie jūsų nesėkmę.

Šis vardas kėlė baimę ir pagarbą. Brolis Gabrielius – Dievo vietininkas, vienintelis žmogus žemėje, kuriam Dievas patikėjo pasaulio ateitį, netgi stipriausieji nusižemina, bijodami jo rūstybės. Supykdyti brolį Gabrielių – šventvagystė. Lyg pačiam Dievui kumščiu grūmotum.

– Mes nesužlugdėme operacijos, – atkirto Jozuė visai nenusižeminęs, kaip tikėjosi Džemis. – Mes juos sekame. Pamiršot?

Staiga Džemis prisiminė jų atsarginį planą. Jo galva išniro į vandens paviršių ir jis įkvėpė taip trokštamo oro.

– Esate tikri, kad pavyks?

– Pavyks. Jie niekur nedings. Ką turime padaryti tam nevykėliui ir jai?

Geras klausimas. Kažin kiek Melina susigaudė ir sudėliojo į vietas? Kas, be jo, galėjo žinoti, kad FTB šį rytą apsilankys jos namuose? Jei jį prispirs, kaip jis pasiaiškins? O jei ji pranešė policijai ir FTB?

Jam reikia viską apmąstyti, surūšiuoti, nuspėti nenumatytus atvejus.

– Kai rasite juos, nieko nedarykite man nepranešę, – paliepė jis Jozuei.

Įsakymas nepatiko nei samdiniui, nei jo bendrininkui, kurie jautė dvigubą neapykantą Kristoferiui Hartui. Puiku. Džemis dar pakurstys tą neapykantą.

– Kristoferis Hartas – programos priešas. Jis išniekino Džilianą Loid. O gal išniekino jau ir Meliną.

– Jį reikia sunaikinti.

– Tam mes ir pašaukti! – Džemio balse jautėsi įkarštis. Jis vylėsi, kad perdavė visas dvasines potekstes, kaip turi atrodyti kerštas Hartui, ir jis tikėjosi, kad tie vaikinai sutrins tą šunsnukį į miltus ir privers nukraujuoti į kaubojiškus batus.

– Laikykitės kaip galima arčiau jų, bet kad jie nepastebėtų. Dabar jie pažįsta jūsų veidus. Jei jus pamatys – jūs žlugę.

– Aš ne idiotas, – įsižeidė Jozuė.

– Atrodo priešingai, – tyliai pasakė Džemis. – Nuolat informuokite mane.

Vos tik jis padėjo ragelį, įėjo sekretorė ir pamojavo prieš nosį dar vienu popieriumi.

– Gal galima palaukti?

– Nemanau, – švelniai, vos ne koketuodama atsakė ji, paskui apsigręžė ir perdėtai mandagiai pasišalino.

– Pone Heningsai?

Džemis apsisuko su kėde. Priešais jį stovėjo du vyrai. Vienas buvo aukštas juodaodis, nepriekaištingai apsirengęs, labai dalykiškas. Jis taip valdingai žvelgė į Džemį, kad šis tik akies krašteliu pastebėjo kitą vyrą, kurio dalyvavimas atrodė nesvarbus.

Džemio širdis nukrito į kulnus, bet jis įstengė atsistoti ir maloniai bei klausiamai nusišypsojo.

– Aš Džemis Heningsas. Kuo galėčiau būti naudingas?

Vyriškis atskleidė nedidelį odinį dėklą.

– Specialusis agentas Tobijas. FTB.

22 skyrius

– Asmeninė apipirkinėtoja? – pasigirdo ironiška Vado replika, kai ji baigė kalbėti mobiliuoju telefonu.

– O kas negerai?

– Nieko. Tiesą sakant, Melina, tai man padarė įspūdį.

Ji nužvelgė jį smerkiančiu žvilgsniu, jis apsimetė išsigandęs.

– Jūs nesviesite į mane sunkios vazos?

Nekreipdama dėmesio ji atsistojo. Tarpas tarp dviejų dvigulių lovų buvo toks siauras, kad jis turėjo patraukti kelius į šoną, kad ji galėtų praeiti.

– Dabar labai džiaugiuosi, kad turiu žmogų, kuris gali man nupirkti, ko reikia. Aš jai susakiau, ko noriu, ji parinks prekes ir atsiųs jas taksi.

– Bet tai neįprasti jūsų pirkiniai. Ar ji nenustebo?

– Tikriausiai manys, kad užmezgiau romaną. Tarp jos klienčių yra daug turtingų ir įžymių moterų. Jei ji rinktų informaciją ir išduotų jų paslaptis, neilgai dirbtų. Svarbiausia – slaptumas.

– Kaip ir jūsų darbe. Džiliana man pasakojo, kad neišduodate klientams kitų paslapčių.

– Tai sužlugdytų mano verslą.

– Bet jūs man nepaaiškinote, kodėl reikia pirkti aukštosios mados parduotuvėse.

– Tie, kas mūsų ieško, patikrins, ar mokėjome kortele, bet gal jie neįtars „Neiman's". Tai geriausias būdas, toptelėjęs galvon, kaip man persirengti. Liepėt man griebti automobilio raktelius. Aš ir griebiau. Dievas žino, kada galėsiu grįžti namo, o šita apranga šiek tiek įtartina, – parodė ji į savo marškinėlius su kanarėle Tvyčiu.

Vadas apžvelgė nykų viešbučio kambarį. Sustoję prie bankomato ir išsiėmę pinigų, kad užtektų kelioms dienoms, jie susirado motelį prie greitkelio, kurio aikštelėje stovėjo daugybė vilkikų. Kambarys buvo standartinis.

Klaidžiojantis Melinos žvilgsnis galiausiai grįžo prie Vado.

– Vade, paklausykit. Gal tai ir bus mano namai tam tikrą laiką, bet nereiškia, kad ir jūsų.

– Kaip jūsų raktikaulis? – paklausė jis, priversdamas Meliną pastebėti, kad ji vis trina jį.

Ji nuleido ranką.

– Gerai. Aš neturėjau jums prasitarti, kad žinau, jog miegojot su Džiliana. Jei nebūčiau jūsų išvadinusi melagiu ir bailiu, iš susitikimo su Losonu būtumėte išėjęs laisvas ir švarus.

– Ar nemanot, kad jis lūžęs?

– Raktikaulis? Ne.

– Gal skilęs?

– Ne. – Ji nekantriai papurtė galvą. – Tikriausiai bus mėlynė, daugiau nieko bloga. – Ji sunėrė rankas ir pridūrė: – Negaliu atleisti sau, kad įtraukiau jus į šią sumaištį.

Jis nusiminęs atsiduso:

– Jūs vis tiek norite apie tai kalbėti, ar ne? Gerai, pasikalbėkim. Jūs manęs į nieką neįtraukėte, Melina. Aš buvau nuo pat pradžių. Galbūt nesąmoningai, bet buvau. Džilianą nužudė todėl, kad ji pasiliko su manimi. Dabar atrodo, kad aš galiu būti kita auka. Ir abiem atvejais noriu žinoti kodėl.

– NASA jus apsaugos. Kad ir kas jus užpuolė vakar, nebūtų toks drąsus, jei jus dengtų NASA. – Ji pasiūlė jam paskambinti FTB.

– Ir ką aš pasakysiu?

– Kad jūs manote, jog šįryt mane užpuolė vagys.

– Vagys! – juokdamasis šūktelėjo jis.

– Jūs puolėte mane ginti. Kai suvokėte, kad suklydote, pasibaisėjote. O aš pabėgau jums nespėjus manęs sulaikyti.

– Ir jūs manote, kad jie tuo patikės? – niekinamai paklausė jis. – Ne, nepatikės. Ir aš atsisakau slėptis už NASA nugaros. – Jis parodė savo sumuštą veidą. – Tai asmeninė kova.

– Kaip jūsų veidas?

– Geriau to nepatirti.

Jo nosis pagaliau liovėsi kraujavusi. Kai jie apsistojo viešbutyje, Vadas nusiprausė, o Melina pakeitė tvarstį ant skruosto. Jis laikė plastikinį ledo maišelį prispaudęs prie akies ir tinimas atslūgo.

Tačiau Vadas vis tiek atrodė kaip boksininkas, kovojęs vienu raundu per daug.

– Užjaučiu, Vade.

– Na, bent jau šį kartą aš įkrėčiau tiems vyrukams.

Nors jis šmaikštavo ir tvirtino, kad įsitraukė į šį reikalą iš pat pradžių, ji vis tiek jautėsi atsakinga.

– O kaip jūsų automobilis?

– Jis stovi ten kaip jaukas. Negaliu grįžti jo pasiimti.

– Dabar jie ieško ir mano automobilio. Ką mums daryti?

– Aš galvoju, – tarė jis, tapšnodamas smilkinį.

– Mes esame puiki įstatymų pažeidėjų pora. – Ji atsisėdo priešais jį ir nelinksmai nusijuokė. – Niekada gyvenime nebūčiau pagalvojusi, kad kada nors šitaip kalbėsiuosi.

Jis nusišypsojo.

– Ir aš ne.

– Nežinau, kaip slapstytis nuo policijos.

– Manau, ilgainiui sužinosim.

– Tikriausiai.

Jis išsiėmė iš švarko kišenės mobilųjį telefoną ir paskambino į „Dvarą“. Administratorei paaiškino, kad turėjo netikė-

tai išvykti, ir paprašė surinkti jo daiktus bei atsiųsti taksi į dabartinę vietą. Jis padiktavo adresą, bet nepaminėjo motelio pavadinimo.

– Prašyčiau kiek galima greičiau.

Išjungęs telefoną tarė:

– Aš jo jau pasiilgau.

Beveik nesiklausydama ji prispaudė prie smakro savo mobilųjį telefoną.

– Aš tuo netikiu.

– Kuo?

– Kad Tobijas ir Petersonas buvo vyriausybės agentai. Žinau, žinau, jų pažymėjimai atrodė tikri. Bet sukčiai žino, kur gauti gerų klastočių.

– Yra vienas būdas sužinoti – paskambinti į FTB, – jie vienu balsu ištarė šiuos žodžius.

– Taip man būdavo su seserimi, – pasakė ji, skambindama į informaciją.

Jų akys susitiko. Kaskart paminėjus jos vardą, jų šypsenos išnykdavo. Ir dabar taip atsitiko.

– Aš galiu laikinai užsimiršti, – ramiai pasakė jis. – Bet paskui visada grįžta tarsi bumerangu.

– Ir man.

Jai buvo patarta paspausti skaičių, kad automatiškai sujungtų su kuo reikia. Taip padariusi, ji tyliai pasakė Vadui:

– Ji labai gerai praleido laiką.

Ją sujungė, ir jis nespėjo paklausti daugiau.

– Taip, aš mėginau susisiekti su specialiuoju agentu Henku Tobiju. Ar turite jo numerį?

– Galiu sujungti su jo kabinetu.

Ji uždengė ragelį.

– O Dieve. Jis tikras.

– Taigi, mes įkliuvom.

Pasigirdo žvalus dalykiškas balsas.

Melina paprašė pakviesti Tobiją, bet sužinojo, kad jo nėra.

– Ar daugiau su niekuo nenorėtumėt kalbėti?

– Su ponia, – ji įtempė atmintį ir stebuklingai prisiminė pavardę, – Mairik.

– Palaukite.

Ji pažvelgė į Vadą ir sielvartingai papurtė galvą.

– Aš prisiimsiu visą atsakomybę. Aš suklydau. Vade, aš priversiu juos suprasti...

Ją pertraukė pažįstamas balsas:

– Liusė klauso.

– Aš mačiau Meliną vakar vakare, – atsakė Džemis į Tobijo klausimą. – Kodėl teiraujatės? Kas įvyko? Ar kas nors atsitiko Melinai? O Jėzau, tik jau nesakykite, kad ir jai kas nors negerai.

– Mes nedarome jokių skubotų išvadų, – ramiai pasakė Tobijas. – Aš buvau susitaręs susitikti su ja šįryt, o ji nesilaikė žodžio. Tik mėginu ją rasti.

– Jūs turėjot susitikti su Melina? Kodėl? Ką ji padarė?

Išvengęs atsakymo, Tobijas paklausė pats:

– Gal žinote, kur ji galėjo šįryt išvykti? Mes teiravomės jos biure, tačiau ten ji nepasirodė.

– Į sporto klubą. Ji man sakė, kad ketina pasportuoti.

– Kokį klubą?

– Atsiprašau, bet nežinau, kokį ji lanko.

Paprašęs Petersono sužinoti, Tobijas atsigręžė į Džemį Heningsą.

– Kada ją matėte vakar?

Heningsas sutrikęs pažvelgė į jį ir Petersoną, tyliai kalbantį mobiliuoju.

– Aha. Pamėginsiu prisiminti. Gal dešimtą ar pusę vienuoliktos. Mes pavakarieniavom pas ją, šiek tiek atsipalaidavom. Ji buvo mirtinai pavargusi po tos savaitės. Jūs turbūt žinote apie mano sužadėtinę Džilianą, ar ne? Melinos seserį?

– Šįryt mes gana ilgai kalbėjomės su vyresniuoju kapralu Losonu.

– Taip. Vadinasi, žinote. Ar jūs tiriate Džilianos nužudymą?

– Aš tik norėjau kai ko paklausinėti ponios Loid.

– Apie ką?

– Ar nuo vakar vakaro jūs kalbėjotės su ja?

– Ne, aš žadėjau pas ją užeiti, bet mes nieko konkretaus nesutarėme.

– Ar ji buvo viena, kai ją palikote?

– Kiek man žinoma, taip. Ji išsimaudė vonioje ir ketino eiti miegoti. Tiesą sakant, dėl to ji mane ir išvijo. Mano nuomone, kas nors turėjo likti su ja, bent jau kelias dienas. Tačiau ji labai savarankiška. Nenorėjo apie tai nė girdėti.

Tobijo veidas išliko abejingas. Petersonas baigė kalbėti telefonu ir pasakė, kad viena Melinos darbuotoja pasisiūlė paskambinti į sporto klubą, kuriame ji dažnai lankosi.

– Jai nebūdinga praleisti susitikimą, – toliau kalbėjo Heningsas. – Ji veikli moteris. Jos verslas reikalauja laikytis susitarimų. Vis dėlto aš manau, kad po patirtų išgyvenimų ji kaip nesava.

– Kaip suprasti?

– Išsiblaškiusi, suglumusi. Ji be galo nusimins, sužinojusi, kad pamiršo susitikti su jumis. Gal pamėginkit paskambinti į jos mobilųjį, – pasakė Heningsas, netgi per daug stengdamasis būti paslaugus. – Aš turiu numerį.

– Ir aš turiu.

Tobijas skambino kelis kartus, bet įsijungdavo atsakiklis.

– Jei mėginot skambinti, tikriausiai įsijungdavo balso paštas, – pasakė Heningsas. – Džiliana niršdavo, kad Melina neatsiliepia. Ji išjungia telefoną, kad netrikdytų klientų.

– Jūs pažįstate Meliną beveik taip pat gerai kaip ir savo sužadėtinę.

– Jos buvo tokios artimos. Jei pažinojai vieną, pažinojai ir kitą. Aš pamilau Džilianą, Meliną laikiau savo seserimi, todėl noriu padėti kuo galėdamas, – nuoširdžiai patikino Heningsas. – Kas čia vyksta? Ar ji pakliuvo į bėdą?

Tobijas išsitraukė vizitinę kortelę ir padavė biržos tarpininkui.

– Paskambinkite man, kai tik ką nors sužinosite apie ją. Labai padėtumėt.

– Tik tiek?

– Kol kas.

– Norėčiau žinoti, kas čia vyksta.

– Mes tik norime su ja pasikalbėti.

– Ar informuosite mane? – susirūpinęs paklausė Heningsas.

– Galite mumis pasikliauti.

Koridoriuje, kai jie ėjo į liftą, Petersonas tarė:

– Losonas buvo teisus. Jis tikrai pirmarūšis šiknius.

– Kuris neriasi iš kailio, besistengdamas padėti.

– Manot, jis melavo, kad išėjo iš jos namų vakare? Ar jis buvo ten šįryt?

– To nežinau, bet tikrai ne jis miegojo svečių kambaryje.

– Iš kur žinote?

– Jo plaukai šviesūs ir garbanoti.

– Atsiprašau?

Suskambo Tobijo telefonas.

– Klausau?

– Jūs tuoj mane įsimylėsit.

– Kodėl, panele Mairik?

– Aš ką tik kalbėjausi su Melina Loid.

– Juodaodis, metro aštuoniasdešimt penkių, rengiasi pritrenkiančiai. Taip ji sakė. Didingas. Jos žodžiais, Denzelio Vašingtono tipas, – Melina pakartojo Vadui Liusės Mairik žodžius apie Henko Tobijo išvaizdą. – Ji nepažįsta Petersono, nes jis iš Dalaso skyriaus.

– Vadinasi, kai jūs šįryt paklausėte Petersono apie skrydį, jis melavo.

– Taigi, galbūt manęs nepasodins į kalėjimą.

– Išties, – pritarė Vadas. – Nes mūsiškis Tobijas nebuvo toks aukštas ir nė velnio nepanašus į Denzelį Vašingtoną.

– Masinės gamybos kostiumas, pigūs batai. Nė iš tolo nepasakyčiau, kad „rengiasi pritrenkiančiai".

– Kaip žmogus, turintis asmeninę apipirkinėtoją, žinote, ką sakote.

– Būkite malonus, liaukitės.

– O jūsų apipirkinėtoja išmano savo pareigas. – Jo akys nukrypo į jos užpakalį. – Puikiai tinka.

Prieš pusvalandį atvežė pirkinius. Ji prašė kasdienių drabužių, todėl pardavėja iš „Neiman's" atsiuntė dvejas kelnes, palaidinukę ir derančių megztinių. Dar pridėjo lengvą vilnonį švarką, tris rinkinius apatinių drabužių, dvejus batelius ir naktinius marškinius. Mažesniame krepšelyje buvo kosmetika, higienos reikmenys ir šmaikštus raštelis: *Linkiu linksmai praleisti laiką.*

Melina greit nusiprausė po dušu ir apsimovė naujas kelnes, kanarėlę Tvytį pakeitė šilko ir kašmyro megztiniu aukštu kaklu.

Nekreipdama dėmesio į Vado komplimentą, ji pasakė, kad panelė Mairik pažadėjo iš karto susisiekti su Tobiju.

– Ji patikino, kad jis man paskambins, taigi palikau įjungtą telefoną.

– Ką ketinate jam pasakyti?

– Nežinau, tikriausiai kalbėsiu ekspromtu.

– Kas žino, kad jūs susitarėte susitikti?

– Niekas.

– Kažkas žinojo.

– Liusė Mairik paskambino vakar, kai aš buvau vonioje. Mes su Džemiu atsiliepėm.

Jų žvilgsniai sukibo kaip du magnetai.

– Heningsas buvo, kai ji skambino?

– Vėliau jis klausė apie skambutį.

– Ir jūs jam pasakėt?

– Aš pamelavau.

Suskambo jos telefonas ir Vadas nespėjo nieko pasakyti, nors jo akys atrodė iškalbingai.

Ji pažvelgė, kas skambina, bet numerio neatpažino. Bent jau ne Džemis. Tikrai nežinojo, ką jam dabar pasakytų. Ji atsiliepė po ketvirto skambučio.

– Klausau.

– Ponia Loid? Specialusis agentas Tobijas.

– Atsiprašau, kad nesusitikau su jumis.

– Aš atvykau devintą.

– Pasirodo, per vėlai.

– Ar jums viskas gerai?

– Būdavo ir geriau.

– Kas atsitiko šįryt? Aš buvau jūsų namuose. Mačiau netvarką ir kraują. Ar jūs sužeista?

– Ne.

– O pulkininkas Hartas? Ar jis nesužeistas?

Jos akys nukrypo į Hartą, kuris sekė jos pokalbį. Jis kilstelėjo antakius, tarsi klausdamas, kodėl ji nutilo. Ji papurtė galvą.

Kai ji neatsakė į klausimą, Tobijas tęsė:

– Aš labai norėčiau su jumis pasikalbėti. Pasakykite, kur esate.

– Ne, kol jūs nepasakysite, kodėl domitės Džilianos nužudymo byla.

– Ji buvo Voterso klinikos pacientė.

– Klinikoje daug pacienčių, nė viena, išskyrus mano seserį, nebuvo mirtinai subadyta. Už ką ją taip apdovanojo, pone Tobijau?

– Tai ir mėginu sužinoti.

– Tikriausiai jūs ką nors įtariate.

– Kol kas ne.

– Kodėl jūsų dėmesį atkreipė Džilianos žmogžudystė?

Jis padvejojo ir atsakė:

– Kitų nusikaltimų seka.

– Manote, kad Deilas Gordonas buvo maniakas?

– Ne. Mes tai patikrinome, – ramiai paaiškino jis. – Jis susijęs tik su jūsų sesers nužudymu.

– Bendra tai, kad aukos buvo Voterso klinikos pacientės? Toks jūsų atsakymas, ar ne?

– Galbūt, bet jos ne visos susijusios su Votersu, – paaiškino jis. – Viena gydėsi pas privatų gydytoją, kita – vaisingumo klinikoje, kurios reputacija tokia pat solidi kaip ir Voterso. Bet viena sukrečianti sąsaja tarp jūsų sesers atvejo ir kito – Ouklande, Kalifornijoje – būtų ta, kad abi moterys buvo dirbtinai apvaisintos kelios dienos prieš žmogžudystę ir įtariamieji nusižudė, policijai nespėjus jų apklausti.

– O Dieve! – šūktelėjo ji virpančiu balsu. – Kiek tokių nusikaltimų buvo?

Jis neatsakė. Abu kurį laiką tylėjo. Skvarbios Vado akys siuntė jai klausimus.

Galiausiai Tobijas tarė:

– Kol kas daugiau nieko negaliu pasakyti, ponia Loid. Susitikite su manimi ir agentu Petersonu. Leiskite mums...

– Jau kartą mėginau. Nepavyko.

– Kas apsilankė jūsų namuose šįryt?

– Aš nežinau, kas jie. Gal jūs žinot? Ar apklausėte juos?

– Apklausiau juos?

– Kai atvykote į mano namus.

– Namuose nieko nebuvo, ponia Loid.

– Jie dingo! – suriko ji.

Vadas atsisėdo tiesiai.

– Dingo? – lūpomis sudėliojo jis.

Tobijas pasiteiravo, ar apsimetėliai dar buvo name, kai ji išėjo.

– Be sąmonės. Virtuvėje ant grindų, – pasakė ji.

Jis mąstė kelias sekundes ir paprašė apibūdinti įsibrovėlius. Ji bendrais bruožais nupasakojo abu, tyliai konsultuodamasi su Vadu apie jų ūgį ir svorį. Jis linktelėjimais tvirtino jos teiginius.

– Iš pradžių jie mane apgavo.

– O paskui?

– O paskui susigaudžiau. Aš buvau pakankamai įžvalgi, apsigyniau ir pasprukau.

Ji paaiškino, kaip įsipjovė kulną praėjusią naktį.

– Ar jūs miegate ant pagalvės pasidėjusi kojas, o ne galvą? – paklausė jis.

– Atsiprašau?

– Svečių kambario pagalvė iškruvinta. Ir radau tiesų juodą plauką. Manau, kad jis pulkininko Harto.

Ji nei patvirtino, nei paneigė jo spėjimą.

– Aš skaičiau Losono surinktus parodymus, ponia Loid. Žinau, kad Hartas praleido vakarą su Džiliana, prieš ją nužudant. Ar jie buvo susitikę anksčiau?

– Jūs turite Losono bylą? Maniau, kad oficialiai ji jau nutraukta.

– Aš oficialiai ją vėl atnaujinau.

– Matau.

– Kas atsitiko? Ar kas nors negerai?

– Aš jus susirasiu. – Ji išjungė telefoną ir nusviedė jį lyg nusideginusi ranką.

– Kas atsitiko? – Vadas atrodė įsitempęs lyg spyruoklė.

– Jie nenusiramins, – pasakė ji labiau susijaudinusi, negu derėjo. – Ačiū Dievui, kad nusprendžiau kremuoti jos palaikus, kitaip jie tikriausiai ją ekshumuotų. Beje, jis žino, kad jūs su manimi.

– Kam jūs dabar skambinate?

Ji vėl pakėlė telefoną ir greitai suspaudė mygtukus.

– Klankersui.

– Klankersui?

23 skyrius

– Aš ją radau, – pranešė Džemis Henkokui. – Mano vyrai šiuo metu, kai mes kalbamės, ją seka. Perduokite broliui Gabrieliui, kad aš viską kontroliuoju.

Džemis šiek tiek nusivylė, kad jo nesujungė tiesiai su broliu Gabrieliumi, ir jis turėjo kalbėtis per tarpininką Henkoką.

– Aš jam pranešiu, kai tik pasibaigs susirinkimas, nors jis nenustebs, kad viskas grįžo į savo vėžes. Jis labai pasitiki jumis, pone Heningsai.

– Gera žinia. – Džemis vylėsi, kad brolio Gabrieliaus patikėtinis išgirs liūdną gaidelę jo balse. Taip ir įvyko.

– Yra ir bloga?

– Manau, brolis Gabrielius turėtų apie tai žinoti ir gerai apsvarstyti, prieš imdamasis tolesnių veiksmų.

– Tęskite.

– Kristoferis Hartas vis dar su ja. – Jis nutilo, leisdamas jam susivokti. – Dabar jie apsistoję apšiurusiame kambaryje viename vilkikų stovėjimo aikštelės motelyje. Manau, brolis Gabrielius padarys tą pačią išvadą kaip ir aš: Melina netinkama programai.

Tokiu pat liūdnu balsu Henkokas pažadėjo jam, kad perduos gautą informaciją.

– Žinoma, aš neabejoju brolio Gabrieliaus nuomone, – pasakė Džemis, nors kaip tik tai ir darė, – tik svarstau, ar jo vertinimas yra teisingas.

Vėliau jis pranešė apie antrąją Jozuės nesėkmę. Taip pat perdavė blogą žinią, kad astronautas praleido naktį Melinos namuose ir įsivėlė į muštynes su Jozue, gindamas Meliną. Tada jam buvo įsakyta atidžiai juos sekti, bet Jozuė negalėjo imtis tolesnių veiksmų, kol negavo nurodymų. Kadangi FTB susidomėjo byla, brolis Gabrielius manė, kad jie turėtų būti ypač atsargūs.

Džemis suprato brolio Gabrieliaus norą nekelti įtarimo. Tačiau pats savo akimis troško pamatyti, kaip Hartą nubaudžia už tai, kad miegojo su jo sužadėtine. Jis taip pat norėjo atkeršyti Melinai, kad atstūmė jį vakar.

Henkokas atsakė į jo pasiūlymą tipiškai neutralia fraze:

– Vos tik brolis Gabrielius priims sprendimą, kaip geriausiai įveikti šią problemą, mes jums pranešime, pone Heningsai.

– Nekantriai lauksiu.

Džemis padėjo ragelį, jausdamas, kad žaidimo rezultatas lygus. Jis nepasiekė visiškos pergalės, bet jo patarimai nebuvo atmesti. Su Hartu bus atsiskaityta, tik galbūt ne taip greitai, kaip Džemis norėtų. Jis pasėjo abejonę dėl Melinos. Galbūt brolis Gabrielius peržiūrės planus dėl jos dalyvavimo programoje.

Fiziškai ji ideali. Tačiau ar morališkai tinkama – visiškai kitas dalykas. Ji visada buvo lytiškai aktyvesnė už Džilianą. Užsiminė turėjusi daug meilužių, netgi tarp įžymių klientų. Jei ji dar nemiegojo su Hartu, panašu, kad tai tuoj įvyks.

Mintis apie juos kartu įsiutino Džemį, ypač kai Melina išvijo jį vakar ir davė aiškiai suprasti, kad, skirtingai nei Džilianai, jis jai nepatinka. Tikriausiai išmetė jį todėl, kad laukė Harto. Šaunu! Džemis Heningsas gyvuos ir klestės ir be jos. Tačiau jo šventa pareiga atkreipti brolio Gabrieliaus dėmesį, kad Melina jam netinkama. Brolis Gabrielius skubiai ir nedvejodamas baudžia už moralinius paklydimus. Savaime suprantama. Už jo – Visagalio protas ir ranka. Ir Hartas, ir Melina galiausiai gaus, ko nusipelnę.

O kol kas jie niekur nepabėgs.

*

Vadas pašnairavo į šalis pro savo saulės akinius.

– Iš kur žinote, kad ji išeis?

– Nežinau. Bet klinika būna uždaryta kasdien nuo pirmos iki pusės trijų. Manau, tada personalas pietauja.

Jie su Melina sėdėjo ant metalinio suoliuko po dideliu rudeniškai nuspalvintu medžiu. Lapai buvo ryškiai raudoni. Žalios vejos lopus ir chrizantemų prisodintas gėlių lysves jungė betono takeliai, sudarantys geometrinius ornamentus tobulos formos parko kvadrate. Parkas buvo medicinos centro viduryje. Iš visų pusių jį supo vienodi trijų aukštų pastatai. Voterso klinika buvo įsikūrusi vieno iš jų trečiajame aukšte.

Taksi atvežė Harto daiktus į motelį. Vairuotojas nesusilaikė nepasišaipęs dėl tokio netikėto gyvenimo sąlygų pasikeitimo:

– Baigėsi pinigai, ką?

O paskui, pastebėjęs įdrėskimus ir žaizdas ant jo veido, paklausė:

– Gal tave apšvarino?

– Liko užtektinai, kad sumokėčiau jums.

– Dvidešimt du žali.

– Trisdešimt penki, ir jūs niekada manęs nematėt.

– Keturiasdešimt, ir aš pamiršiu savo paties motiną.

Nusiprausęs po karštu dušu ir persirengęs jis pasijuto šiek tiek geriau, tik skruostas retkarčiais vis dilgčiojo, primindamas apie save.

Nors Melina nesutiko, jo nuomone, žaizda buvo jau pakankamai užsitraukusi ir tvarsčių daugiau nebereikėjo. Vis dėlto žaizda nebuvo graži. Ji atrodė skausminga, ir tai buvo tiesa. Ištinusi akis jautriai reagavo į saulės šviesą netgi pro tamsius stiklus. Bjaurią nuotaiką galėjai pateisinti skausmu. O Melinos? Po pokalbio su Tobiju, atrodo, ji buvo pasiruošusi išsinerti iš kailio. Stengėsi užmaskuoti visus jų pėdsakus.

Išvykdami jie susimokėjo už kambarį grynaisiais, grįžti neketino, nes čia paliko jos automobilį.

– Jei tikitės įnirtingų gaudynių, turėsim bėdos, – įspėjo Vadas, nešdamas jų daiktus į naujai įsigytą automobilį.

„Klankersas", kurį ji paminėjo anksčiau, buvo nebrangi automobilių nuomos firma. Jie nenuomojo per šį dešimtmetį surinktų mašinų, bet garantavo, kad automobiliai techniškai tvarkingi ir patikimi.

– „Klankerso" savininkas mokėsi vidurinėje kartu su manim ir Džiliana, – pasakė Melina. – Mes palaikome ryšį, ir jis man skolingas paslaugą.

– Ką jam padarėte?

– Ar atsimenate praėjusių metų „Playboy" žurnalo išrinktą Metų žaidimų draugę?

– Kuo puikiausiai.

– Aš aptarnavau ją ir jos palydą, kai ji atvyko į Dalasą. Gavau jam žurnalą su jos autografu.

– Neturėjo būti sunku. Tikriausiai ji pasirašė tūkstančius.

– Bet ne ten, kur paprašė jis: „Tu esi čia."

– O!

Kai Melinos draugas pristatė automobilį, ji norėjo sumokėti už kelias dienas į priekį, bet jis atsisakė.

– Nesijaudink, Melina. Susitarsim vėliau.

Jis užtikrino, kad niekas nežinos, jog jie turėjo reikalų šiandien.

Kai jie paliko motelį, Vadas paėmė iš jos raktelius.

– Verčiau leiskit vairuoti man.

– Iki šiol aš vairavau, be to, žinau, kur važiuoti.

– Aš vairuoju geriau ir greičiau. O kur važiuoti, jūs man pasakysite.

Jis atsisėdo prie vairo, galutinai užbaigdamas ginčą.

Bet kuris teisėtvarkos pareigūnas, ieškantis jos automobilio numerio, būtų nesunkiai radęs leksusą, pastatytą tarp dviejų vilkikų prie motelio, todėl dabar Melina budriai žval-

gėsi per užtamsintą užpakalinį stiklą ir įtariai nužvelginėjo visus, einančius per aikštelę.

Jos nerimas užkrėtė ir jį.

– Pavyzdžiui, jei man artimiausiu metu tektų kam nors pasiaiškinti, argi mes elgiamės ne pagal įstatymus? – paklausė jis.

– Nežinau. Ar vengimas susitikti su FTB – tai nusikaltimas?

– Bėgimas vengiant duoti parodymus?

– Ar tai nusikaltimas?

– Nusikaltimas – trukdyti teisėtvarkai.

– Ar mes trukdome?

– Jūs dėvite tokius pat apatinius.

Ji staiga atsisuko.

– Ką?

Jis geidė išvysti jos akis. Kaip Džilianos. Prisiminė, kaip tada norėjo, kad Džiliana nusiimtų saulės akinius, ir jis pamatytų jos akis. Jis žinojo, kokios spalvos Melinos akys, bet troško pamatyti jų išraišką.

– Pastebėjau, kai įėjau į vonios kambarį praustis. Jūs išsiskalbėte apatinius ir palikote džiūti ant dušo užuolaidos kartelės. Jie buvo tokie pat kaip Džilianos.

– Mes turėjom tą pačią apipirkinėtoją.

– Taip ir maniau.

Pokalbis nutrūko. O gal jam tik taip pasirodė. Po akimirkos ji pasakė:

– Po galais, kodėl jūs pasakėte, kad mes sprunkame, gelbėdami savo gyvybes?

– Tai tik tarp kitko. Užmušti laikui, kol laukiame.

– Mano apatiniai – tema laikui užmušti?

– Aš galvojau apie tai. Dar niekada neteko nuimti apatinių nuo dušo užuolaidos kartelės.

– Jūs niekada negyvenote su moterimi?

– Ne.

– Maniau, kad gyvenote.

Jis papurtė galvą.

– O jūs kada nors gyvenote su vyru?

– Ne.

– Tada pažadu, kol mes būsime kambariokai, aš nepamiršiu uždengti klozeto dangčio.

Ji nusijuokė.

– Ačiū. Būsiu dėkinga.

Jos juokas, pakreipta galva, išlenktas kaklas, jos šypsena... Žiūrint į ją širdis pradėjo daužytis ir jis vos susilaikė jos nepalietęs. Jam patiko, kad ji atrodo kaip Džiliana, nes Džilianoje jam patiko viskas. Veidas, jo forma, plaukai, odos spalva, šypsena – viskas buvo gražu. Nuo tos akimirkos, kai tik pamatė, norėjo ją praryti.

Melina jam taip pat patiko, ir todėl, kad ji jam taip patiko, jis troško, kad ji nebūtų tokia panaši į Džilianą. Buvo nelogiška ir keista, kad jam patinka abi moterys, ir tai, kad jos tokios panašios, jog atrodo kaip viena. Jo galvoje buvo sumaištis.

Jis turėjo nuolat sau priminti, kad čia ne Džiliana. Šalia Melina, ne Džiliana, kuri glaudėsi prie jo lovoje – šilta ir persisotinusi, šnabždanti mieguistu balsu:

– Vade?

– Hmm?

– Už nieką pasaulyje nebūčiau to atsisakiusi.

Jis ją prisitraukė arčiau ir pabučiavo į petį, nežinodamas, kad tai paskutiniai jos žodžiai, kuriuos jis girdi. Paskui jie užmigo. Rytą jis pabudo vienas, bet pasiryžęs klausytis jos balso ir žvelgti į veidą ant pagalvės. Daug kartų. Kiek galima dažniau.

Ir jis žiūrėjo. Tik čia buvo ne Džiliana, o Melina. Nepakeliamai sunku jas atkeisti savo mintyse.

– Štai ir ji, – pasakė Melina.

Būrys įvairiais medikų chalatais vilkinčių žmonių ėjo iš pastato pro besisukančias duris.

– Žilaplaukė moteris, taip? Prisimenu, ji kalbėjosi su jumis per laidotuves.

Jiems stebint, Linda Kroft atsiskyrė nuo minios ir pasuko link keturkampio automobilių garažo. Melina lyg įgelta pašoko nuo suolelio.

– Eime.

Daugiaaukštės automobilių aikštelės visada atrodė bauginamai, ir Holivudas tik sustiprino tą įspūdį – filmuose čia vykdavo žiauriausios scenos. Išskyrus Lindą Kroft, oranžiniame aukšte daugiau nieko nebuvo. Ji rakino dureles, kai pasirodė Vadas ir Melina. Vadas nenustebo, kad moteris krūptelėjo.

– Ponia Kroft, aš – Melina Loid. Ar prisimenate mane?

Ji prispaudė prie krūtinės putlią ranką, lyg mėgindama sulaikyti besidaužančią širdį.

– Žinoma, ponia Loid.

Melina nusiėmė akinius.

– Atleiskite, kad jus išgąsdinom.

– Džiaugiuosi, kad tai jūs, o ne plėšikas. – Jos žvilgsnis nukrypo į Vadą.

– Čia Kristoferis Hartas, – pasakė Melina. – Pulkininke Hartai, čia Linda Kroft.

– Mačiau jus per laidotuves ir atpažinau iš televizijos žinių, – pasakė ji. – Malonu susipažinti, pulkininke Hartai.

– Ir man.

– Kas nutiko jūsų veidui? Atleiskit už klausimą.

– Vakar buvau užpultas.

– Kaip baisu! Ar iš jūsų ką nors pavogė?

– Šiek tiek savigarbos.

Jie abu nusišypsojo.

– Gal mes jums trukdome?

– Per pietų pertrauką aš grįžtu namo, kad galėčiau pasižiūrėti mėgstamą programą. Be to, pašeriu kates.

– Mes neužlaikysime jūsų ilgai, – patikino Melina. – Aš tik norėčiau kai ko pasiteirauti. Apie tai, ką pasakėte per Džilianos laidotuves.

Linda Kroft klausiamai pakreipė galvą.

Melina kalbėjo toliau:

– Jūs minėjote liūdną faktą, kad dvi klinikos pacientės tapo nusikaltimo aukomis. Džilianą nužudė, o vienos poros vaiką pavogė.

– Andersonų.

– Mus su pulkininku Hartu tas sutapimas labai sudomino.

Lindos akys šokinėjo nuo vieno prie kito.

– Kaip suprasti „sudomino“?

Ji tapo apdairi. Jie nieko nepeš, jei Melina nepastebės jos nuogąstavimų. Vis dėlto ji pastebėjo, nes iš karto pakeitė taktiką.

– Andersonai tikriausiai labai sielvartauja. Norėčiau surasti juos ir pareikšti užuojautą dėl to, ką jie patyrė. Tik dabar galiu suprasti, kaip skauda jiems širdį, kai pagrobė kūdikį. Aš pajėgiu įvertinti jų netektį.

– Na, gerai...

– Taigi, pagalvojau, gal jūs padėtumėte juos rasti.

– Turite galvoje, adresą?

– Ar telefono numerį. Paieškočiau ir pati, bet neprisimenu pono Andersono vardo.

Vadas apkabino Meliną per pečius ir prisitraukė ją arčiau.

– Manau, mes nenorėdami verčiame ponią Kroft jaustis nepatogiai, Melina.

Supratusi jo užuominą, ji pasakė:

– O Dieve, aš nepagalvojau. Ar mes prašome, ko jūs negalite pasakyti?

– Bijau, kad taip, – atsakė moteris, nuliūdusi, kad negali padėti. – Mes neprivalome kalbėti apie savo pacientus arba teikti informaciją. Pažeisdama jų privatumą, aš pažeisčiau etiką. Mūsų teikiamos paslaugos – labai asmeniškas reikalas. Manau, suprantate, kad slaptumas būtinas.

– Žinoma. – Vadas pajuto, kaip Melinos kūnas suglebo prie jo šono, lyg ji būtų patyrusi didžiausią nusivylimą. – Maniau,

Andersonų kūdikio pagrobimas sulaukė milžiniško žiniasklaidos dėmesio, todėl visi apie tai žino.

– Ne. Andersonai pasistengė, kad žiniasklaida nesužinotų nei jų vardų, nei adreso.

– Esant tokioms aplinkybėms, suprantu kodėl. Ir aš norėjau, kad apie Džilianos žmogžudystę būtų mažiau rodoma ir rašoma. – Ji liūdnai nusišypsojo. – Tiek nedaug žmonių supranta mano dvigubą netektį – ir Džilianos, ir jos kūdikio, kurį ji galėjo turėti. Su ja mirė ir mano viltis susilaukti sūnėno ar dukterėčios. Pamaniau, kad kas nors, panašiai kentėjęs, galėtų...

Ji apsimetė, kad balsas užsikirto, ir nutilusi giliai įkvėpė.

– Atleiskit, ponia Kroft, už sutrukdymą. Atsiprašau, kad privertėme nepatogiai pasijusti. Jūs labai maloni, kad atvykote į gedulingas pamaldas. Mes daugiau netrukdysime jūsų. Nenorėčiau, kad praleistumėte savo mėgstamą laidą. Ačiū.

– Sudie, ponia Kroft, – pasakė Vadas ir palietė moters ranką. – Malonu buvo susipažinti.

Jis jau gręžė Meliną eiti šalin, kai Linda Kroft prasitarė:

– Aš nuolat siunčiu jiems atvirukus.

Jie lėtai apsigręžė.

Prieš kalbėdama toliau Linda Kroft nervingai aplaižė lūpas.

– Nedideles, su įvairiais užrašais. Žinot, tokias: *Galvoju apie tave. Stiprybės. Geri dalykai dar priešaky.* Ir panašiai. Andersonai tokie malonūs, kad jas priima, taigi aš turiu jų adresą. Jis mano knygutėje namie. Važiuokite man iš paskos.

Linda Kroft gyveno Dalaso M gatvių rajone, taip pavadintame todėl, kad visos kelių kvartalų gatvės prasidėjo M raide. Tai buvo senas gyvenamasis rajonas, bet pastaraisiais metais vėl tapęs madingas. Seniesiems gyventojams mirus ar pardavus namus, pavieniai dirbantys žmonės bei jaunos šeimos juos nupirkdavo ir atnaujindavo. Įsikūręs tarp dviejų neseniai perstatytų namų, Lindos Kroft namelis atrodė kaip pasenusi kilminga našlė, mėginanti išlaikyti buvusį orumą.

– Snieguolės namas, – išsiblaškiusi pasakė Melina, kai Vadas įvažiavo į aikštelę. Linda Kroft pamojavo jiems nuo nedidelio priebučio ir atsirakino arkines duris tarp dviejų siaurų langų.

– Eikit vienas. Jūs su ja geriau susikalbate negu aš.

– Tai vyrų ir moterų reikalas, – pasakė jis.

– Tai *jūsų* vyrų ir moterų reikalas. Ši chemija ne visus vienodai veikia.

Jis išlipo ir nuskubėjo takeliu. Linda Kroft jau buvo dingusi viduje ir šaukė katėms, kad mamytė sugrįžo.

– Užeikit, pulkininke Hartai.

Jis sustojo gyvenamajame kambaryje, kuriame buvo daugybė šeimos nuotraukų, siuvinėtų pagalvėlių, jautėsi kačių dėžių kvapas. Kol jis laukė, pusė tuzino kačių glaustėsi jam aplink kojas ir tarp jų, braukė uodegomis aplink blauzdas.

Linda Kroft grįžo iš namo gilumos ir padavė jam liniuotą bloknoto lapelį su violetiniu rašalu užrašytu adresu.

– Tai pažeidžia taisykles, bet ponios Loid širdis plyšta dėl nužudytos sesers. Manau, žmonės svarbesni už taisykles. Galbūt pokalbis su panašaus likimo žmonėmis jai padės.

– Melina bus labai dėkinga. Ir aš. Labai ačiū.

Vadas paspaudė moters ranką. Ji palaikė ją sekundę ar dvi ilgiau, negu derėjo.

– Jūs primenate man mirusį vyrą.

– Jis buvo laimingas žmogus.

Ji paraudo.

– Jis buvo labai gražus ir turėjo indėnų kraujo. Vieną kitą lašelį čerokių, – šypsodamasi pridūrė ji. - Niekada nebūčiau pagalvojusi, kad mano namus aplankys tokia įžymybė.

– Man didelė garbė.

Jis atsisveikino. Kai jis ėjo takeliu, ji šūktelėjo:

– Pasirūpinkite žaizda, kad neliktų rando!

Vadas įlipo į automobilį, padavė Melinai raštelį ir kiek pasėdėjo, žvelgdamas per priekinį stiklą į neišvaizdų įlenktą kapotą.

– Kas atsitiko? – paklausė ji.

– Šlykščiai jaučiuosi.

– Gal dar aspirino?

– Ne fiziškai. Man nesmagu, kad mes ja pasinaudojom.

– Žinau, ką turite galvoje. – Ji atsiduso. – Lyg būtume apgavę Pelenės krikštamotę.

– O, ačiū! Dabar pasijutau daug geriau.

Vadas išvairavo iš aikštelės. Klubas, prie kurio užpuolikai jį privertė palikti mašiną, buvo vos už kelių kvartalų. Ir jo sportinis modelis, ir šitas barškalas – automobiliai. Bet tuo panašumai ir baigėsi. Jis ilgėjosi savojo, troško bent pravažiuoti pro šalį ir pažiūrėti, ar jis dar ten ir ar dar sveikas. Vadas abejojo, ar tykantieji iš pasalų atpažintų juos šiame automobilyje, bet rizikuoti negalėjo. Atsispyręs pagundai, jis apvažiavo kvartalą ir pasuko greitkelio link.

– Yra ir kita medalio pusė, – pasakė Melina, vis dar galvodama apie tai, kaip jie pasinaudojo Linda Kroft. – Taip pasielgę mes galbūt apsaugosime kitos moters gyvybę ar sutrukdysime pagrobti dar vienos poros vaiką.

– Taigi jūsų motyvas pačiai užsiimti tyrimu – tai nusikaltimo prevencija?

– Ar tokio motyvo nepakanka?

– Labai kilnu. – Jis pažvelgė į ją. – Bet ar esate tikra, kad tai nėra paprasčiausias kerštas?

Kimiu nuo geležinio ryžto balsu ji atsakė:

– Ir taip gali būti, žinoma.

– Kas per sąvartynas? – šlykštėdamasis raukėsi Tobijas.

Jam ir anksčiau teko naršyti po visokiausias pašiūres, apžiūrinėti ir labiau apleistus bei nešvarius butus negu Deilo Gordono. Tačiau šis kėlė didžiausią pasibjaurėjimą.

– Šlamštas apie Paskutinio teismo dieną, – paaiškino detektyvas Losonas, kai Tobijas vartė apšiurusią knygą minkštais viršeliais. Ji mirgėte mirgėjo nuo piešinių apie būsimus

išbandymus, kurių sulauksime atėjus pasaulio pabaigai. Nukirstos galvos, paleistos žarnos, kardais persmeigti kūdikiai.

– Gordonas buvo apsėstas apokalipsės. Pasakojau jums, kad jis skambindavo tam veikėjui broliui Gabrieliui.

Palikę Heningso *biržos tarpininkų* firmą, Tobijas ir Petersonas susitiko su detektyvu Melinos Loid namuose ir papasakojo jam, ką sužinojo iš jos apie du apsimetėlius. Losonas nelinksmai pripažino, kad nors Deilas Gordonas ir nužudė Džilianą Loid, jau neatrodo, kad byla tokia paprasta, kaip iš pradžių jis manė. Tuomet ir pasiūlė federaliniams agentams apžiūrėti Gordono butą, vildamasis, kad galbūt jie tame šiukšlyne aptiks ką naudinga savo tolesniam tyrimui. Palikę kitus detektyvus rinkti įkalčių, visi trys nuvažiavo į Gordono namus.

Paminėjus televizijos pamokslininką, Tobijas ėmė jį prisiminti.

– Brolis Gabrielius erzina kai kuriuos ortodoksiškai nusiteikusius Bažnyčios vadovus, ir šie teigia, kad jo parapija – tai sekta.

– Gali būti, – sutiko Losonas. – O gal kitos Bažnyčios tik pavydi jam begalės sekėjų. Europa, Azija, Afrika. Jis ne tik čia, jis – visur.

– Jūs ir tuo domėjotės. – Tobijas suprato, kokį paruošiamąjį darbą atliko Losonas. Detektyvas atrodė panašus į senstantį nusikaltėlių grupės narį, bet, matyt, buvo nuovokesnis, nei galėjai spręsti pagal išvaizdą.

– Aš domėjausi Gordono susižavėjimu broliu Gabrieliumi, – paaiškino jis. – Šentyklos Naujojoje Meksikoje konsultantai telefonu mane informavo, kad Gordonas taip dažnai skambinėdavo, jog visiems mirtinai įkyrėjo, žinoma, jie tai pasakė taktiškiau. Jie per daug apimti taikos ir meilės, kad blogai kalbėtų apie savo sekėją, ypač mirusį. Vis dėlto pažymėjo, kad Gordonas per daug domėjosi pasaulio pabaiga.

– Nesu sektų žinovas, bet turime specialistų, – pasakė Tobijas. – Aš nuolat skaitau jų pranešimus. Deilas Gordonas

atitinka sektos nario aprašymą. Be savigarbos, visuomenės atstumtasis, kuriam brolis Gabrielius atstojo ir tėvą, ir gelbėtoją – žmogų, kuris jį mylėjo ir priėmė tokį, koks yra.

– Įstojęs į sektą, jis tapo gausios tikinčiųjų šeimos dalimi.

– Ir netrukus Gordonas virto nauju savimi, ko jam taip trūko. Jo ištikimybė broliui Gabrieliui tapo jo gyvenimu, kuriame jau niekas kitas nesvarbu.

– Ne viskas, – atsiliepė Petersonas iš kito tamsaus kambario galo.

Jaunesnysis FTB agentas priėjo, nešdamasis krūvą nuotraukų.

– Radau po nepritvirtintomis lentomis po lova. Tikriausiai jūsų vaikinai jų nepastebėjo, – tarė jis Losonui.

Losonas atsikrenkštė. Savo darbą jis dirbo tiek metų, kiek jų turėjo Petersonas. Paprastai vietiniai teisėtvarkos pareigūnai labai nemėgo, kai FTB įsikišdavo ir perimdavo jų bylas, ypač jau nutrauktas.

Vildamasis nepadidinti įtampos, Tobijas ėmėsi diplomatijos:

– Tokioje skylėje nesunku ko nors nepastebėti. Ką čia radote?

Jis ištiesė ranką. Petersonas, kaip ir dera, taip pat diplomatiškai padalijo nuotraukų pluoštą Tobijui ir Losonui.

– Moterys. Nuogos moterys.

Tobijas peržiūrėjo jas. Jo pyktis mirusiam vyrui vis augo.

– Tai ne įprasta pornografija, tiesa?

Akivaizdu, moterys nežinojo, kad jas fotografuoja. Kai kurios vilkėjo trumpus chalatėlius, kaip per ginekologo apžiūrą, kitos buvo visiškai nuogos. Visos buvo jaunos ir atrodė sveikos.

– Gordonas fotografavo jas klinikoje, – Losonas papasakojo apie sienoje aptiktą plyšį. – Kitos tikriausiai taip pat buvo pacientės. Radome kelias panašias Džilianos Loid nuotraukas. Čia, ant altoriaus.

– Subinė, o ne altorius! – pasakė Petersonas. – Tikiuosi, kai šis pislys mirė, Dievas nebuvo nusiteikęs atleisti.

Tobijas susiraukė, girdėdamas tokį iškalbingą jaunojo agento komentarą, bet nutylėjo.

– Ar tai įrodo, kad Džiliana Loid nebuvo vienintelis Gordono manijos objektas?

Losonas truktelėjo savo mėsingais pečiais.

– Ką Gordonas veikė klinikoje? – paklausė Petersonas.

– O, tai jums tikrai patiks, – pasakė Losonas, žinodamas, kad tai išgirsti jiems nebus labai malonu. – Gordonas buvo andrologas. Iki tol nebuvau girdėjęs tokio žodžio, turėjau pasiieškoti žodyne. Tai laborantas, dirbantis su mėginiais spermos bankuose ir vaisingumo klinikose. Atlieka su jais įvairias procedūras: saugo, šaldo, plauna. Viską, ko reikia ruošiant dirbtiniam apvaisinimui tiek kiaušidėse, tiek mėgintuvėlyje. – Jis atsiduso, leisdamas jiems mintyse susidaryti vaizdą. – Turint galvoje, ką žinau apie jį, net pykina pagalvojus, kad jis kišo savo nagus... Na, suprantat.

– Taip, suprantu, – tarė Tobijas ir pamąstęs pridūrė: – Žinot, ką aš dar žinau?

– Turime patikrinti tą kliniką.

Jis pažvelgė į Petersoną.

– Pirmyn.

24 skyrius

Vaikštinėdamas pirmyn ir atgal, Džordžas Ebotas kramtė nagą, kuris jau ir taip buvo nukąstas iki gyvuonies.

– Aš nesuprantu kodėl.

– Jau paaiškinau. – Deksteris Ilgasis Medis savo batais matavo tuščio biuro plotį. Pirštai kulnas, kulnas pirštai – skaičiavo jis metrus.

– Atleiskit, Deksteri, – nervingai nusijuokė Ebotas. – Matyt, aš nesugebu pasiekti tokios dvasinės pusiausvyros kaip jūs. Netikiu nei sapnais, nei vizijomis. Palieku tas nesąmones garbingesnio amžiaus gentainiams.

Ilgasis Medis pakėlė galvą ir niūriai pažvelgė į Ebotą.

– Nenorėjau įžeisti, – sumurmėjo Ebotas.

– Aš ir neįsižeidžiau. – Ilgasis Medis vis dar skaičiavo metrus iki tolimiausios sienos. Tada išsiėmė iš marškinių kišenės pieštuką, popieriaus lapelį ir užsirašė matmenis. Nors ir apytiksliai duomenys, bet padės sudaryti pirmosios Etninių amerikiečių atstovybės būstinės planą.

– Aš tik siūlau, – toliau kalbėjo Ebotas, – jį stipriau paspausti.

– Nėra prasmės.

– Kol jis dar apie mus prisimena. Praeis daugiau laiko, ir jis pamirš, kad girdėjo apie EAA. Dabar kaip tik galėtume paspausti.

– Mes pasakėme viską, ką reikėjo.

– Žmonės nuolat veržte veržiasi prie tokių kaip Hartas, vis kažko prašo: parašyti knygą, pasakyti kalbą, aplankyti mokyklą, pasirašyti autografą. Jis negali persiplėšti, todėl atsakymas į kiekvieną prašymą yra ne. – Ebotas pliaukštelėjo delną atbula kita ranka. – Aš jums sakau, Deksteri, iš jo išpeš ką nors tik atkakliausieji.

Ilgasis Medis baigė skaičiuoti elektros lizdus ir pasižymėjo lapelyje.

– Hartas nenori, kad jam pataikautų.

– Po velnių! Kiekvienas nori, kad jam pataikautų, – nesutiko Ebotas ir krimstelėjo kitą nagą. – Mes galėtume nuvažiuoti į Hjustoną. Išvykti rytoj, vėliausiai – poryt. Žinoma, tektų vykti automobiliu, neturim pinigų skristi. Galbūt važiuotume ir naktį. Pakviestume jį papietauti į kokią nors gražią vietą. Puošnios staltiesės, baltasis vynas ir visa kita. Įtikintume jį, kad mes ne laukiniai. Tada ir pakištume prašymą. – Jis pažvelgė į Ilgąjį Medį. – Tikriausiai jūs nesutiktumėte nusikirpti plaukų?

Ilgasis Medis vos slėpdamas juoką klausėsi Džordžo plano.

– Tai būtų bergždžia kelionė, Džordžai. Kristoferis Hartas pats atvyks pas mus.

Ebotas atitraukė ranką nuo burnos.

– Atvyks pas mus? Atvyks pas *mus*?Ar mes kalbame apie tą patį vaikiną? – Jo balsas tapo spigus. – Jis nenustygo vietoje, trokšdamas mūsų nusikratyti!

Ilgasis Medis skaitė Eboto mintis. Jis mąstė, kad tai, ką žmonės kalba apie Deksterį Ilgąjį Medį, turbūt tiesa, ganduose visada yra dalelė tiesos. Paprastai vadas Ilgasis Medis buvo jėga, su kuria reikėjo skaitytis – stiprus, aistringas, ryžtingas, bauginantis. Tačiau kartais jo smegenys suminkštėdavo. Lyg trūktų vienos plunksnos ant galvos. Ar strėlinėje vienos strėlės. Tada aplinkiniai barbendavo pirštu į smilkinį ir apgailestaudami kratydavo galvas.

– Ta tragedija, – aiškindavo senoliai, – ji vis dar primena apie save.

Kai tai nutiko, Ebotas dar tebesimokė mokykloje, bet prisimena pasakojimą, kaip Ilgasis Medis išprotėjo. Jis sveiko sunkiai ir ilgai, kartais priepuoliai pasikartodavo. Be abejonės, Ilgasis Medis ir dabar patiria vieną iš jų, manė Ebotas. Na, ir gerai. Tegul jis galvoja, ką nori.

– Džordžai, ką mes besakytume, niekas neįtikins Kristoferio Harto prisidėti prie mūsų. Jis pats priims sprendimą, kai bus pasirengęs. Pats. Tai pareis iš jo sielos gelmių.

Bet Ebotas nesiklausė. Jį jau užvaldė kita mintis.

– Mes galėtume pakelti kartelę. Padidinti jo atlyginimą.

– Mūsų pasiūlymas buvo pakankamai dosnus ir sąžiningas.

– Gal pasiūlykime jam priedą – kaip profesionaliems sportininkams. Tik nežinau, iš kur gausime pinigų. Įnašas už šį biurą beveik ištuštins mūsų sąskaitą. Gal turėtume susilaikyti ir nenuomoti patalpų?

– Harto rūpestis – ne pinigai.

– Ne, Harto rūpestis tas, kad jis nenori būti indėnas. – Ebotas išspjovė nago nuolaužą. – Jis panašus į indėną, bet viduje jis baltasis. Aš norėčiau pasiųsti tą pasipūtusį šunsnukį po velnių.

Ilgasis Medis vos šyptelėjo.

– Gera mintis, Džordžai. Labai įtikinanti. Esu tikras, kad kaip tik tai ir privers jį apsigalvoti.

Suirzęs Ebotas paspyrė tuščią limonado skardinę, paliktą buvusio nuomininko. Ji garsiai nubarškėjo grindimis.

– Jūs teisus. Mums reikia tikro vedlio. Ir tai verčia grįžti į pradinį tašką: turime jį spausti. Stipriai spausti, apeliuoti į jo sąžinę.

– Kristoferis Hartas – sąžiningas žmogus.

Ebotas ir vėl negirdėjo nė žodžio.

– O ką, jei pasiūlytume tai, kas dabar mums nieko nekainuotų? Sakykime, namą ar automobilį. Taip! Automobilį! Gal

pavyktų įtikinti Fredą Yglą, kad padovanotų jam naują savo firmos automobilį.

– Tu norėtum, kad mūsų spaudos atstovas būtų žmogus, kurį reikėjo papirkti?

Korupcija rezervatuose dėl medžioklės ir statybos kontraktų – vienas iš klausimų, kurį ketino kelti atstovų grupė.

– Be to, Harto neįmanoma papirkti.

Ebotas nusivylęs nuleido rankas.

– Tai ką jūs siūlote?

– Siūlau eiti tiesiai į nuomos biurą ir įnešti užstatą už šias patalpas, kol niekas kitas jų nepagriebė.

– Neturėdami Harto sutikimo? Norite pradėti be jo?

– Mes jį gausime, Džordžai.

– Iš kur jūs žinote?

– Žinau.

– Dar viena vizija?

Nekreipdamas dėmesio į Eboto panieką, Ilgasis Medis nuėjo prie durų.

– Aš žinau. Tik pulkininkas Hartas dar nežino. Bet sužinos. Greitai.

Džemis Heningsas išlipo iš automobilio, nepastebėdamas aikštelės patarnautojo. Uniformuotas durininkas priėjo palaikyti jam durų. Džemis vos linktelėjo padėkodamas ir paklausė:

– Kas jūs? Naujokas?

– Dirbu pirmą dieną, pone. Haris Klemnetas.

– Džemis Heningsas. Septyniolika D.

– Taip, pone Heningsai. Jei jums ko nors prireiks, prašau pranešti.

Jau meilikauja, kad gautų daugiau arbatpinigių prieš Kalėdas, eidamas per vestibiulį pamanė Džemis. Jis buvo pusiaukelėje prie liftų, kai Haris pašaukė jį.

– Jums labai sekasi, pone Heningsai.

Džemiui neatrodė, kad jam šiandien sektųsi. Iš tiesų diena pasitaikė visiškai nemaloni. Jis buvo paskendęs savo mintyse ir neturėjo nuotaikos kalbėtis su patarnautojais. Tačiau žinojo, kad reikės jo paslaugų, todėl atsigręžė. Durininkas saldžiai šypsojosi.

– Sekasi?

– Taip, pone, aš susipažinau su jūsų sužadėtine.

Tas saldus besišypsantis Haris ką tik sakė, kad dirba pirmą dieną. Džemis lėtai sugrįžo per vestibiulį.

– Kaip jūs su ja susipažinote? Kada matei ją, Hari?

Supratęs, kad kažkas negerai, naujasis durininkas išlemeno:

– Š-šią popietę. Kai ji atėjo paimti jūsų daiktų.

Kai jie išėjo iš Džemio daugiaaukščio, Vadas pareiškė, kad būtina apsispręsti.

– Dėl ko? – paklausė ji.

– Kur mes gyvensim. Man jau gana tų pigių motelių, Melina.

– Buvote tik viename.

– Ir tai jau vienu per daug.

– Bet jis švarus.

– Nemanau, kad tai privalumas.

Jis pasirinko kuklų apartamentų viešbutį, kuris buvo keliomis pakopomis aukščiau už motelį prie greitkelio.

– Mokėjote ne kortele? – paklausė ji, kai jie grįžo į automobilį.

– Grynaisiais. Registratorius paprašė pasakyti automobilio numerį.

– Žinojote?

– Ne. Sukūriau, bet jis netikrino. Linktelėjo man ir palinkėjo gerai praleisti laiką. Jis mano, kad mes ketiname pasimėgauti popiete – sumesti saldų greituką.

Akivaizdu, kad jis taip manė, nes davė kambarį su karališka lova. Nė vienas to nekomentavo. Galbūt jie čia bus visiškai neilgai ir nenakvos. O jei ir nakvos, svetainėje yra sofa. Ji miegos ten, nes naktis su Vadu tame pačiame kambaryje būtų įtempta dėl daugelio priežasčių, apie kurias net nesmagu galvoti. Tokiomis aplinkybėmis vien mintis apie intymumą su juo atrodė netinkama. Ironiška, juk tos pačios aplinkybės ir privertė juos būti kartu. Kas galėtų atsispirti jo traukai? Netgi solidžioji Linda Kroft neatsilaikė prieš jo žavesį. Bet kuri moteris, atsidūrusi su juo uždaroje erdvėje – nedidelėje, intymioje erdvėje, anksčiau ar vėliau imtų puoselėti romantiškas svajas, nesvarbu, kad tikimybė jas įgyvendinti būtų lygi nuliui.

Žinoma, nėra ko ir galvoti apie jos ir Vado artumą. Šiuo metu. Šioje padėtyje. Atsižvelgiant į tai, kas juos sieja.

– Noriu atsigaivinti. – Melina nuėjo į vonios kambarį.

Kai po kelių minučių ji sugrįžo, Vadas sėdėjo lovos gale ir žiūrėjo televizorių. Jis mostelėjo jai prieiti ir pagarsino.

– Ar ne šitas vyrukas?

Ji atsisėdo šalia.

– Taip, tai jis.

Ekraną užpildė brolio Gabrieliaus veidas. Jį tiesiogine prasme rodė visu gražumu. Kreminis kostiumas, žydri marškiniai, priderintas kaklaraištis. Jis spinduliavo kūno ir sielos tyrumą. Rodos, net švytėjo per vaiskiai žalias akis.

– Gražus, taip?

– Manau, taip. Jei patinka anglų blondinai.

Ji piktai vyptelėjo Vadui ir ėmė klausytis, ką brolis Gabrielius kalba.

– Tu jautiesi vienišas ir sutrikęs netgi tarp žmonių, kurie tikina, kad myli tave. Aš pažįstu tą susvetimėjimo jausmą. Tavo tėvai niekada nebuvo tavimi patenkinti. Vadovo reikalavimai tau atrodo nerealūs. Tavęs negerbia vaikai. Žmonės, vadinantys save draugais, išduoda. Galbūt netgi sutuokti-

nis tyčiojasi ir verčia jaustis tuščia vieta. Paklausykite manęs, – jis tęsė tylesniu, bet dar įtaigesniu balsu: – Ar klausaisi manęs, mano vaike? Jei tave pasiekia mano balsas, tu klausaisi to, kuriam tu tikrai rūpi. Išgirsk, ką aš sakau, nes nuo to priklauso tavo ateitis. – Jis dramatiškai nutilo ir įtaigiai pareiškė: – Tu nesi nesvarbus man. Aš tave myliu. Noriu tave apsaugoti nuo paniekos, kurią patiri iš kitų – tėvų, viršininko, mokytojo, draugo, žmogaus, vyro, kurie meluoja, kad tave myli. Meluoja! – pabrėžė jis. – Aš noriu pakviesti tave pas save, priimti į savo šeimą. Ji didelė. Taip! Joje milijonai narių. Bet aš išsaugojau vietą tau. Tik tau. Tavo ypatinga vieta liks tuščia, jei tu jos neužimsi.

Aš žinau, ką tu manai: „Iš kur brolis Gabrielius mane pažįsta?“ Išgirsk mane dabar. Šias abejones sėja velnias. Neskatink jų. Neik jas. Dukra, sūnau, mano meile, – tyliau kalbėjo jis. – Aš tave pažįstu. Noriu, kad būtum su manim naujajame pasaulyje.

– Naujajame pasaulyje? Ką tai reiškia? – paklausė Vadas.

– Ša! – Ji mostelėjo ranka, kad jis nutiltų.

Jie klausėsi iki pat laidos pabaigos, kai Gabrielius ėmė kalbėti palaiminimo maldą. Ekrane pasirodė pašto adresas, nuoroda į interneto svetainę bei šventyklos akinančio saulėlydžio fone nuotrauka. Balsas siūlė žiūrovams užsisakyti literatūros.

– Kurioje, esu tikra, yra atsakymai į visus gyvenimo klausimus.

– Taip, įdomu, iš kur jis juos ima, – pridūrė Vadas, pritildydamas garsą.

– Jis kreipiasi į visus pasaulio deilus gordonus.

– Ir į daugelį kitų, Melina. Ir kosminėje programoje dalyvauja keli žmonės, tikinantys, kad jis pakeitė jų gyvenimą.

– Juokaujat!

– Viena mano kolegė užrašė dukterį į jo mokyklą.

– Kaip protingi žmonės gali patikėti, kad vienas žmogus žino visus atsakymus?

– Paprasta paaiškinti. – Jis gūžtelėjo pečiais. – Jis sako jiems tai, ką jie nori girdėti. Kreipiasi į jų didžiausias baimes – būti atstumtiems ir nepripažintiems. Tik jis vienas mato jų esybes. Jis juos vertina, kai kiti niekina. Įsitraukę į jo organizaciją, jie tampa jo elitu.

– Neįtikima ir baisu.

– Gal ir įtikima, bet tikrai baugina. Daugybė žmonių tikėjo, kad Hitlerio idėja teisinga. Jis – puikiausias pavyzdys, kaip vienas žmogus gali užvaldyti daugelio protus. O po jo kiek dar buvo visokių mažesnių judėjimų vadovų, kurie taip pat sulaukė šlovės.

Melina trynė rankas, bet ne todėl, kad Vadas nustatė oro kondicionieriaus termostatą ant žemiausios padalos.

– Šis vyrukas nelaiko savęs pranašu ar šventiku. Jis – savo dogmos dievas. Jis žino gyvenimo paslaptį ir, jei seksi juo, rasi tikrąjį kelią.

Ji susiraukė išgirdusi tai.

– Kažkur savo kelyje jis visiškai prasilenkė su Dievu.

– Ar jūs tikinti, Melina?

Ramus jo balsas pavergė ją ir ji rimtai atsakė:

– Taip, o jūs?

– Aš tikiu mokslu.

Kiek pasvarsčiusi ji paklausė, ar jis visada norėjo būti astronautas.

– Netgi kai buvote vaikas?

– Mane visada žavėjo kosmosas. Aš norėjau sužinoti daugiau apie planetas, mėnulį, žvaigždynus. Kai buvau jau paaugęs, naktį pasprukdavau iš namų, išvažiuodavau dviračiu už miesto, kur dangus tamsus, ir ištisas valandas stebėdavau žvaigždes, tikėdamas pamatyti meteorą, oro balioną ar palydovą. Ankstesnieji astronautai buvo mano didvyriai. Taigi,

galima sakyti, pasąmonėje aš visada norėjau būti astronautas. Bet maniau, kad tai beviltiška.

– Kodėl?

– Kol baigiau vidurinę, gyvenau rezervate.

– Ir?

– Taigi, galimybės buvo ribotos.

– Tai kodėl nenorite nieko daryti?

Jis įdėmiai pažvelgė į ją.

– Ko?

– Sutikite bendradarbiauti su ta atstovų grupe. – Jis susiraukė. – Na, kas jums trukdo dalyvauti? Tas Ilgasis Krūmas?

– Ilgasis Medis.

– Ar abejojate jo sąžiningumu?

– Iš dalies. – Jis kilstelėjo pečius, lyg mėgindamas nusimesti jos klausimus. – Aš nežinau.

– Jei nežinote, gal turėtumėt sužinoti?

– Tai ne tik dėl jo.

– Tada dėl ko? Mažai pinigų?

– Ne. Jie sakė, kad galėčiau užsiimti sava veikla, jei mano pašaliniai interesai neprieštarautų jų politikai.

– Man atrodo, laimėtų abi pusės.

– Kodėl mes apie tai kalbam? – įtariai paklausė jis. – Aš apsisprendžiau – atsisakiau.

– Bet jūs nepatenkintas tokiu sprendimu.

– Kodėl taip manote?

– Todėl, kad kvaršinate man galvą. Vade, kodėl jūs toks suirzęs? Jei apsisprendėte ir gerai jaučiatės, kodėl atrodote toks nepatenkintas, kai aš apie tai kalbu? – Ji įdėmiai pažvelgė į jį, jis nusuko akis. – Bijote, kad jie jus nuvils? – Ji paklausė švelniau: – Ar būgštaujate, kad jūs nepateisinsite jų vilčių?

Jis kilstelėjo antakius ir tyliai švilptelėjo.

– O, jūs šaudote nuodingomis strėlėmis, Melina.

– Cha! Cha! Indėniškas humoras. – Ji įdėmiau nužvelgė jį. – Atrodo, pataikiau?

– Kodėl?

– Jūs maksimalistas, niekinantis nesėkmes, Vade, – švelniai priekaištaudama tarė ji. – Turite leisti sau šiek tiek klysti ir išmokti atleisti, jei suklydote.

Jis atsisėdo tiesiai ir jų veidai priartėjo.

– O *jūs*?

– Ką?

– Ar sau atleidote?

– Stengiuosi, – patylėjusi pasakė ji. – Bet sunku, ir kol kas kaltė ima viršų.

– Žaviuosi jūsų sąžiningumu.

– Ačiū.

– Verta atsimokėti tuo pačiu.

– Pirmyn.

Jis šiek tiek atsilošė.

– Per paskutinį skrydį aš meldžiausi.

Ji sėdėjo labai tyliai, leisdama jam susikaupti. Jis gūžtelėjo pečiais.

– Gal tai nebuvo tikra malda, visai nepanaši į tą. – Jis linktelėjo į televizorių. – Tokios neišgirsi bažnyčioje. Įgula miegojo. Aš tik žvalgiausi aplink. Na, suprantat, dairiausi į viską. Ten tokia platybė, taip... – Jis nutilo, lyg nerasdamas žodžių Visatos didybei nusakyti. – Ten taip gražu, Melina. Aš pasijutau toks mažas, nereikšmingas. Ir tuo pat metu... susijungęs. Prisijungęs prie kažko didesnio negu visa tai, prie kažko, kas įkvepia dar didesnę pagarbą negu kosmosas. Manau, tai buvo Dievas. Ir tada mano galvoje gimė tokia mintis, lyg padėkos maldelė, kad mane pasirinko tai pamatyti. – Jis patylėjęs pakėlė į ją akis. – Tai viskas.

– Pakanka. – Ji sumirksėjo, vydama šalin ašaras, ir nurijo susitvenkusį gerklėje gumulą. Mažiausiai norėjo jį trikdyti, kai jis taip apnuogino sielą. Troško pasakyti jam, kad didžiuojasi, jog jis pasidalijo su ja tokiu asmenišku išgyvenimu, bet nepasakė. Ji troško paliesti jo šiurkštų skruostą ir pasakyti,

kad jis neturėtų gėdytis, patyręs dvasinį pabudimą, bet ir vėl nutylėjo. O ir liesti jį atrodė pavojinga dėl kelių priežasčių, todėl tik švelniai pratarė:

– Jūs galite tikėti mokslu ir vis tiek tikėti Dievą, Vade. Jie neprieštarauja vienas kitam.

– Ir aš taip manau.

Jis atsikrenkštė, atsistojo, nuėjo prie lovos galo, atsirėmė į galvūgalio lentą ir nenusiavęs batų išsitiesė ant lovatiesės. Mobiliuoju telefonu paskambino į savo biurą ir namus Hjustone, išklausė pranešimus, bet neatsakė nė į vieną žinutę. Paskui susisiekė su „Dvaru“, paklausė, ar nėra žinučių, išklausė jas. Pajutusi jo žvilgsnį ji atsisuko per petį.

Jis išjungė telefoną.

– Tobijas.

– Jums skambino?

– Tikriausiai Losonas pasakė, kur apsistojau. Jis paliko žinutę, kad kuo skubiau paskambinčiau. Sakė, kad tai svarbu.

– Skambinsit?

Jis papurtė galvą.

– Jei paskambinsiu, oficialiai įsitrauksiu į FTB tyrimą. Anksčiau ar vėliau žiniasklaida apie tai sužinos. O aš norėčiau dalyvauti neoficialiai. Vis dėlto gal turėtume pasilikti jo numerį dėl viso pikto.

Kai jis padiktavo numerį, ji pasakė:

– Čia jo mobilusis.

– Atsimenate numerius?

– Turiu tokią savybę. Beje, prisiminiau, kad keli numeriai buvo užprogramuoti Džemio automatinio rinkimo funkcijoje. Kai kurie buvo įvardinti, kai kurie ne. Aš juos užsirašiau, jei kartais neprisiminčiau. Galėsime vėliau patikrinti. Gal rasime atsakymą, kodėl jis užsiundė tuos galvažudžius.

– Manote, kad Heningsas nugirdo jūsų pokalbį, kai tarėtės susitikti su Tobiju?

– Niekas kitas negalėjo. Tai tikrai padarė Džemis.

– O gal jūsų telefono klausomasi?

Ši mintis ją išgąsdino.

– O kas galėtų klausytis? Ir kam?

– Aš netvirtinu, kad tai tiesa. Tik mėginu rasti tiesą, keldamas įvairias hipotezes.

Ji valandėlę pamąstė ir atkakliai papurtė galvą.

– Džemis susijęs. Aš žinau. Jaučiu.

– Moteriška intuicija?

– Gal, bet stipri. Nuo to ryto, kai buvo rastas kūnas, jis elgiasi labai keistai. Atsimenate, Losono kabinete jis teigė, kad nepritarė dirbtiniam apvaisinimui? Džiliana man sakė priešingai – kad Džemis mygo ją turėti vaiką. Taigi jis melavo jai arba mums. – Ji žvelgė į erdvę prieš save, kol Vadas paragino pasidalinti visomis mintimis.

– Kas nors dar?

Jos akys įsmigo į jo akis.

– Jis meluoja apie sužadėtuves. Jei jie būtų nusprendę susituokti, Džiliana man būtų pasakiusi. Esu visiškai tikra. Džemis man neįtikinamai aiškino, esą jie prisiekę niekam nesakyti, bet jis melavo.

– Jei jis meluoja apie sužadėtuves, ką dar jis meluoja?

– Tai ir kelia nerimą.

– Ar galima manyti, kad jis kaip nors susijęs su jos nužudymu?

– Nenoriu nė pagalvoti apie tai, bet ir man kilo tokia mintis, – prisipažino ji.

Vado akys vertė ją džiūgauti, kad ji nėra jo priešė. Ir niekada nebus. Atrodė, oda išsitempė apie jo veido kaulus, išryškindama žaizdas ir mėlynes.

– Ar jums skauda veidą?

– Viskas gerai.

– Tikrai?

– Taip. – Jis žiūrėjo vertintojo žvilgsniu. – Gal jūs pasirinkote ne tą profesiją?

– Reikėjo tapti sesele?

– Tardytoja. Ar nereikėtų informuoti Tobijo apie jūsų sugebėjimus?

– Galite. – Ji atsigulė kitame lovos krašte ir pasikišo po galva pagalvę. – Viešpatie, aš taip pavargau.

– Šnipinėjimas – varginantis darbas.

Džemio bute ji blaškėsi kaip katė, baimindamasi, kad pasirodys Džemis arba policija. Stengdamasi pakliūti į jo butą, rizikavo, kad ją gali suimti. Tačiau tik sugaišo laiko, prarado jėgų ir nervų.

– Gaila, kad nėra už ko užsikabinti. Jei egzistuoja Džemio Heningso tamsioji pusė, matyt, jis ją gerai slepia. Jo bute nėra nieko, kas rodytų ryšį su smogikais ar kas buvo tie vaikinai, aplankę mane ryte.

– Ką jis skaito?

– „Forbes“, „Money“, „Robb Report“ – žurnalus, kuriuos ir galima rasti pas biržos tarpininką. Jokio kalendoriaus, dienyno, adresų knygutės, telefonų sąrašo. Jokių receptų ar užrašų. Tiesą sakant, bute nėra nė lapo popieriaus, netgi šiukšlių dėžėje. Visiškai sterilu.

– Panašu į jį. Viengungio būstas ir turi būti panašus į viengungio.

– Kartą mes su Džiliana buvom pakviestos vakarienės, kurią gamino pats Džemis. Tada pastebėjau, kad nematyti nė dėmelės, virtuvė priminė laboratoriją. Maniau, todėl, kad jis laukė svečių. Bet turbūt jis taip gyvena visą laiką.

Melina nutilo ir liūdnai papurtė galvą.

– Visada maniau, kad jis įsitempęs ir užsispyręs, bet dabar sužinojau apie jį daugiau. Negaliu įsivaizduoti, kaip Džilianai jis galėjo patikti.

– Ar ji mylėjo jį?

Ji pagalvojo prieš atsakydama ir rūpestingai ėmė rinkti žodžius.

– Manau, ji įsikalbėjo, kad myli.

– Kodėl?

– Atvirai kalbant, Vade, man šiek tiek nesmagu aptarinėti su jumis Džilianos meilės reikalus.

– Ar man negalima? Ji praleido naktį su manimi. Tai, kas įvyko tarp mūsų, neatrodė blogai. Nenoriu galvoti, kad mes ką nors apgaudinėjom.

– Graužia sąžinė?

– Dėl Heningso? Ne. Jei Džiliana būtų jį tikrai mylėjusi, tada taip. Bet nemanau, kad mylėjo, todėl negraužia, – ryžtingai pasakė jis.

– Ji artinosi prie keturiasdešimties, o šis amžius moteriai – skambutis pabusti, metas įvertinti padėtį. Manau, Džiliana manė, kad Džemis gali būti jos paskutinis šansas sukurti prasmingus santykius.

– Nelabai gera priežastis susitikinėti su vyru.

– Tiesą sakant, pasibaisėtina.

– Ar sakėte kada jai savo nuomonę apie Heningsą?

– Kalbėjomės dažnai. Netgi tą dieną per pietus.

– Norėčiau žinoti, apie ką ji galvojo tą naktį, – ramiai pasakė jis. – Ar grįžusi namo gailėjosi?

Ji pasuko galvą į jį. Jo mėlynos akys gręžė ją.

– Aš negaliu jums atskleisti jos paslapčių, Vade.

– Tai ne paslaptys. Aš ten buvau.

– Tada jūs...

– Bet aš noriu žinoti, ką ji sakė. Anksčiau minėjot, kad Džiliana labai gerai praleido laiką. Ar ji pasakojo, kaip mes kartu prausėmės po dušu?

– Ne. Ji norėjo praustis, vos tik grįžusi namo.

– Mes kartu nesimaudėm.

Ji piktai pažvelgė į jį.

– Taip. Aišku! Spendžiat man spąstus. Norite patikrinti, kiek aš žinau.

– Atsiprašau.

– Eikit velniop! – Ji pamėgino atsistoti, bet jis sugriebė jos ranką ir neleido atsikelti nuo lovos.

– Prašau, Melina. Pasikalbėkit su manimi. Pasakykit, ką ji manė. Prašau.

Jis norėjo žinoti, ką Džiliana manė apie tą naktį, bet jai taip pat rūpėjo, kodėl jis nori žinoti. Gal tai susiję su jo sprendimu dalyvauti žmogžudystės tyrime. Jis galėjo bet kada palikti ją vieną. Ko gero, jis turi žinoti, ką ji kalbėjosi su seserimi.

Bet ji nepajėgė nei aptarinėti to, nei žiūrėti į jį, todėl ištraukė ranką, vėl padėjo galvą ant pagalvės ir pažvelgė į lubas.

– Ji man sakė, kad ne jūs ją sugundėt. Ji pati pradėjo. Ar prisimenat? – Ji pajuto, kad jis linktelėjo. – Ji bijojo, kad dėl to jūs galite imti pūstis, blogai galvoti apie ją.

Ji pajuto, kad prieš atsakydamas jis papurtė galvą.

– Visiškai ne.

– Tada gerai.

Jis laukė, kol ji pasakys daugiau. Kai tapo akivaizdu, jog ji nebenori kalbėti, jis paragino:

– Kas dar, Melina?

– Vade.

– Prašau.

Ji giliai įkvėpė ir triukšmingai iškvėpė.

– Vyrai... gali...

– Tęskit. Vyrai gali.

– Girtis.

– Dėl ko?

– Dėl visko. – Ji tyliai nusijuokė.

– Ko?

– Pats žinot, – ji pažvelgė į jį, paskui į lubas. – Kiek kartų jis...

– O! – išsprūdo Vadui ir jis patylėjęs paklausė: – Ar Džiliana sakė, kiek kartų?

– Ne visai.

– Kelis.

– Taip ir supratau.

– Tai ar ji galėjo mylėti Heningsą?

Ji žvilgtelėjo į jį.

– Melina, žmogus gali suklysti vieną kartą. Ką nors padaryti, apimtas akimirkos geismo, o vėliau gailėtis. Pagalvoti: *O Dieve, ką aš padariau!* Ir imti gailėtis. Bet taip nebuvo. Ar Džiliana pasakojo, kaip...

– Vade, prašau, liaukitės.

– ...karštai mes mylėjomės? Kaip negalėjau ja pasisotinti?

Jo degančios akys buvo įsmeigtos į ją iš kitos lovos pusės, kuri staiga jai pasirodė per siaura.

Sutrikusi ji atsisėdo, nuleido kojas ant grindų, atsigręžė nugara į jį ir pažvelgė į laikrodį.

– Tikriausiai jis jau grįžo namo iš darbo. Mums metas eiti. – Ji pakilo nuo lovos ir pradėjo rinktis daiktus.

– Pasiimkite viską. Priklausomai nuo to, ką ateitis mums ruošia, galbūt mes čia nebegrįšim.

Jiems kraunantis daiktus, abu mąstė apie tą patį: ramybės nedavė povandeninės paliestų jautrių temų srovės, degino neišsakyti žodžiai.

Baigusi ji apsidairė, norėdama įsitikinti, kad nieko neužmiršo, ir nuėjo prie durų su nešuliais abiejose rankose.

– Aš atidarysiu, – Vadas priėjo prie jos arti, ištiesė ranką durų rankenos link, bet jų neatidarė. – Melina?

Jo kvėpavimas lietė jos plaukus, kūno šiluma pasiekė nugarą.

– Jūs pažinojot Džilianą geriau negu kiti.

Ji vos linktelėjo.

– Kaip ji galėjo mylėti Heningsą ir miegoti su manimi?

Ji negreit atgavo balsą, bet netgi tada jis buvo labai silpnas.

– Ji nemylėjo. Tą vakarą ji negalvojo nei apie Džemį, nei apie apvaisinimą, nei apie kūdikį. Ji negalvojo apie nieką kitą, išskyrus jus. Vien tik apie jus.

Jis dar labiau palinko į priekį, kol ji pajuto ne tik jo kūno šilumą, bet jį visą.

– Man reikėjo tai išgirsti.

– Vade, – kimiai sukuždėjo ji.

– Kas?

– Nepamirškit, kad aš ne Džiliana, o Melina.

25 skyrius

Tonis ir Kendisė Andersonai gyveno šiaurinio Dalaso pasiturinčiųjų rajone. Čia vejos buvo rūpestingai prižiūrėtos, kiekviename garaže stovėjo bent po du automobilius, vienas iš kurių būtinai buvo furgonas arba visureigis. Namų savininkai galėjo leisti vaikus į privačias mokyklas, važiuoti slidinėti į Veilą, priklausyti kokiam nors klubui.

– Gražus rajonas, – pasakė Vadas.

– Hmm. – Melina tikriausiai nepastebėjo. Ji jaudinosi, kad vengiantys viešumo Andersonai gali jų nepriimti. Jie palaukė vėlyvos popietės, kad būtų didesnė tikimybė rasti juos namie.

Jų namas stovėjo trumpo aklagatvio gale, architektūra buvo šiuolaikinė. Takelis atvedė Meliną ir Vadą prie laukujų durų, kurių didumą sudarė įkypi stiklo lakštai, todėl jie galėjo matyti besiartinantį Tonį Andersoną.

Namo viduje sulojo šuo, bet nedrąsiai, nebauginančiai.

– Ponas Andersonas? – paklausė Melina.

– Taip.

Jis buvo vidutinio ūgio, gana gražus. Įdegis rodė, kad jis daug laiko praleidžia lauke, iš atletiškos figūros galėjai spręsti, kad tikriausiai žaidžia ne golfą, o tenisą. Draugiškas, bet atsargus, jis klausiamai pažvelgė į vieną, paskui į kitą.

– Aš esu Melina Loid, o čia – Kristoferis Hartas.

Andersonas žiūrėjo į Vadą, jo sumuštą skruostą, o jo veide matėsi ir atpažinimo nuostaba, ir smalsumas.

– Astronautas?

– Toni?

Kendisė Anderson galėjo būti „Dalaso kaubojų“ palaikymo komandos šokėjų vadovė. Tam tiko ir jos figūra, ir veidas, ir šviesūs saulės išmarginti plaukai, ir didelės stirnos akys. Ji mūvėjo senus mėlynus, ties keliais įplėštus džinsus, megzta palaidinukė dailiai išryškino jos ploną liemenį, tačiau gražiame veide buvo įsispaudęs liūdesys. Ji priėjo prie vyro ir atsistojo šalia, lyg prašydama užuovėjos bei paramos.

– Jūs man pasirodėt matytas, – pasakė Tonis Andersonas.

– Malonu susipažinti.

Atrodė, kad Toniui malonu spausti Vado ranką, tačiau jis buvo sutrikęs.

– Čia mano žmona Kendisė. Kendise, čia astronautas Kristoferis Hartas ir panelė... atleiskit?

– Loid. Melina Loid. Ar galime jus sutrukdyti kelias minutes? Žinau, labai nemandagu, kad pasirodėm prieš tai nepaskambinę, bet aš baiminausi, jei paskambinsiu, jūs nesutiksite pasimatyti su mumis.

– Kodėl norite susitikti? – paklausė Tonis irzliu balsu – jis jau numanė jų pasirodymo priežastį.

Jis tarsi gindamas apglėbė Kendisę.

– Dėl jūsų sūnaus pagrobimo, – pasakė Melina.

Kendisės smakras nusileido iki krūtinės, Tonio veide draugiškumo neliko nė pėdsako. Jis tapo priešiškas.

– Ar jūs žurnalistė, panele Loid?

– Ne, aš auka. Bent jau mano sesuo buvo auka. Ją nužudė prieš kelias dienas.

– Skaičiau laikraštyje, – Kendisė pakėlė galvą ir pažvelgė į Meliną. – Jūs buvot dvynės.

– Taip. Aš manau, kad jūsų sūnaus pagrobimas ir jos nužudymas susiję, – Kendisė klausiamai pažvelgė į ją. – Džiliana taip pat buvo Voterso klinikos pacientė.

– Ir viskas? Tik toks ryšys? – šiurkščiai nukirto Tonis ir ištiesė ranką į duris.– Aš nemanau.

Vadas žengtelėjo į priekį.

– Prašau, gal vis dėlto galėtume užeiti?

Įžymybės turi savų privalumų. Vadas retai naudodavosi savo padėtimi, bet šiuo atveju tai teikė garantijų.

– Prašau, tai labai svarbu Melinai. Galbūt ir jums.

– Mes jūsų ilgai neužlaikysime, – pridūrė Melina.

Tonis pažvelgė į Kendisę, ši linktelėjo. Sutuoktiniai nusivedė juos į kambarį greta virtuvės. Matyt, jie ką tik baigė vakarieniauti. Indai tebestovėjo ant stalo. Kabinetas atrodė kaip gyvenamasis kambarys – su televizoriumi dideliu ekranu, pilnomis knygų lentynomis ir auksaspalviu retriveriu, tysančiu prie židinio. Šuo tingiai pažvelgė į Meliną ir Vadą ir vėl užsnūdo. Kai jie susėdo, Tonis mandagiai pritildė televizorių.

Jis atsisėdo ant sofos prie žmonos ir paėmė jos ranką. Ji tvirtai prisiglaudė prie jo peties. Buvo matyti, kad jie labai artimi.

Vadas pavydėjo jiems, tik ne netekties skausmo. Jam patiko jaukus kambarys, šuo, akivaizdus fizinis ir emocinis Andersonų intymumas. Į kiekvieną žmonos judesį atsakydavo vyro judesys, lyg jų kūnai būtų seniai prisitaikę vienas prie kito. Išties, tokių santykių galėjai tik pavydėti.

Tačiau tai kainuoja, priminė sau Vadas. Norint šitaip sutapti su kitu žmogumi, privalai atsisakyti dalies savęs.

– Mes nelinkę kalbėti apie Entonio pagrobimą su nepažįstamais žmonėmis, – pradėjo pokalbį Tonis. – Nebent jie turėtų informacijos, kuri padėtų jį rasti.

– Deja, aš labiau ieškau informacijos, negu galiu jos suteikti, – prisipažino Melina.

– Nežinau, kuo jums galime padėti.

– Mano sesuo Džiliana buvo dirbtinai apvaisinta Voterso klinikoje mažiau kaip prieš parą, kai ją nužudė. Mes su pulkininku Hartu manome, kad tarp jos nužudymo ir Voterso klinikos egzistuoja ryšys.

Tonis atsigręžė į jį.

– O jūs kuo čia dėtas?

– Tiesus klausimas. Aš didžiumą nakties praleidau su Džiliana. Ji paliko mano kambarį kelios valandos po vidurnakčio ir buvo nužudyta prieš aušrą.

Tonis atrodė per daug pritrenktas, bet Kendisė pasiteiravo:

– Ar jūs buvot jos spermos donoras, pulkininke Hartai?

– Vadinkite mane Vadu. Ir atsakau: ne, nebuvau.

– Mano sesuo pasirinko anoniminį donorą, – paaiškino Melina. – Atleiskite už nekuklų klausimą, bet ar Kendisė buvo apvaisinta jūsų sperma?

– Nieko blogo, kad klausiate, – atsakė Tonis. – Aš jau seniai praradau gėdos jausmą. Kai sutuoktiniai peržengia klinikos, kurios specializacija – nevaisingumo problemos, slenkstį, už durų lieka ir išdidumas, ir kuklumas. Mes išmėginome visas galimybes, ir aš pasiūliau tai. Donoro fiziniai duomenys ir interesai buvo parinkti kuo artimesni maniesiems, nors nei man, nei Kendisei tai nerūpėjo. Mes tenorėjome kūdikio. Išskyrus tą biologinį techninį dalyką, Entonis buvo mano sūnus, mano vaikas.

Vadas ir Melina apsimetė nepastebintys, kaip emocijos gniaužia jo balsą. Tačiau sunkiau buvo nekreipti dėmesio į ašaras Kendisės akyse.

– Labai atsiprašau, kad priverčiau jus taip susijaudinti, – nuoširdžiai pasakė Melina. – Jei tai nebūtų taip svarbu, niekad to nedaryčiau.

– Nieko, – pasakė Kendisė. – Kai pagrobė Entonį, mes taip pat ieškojom atsakymų. Aš suprantu, kaip jūs trokštate sužinoti, kas iš tikrųjų atsitiko jūsų seseriai.

Tada ji papasakojo jiems, ką jie jau žinojo. Antrą savo gyvenimo dieną sveikas ir puikiai išsivystęs tris kilogramus ir šešis šimtus gramų svėręs kūdikis buvo pagrobtas iš ligoninės.

– Mes gulėjome privačioje palatoje, – paaiškino Kendisė. – Tonis išėjo pietauti. Entonis miegojo lovytėje šalia mano lovos. Buvo beveik laikas jį maitinti, taigi nusprendžiau nueiti į tualetą, kol jis dar nepabudo. Nebuvau palatoje gal dvi tris minutes, o grįžusi lovytę radau tuščią.

Paskutiniai žodžiai buvo vos girdimi. Ji sunkiai tvardėsi. Vadas pastebėjo, kad Melina taip pat vos valdo emocijas. Iš jos gerklės veržėsi rauda, ji prispaudė pirštus prie lūpų, lyg mėgindama sulaikyti virpėjimą.

Tonis tęsė pasakojimą:

– Saugumo kameros nufilmavo skudurais apsimuturiavusią moterį, kuri įėjo į palatą ir išsinešė ryšulį, primenantį nešvarius skalbinius. Manome, kad ji suvyniojo Entonį į tas paklodes. Ji buvo atsargi ir neatgręžė veido į kameras, lyg būtų žinojusi, kur jos, bet veido matėsi pakankamai, kad būtų nustatyta, jog ji nepriklauso ligoninės personalui. Jos nuotraukos atsidūrė FTB duomenų bazėse, kompiuteriu buvo bandoma nustatyti rasę, apytikslį amžių ir taip toliau. Bet niekas nieko taip ir nerado. Ji neatitiko jokių kitų grobimų įtariamųjų.

– Be to, tokia gudri ir įžūli moteris galėjo pakeisti išvaizdą, – įsiterpė Kendisė.

– Nė vienas iš automobilių, stovinčių aikštelėje prie ligoninės, niekur nenuvedė. Vietos ir federaliniai tyrėjai sekė kiekvieną. Manoma, kad kažkas laukė moters toliau nuo ligoninės ir nuvažiavo su ja ir Entoniu. Visiškai normalu, kad niekas neatkreipė dėmesio. Bent jau nebuvo liudytojų, kurie praneštų apie ką nors neįprasta ligoninės teritorijoje.

– Jūs negavote reikalavimo sumokėti išpirką? – paklausė Melina.

– Tas, kas jį pagrobė, norėjo kūdikio, o ne pinigų.

Vadas pasilenkė į priekį ir švelniai paklausė:

– Kodėl jūs taip manote, Kendise?

– Nes žinau, kad jis gyvas. Žinau.

– Intensyviai ieškojo jo... kūnelio, – prisivertė pasakyti Tonis. – Manė, kad gal kas nors keršijo man, ar tai padarė radikalai, kovojantys prieš dirbtinį apvaisinimą. Bet nerado nė menkiausio pėdsako – ligoninės paklodės, vystyklo, atpažinimo apyrankės – nieko. Mums su Kendise atrodo, kad jį pagrobė tam, kad kas nors kitas įsigytų vaiką. Kažkas augina mūsų kūdikį. – Jo balsas užlūžo, ir dabar Kendisė ėmė jį raminti. Ji ištraukė ranką ir, apkabinusi per pečius, glaudė švelniai glostydama.

Vadas matė, kad Melina liovėsi tramdžiusi ašaras ir šios teka skruostais. Ji atrodė ypač pažeidžiama, verkė tyliai, bet smarkiai, skaudančia širdimi dėl Andersonų ir savęs.

Visą šį trumpą laiką, kiek jis ją pažįsta, ji rodė neįprastą drąsą, ryžtą, savitvardą ir stiprybę. Buvo nesunku susižavėti tokia stipria moterimi. Vis dėlto labiau žavėjo ta, kurios užuojauta virto netramdomomis ašaromis.

Kurį laiką nė vienas nekalbėjo. Šuo atsikėlė ir lėtai priėjo prie sutuoktinių. Lyg pripratęs prie tokių emocijų proveržių, jis suinkštė ir padėjo savo didelę galvą Toniui ant šlaunies. Tonis automatiškai paglostė šuns galvą ir pakasė už ausų. Šuo grįžo prie židinio ir vėl atsigulė, pasidėjo galvą ant priekinių letenų ir ištikimai stebėjo šeimininkus.

Vadas nukreipė liūdną žvilgsnį nuo ištikimo gyvulio į mirgantį televizoriaus ekraną. Begarsės televizijos naujienos rodė gaisrą, kuriame žuvo trys žmonės.

Pagaliau Melina nusišluostė ašaras ir nutraukė nesmagią tylą.

– Vyras, nužudęs mano seserį, Deilas Gordonas, dirbo Voterso klinikoje.

– Skaičiau, – pasakė Kendisė. – Tik neprisimenu darbuotojo tokia pavarde.

– Aukštas, kaulėtas, – pasakė Vadas, prisimindamas Gordoną, kai jis su Džiliana įėjo į takų užkandinę. – Retėjantys šviesūs plaukai. Stori akiniai. Nerangus.

– O!

Kendisės šūksnis privertė visus pakelti akis. Jos veidas atrodė gyvesnis negu tada, kai jie atvyko.

– Tai jis! Aš prisimenu. Jis vis stengėsi mane užkalbinti, kai tik ateidavau į kliniką. – Ji atsigręžė į vyrą ir paklausė: – Ar atsimeni jį, mielasis? Jis atnešė meškiuką į ligoninę.

Tonis staiga prisiminė.

– Šitas vyras?

Vadas susižvalgė su Melina.

– Gordonas buvo ligoninėje ir atnešė kūdikiui dovanų? Lankėsi jūsų palatoje?

– Taip. Jis atrodė labai malonus. Nufotografavo mane, laikančią Entonį. Nuo pat pradžių, kai aš pradėjau lankytis klinikoje, jis nuoširdžiai domėjosi... – Kendisės Anderson veidas staiga mirtinai išblyško. Įkvėpusi ji užbaigė: – Nuoširdžiai domėjosi manimi.

– Ir Džiliana, – pasakė Vadas, pastebėjęs, kad Melina nepajėgia ištarti nė žodžio. Ji apglėbė save rankomis, lyg būtų sušalusi. Jis papasakojo Andersonams, kaip jis ir Džiliana susidūrė su Gordonu ir kaip keistai šis elgėsi.

– Jis akivaizdžiai sutriko, pamatęs ją su manimi. Baigėsi tuo, kad jis ją nužudė už tai, ką, matyt, palaikė neištikimybe. Turbūt manė, kad ji jo nuosavybė.

– Ir man susidarė toks įspūdis, – pasakė Kendisė. – Jis be galo apsidžiaugė, kad apvaisinimas pavyko ir aš pastojau.

– Ir labai susijaudino, pamatęs Entonį, – tarė Tonis. – Vos neapsiverkė. Mums pasidarė labai nesmagu.

– Man buvo jo gaila, – pasakė Kendisė. – Maniau, vienišas žmogus, nuoširdžiai džiaugiasi, jei klinikai pasiseka, nes neturi savo šeimos.

Tonis pertraukė ją:

– Ar manote, kad jis susijęs su Entonio pagrobimu?

– Visko gali būti, – pasakė Melina.

– Bet jis nusižudė, – Kendisė susinervinusi sugriebė vyro ranką. – Jei jis žinojo, kur Entonis, informacija pražuvo su juo.

– Nebūtinai, – niūriai atsakė Vadas. – Visų mįslių raktas – klinikoje.

– Apie ką jūs kalbat?

– Iš kur jūs žinot?

Melina nustebusi pažvelgė į jį.

– Toni, – paprašė Vadas. – Pagarsinkite televizorių. Mums reikia tai išgirsti.

Andersonas paėmė nuotolinį pultelį ir tyloje suskambo balsas:

– ...kūnas aptiktas vakare, kai ji neatėjo lošti bridžo su draugėmis.

Ašarojanti moteris kalbėjo į ties veidu pakištą mikrofoną:

– Ji niekada nepraleisdavo. Kai ji šį vakarą nepasirodė, supratom, kad kažkas atsitiko. Mes atėjom pas ją ir radom...

Atsigręžusi į kamerą žurnalistė pasakė, kad nužudymo motyvas dar nenustatytas.

– Tiriantys žmogžudystę detektyvai teigia, kad auka mirtinai uždaužyta tikriausiai paprastu plaktuku, kuris rastas šalia kūno.

Kamera nutolo nuo žurnalistės veido ir apėmė platesnį vaizdą. Link greitosios pagalbos automobilio artėjo vežimėlis, ant kurio diržais buvo pritvirtintas maišas su lavonu.

– Policija tiria įvykio vietą ir apklausia kaimynus, bet visi teigia nematę...

Staiga Melina aiktelėjo, supratusi, kas atkreipė Vado dėmesį – namas, primenantis Snieguolės pilį. Lindos Kroft namelis su atskirų dalių langais ir arkinėmis durimis.

Melinos veide sustingo siaubo ir nuostabos išraiška. Ji atsigręžė į Vadą, akyse sublizgo įtūžio ašaros.

– Šlykštynės!

Vadas atsistojo, suėmė jos ranką, prisitraukė Meliną prie savęs ir paaiškino Andersonams:

– Jūs mūsų nepažįstat. Mes jums – tik pora keistuolių. Vis dėlto prisiekiu, kad nesame tokie. Pas šią žmogžudystės auką, – pasakė jis rodydamas į televizorių, – mes apsilankėme šiandien. Ji dirbo Voterso klinikoje. Tai ji pažeidė profesinę etiką ir pasakė mums, kur jus rasti. Kažkas nenorėjo, kad mes susitiktume ir pasikalbėtume apie tai.

Kendisė prispaudė pirštus prie pabalusių lūpų.

– Vadinasi, Deilas Gordonas – dar ne pabaiga.

Vadas linktelėjo.

– Kad ir kas tai būtų, jis galingesnis už tą apgailėtiną iškrypėlį. Aš siūlau jums tuoj pat išvykti iš namų. Pasiimkite šunį ir dinkit.

– O kaip policija? – paklausė Kendisė. – Ar nereikėtų jiems paskambinti? Pranešti FTB?

– Gera mintis, bet aš tai padaryčiau iš kitos vietos. Agentas Tobijas yra...

– Iš Vašingtono. Mes jį pažįstame, – pasakė Tonis. – Jis kartą lankėsi pas mus.

– Vadinasi, jūs jį pažįstat?

– Taip. Gražus vaikinas.

– Gerai. – Vadas trumpai papasakojo, kas įvyko Melinos namuose šįryt.

– Toni? – Kendisė išsigandusi spaudė vyro ranką.

Jo nebereikėjo įtikinėti. Nuėjęs prie rašomojo stalo, jis kažką užrašė ant popieriaus lapelio ir padavė Vadui.

– Čia mano mobiliojo telefono numeris. Jį žino tik Kendisė. Kur bebūtume, turėsime telefoną su savimi. Praneškit, jei ką sužinosit.

Jis atsisveikindamas sugriebė Vado ranką, bet kalbėjo, žiūrėdamas į Meliną.

– Jei ką nors išgirsite apie mūsų sūnų, nesvarbu, gerą ar blogą žinią, mes norime žinoti.

– Pažadu.

Atsidūręs automobilyje, Vadas lengviau atsiduso:.

– Ačiū Dievui, jie patikėjo mumis ir išvažiavo iš Dodžo. Man jie patiko.

– Ir man. Labai. Man ir Linda Kroft patiko. Kodėl mes jos neįspėjome apie galimą pavojų? – Ji užsidengė veidą rankomis ir pravirko. – O Dieve, Vade, mes ją nužudėm.

– Mes jos nenužudėm, Melina. Nei aš, nei jūs. – Jis ištiesė ranką per automobilio sėdynę ir suspaudė jos kelį. – Aš jaučiuosi taip pat bjauriai kaip ir jūs, bet mes jos nenužudėm. Kaip ir Džilianos. Kažkas kitas atėjo į jos namus ir uždaužė ją plaktuku.

– Tie patys apsimetėliai FTB agentai?

– Juos įtarčiau pirmiausia.

Pagalvojusi, kokia bejėgė ir paklaikusi iš siaubo turėjo pasijusti Linda Kroft, kai ją užpuolė du vyrai, Melina prarado savitvardą ir pratrūko aimanuoti.

– Ji buvo tokia miela ir bejėgė. Dėl to viskas atrodo dar painiau, – sielvartingai sušuko ji. – Tokių nusikaltimų aukomis tampa nekaltos moterys ir vaikai. Mano seserį nudūrė miegančią, kai ji buvo visiškai bejėgė. Andersonų mažylį pagrobė kaip... kaip obuolį iš gatvės turgaus. Kas vyksta? Koks siaubūnas sėja tokį skausmą? – Ji suspaudė kumščius ir ėmė daužyti sau per šlaunis.

– Melina...

– Tie nelaimingi žmonės! Tie nelaimingi, gražūs jauni žmonės! Juk jie negali būti baudžiami už kokį blogą darbą. Jų vienintelė nuodėmė yra ta, kad jie norėjo vaikelio, – šaukė ji veriančiu balsu.

– Melina, liaukitės.

– Aš negaliu, negaliu! – kūkčiojo ji.

– Jūs tikrai galit! Galit!

Gal nuo ramaus ir griežto jo balso, gal nuo tvirto, beveik skausmingo spaudimo į jos kelį ji galiausiai susitvardė. Isterija ir laukinis įniršis nurimo, ji pažvelgė į jį ir linktelėjo, tarsi parodydama, kad jau atsigavo.

– Jau gerai? – paklausė jis.

– Atsiprašau.

– Neatsiprašinėkit, – kreivai šyptelėjo jis. – Jei tai jus paguostų, ir aš norėčiau išsirėkti.

Jis taip nepadarė, o ji nesusivaldė. Matyt, todėl jis skraidė erdvėlaiviais, o ji nė pagalvoti negalėtų, kad sugebėtų vadovauti astronautų įgulai. Kendisės Anderson istorija atvėrė širdies žaizdas. Žinia apie Lindos Kroft nužudymą privertė suliepsnoti jausmus. Dar niekada nebuvo patyrusi tokio įniršio ir nevilties, kurie tik sustiprino jos pačios bejėgiškumą. Ji tenorėjo į ką nors nukreipti šį milžinišką pyktį. Pasitrynė veidą delnais, lyg norėdama atsikratyti šio jai tokio nebūdingo jausmų protrūkio, nubraukė plaukus atgal ir visiškai susitvardžiusi pasakė:

– Vade, aš noriu žinoti, kodėl taip nutiko Džilianai, kodėl pagrobė Andersonų kūdikį. Noriu išsiaiškinti, kas už viso to slypi.

– Klinika.

– Kodėl taip manote? Jos tikslas – padėti moterims pastoti. Be to, Tobijas sakė, kad ne visos su nusikaltimais susijusios klinikos priklauso Voterso tinklui. Atrodo, kad bendra – pacientės, o ne institucijos.

– Bendra – dirbtinis apvaisinimas.

– Kaip Džilianai.

– Kaip Džilianai.

Vardas nukrito lyg uždanga. Jai pasirodė, kad garsiai ištartas Džilianos vardas privertė Vadą nuimti ranką nuo jos kelio. Šiuo metu ji neturėjo laiko apie tai galvoti, buvo daug svarbesnių dalykų.

Ji čiupo mobilųjį telefoną ir ėmė skambinti. Atsiliepė dar nesupypsėjus antrą kartą.

– Tobijas.

– Čia Melina Loid.

26 skyrius

Kratos orderis Voterso klinikoje atsidūrė visai prieš darbo dienos pabaigą. Budinčio personalo buvo paprašyta likti. Policija, Tobijas ir Petersonas apklausė darbuotojus po vieną. Visi atrodė savo srities profesionalai ir įstatymus gerbiantys piliečiai, tarp jų keturi gydytojai ir andrologė, prieš dieną priimta į Deilo Gordono vietą. Visoje šalyje išsibarsčiusių klinikų būstinė buvo Atlantoje. Bendrovės vadovai dar tą patį vakarą išskrido į Dalasą. Jei teisėtvarkos institucija tavo valdose atlieka kratą, bet kuriam verslui kyla viešumo problema. Jei tavo verslas – kurti žmogaus gyvybę, ši problema įgyja dramatišką atspalvį.

Kai Melina paskambino, Tobijas peržiūrinėjo kratos rezultatus. Jis pareikalavo pasakyti, kur ji.

– Ar detektyvas Losonas su jumis? – paklausė ji.

– Kodėl klausiate?

– Ar jis čia?

– Taip.

– Perduokite jam, kad pasidomėtų žmogžudyste Makomos gatvėje.

– Kokia žmogžudyste?

– Jis ar kas nors iš jo skyriaus žinos. Jau rodė per žinias. Auka Linda Kroft dirbo Voterso klinikoje. Aš šiandien su ja kalbėjausi.

– Viešpatie! – sumurmėjo Tobijas. – Palaukit. Nepadėkit ragelio. – Jis uždengė ranka mikrofoną ir šūktelėjo Losonui, atskubančiam iš kito klinikos kabineto. – Aš girdėjot apie žmogžudystę Makomos gatvėje?

– Girdėjau.

– Auka dirbo čia. Melina Loid šiandien su ja kalbėjosi.

Detektyvui daugiau aiškinti nereikėjo.

– Aš tuo pasirūpinsiu, – pasakė jis, susiraukė ir išėjo iš kabineto.

Tobijas tęsė pokalbį.

– Losonas jau išvyko. Kur jūs, ponia Loid? Ar pulkininkas Hartas vis dar su jumis?

– Užsirašykite šį adresą. – Ji pasakė namo numerį.

– Palaukit. Kas tai?

– Tonio ir Kendisės Andersonų namų adresas. Prisimenat juos? Jie jus prisimena.

– Sutuoktiniai, iš kurių pagrobė kūdikį. Aš juos apklausiau.

– Bet nesidomėjot, ar pas juos ligoninėje nebuvo keistų lankytojų.

– Keistų?

– Tokių, kurių jie nelaukė. Ne šeimos narių ar artimų draugų. O tų, kurie nekviesti atėjo į palatą, atnešė dovanų, fotografavo motiną ir kūdikį. Be kitų, juos aplankė ir Deilas Gordonas.

Tobijas perbraukė delnu trumpai kirptus plaukus. Jis neprisiminė, ar klausinėjo nevilties apimtus tėvus apie lankytojus. Taip, klausė apie pašalinius žmones. *Ar nematėte nieko tykojančio koridoriuje? Ar niekas jums negrasino šiomis dienomis?*

Tuo metu jis neįtarė nei Gordono, nei kitų klinikos darbuotojų. Jis mėgino nustatyti naujagimių padažnėjusių grobimų modelį, manė, kad kaltininkai susiję su kūdikių pardavinėjimu.

– Andersonų nebus namie, – pasakė Melina. – Jie priversti slėptis, kaip aš jiems patariau ir kaip turėjau patarti Lindai

Kroft, nes pareigūnai nesugeba apsaugoti dorų žmonių nuo nedorėlių.

Jis neatsakė į jos kandžią pastabą.

– Tačiau, – kalbėjo ji, – jei pasiųsite ką nors prie Andersonų namo, gal sučiupsite tuos vyrukus, kurie aplankė mane šįryt ir tikriausiai nužudė Lindą Kroft. Tai tik siūlymas, agente Tobijau. Aš nemokau jūsų dirbti. Tačiau kai vakar man paskambino iš jūsų biuro, šįryt turėjau bėgti, gelbėdama savo gyvybę. Vos tik pasikalbėjau su Linda Kroft, po kelių valandų ją užtvatino plaktuku. Jei įvykiai judės ta pačia linkme, Tonis ir Kendisė Andersonai bus kitos šio sąrašo aukos.

Savimeilė niekada nestojo Tobijui skersai kelio. Jis užsirašė adresą, perskaitė, ar teisingai, ir perdavė policininkui, ragindamas kiek galima greičiau išsiųsti patrulių automobilį.

– Kur jūs esate, Tobijau? – paklausė Melina Loid.

– Apieškome kliniką, tačiau negaliu prieiti prie pacientų bylų be teismo orderio, o tai užtruks. Gal rytoj gausime.

– Ko tiksliai jūs ieškote?

– Darome kratą jo laboratorijoje.

– Gordono?

– Taip.

– Ką jis veikė, išskyrus tai, kad slapčia fotografavo per plyšį sienoje?

Tobijas kiek padvejojo ir nenoriai atsakė:

– Ruošė užšaldytus spermos pavyzdžius.

– Apvaisinimui?

– Mėgintuvėliuose. Aš pareikalavau gydytojų laikinai nutraukti visus apvaisinimus šaldyta sperma, kol atliksime išsamesnį tyrimą.

– Kokį išsamesnį?

– Šis Voterso klinikų skyrius teikia visas paslaugas. Jie ne tik gauna pavyzdžius iš kitų spermos bankų, bet turi ir savo. Noriu apklausti kiekvieną donorą.

– Ar jie nepamanys, kad pažeidžiate jų privatumą?

– Tikriausiai. Bet aš noriu palyginti.

Melina tylėjo ir Tobijas suprato, kad ji viską permąsto. Galiausiai ji pasakė:

– Kitaip tariant, nustatyti, kad spermą bankui tikrai pateikė etiketėje nurodytas donoras.

– Negaliu tęsti tyrimo, kol nesužinosiu, kas už to slypi, – išsisukinėjo jis.

– Jums reikia patikrinti visus pavyzdžius ir nustatyti, ar sperma, kurios etiketėje parašyta donoras XYZ, tikrai yra donoro XYZ, o ne donoro ABC.

Tenka pripažinti, kad ji per daug protinga. Žinoma, ji per daug protinga, nes ji iš pirmo bandymo pataikė į dešimtuką. Tobijui labai nepatiko Deilas Gordonas, ypač kai peržiūrėjo jo bute paslėptas nuotraukas. Nuo kada laborantai taip asmeniškai domisi pacientėmis? Ar jis tik iškrypėlis, slapta fotografuojantis nuogas moteris? Ar čia slypi daugiau? Tobijas baiminosi atsakymo į antrą klausimą. Bent jau todėl, kad prielaida, kuria jis rėmėsi iki šiol, pasirodė neteisinga. Jei donoro spermą pakeisdavo dirbtinio apvaisinimo metu, sunku net įsivaizduoti, kaip toli tai gali nuvesti. Tikimybė, kad taip žiauriai elgiamasi su nieko neįtariančia moterimi ar sutuoktiniais, kėlė siaubingų minčių.

Lyg skaitydama šias mintis, Melina Loid pasakė:

– Manote, kad spermą pakeisdavo?

Nenorėdamas sukelti visuotinės panikos, Tobijas atsakė:

– Nežinau.

– Bet tai įmanoma.

– Taip yra buvę, – nenoriai pripažino jis. – Prieš kelerius metus ginekologas...

– Apgyvendino visą rajoną savo palikuonimis. Jis pakeisdavo donoro spermą savąja. Prisimenu. Ar manote, kad Deilas Gordonas darė tą patį?

– Pirmiausia patikrinsime jį.

– Iš liekanų ant pižamos?

– Taip. Palyginsime su čia esančiais spermos pavyzdžiais.

– Jo pareigos sudarė visas sąlygas pakeisti spermą, – ramiai pasakė ji. – Niekas nė nebūtų įtaręs.

– Nedarykite skubotų išvadų, ponia Loid. Norėčiau atkreipti dėmesį, kad Gordonas nė kiek neprimena narciziškos asmenybės, kuri galėtų šitaip pasielgti. Kaip tik priešingai. Jo kolegos tvirtina, kad jis buvo kruopštus mokslininkas. Jo puikios charakteristikos. Širsdavo, kai jį atitraukdavo nuo darbo. Jį pakeitusi andrologė teigia niekada nemačiusi taip idealiai sutvarkytos laboratorijos. Pasak visų, jis – atsidavęs mokslininkas, kuris didžiavosi savo darbu ir jautėsi tarnaująs žmonijai, teikdamas gyvybę kuriančias paslaugas.

– Ir Frankenšteinas taip manė.

– Tai tik viena iš mano teorijų, – pabrėžė Tobijas. – Galiu ir klysti. Pripažįstu, kad anksčiau buvau neteisus.

– Tačiau aš nemanau, kad jūs klystate. Šis pavyzdinis visuomenei tarnaujantis mokslininkas nužudė mano seserį, ir aš nežinau kodėl.

Šis teiginys privertė Tobiją pasijusti nepatogiai.

– Ponia Loid. Kur jūs esate? Jūs esate svarbi kelių nusikaltimų liudininkė. Jei nesuteiksite informacijos, kuri gali padėti tyrimui, jums bus pateiktas kaltinimas, kad trukdote teisėtvarkai.

– Taip, man apie tai jau minėjo.

– Tada jūs... Velnias! – nusikeikė jis. Jo niekas nebesiklausė.

Melina pasakojo Vadui tą pokalbio dalį, kurios jis negirdėjo. Kalbant apie Gordoną jos balsas suvirpėjo.

– Jėzau! Jis pakeisdavo spermą?

– Tobijas turi kelias hipotezes, bet ši – pagrindinė.

– Vadinasi, Džiliana... Jai galėjo tekti...

Melina užsidengė veidą rankomis ir suvaitojo:

– O Dieve!

– Kas jums?

Ji įnirtingai papurtė galvą ir parodė sustoti. Automobilis dar judėjo, kai ji atidarė dureles ir išsirito lauk. Vadas išlipo iš vairuotojo vietos ir priėjo. Ji vėmė. Jis priglaudė delną prie jos sprando, o kita ranka prilaikė kaktą. Ji mėgino nustumti jį, bet jis nepasidavė. Ją tampė konvulsijos. Kai ji liovėsi vėmusi, Vadas padėjo jai atsitiesti ir atrėmė į automobilio sparną, kad būtų lengviau stovėti.

– Jau geriau? – Jis švelniai nubraukė plaukų sruogą nuo jos drėgno skruosto. Nusukusi akis į šoną, ji sumurmėjo:

– Man labai nepatogu.

– Ne kartą vėmiau treniruoklyje. Ir mane apvemdavo per treniruotes. Nebūkit kvaila.

Jis išsiėmė nosinę iš užpakalinės kelnių kišenės ir nušluostė jos lūpas.

– Ačiū. Manau, tai pirmas kartas, kai vėmiau vyrui matant.

– Buvo dėl ko apsivemti.

Kai Melina pažvelgė į jį, Vadas jos akyse išvydo ašaras. Jose žybčiojo pravažiuojančių automobilių žibintai.

– Džiliana buvo tokia susijaudinusi, taip vylėsi, kad pavyko, – pasakė ji. – Ji norėjo kūdikio. Argi tai blogai? Ar ją už ką nors nubaudė?

– Melina. – Vadas apkabino ją ir priglaudė. – Juk žinot, kad viskas ne taip.

– Kaip galima tokį gražų ir tyrą aktą paversti tokia šlykštyne?

– Jūs negalit būti tikra, kad Džiliana...

– Ne, negaliu būti tikra. – Ji krūptelėjo. – Negaliu nė pagalvoti, kad Gordonas panaudojo savo spermą. Ši mintis man vėl kelia šleikštulį.

Vadas laikė ją apkabinęs, glostė plaukus ir galiausiai padėjo įsėsti į automobilį.

– Kur dabar važiuosim? – paklausė jis, įsiliedamas į automobilių srautą.

– Namo! – Jis nustebęs pažvelgė į ją ir ji ironiškai nusišypsojo. – Ten aš norėčiau važiuoti. Į savo vonią, savo lovą, ant savo pagalvės.

– Bet jūs bijote.

– Gaila, kad neįspėjau Lindos Kroft, jog reikia bijoti. Gal ji būtų pasisaugojusi.

Jis vairavo negalvodamas, kur važiuoja.

– Esu tikras, kad Tobijas ir Losonas jus apsaugos.

– Tai ne išeitis, – nedvejodama atsakė ji. – Jei jie mane užrakins, negalėsiu judėti. Jie sakys tik tai, ką manys esant būtina man žinoti. Būsiu bejėgė. Negalėsiu smogti pirma...

Kai ji staiga nutilo, jis paklausė:

– Smogti kam?

– Niekam.

– Tam, kas įsakė nužudyti Džilianą?

Kai ji pažvelgė į jį, žodžių nereikėjo, atsakymas švietė akyse.

– Jūs neturite būti su manimi, Vade, – ramiai pasakė ji. – Aš nepaminėjau Tobijui jūsų vardo. Jis tik spėja, kad jūs su manimi, bet aš to nepatvirtinau.

– Ačiū.

– Jūs su tuo nesusijęs.

– Apie ką jūs kalbate? – pyktelėjo jis. – Aš įklimpęs iki ausų. Ir pats neprieštaraučiau, jei galėčiau pirmas kirsti kaltininkui.

– Jis gali trinktelėti mums atgal.

– Norėčiau pasinaudoti šia proga.

– Tai gali tapti didžiausia žinių sensacija, kuri sugriautų jūsų ateitį ir paverstų niekais karjerą NASA.

– Advokatas man sakė tą patį. Vis dėlto neatkalbėjo. Jums taip pat nepasiseks. Jei tai sukels rūpesčių, turėsiu su tuo susitaikyti.

– Susitaikyti, – sumurmėjo ji. – Džemis man vakar sakė: Melina, Džiliana mirusi. Mes turim su tuo susitaikyti.

– Žinot, kuo daugiau išgirstu apie tą šunsnukį, tuo labiau jo nekenčiu.

Ji išsitraukė iš piniginės popieriaus lapelį ir pasiėmė mobilųjį telefoną.

– Pažiūrėkim, kam Džemis nuolat skambina.

– Kol tą darysit, aš nupirksiu ko nors užkąsti.

Jis privažiavo prie „Burger King“ ir atsistojo į automobilių eilę prie langelio.

– Man tik kokakolos.

– Su cukrumi ir kofeinu?

– Žinoma.

Jis užsakė sumuštinį su sūriu, keptų bulvyčių ir dvi dideles stiklines kolos. Kai pasiėmė maistą nuo langelio, Melina jau buvo paskambinusi dviem numeriais iš Heningso automatinio rinkiklio. Įsijungė jo biuro ir namų balso pašto žinutės. Surinkusi trečią numerį, ji tučtuojau išjungė ir prispaudė telefoną prie krūtinės.

Vadas atsikando sumuštinio.

– Kas?

– Džilianos numeris. Išgirdau įrašytą jos balsą.

Jam kilo pagunda paprašyti Melinos dar kartą paskambinti, kad ir jis išgirstų jos balsą, bet apsigalvojo. Tai jį būtų sutrikdę kaip ir ją. Ji ilgai spoksojo į priekį tuščiu žvilgsniu, paskui kruopščiai surinko dar vieną numerį iš sąrašo. Laukdama, kol atsilieps, gurkštelėjo šaltos kokakolos.

Kai atsiliepė, Vadas pastebėjo, kad ji sunkiai nurijo gėrimą.

– Atsiprašau! – pasakė ji, ištiesė ranką per sėdynę ir prispaudė telefoną prie Vado ausies, kad jis išgirstų moters balsą:

– Jūs paskambinote į šventyklą. Taika ir meilė.

Melina ryžtingai paspaudė išjungimo mygtuką.

– Tai to pamokslininko... – tarė Vadas.

– Brolio Gabrieliaus.

– Būstinė Naujojoje Meksikoje.

– Numeris įtrauktas i Džemio automatinį rinkiklį. Jis dažnai ten skambina.

Vadas pasuko užvedimo raktelį, automobilis atgijo. Jis staigiai apsisuko ir automobilis šoko iš aikštelės. Padangos sucypė ir parūko, kai jis stabtelėjo prie šiukšlių dėžės tik tam, kad išmestų nesuvalgytą maistą, vėl paspaudė akceleratorių ir įsiliejo į greitai judantį transporto srautą.

– Ar Heningsas religingas? – paklausė jis, važiuodamas prie mokamo kelio kasos langelio.

– Ne. Jis netgi nusistebėjo, kad Džilianos gedulingos pamaldos buvo tokios dvasingos.

– Gal čia tik sutapimas, kad ir jis, ir Deilas Gordonas domėjosi brolio Gabrieliaus skelbiamomis tiesomis.

– Aš tuo netikiu. Jei tai būtų sutapimas, Džemis būtų pasisakęs.

– Ir aš netikiu, tik garsiai mąstau.

– Jei numeris užprogramuotas greitojo rinkimo režimu, susidomėjimas buvo ne trumpalaikis, greičiausiai tikra aistra.

– Ką jūs žinote apie Heningsą? – paklausė Vadas. – Jo šeimą?

– Tėvai mirę, brolių ir seserų neturi. Tolimi giminaičiai gyvena Londone.

– Tai gali būti ir melas, jei žmogus nori paslėpti pėdsakus. Iš kur jis kilęs?

– Sakė, kad iš Oregono.

– Tikite tuo?

– Aš niekuo netikiu. Baisu, ar ne? Kad esi taip arti žmogaus ir nieko apie jį nežinai.

– Jis galėjo būti jūsų svainis.

– Niekada! Anksčiau ar vėliau Džiliana būtų atsipeikėjusi.

Jie privažiavo kasos langelį ir sulėtino greitį, kad sumokėtų. Išvados piršosi pačios: Džemis kažkaip su viskuo susijęs – su nužudymu, Deilu Gordonu, pasikėsinimu į Vadą, su įsibrovėliais į Melinos namus, Linda Kroft.

– Jis ne paprastas antrojo plano veikėjas, – išsprūdo pro kietai suspaustas Vado lūpas. – Manau, tas kalės vaikas – vienas pagrindinių žaidėjų.

– Kokiame žaidime? Kaip viską sudėlioti į bendrą vaizdą? – susirūpinusi svarstė Melina. – Džemis sterilizavosi.

– Arba tik taip sakė.

– Koks vyras kalbėtų apie save tokius dalykus, jei tai būtų netiesa? Ir kaip tai susiję su broliu Gabrieliumi?

Jie turėjo daugiau klausimų negu atsakymų, kuriuos vylėsi išgauti iš Džemio.

– Melina, jūs labai įsitempusi keleivė, – pasakė Vadas, kai jie sustojo prie šviesoforo.

– O jūs – maniakas prie vairo.

– Prašėte paskubėti, aš ir skubu. Tik norėčiau sėdėti savo automobilyje.

– Dieve sergėk. Dabar aš džiaugiuosi dėl šio kledaro.

Iš tiesų jai patiko, kad vairuoja Vadas. Ji buvo patyrusi vairuotoja, neturėdavo kantrybės, kai kiti delsdavo, bet niekada nebūtų taip rizikavusi kaip jis. Vadas vairavo puikiai, bet per greitai ir taip beprotiškai drąsiai, kad jos širdis nuolat šokčiojo iš baimės. Vis dėlto, jei toks vairavimas bent keliomis minutėmis sutrumpins kelionę, ji pakentės. Jai reikia kuo greičiau susitikti su Džemiu.

– Jie pakeliui pas mane, – su palengvėjimu Džemis pranešė Henkokui. Dvi ankstesnės žinutės nebuvo tokios optimistiškos.

– Esate tikras?

– Jie važiuoja tiesiausiu keliu iš šiaurinio Dalaso. Žinoma, gal jie vyksta ir kur nors kitur, bet atrodo, kad nori susitikti su manimi.

Jis tyčia nepaminėjo, kad Melina ir Hartas apsilankė pas Andersonus. Kai Jozuė ir jo draugas pasiekė jų namą priemiestyje, Andersonai buvo pasprukę, o prie namų stovėjo

policijos automobilis. Nelabai malonu, bet ir ne siaubinga. Andersonai anksčiau ar vėliau atsiras.

Koks tikslas dabar blaškyti brolio Gabrieliaus dėmesį? Tik suteiktų jam dar daugiau rūpesčių. Jis nutylėjo ir apie Lindą Kroft. Pats davė įsakymą. Vos tik Jozuė pranešė, ką veikia Melina po įsilaužimo į jo butą, jis įsakė Jozuei visiems laikams nutildyti slaugę. Nors ir abejojo, kad ji galėtų ką nors tokio žinoti, jam patiko pašalinti netgi galimybę.

Ši diena buvo įtempta ir kupina įvykių. Dėl Melinos ir jos draugo indėno brolį Gabrielių užgriuvo visokiausi nemalonumai. Kam dar gadinti nuotaiką pasakojant apie Lindą Kroft ir Andersonus? Jis daro paslaugą broliui Gabrieliui, saugodamas jį nuo nemalonumų.

– Jie pasirodys po kelių minučių, – pasakė jis Henkokui. – Pasak paskutiniojo pranešimo, jau prie sankryžos. Jie bus čia... O, girdžiu skambinant. Luktelkit, pone Henkokai.

Jis priėjo prie durų ir pakėlė ragelį.

– Klausau.

– Turite svečių, pone Heningsai.

– Kokių?

– Jauną moterį, kuri šiandieną prisistatė jūsų *sužadėtine*.

Džemis šiandien naujajam durininkui išrėžė piktą moralą, kad įleido į butą jo *sužadėtinę*, kuri, pasirodo, mirė prieš keturias dienas. Dabar vyro tonas buvo labai pagarbus.

– Su ja vyriškis.

– Siųskite juos į viršų.

– Taip, pone Heningsai.

– Ir dar, Hari, netrukus atvyks du ponai. Juos taip pat atsiųskite į viršų. Nereikia man skambinti.

– Žinoma, pone.

– Neužsiminkite apie jų atvykimą poniai Loid.

– Supratau, pone.

Džemis grįžo ir tęsė pokalbį su Henkoku.

– Jie jau keliasi į viršų. Jozuės nereikės ilgai laukti.

– Moteris neturi nukentėti, pone Heningsai.

– Jūs man jau sakėt.

– Brolis Gabrielius tai ypač pabrėžė. Jis labai nenori, kad ji nukentėtų. Jokiu būdu.

– Supratau, – atsakė jis, nors nieko nesuprato. Brolis Gabrielius nebesilaiko savo principų? Kam saugoti Meliną? Programai jos nebereikia. Pasaulyje yra tūkstančiai moterų, kurios tiks kaip ir ji, o su jomis bus daug mažiau vargo.

Jis manė, kad brolis Gabrielius negalėjo į ją žiūrėti kaip į tą, „kuri jį paliko" kaip paprastą vyrą. Jis nebuvo paprastas vyras. Broliui Gabrieliui Melina – iššūkis jo Dievo įkvėptoje misijoje. Todėl jai reikia dvasinio vadovo, mokymo ir drausmės. Galima tik žavėtis, kad brolis Gabrielius nori atpirkti ją, o ne asmeniškai priimti iššūkį.

Džemis nebuvo pasiekęs tokio aukšto dvasinio lygio. Jam buvo be galo sunku atleisti. Jis negali jos nuolatinių įžeidinėjimų laikyti dvasiniais trūkumais. Tai baisūs asmeniniai užgauliojimai, į kuriuos jis negali nekreipti dėmesio, juo labiau atleisti.

– Nesirūpinkite, pone Henkokai, – saldžiu balsu tarė jis. – Šie vyrai profesionalai. Jozuė supranta, kokia kebli ši padėtis. Jis žino, ką daryti.

– Taip, ir aš manau, kad žino.

Henkokas pirmas padėjo ragelį ir Džemis nusprendė, kad kitą kartą paskambinęs jis pareikalaus – ne paprašys – pasikalbėti asmeniškai su broliu Gabrieliumi. Jam nepatinka, kad pokalbius filtruoja Henkokas, kuris, Džemio nuomone, tėra išliaupsintas sekretorius.

Tačiau kai Melina ir Hartas pakeliui į viršų, ne laikas galvoti apie pasipūtusį poną Henkoką, yra ir svarbesnių dalykų.

27 skyrius

Kai jie pasirodė, durininkas juos sutiko rūgščia mina. Pasikalbėjęs su Džemiu, jis netapo draugiškesnis.

– Sako, galite užeiti, ponia Loid.

– Ačiū.

– Dėl jūsų aš turėjau nemalonumų su ponu Heningsu. Kodėl melavote, kad esate jo sužadėtinė?

– Taigi... Ponas Heningsas žino, kad apsilankiau jo bute?

– Taip, ponia.

– Šaunu, – sumurmėjo Vadas.

Jie ėjo į liftą, jis nervingai pažvelgė per petį. Melina padarė tą patį ir pamatė, kad patarnautojas varo jų automobilį į požeminį garažą. Verčiau būtų palikę mašiną šalia pastato, pamanė ji ir pasigailėjo, kad nepagalvojo to paprašyti. Ji bijojo taip pat paranojiškai kaip ir Vadas. Įžengęs į liftą, jis nuspaudė visų aukštų mygtukus. Ji klausiamai pažvelgė į jį.

– Tokie mano juokai.

– Ar manote, kad mus seka?

– Nežinau. Nepastebėjau, kad sektų, bet... – Patylėjęs jis pridūrė: – Negaliu paaiškinti, bet man atrodo, kad mes niekada nesame visai vieni.

– Ir man taip pat.

– Jei kas nors mus seka, tegu jiems būna kuo sunkiau, – tarė jis rodydamas į šviečiančius mygtukus.

– Dabar imkitės bet kokių atsargumo priemonių. Manau, Džemis turėtų būti baisiai įtūžęs, kad šniukštinėjau jo bute, o jis netgi nepaskambino ir nepaklausė, kodėl taip pasielgiau.

– Negerai, – sumurmėjo Vadas, kai liftas ėmė kilti.

Jis stojo kiekviename aukšte, ir kaskart, kai durys atsiverdavo, juos apimdavo nerimas, tarsi jie būtų išstatyti pavojingai apžiūrai. Čia buvo dar du liftai, todėl nereikėjo nerimauti, kad sukels nepatogumų kitiems prabangaus namo gyventojams. Bent jau niekas nelaukė lifto nė viename aukšte.

Kai jie sustojo penkioliktajame, Vadas stumtelėjo Meliną lauk.

– Džemio butas septynioliktame.

– Žinau.

Ji nesiginčydama pirma išėjo iš lifto. Jis mostelėjo jai į blausiai spingsintį ženklą „Išėjimas“ koridoriaus gale. Kai jie pasiekė jį, Vadas atidarė duris, vedančias link laiptų. Prieš durims užsiveriant, jis žvilgtelėjo per petį. Už jų nieko nebuvo.

Koridoriaus apšvietimas buvo įmantrus ir netiesioginis. Be pagrindinės – apšviesti patalpą, šviestuvai atliko ir estetinę funkciją. Laiptinėje šviesa buvo visai kitokia. Tvieskiant melsvai baltoms fluorescencinėms lempoms Vadas ir ji pasijuto lyg ryškioje prožektorių šviesoje. Maskuojančioje prieblandoje jie būtų jautęsi geriau.

Vadas ištiesė ranką, sulaikydamas Meliną. Ji girdėjo tik jų alsavimą. Po mažiausiai šešiasdešimties sekundžių Melina klausiamai pažvelgė į Vadą. Jis papurtė galvą ir parodė jai nejudėti. Ji trumpino laiką, žvelgdama į jo atvirą marškinių apykaklę ir stebėdama gerklėje tvinkčiojančią gyslutę.

Galiausiai jis kryptelėjo smakrą į priekį. Jie atsargiai įveikė dvi laiptų aikšteles iki septyniolikto aukšto. Prie durų Vadas sustojo ir pažvelgė į ją. „Viskas gerai?“ – lūpomis paklausė jis. Ji neryžtingai gūžtelėjo pečiais, bet tuoj apsigalvojo ir linktelėjo.

Vadas atidarė duris. Koridorius buvo tuščias, tyla, tik iš vieno buto sklido prislopintas televizoriaus garsas. Kol jie delsė, koridoriaus gale atsivėrė durys ir pasirodė Džemis Heningsas. Jo veide atsispindėjo ir laukimas, ir susierzinimas. Jis pažvelgė į liftus, paskui – į savo laikrodį.

Jau ketino grįžti į butą, bet atsigręžė į koridorių ir apstulbo pamatęs juos.

– Ką jūs darote ant laiptų?

– Mankštinamės.

Vadas ir Melina šalia vienas kito atsargiai ėjo koridoriumi Džemio link.

– Įdomu, kur taip užtrukote? Durininkas skambino prieš penkias minutes. Liftas taip ilgai nevažiuoja. – Jo žvilgsnis nuslydo į Vadą. – O, kaip sakoma, ir nelauktas visada pasirodo.

– Ir man malonu tave matyti, Heningsai. Ar pakviesi mus į vidų, o gal čia, koridoriuje, aptarinėsime, kad visi kaimynai girdėtų, kaip šįryt užsakei Melinos žmogžudystę?

– Žmogžudystę? – nusijuokė jis. – Matyt, tiek jūs ir težinote? – Jis plačiu mostu pakvietė į butą.

Melinai žengiant į priekį, Vadas įspėjamai sugriebė ją už rankos.

– Po tavęs, Heningsai.

Džemis vėl prunkštelėjo, lyg Vadas būtų pajuokavęs, ir pirmas įėjo į butą. Vadas pastūmė duris, bet Melina pastebėjo, kad jis neleido joms užsitrenkti. Ji suprato, kad jis nori pasilikti kelią pabėgti, nors susirėmęs su Vadu Džemis, be abejonės, pralaimėtų.

– Ar galiu jums pasiūlyti ko nors išgerti? – širdingai paklausė Džemis.

– Atėjome ne į svečius.

– Ne, ištikimasis drauge, – tarė jis vėl linksmai šyptelėdamas Vadui. – Aš ir nemaniau. Judu visą dieną praleidote žais-

dami seklius, ar ne? – Džemis atsigręžė į Meliną ir jo šypsena dingo kartu su apsimestiniu nuoširdumu. – Tu nelabai gerai paslėpei pėdsakus, įsilaužusi į mano butą, Melina.

– Man nerūpi, kaip paslėpiau pėdsakus. Svarbiausia, kad radau, ko ieškojau.

– Ir ką radai?

– Mįslės raktą. Aš tik nežinau, kaip jį paaiškinti.

Džemis atsirėmė į sofos atkaltę ir išskėtė rankas, rodydamas, kad jis pasiruošęs jai tarnauti.

– Deilas Gordonas, Džemi, – be įžangos tarė ji.

– Ir kas iš to?

– Tu jį pažinojai.

– Taip.

Ji matė, kad Vadą kaip ir ją pribloškė Džemio atvirumas. Vadas nesitikėjo, kad jis eis taip toli. Jis ketino išmušti tiesą iš Džemio Heningso, jei šis imtų išsisukinėti.

Džemio atvirumas vertė būti vis atsargesnei. Jis niekada neprisipažintų pažinojęs sužadėtinės žudiką, jei jo kas nors nesaugotų ir jis nebūtų tikras, kad tos tiesos pareigūnai nesužinos.

– Iš kur tu jį pažinojai, Džemi? Juk jūs nebuvote draugai.

– O, atmesk šią mintį. – Jis sudrebėjo. – Tiesą sakant, man nuo jo oda eidavo pagaugais. Mūsų pažintis buvo grynai profesinė. Mes su Gordonu dirbome tai pačiai organizacijai.

– Voterso klinikai? – paklausė Vadas.

– Ne, Vade. – Ji aplenkė jį vienu žingsniu. – Jie dirbo broliui Gabrieliui.

– Žinai, Melina, – pasakė Džemis, nerūpestingai sukryžiuodamas kojas ir rankas, – aš visada maniau, kad tu daug guvesnė už Džilianą. Labiau pasipūtusi, mažiau sukalbama, ne tokia patikli, tačiau daug protingesnė.

Ji nesileido, kad jis atitrauktų jos dėmesį tokiomis nemaloniomis kalbomis.

– Ką tu dirbi broliui Gabrieliui?

– Tu dar nesupratai? – paklausė jis. – Pastaruoju metu tu tapai tikra Nensė Dru*. Maniau, jau būsi įminusi mįslę. Ypač kai pasikalbėjai su ta Kroft ir Andersonais. Tu turi dėlionės dalis, bet nesugebi sudėlioti paveikslo.

Ji buvo tikra, kad ir Vadą nustebino, iš kur jis žino apie susitikimus su Linda Kroft ir Andersonais, bet ir vėl nesileido išmušama.

– Ar Gordonas pakeisdavo spermą savąja...

– *Savąja* sperma? O Dieve, ne! Kokia šventvagiška mintis.

– Tada tavo?

Jis nusikvatojo.

– Aš sterilizavausi. Prisimeni?

– Vadinasi, bent tai tiesa.

– Taip, Melina, tai tiesa. Man prieš kelerius metus atliko vazektomiją. Tai privaloma sąlyga, – dalykiškai paaiškino jis. – Mane sterilizavo, kad galėčiau eiti šias pareigas.

Vadas nesusivaldęs sugriebė Džemį už marškinių atlapų ir grubiai pakratė.

– Gana išsidirbinėti! Koks tas tavo darbas, Heningsai?

– Aš esu prižiūrėtojas. Rūpinuosi išrinktosiomis.

– Išrinktosiomis?

– Tokiomis kaip Džiliana, kokia netrukus taps Melina. – Jis pasuko galvą ir nusišypsojo taip, kad jai pašiurpo rankų oda. – Aš nekalbėsiu, kol šitas laukinis manęs nepaleis.

Ji skubiai linktelėjo Vadui. Šis paleido Džemį, bet vos valdėsi.

Džemis liko ramus, siutinamai lėtai susitvarkė marškinius, ištiesino apykaklę, timptelėjo rankogalius ir tik tada ėmė kalbėti toliau.

– Jei moteris ištekėjusi arba turi partnerį, jos prižiūrėtoja paprastai tampa kaimynė ar bendradarbė. Būtina, kad kas

---

* Nensė Dru – Adamso Stratemeyerio detektyvų herojė *(vert. past.)*.

nors būtų netoliese ir ją stebėtų. Pavyzdžiui, Kendisę Anderson prižiūrėjo moteris, tris kartus per savaitę tvarkiusi jos namus. Bet jei moteris vieniša, kaip Džiliana, jos partneriu tampa toks vyras kaip aš.

– Tu jai buvai priskirtas?

– Nuo pat pirmų dienų, kai kreipėsi į kliniką.

– Taigi jūsų susitikimas buvo suplanuotas?

– Taip, Melina, – atsakė jis kantriu, globėjišku tonu, – mane pas ją atsiuntė. Kaip angelą sargą. Ji dvejojo, ar verta ryžtis dirbtiniam apvaisinimui, taigi aš ją skatinau. Tikinau, kad tai protinga mintis, ir aš kaip jos partneris visiškai pritariu, jog ji turėtų vaiką.

– Kodėl Džilianą nužudė, Džemi?

Jis neatsakė ir kalbėjo toliau:

– Jei Džiliana nebūtų pastojusi iš karto, aš būčiau skatinęs ją bandyti vėl. Jei būtų pavykę, būčiau ją globojęs per visą nėštumą, elgęsis su ja kaip su princese, nes ji buvo išrinkta tapti karališkos šeimos nare. Užtikrinu, Džiliana būtų buvusi išaukštinta. Aš būčiau rūpinęsis, kad ji gautų viską, ko trokšta ir ko jai reikia. Būčiau prižiūrėjęs, kad ji nesielgtų netinkamai, kad nepakenktų vaikeliui, kurį nešioja, ir nenukryptų nuo tiesos tako, – Tuo metu jis pažvelgė į Vadą. – Bet ji nukrypo. Su tavim. Tu ją suteršei. Tu ją padarei netinkamą programai.

– Vadinasi, tai tiesa. Jūs nužudėt Džilianą todėl, kad ji su manim praleido naktį?

Jis grėsmingai žengė prie Džemio, bet Melina ištiesė ranką, užstodama kelią.

– Ne, Vade, aš noriu viską išgirsti. Kad ir kaip sunku būtų, aš išklausysiu.

– Ačiū, Melina, – Džemis su panieka pažvelgė į Vadą ir vėl kreipėsi į ją. – Išrinktosioms neleidžiama turėti intymių santykių su niekuo, išskyrus partnerius ar prižiūrėtojus.

– Nes šie nevaisingi, – atšovė ji.

– Aha! – šūktelėjo jis. – Manau, tu prasiveržei į priekį.

Kai mintyse ėmė formuotis vaizdas, ji linktelėjo.

– Išrenkamos moterys. Džiliana, Kendisė Anderson. Sveikos jaunos moterys.

– Visapusiškai tobulos, – nusišypsojo Džemis.

Dabar ir Vadui atsivėrė akys.

– Jūs genetiškai projektuojate kūdikius!

– Kendisė Anderson graži moteris, ar ne? – retoriškai paklausė Džemis. – Puikūs fiziniai duomenys. Ir labai protinga. Apdovanota muzikiniu talentu. Tikimės panaudoti ją dar kartą. Kaip panaudosime ir tave, Melina. Dabar. Kadangi mes netekome Džilianos. Ji pasmerkė save, pasidavusi geiduliams, todėl tu išrinkta ją pakeisti.

Jo balsas įgijo keistą dainuojančią intonaciją.

– Džiliana būtų buvusi ideali. Deilas Gordonas iš karto suprato. Matai, jo darbas buvo atrinkti tinkamas kandidates, paskui jas apvaisinti. Džiliana atrodė visiškai ideali. Protinga, neįsipainiojusi į santykius su vyru, kas galėtų trukdyti. Taigi ji buvo labai trokštama kandidatė programai. Labai reikalinga. O dabar programai reikia tavęs, Melina.

Jis suspaudė jos rankas savo karštais, drėgnais delnais, susižavėjęs nusišypsojo ir pareiškė:

– Aš laimingas dėl tavęs.

Ir staiga jo galva ištiško į gabalus.

28 skyrius

Vadas šoko ant Melinos ir parbloškė ją ant grindų, uždengdamas savo kūnu. Džemis Heningsas gulėjo vos už kelių colių. Virš pečių iš jo mažai liko. Didelis langas, išeinantis į Dalaso dangoraižius, buvo suskilęs. Visa tai Vadas įsidėmėjo per sekundės dalį.

Jis nusirito nuo Melinos, patraukė už stalinės lempos laido ir išlupo kištuką iš lizdo. Kambarys aptemo.

– Kas... Iš kur?

– Manau, nuo namo stogo kitoje gatvės pusėje, – atsakė jis į Melinos mikčiojimą. Jis nesiliovė ja stebėtis. Bet ką, aptaškytą krauju ir smegenimis, galėjo ištikti isterijos priepuolis.

Ji arba labai drąsi moteris, arba paveikta šoko. Vadinasi, bet kurią akimirką gali palūžti.

– Ar jums viskas gerai?

Ji be žodžių žvelgė į jį, tada jis pakartojo klausimą ir griežtai ištarė jos vardą.

– Taip, taip.

– Nejudėkit.

– Vade...

– Palaukit.

Jis nušliaužė į virtuvę ir grįžo su popierinių rankšluosčių ritiniu.

– Nusišluostykite veidą. Greičiau.

Ji skubiais judesiais nusivalė veidą. Jis pavilgė seilėmis kamputį ir nubraukė likusias dėmes.

– Nusivilkit švarkelį.

Ji nesiginčydama pakluso.

Jis apsidžiaugė, kad megztinis po švarku liko nesuteptas.

– Ar aš nekruvinas?

Ji atidžiai pažvelgė į jį.

– Aš ne... aš ne... Ne, nemanau.

Kiek laiko praėjo? Dvidešimt sekundžių? Trisdešimt? Keturiasdešimt?

– Turim nešdintis iš čia.

– Ar kitas taikinys – mes?

– Jūs ne, – sarkastiškai pasakė jis. – Jūsų reikia programai.

– Verčiau numirsiu.

– O aš verčiau gyvensiu. Eime.

Jis padėjo jai atsistoti. Jie susilenkę nubėgo prie durų. Kai pasiekė jas, Vadas griebė telefono ragelį.

– Koks durininko vardas?

– Henris? Ne, Haris, – pasitaisė ji, kai vyras atsiliepė.

– Padėkit! Jie bepročiai! Jie padegė butą. Hari! Ar girdi! Gelbėkit! Gaisras! Gaisras!

Paskui jis metė ragelį, kuris atsitrenkė į sieną. Sugriebęs Melinos ranką Vadas išbėgo į koridorių. Jiems dar nepasiekus koridoriaus galo šaižiai sukaukė priešgaisrinė signalizacija, pradėjo atsidarinėti durys.

Vadas žinojo, kad žmonės tikrai nepaliks patogių savo butų, nenorės nutraukti ramaus vakaro, jei kas nors nepatvirtins, kad pavojus tikras. Jis taip pat puikiai nutuokė, kad šiuolaikinėje visuomenėje nebendraujama su kaimynais. Ir beveik neabejojo, kad niekas neįtars, jog jis čia negyvena.

Pašėlusiai modamas rankomis, jis ėmė rėkti:

– Greičiau, greičiau! Bėkit žemyn! D bute gaisras! Jis žaibiškai plinta!

Gyventojas iš apatinio buto, išgirdęs signalą, išbėgo į laiptinę ir suriko:

– Ar tikrai gaisras?

– Septynioliktame D bute! Pasakykite kitiems iš jūsų aukšto, kad gelbėtųsi.

Nušuoliavę žemyn kelis aukštus, jie įsiliejo į bėgančiųjų minią. To Vadas ir siekė, paskelbdamas pavojų.

– Ką darysim, kai atsidursim apačioje? – dusdama paklausė Melina.

– Nežinau. Tikiuosi, bus toks sąmyšis, kad įstengsim paspruktі. Tik nepaleiskit mano rankos.

Ji pritariamai spustelėjo jo plaštaką ir padėjo sarį dėvinčiai moteriai nešti du miegančius vaikus. Dar nepasiekęs fojė, Vadas išgirdo kaukiančias sirenas. Kai jie pribėgo vestibiulio duris, namą saugoję policininkai vedė žmones per avarinį šoninį išėjimą. Dvi gaisrinės jau buvo atvažiavusios. Ugniagesiai su visa įranga šoko iš automobilių ir bėgo link įėjimo, kur Haris kažką pašėlusiai aiškino. Vadas nudžiugo, kad durininkas užsiėmęs ir nepastebi jo ir Melinos minioje, plūstančioje avarinio išėjimo link.

– Nekelkit galvos, – paliepė jis, kai jie brovėsi pro duris. Jie ėjo nuleidę akis.

Išėjus jis ėmė stumti ją į minios pakraštį, bet laikė šešėlyje, kai saugos darbuotojai lydėjo juos į pastato, iš kurio, jo spėjimu, buvo paleisti šūviai, automobilių aikštelę.

Vadas stabtelėjo, gyventojų minioje išvydęs du pažįstamus veidus. Vyrai įnirtingai žvalgėsi aplink, bet ne todėl, kad bijotų gaisro. Jie nužiūrinėjo visų išeinančiųjų veidus. Vadas apgręžė Meliną ir pakeitė kryptį.

– Neatsigręžkit. Pavojus. Mūsų apsimetėliai FTB agentai. Lažinčiaus iš didelės sumos, kad šovė jie.

– Kodėl jie nužudė Džemį? Juk jie vykdė jo įsakymus?

– Tai jis taip manė.

Ji susirūpinusi prikando apatinę lūpą.

– Ką mes dabar darysim?

– Galim pamėginti susitarti su tais vyrukais.

– Aha! – sarkastiškai metė ji.

– Galim paskambinti Tobijui. Ar Losonui. Bet kuris mums padės.

– Jie mus sulaikys.

Vadas pats sau manė, kad jie su Melina kvailiai, nepasinaudoję FTB ir Policijos departamento apsauga. Jų gyvybėms gresia pavojus. Bent jau jo. Dabar, kai nusikratyta Heningsu, kita kulka tikriausiai skirta jam. Jie jau du kartus nesėkmingai mėgino jį nubausti, kad „suteršė“ Džilianą ir padarė netinkamą programai. Ir jam labai nepatiko, kad jie ketina ją pakeisti Melina.

Žinoma, viskas, ką Heningsas sakė, galėjo būti tik pamišėlio kliedesiai. Jis su draugeliu, seksualiniu iškrypėliu Gordonu, galėjo būti fanatikai, pasinaudoję gerąja brolio Gabrieliaus žinia, kad pateisintų savo iškrypėliškus veiksmus.

O gal ir ne. Tada perspektyvos bauginančios. Jei brolis Gabrielius sukūrė kažkokią genetinio projektavimo programą, padariniai gali būti siaubingi, netgi sukelti globalinę katastrofą. Vadas suvokė, kad būtų beprotis, jei nemėgintų užkirsti tam kelio.

Kita vertus, jis dar neturi pakankamai faktų. Kol kas tai tik asmeninė kova, o jis nenori, kad kiti už jį kautųsi. Galbūt tas iš protėvių paveldėtas nereikalingas užsispyrimas ar tiesmukas išdidumas ėmė reikštis kaip tik dabar? Gal jis turi daugiau indėno bruožų, negu norėjo pripažinti? Kaip ten buvę, dabar nėra ko pasikliauti savo instinktais.

– Manau, mes viską statom ant kortos, Melina, bet renkatės jūs. – Per triukšmą ji vos girdėjo jo žodžius. – Džiliana buvo jūsų sesuo.

– Dvynė. Tai labai asmeniška.

– Man – taip pat.

– Tada atsakymas aiškus.

– Gerai.

Dabar, priėmus sprendimą, jiems vėl iškilo dilema, ir tai darėsi pavojinga. Jis sukėlė sąmyšį tikėdamasis, kad jie nepastebėti paspruks iš pastato. Bet ši strategija turėjo trūkumų. Vienas iš jų – jie be automobilio. Nėra vilčių jį pasiimti iš aikštelės, nes ją užstatė avarinių tarnybų automobiliai. Be to, tuoj bus nustatyta, kad gaisro pavojus – tik maskuotė, slepianti Džemio Heningso nužudymą.

Sekdama jo minčių tėkmę, Melina tarė:

– Turim bėgti.

– Labai greit. Kai tik bus aptiktas Heningso kūnas, visi policininkai norės mus apklausti. Durininkas Haris mūsų neužmirš. Ypač jūsų, – Vadas pažvelgė į jos plokščiapadžius batus. – Ar pajėgsit bėgti, jei reikės?

– Aš bėgioju. Tris kartus per savaitę.

– Kur artimiausias prekybos rajonas? Intensyvus eismas? Daug žmonių?

– Ouklono gatvė. Ten, – ji mostelėjo ranka.

– Aš už jūsų. Eikit lėtai. Pasistenkit neatkreipti dėmesio.

Jis uždėjo rankas jai ant liemens.

Jie brovėsi per žmonių minią. Kai kurie jau abejojo gaisru ir keikė nepatikimą techniką, keliančią netikrą aliarmą.

Jau beveik buvo pasiekę minios pakraštį, kai Vadas pasuko galvą pasižiūrėti, ar niekas jų neseka, ir pastebėjo apsimetėlį Tobiją, stovintį vos už dvidešimties metrų. Ištiesęs kaklą, jis lankstė galvą pirmyn atgal, akimis varstydamas pastatą palikusį vyrų, moterų ir vaikų būrį.

Staiga jis atsigręžė. Vadas nespėjo nuleisti galvos ir jų akys susidūrė.

– Bėkit! – įsakė jis Melinai ir stumtelėjo ją. Tuo metu užpakalyje pasigirdo šūksnis.

Ji nedvejodama ir nieko neklausinėdama nurūko per automobilių aikštelę, nesutriko, kai jie pasiekė neaukštų krūmų gyvatvorę, peršoko ją kaip olimpietė ir visu greičiu nudūmė

toliau. Gatvė buvo tuščia. Jie perbėgo ją, staiga Vadas išgirdo cypiančias padangas ir atsisukęs pamatė, kaip mikroautobusas vos neparbloškė jų persekiotojų.

Tuo pasinaudojusi Melina nėrė per aukštą, tankią gyvatvorę, atitveriančią tuščią plotą. Dabar jų neapšvietė gatvės žibintai. Buvo tamsu, takas nelygus. Vadas vos neatsitrenkė į metalinį į žemę įkastą nekilnojamojo turto agentūros skydą ir nusibrozdino kelį.

– Čia, – riktelėjo Melina, kai jie pasiekė sklypo pakraštį. Ji rodė kelią per banko priestato įvažiavimą už tvoros, paskui į kitą tamsų sklypą, kurio centre stovėjo apleistas pastatas. Kai jie apibėgo namą, jis sugriebė jos ranką ir sustabdė. Jie prigludo prie sienos karkaso. Medis kvepėjo senove, pelėsiais ir pūvančia dvėseliena.

– Viskas gerai? – sunkiai alsuodamas sukuždėjo jis.

– Ar jie vis dar mus vejasi?

– Nenoriu rizikuoti. Ar dar toli?

– Už dviejų ar trijų kvartalų. Matot šviesas?

Virš medžių viršūnių ir namų stogų jis matė reklamų šviesas.

– Pirmyn!

Daugelis senų rajono namų buvo paversti antikvariatais, kirpyklomis, advokatų biurais, kurie šiuo metu nebedirbo. Jie laikėsi šešėlių – medžių, tvorų, krūmų.

Per petį ji paklausė:

– Kai ten atsidursim...

– Stabdykit pirmą pasitaikiusį taksi.

Nelengva rasti taksi tokiame mieste kaip Dalasas, kur automobilių skaičius beveik viršija gyventojų. Vadas manė, kad didžiausia tikimybė rasti taksi bus prie kokio restorano ar klubo, kur išgėręs žmogus verčiau renkasi taksi, negu rizikuoja gauti baudą.

Jie vinguriavo per prisigrūdusią automobilių aikštelę, aptarnaujančią kelis restoranus. Restoranų lankytojai lydėjo juos

smalsiais žvilgsniais. Vadas nesibaidė praeivių. Kaip tik džiaugėsi, kad aplinkui pilna žmonių, o gatvėje – automobilių.

– Pamėginkim įsimaišyti į minią, – tarė jis ir sugriebė Melinos ranką. Jei ne veidais žliaugiantis prakaitas, juos buvo galima palaikyti į pasimatymą atėjusia porele.

– Štai! – tarė jis, pamatęs prie restorano durų privažiuojantį taksi.

Jie nėrė tarp šliaužiančių automobilių, perbėgo gatvę ir įšoko ant užpakalinės sėdynės, aplenkę tris japonų turistus.

– Kur? – riktelėjo vairuotojas.

– Važiuokit į nacionalinį keturiasdešimt penktą greitkelį. Aš pakeliui pasakysiu, kur vykti toliau.

Vadas patraukė Meliną ant sėdynės. Jai nereikėjo sakyti, kad nuleistų galvą.

– Štai ten! – sukuždėjo ji. – Po restorano iškabos R raide.

Apsimetėlis Tobijas ir jo partneris išsiskyrė šioje jaunų pasiturinčių verslininkų minioje – prakaituoti, nuo bėgimo besikilnojančiomis krūtinėmis, nusivylusiais veidais. Vadas žvelgė į porą, kol taksi nutolo.

– Jie mūsų nepastebėjo, – pasakė jis ir išvargęs atsirėmė į sėdynės atlošą. Jis sėdėjo užsimerkęs ir tik traukė į save orą. Galiausiai paklausė: – Kaip jūs laikotės?

Ji pakėlė megztinio apačią ir įkniaubusi nuo veido šluostėsi prakaitą. Jis pastebėjo, kad jos pečiai krūpčioja.

– Melina?

Jis ištiesė ranką, apkabino jos pečius ir prisitraukė ją artyn.

– Ar mes dalyvaujame lenktynėse? – paklausė vairuotojas.

– Taip. Maratone. O dabar užsiimkite savo reikalais ir vairuokite.

– Jėzau! Tik nenukąskit man galvos.

Nekreipdamas dėmesio į smalsų vairuotoją, Vadas panėrė pirštus į šlapius nuo prakaito Melinos plaukus.

– Viskas gerai. Neverkit. Jūs saugi.

Kai ji pakėlė galvą, jis nustebęs pamatė, kad ji ne verkia, o juokiasi.

– Aš nežinau, kas man atsitiko, – sukuždėjo ji. – Aš ką tik mačiau ištaškytas žmogaus smegenis, mes pamelavome apie gaisrą, mane vijosi vyrukai, ketinantys nužudyti vieną iš mūsų, o gal ir abu. Aš bėgu nuo FTB. Ir aš juokiuosi?

Vos tik ji tai pasakė, jos veidas pasikeitė ir pasipylė ašaros.

Vadas delnu apglėbė jos pakaušį ir prispaudė prie savo krūtinės. Jis masažavo jos galvą, o ji kūkčiojo, įsikniaubusi į jo marškinius.

Jis nekentė būti šalia verkiančios moters. Ašaros rodo emocijas, kurių geriau vengti – baimę, nusivylimą, sielvartą, pyktį. Kai moteris pradeda verkti, nori būti bet kur, tik ne su ja. Ypač jei ji verkia dėl tavęs.

Bet dabar jis neprieštaravo, kad Melina verkia. Jei kas vertas ašarų, tai tik ji. Iki šiol ji rodė neįprastą drąsą. Jis bet kada priimtų ją į savo įgulą. Ji įrodė, kad ja galima pasikliauti kritinėje situacijoje.

Tačiau dabar, kai pavojus praėjo, jam atrodė, kad jai leidžiama šiek tiek palūžti kaip ir visiems žmonėms.

Jis prispaudė ją arčiau, smakru įsikniaubė į jos viršugalvį, viena ranka glostė nugarą, o kita buvo apglėbęs pakaušį. Jis leido jai verkti, kol ašaros išseko, ir nepajudėjo, kol neįsitikino, kad ji nurimo. Tada parėmė pirštu jos smakrą ir kilstelėjo veidą.

– Ar jau geriau?

– Aš vemiu ir žliumbiu. Puiki sąjungininkė, tiesa?

– Ar girdėjote, kad skųsčiausi? – nusišypsojo jis, ji taip pat atsakė šypsena.

Jos sprandas gulėjo jo alkūnės linkyje, galva pakelta ir atlošta, kaklas neuždengtas. Vadas nykščiu nubraukė ašarą nuo jos skruosto ir neatitraukė rankos. Kita ranka palietė nuogą jos kūno dalį tarp patraukto į viršų megztinio ir kelnių juosmens.

Jos lūpos prasivėrė, ji greitai įkvėpė. Jis nebūtų atitraukęs žvilgsnio nuo jos akių, net jei kas nors būtų pasakęs, kad saulė užgeso. Staiga pajuto, kad jos ranka, prieš kelias sekundes gniaužusi jo marškinius, dabar guli žemiau diržo sagties, kaitindama jį.

Jam smaugė gerklę, bet jis įstengė ištarti jos vardą:

– Melina?

– Klausykit, nepykit ant manęs, – nuo priekinės sėdynės pasigirdo vairuotojo balsas, – bet noriu žinoti, ar dar toli į pietus mes važiuosime, prieš išsukdami iš greitkelio?

Ji sujudėjo pirmoji. Apgailestaudama atsisėdo ir tarp jų atsirado tarpas. Melina patraukė žemyn megztinį, atgalia ranka nusišluostė šlapius nuo ašarų skruostus ir užkišo plaukus už ausų.

Vadas pasakė vairuotojui, kur sukti.

– Važiuokit į rytus.

Jis vis dar stebėjo Meliną, kai ji nesėkmingai mėgino apsimesti, kad tos akimirkos – jis nežinojo, kaip kitaip pavadinti, – nebuvo ir kad jei jiems nebūtų sutrukdę, jis būtų prigludęs lūpomis prie jos kaklo duobutės, kurią puošė pakabutis su rubinais.

Ji nervingai pasimuistė. Atrodė, nežino, kur nukreipti akis. Galiausiai neberadusi judesių, kuriais galėtų atitraukti dėmesį, ji pažvelgė į jį.

– Kur mes važiuojam?

– Jūs nebijote skristi?

29 skyrius

Brolis Gabrielius meldėsi.

Maldos ritualą jis atlikdavo tris kartus per dieną: prieš pusryčius, pietus ir miegą. Šį vakarą jo malda buvo ilga, kaip ir kupina įvykių dieną. Pamokslas, kurį jis šią popietę įrašė televizijai, buvo ypač įkvepiantis. Jo tema – išmėginimas. Ne tas, kurį aprašo Naujojo Testamento „Apreiškimo" knyga, bet tas, kai kasdienis gyvenimas tave išbando antraeiliais erzinančiais dalykais. Jis pasidalijo su klausytojais, kaip įveikti šiuos įkyrius, ramybės neduodančius nemalonumus.

„Atiduokite juos man! – maldavo jis savo nuoširdžiausiu balsu. – Užkraukite juos ant mano pečių."

Ir aiškino, kad savo rūpesčius perkelti nėra sunku, jei kenčiantysis visiškai pasitiki broliu Gabrieliumi ir jo sugebėjimu kitų gyvenimą padaryti geresnį.

Iš tiesų jam nebuvo sunku skelbti šią idėją, nes pats tuo tikėjo.

Jis gali palengvinti kitų gyvenimą. Jo tobulumas įkvepia jo sekėjus. Jis skleidžia meilę nemylimiesiems. Jo pažadai apie naująją pasaulio tvarką suteikia vilties ją praradusiems. Jis yra gerumo įsikūnijimas.

Gerumo įsikūnijimas. Hm. Sparnuota frazė. Reikia ją prisiminti.

Kieme po jo balkonu žaidė vaikai. Kiekvieną vakarą pusvalandį po vakarienės jie galėdavo daryti ką nori, tik nežiūrėti televizoriaus. Išskyrus jo laidas, kitos programos bendruomenėje buvo draudžiamos. Laikraščiai, knygos, radijo laidos leidžiamos tik tos, kurioms jis pritardavo. Brolis Gabrielius siekė, kad niekas neterštų protų tų, kurie stovi visa pakopa aukščiau, kuriems leista gyventi šventykloje ir dirbti tiesiogiai bendruomenei. Tokiais gražiais vakarais vaikai žaisdavo kieme ir jiems tai buvo puiki proga matyti jį besimeldžiantį. Jie niekada neturi suabejoti jo pasišventimu. Brolis Gabrielius vylėsi išauklėti vaikus taip, kad kiekvienas trokštų pasiekti tokį lygį kaip jis. Vaikus prižiūrėjo jų motinos ar įmotės, bet brolis Gabrielius reikalavo, kad kiekvienas vaikas užsiimtų tuo, kuo nori. Kaip kitaip jis sužinos, kokie jų gabumai, kas jiems geriausiai sekasi? Gal tas berniukas bus mokslininkas? Gal ana mergaitė ekstrasensė? Džoelas – puikus sportininkas, Margaretė – intelektualė, Viljamas traukia draugus kaip magnetas metalo drožles. Sara turi ne tik komikės talentą, ji tikra diplomatė ginčuose. Ar jis pastebėjo, kad Deividas turi verslininko bruožų? O Dženiferė – išskirtinių lyderės savybių? Žinoma, berniukai juo domisi labiau negu mergaitės. Mergaitės taps moterimis, o pagrindinė moters funkcija akivaizdi. Vis dėlto brolis Gabrielius – realistas. Šiandien moterys užkariauja pramonę, politiką, prekybą, įvairias sritis, ypač Šiaurės Amerikoje ir Vakarų Europoje. Kol ši tendencija išlieka, jis turi atitinkamai planuoti. Mergaitės turi būti pasiruošusios imtis tokios pat veiklos kaip ir berniukai. Tiesą sakant, kai kuriose srityse jos pasiekia daugiau už savo varžovus vyrus.

Jis mąstė apie juos visus, stebėjo elgesį, ieškojo trūkumų, kurie būtų galėję pašalinti juos iš programos. Tačiau tik keli vaikai neatitiko jo reikalavimų, ir tai rodė, kad jis pasirinko teisingą selekcijos būdą.

Klūpodamas nulenkęs galvą maldoje, jis vakarais planuodavo kiekvieno vaiko ateitį, svarstė apie visus protu neaprėpiamus pokyčius, kurie vyks, kai vaikai pagaliau išeis į pasaulį atlikti jiems skirtų užduočių. Vien pagalvojus apie tai jam svaigo galva.

– Amen.

Jis atsistojo ir pakėlė rusišką maldų pagalvėlę. Kažkas apačioje pastebėjo, kad brolis Gabrielius liovėsi meldęsis, ir šūktelėjo sveikindamasis. Jis pamojavo. Greitai visų buvusių kieme akys nukrypo į jį. Jie troško jo dėmesio.

– Žiūrėkite į mane, broli Gabrieliau.

Džoelas sviedė kamuolį, kuris pataikė į krepšį. Būsimoji NBA žvaigždė? Jei taip atsitiktų, tik pagalvok, kiek jaunuolių laikytų jį pavyzdžiu. Kiek žmonių jis atverstų į tikėjimą.

Jis pagalvojo, kad būtinai reikia surasti trenerį, kuris ugdytų šį įgimtą Džoelo talentą.

– Šaunuolis! – paplojęs šūktelėjo brolis Gabrielius.

Leslė, mergaitė iš Ajovos fermos, žiūrėjo į jį su neslepiamu susižavėjimu. Po apsilankymo pas jį jos požiūris visiškai pasikeitė. Jam pranešė, kad ji nebėra nusivylusi ir nebesiilgi namų. Ji uoliai kibo į mokslus ir puikiai atliko savo pareigas.

Jis mirktelėjo merginai ir ši nuraudo. Kaip ir turėjo. Lovoje ji buvo žemiškai jausminga, iš to galėjai spręsti, kad buvo auklėjama kaime. Ji pasirodė neįtikėtinai gera meilužė.

Marija, mergina gražiais tamsiais garbanotais plaukais, abiem rankom prilaikė didžiulį pilvą. Ji atrodė lyg prinokęs vaisius, pasirengęs nukristi. Po drabužiais atsikišę dideli lyg nykščiai speneliai buvo pasiruošę žindyti kūdikį. Staiga brolį Gabrielių apėmė geismas. Jos nėštumas per didelis santykiauti, bet yra ir kitų būdų malonumui patirti. Jis nusprendė ją pasikviesti vėliau.

Pamojęs paskutinį kartą, jis apsigręžė ir įėjo į vidų.

Gerumo įsikūnijimas. Galvoje vėl suskambo žodžiai. Šis šūkis puikiai atrodys, išrašytas aukso raidėmis po jo portretu,

kuriame jis bus pavaizduotas ištiestomis rankomis, simbolizuojančiomis beribę meilę.

Henkokas jau laukė su specialiai jam sutaisytu gėrimu, kurį brolis Gabrielius gerdavo prieš vakarienę. Padavęs gėrimą ir paėmęs maldų pagalvėlę, Henkokas tarė:

– Jums skambina iš Dalaso.

Brolis Gabrielius reikšmingai pažvelgė į padėjėją ir Henkokas linktelėjo. Brolis Gabrielius siurbtelėjo gėrimo ir pakėlė ragelį.

– Klausau, Jozue.

– Jūsų problema išspręsta.

– Pasakok.

Pokalbis buvo slaptas ir brolis Gabrielius neįjungė garsiakalbio. Jis neklausinės ir nesakys nieko, kas galėtų jį sukompromituoti. Jis pasitiki savo saugos priemonėmis ir papildoma jų apsauga. Tačiau visada išlieka pavojus, kad jos nėra tokios patikimos, kokios turėtų būti. Technika nebūna nepriekaištinga. Juo labiau žmonės.

– Jis manė, kad mes vykdome jo įsakymus, taip ir nesuprato, kad nuo šios popietės nurodymus pradėjom gauti tiesiogiai iš jūsų, – kalbėjo Jozuė. – Pasipūtęs menkysta.

Brolis Gabrielius iš patirties žinojo: žmonės trokšta, kad jis būtų patenkintas. Pavyzdžiui, kai jis norėdavo, kad moteris lovoje atiduotų viską, apsimesdavo nuobodžiaujančiu ir išsiblaškiusiu. Tada ji kaip įmanydama stengdavosi uždegti jo aistrą. Tą patį galima pasakyti ir apie vyrus. Jei parodydavo, kad jie jam nepadarė jokio įspūdžio, šie imdavo girtis savo žygdarbiais, ir jis sužinodavo viską, ko reikia, netraukdamas iš jų nė vieno žodžio.

Taigi, po trumpos pauzės Jozuė kalbėjo toliau:

– Smūgis buvo stiprus. Jokių šansų išlikti.

Brolis Gabrielius gailėjosi netekęs Džemio Heningso. Per pastaruosius kelerius metus Heningsas buvo naudingas įrankis. Tačiau staiga virto kliuviniu.

Jis pavojingai susijęs su Džilianos Loid žmogžudystės tyrimu. Deilą Gordoną buvo nesunku paversti psichikos ligoniu. Tačiau pareigūnai vis dėlto būtų atidžiai pasidomėję, kaip Heningsas susijęs su byla, ir tai būtų atvedę juos prie šventyklos vartų.

Be to, Heningsas pats pasirūpino Linda Kroft ir davė įsakymą be brolio Gabrieliaus palaiminimo. Žinoma, jis pritarė Heningso pasirinktai strategijai, ir pats būtų liepęs padaryti tą patį. Bet kaip drįso paprasčiausias mokinys būti toks įžūlus ir priimti sprendimus, kuriuos priimti gali tik jis?

Heningsas gerai atliko darbą, bet jis nėra nepakeičiamas. Yra ir kitų, kurie pasirengę atlikti šias pareigas ir nekantriai laukia savo eilės. Daugiau neverta mąstyti apie Džemį Heningsą. Brolis Gabrielius išmetė jį iš galvos.

– O kaip kitas reikalas?

Jozuės nenoras atsakyti buvo labai iškalbingas. Brolis Gabrielius siurbčiojo gėrimą, mėgindamas suvaldyti pyktį.

Galiausiai Jozuė sumurmėjo:

– Manau, surinkom pusę reikalingų taškų.

Vadinasi, Kristoferis Hartas dar gyvas, o Melina Loid nesučiupta. Jo kūnu nusirito įsiūčio banga.

– Kodėl?

– Ne su bukapročiais turime reikalą.

– Bet aš – su bukapročiais! – atkirto brolis Gabrielius. – Negi taip sunku?

Jis taip suspaudė krištolo taurę, kad vos nesutraiškė jos.

– Juk nenorite manęs nuvilti, – pasakė jis, pabrėždamas kiekvieną žodį. – Tas ponas šįvakar...

– Taip, pone.

– Jis mane nuvylė. Juk jūs to nenorite.

Jozuė nebuvo labai nuovokus, bet suprato, kad kalbama apie Džemį Heningsą.

– Ne, pone.

– Tada siūlau ryte man pranešti gerą žinią.

Jis baigė pokalbį ir piktai išmaukė likusį gėrimą.

– Dar vieną? – paklausė Henkokas.

– Taip, o paskui atsiųskite man Mariją.

– Tą...

– Mariją, Mariją! – irzliai patvirtino jis. – Pats žinai kurią.

– Bet, broli Gabrieliau, ji aštuonis su puse mėnesio nėščia.

– Aš žinau, kiek mėnesių! – suriko jis. – Kodėl šįvakar visi su manim ginčijasi?

Jis jautė, kaip galvoje ir kakle įsitempė kraujagyslės. Retai prarasdavo savitvardą, o dar rečiau prie Henkoko. Jis nusigręžė, kad nematytų įskaudinto padėjėjo veido. Henkokas taip pat nenorėjo būti brolio Gabrieliaus nesivaldymo liudininkas. Savitvardos praradimas – žmogiškoji silpnybė. O broliui Gabrieliui silpnybė – neleistina.

Tai ta moteris, karčiai pagalvojo jis. Dėl visko kalta Džiliana Loid. Dėl jo pykčio priepuolio ir visų nelaimių, kurios įvyko per pastarąsias kelias dienas, kalta ji ir ta jos su astronautu praleista naktis. Apmaudu, kad ir dvynė sesuo pasirodė esanti tokia pati.

– Pone Henkokai, – staiga kreipėsi jis.

– Taip, pone?

– Ar baigėt tikrinti faktus apie Meliną Loid?

– Dar vis renku duomenis, pone. Nenoriu atnešti rezultatų, kol pats nebūsiu visiškai patenkintas.

– Vertinu jūsų kruopštumą. – Jis metė kaulą Henkokui, kad kompensuotų savo pykčio proveržį. – Bet kai tik būsit patenkintas, noriu iš karto pamatyti. Noriu viską žinoti apie tą moterį nuo pat jos gimimo dienos.

– Žinoma, pone. Suprantu. Imsiuosi darbo, vos tik pakvietęs Mariją. Vakarieniausite dabar ar vėliau?

– Paskambinsiu, kai išalksiu.

– Taip, pone.

Brolis Gabrielius nuėjo į miegamąjį ir uždarė duris. Laukdamas merginos, jis vaikštinėjo ir galvojo ne apie ją, bet apie

Meliną. Tikriausiai ji tokia pat kekšė kaip Džiliana, niekinamai mąstė jis.

Jokia moteris, kad ir kokia geidžiama būtų, neverta tų rūpesčių, kuriuos ji sukėlė. Didžiajame veiksmų plane ji – tik dulkelė. Nereikšmingesnė už uodą vasaros vakarą. Juokinga galvoti, kad programa nukentės, jei Melina Loid joje nedalyvaus. Programa svarbesnė už moterį. Svarbesnė už visas žemės moteris. Viena moteris nepajėgs jos sustabdyti ir netgi nepakenks.

Tačiau išdidumas neleidžia jos nurašyti ir paprasčiausiai pamiršti. Tai jau jųdviejų tarpusavio valios kova, nepaskelbtas karas. Jei jis pasiduos, kokią žinią perduos kitiems? Kokį pavyzdį parodys kareiviams mūšio lauke, kurie kiekvieną dieną susiduria su kliūtimis, atlikdami savo misiją? Jei pasklis kalbos, kad jį įveikė moteris, jie praras tikėjimą juo. Viso pasaulio valstybių vadovai kreipiasi į jį patarimo ir padrąsinimo. Tokią galią turintis žmogus negali pripažinti, kad jam koją pakišo moteris. Jei jis pasiduos, neigiamos pasekmės jį pražudys. Taip neturi įvykti.

Melina Loid atsisakė priimti seseriai tekusią dalią ir susidėjo su FTB. Dėl jos jis prarado Džemį Heningsą, kuris buvo toks naudingas jo bendruomenei. Ji susižavėjo tuo pačiu vyru, kuris suteršė Džilianą. Už tokius nusižengimus ją turi pristatyti jam, kad ji atsiimtų bausmę. Tik tada, kai ji nusižemins ir ims atgailauti, jis pagalvos, ar verta jai atleisti, palaiminti ir priimti į savo šeimą. Galiausiai ji priims geros valios dovaną. Žinoma, priims. Kas nenorėtų būti tarp jo išrinktųjų?

Jis valdys pasaulį.

– Kaip vadinasi ši vieta?

Vadas sumokėjo taksistui, kuris juos išleido, kaip atrodė, nežinia kur. Dalaso pašvaistė liko toli šiaurėje prie horizonto linijos.

Rajonas buvo toks nuošalus, kad taksistas net išsigando. Jis taip skubėjo išvažiuoti, kad padangos ėmė suktis ant žvyro, kai jis staigiai apsuko ratą, o paskui nurūko ten, iš kur atvažiavęs. Kelias, į kurį jie pateko iš greitkelio, pasibaigė toje vietoje, kur dabar stovėjo Vadas ir Melina.

Jis paėmė ją už rankos ir beveik nusitempė prie gofruoto skardinio pastato.

– Leisk kalbėti man.

– Šaunu. Aš vis tiek neturiu žodžių.

Pastatas atrodė kaip konservų dėžutė, kurią perpjovė išilgai ir paguldė plokščiąja puse žemyn. Arkos viduryje degė vienas galingas prožektorius. Jis apšvietė betoninę rampą kelis metrus prieš pastatą.

Kairėje ji pastebėjo nusileidimo taką.

Už jų – visiška tamsa.

Priekyje trypčiojo vokiečių aviganis ir šiepė dantis.

– Vade! – Ji stipriai patraukė jo ranką, priversdama sustoti.

Tuo metu per siauras, skardoje išpjautas duris išėjo vyras. Šluostydamasis rankas į išblukusį raudoną skudurą jis prisimerkęs žvelgė į prožektoriaus skleidžiamą šviesą. Matyt, jie neatrodė grėsmingai, nes jis įsakė šuniui nurimti ir paklausė:

– Kuo galiu jums padėti?

– Aš – Kristoferis Hartas.

Tepaluotos rankos, laikančios skudurą, sustingo. Neskustas vyro žandikaulis atvėpo. Vadas žengė į šviesos ratą, kad vyras jį geriau matytų.

– Tegul mane skradžiai!

– Nežinojau, kad tu dar čia ir turi verslą.

– Turiu. Bet darbo nedaug. Kas tavo veidui?

Vadas neatsakė. Netgi nepamelavo. Vyrai kelias akimirkas žvelgė vienas į kitą, paskui Vadas pristatė ją:

– Melina, čia Paksas Roistonas. Paksai, čia Melina.

Vyras jai linktelėjo.

– Ponia.

– Malonu susipažinti.

Tokiomis aplinkybėmis mandagios frazės skambėjo absurdiškai. Jie atvyko ne į arbatos vakarėlį, o tarp abiejų vyrų buvo juntama neaiškios kilmės įtampa.

Paksas tyrinėjo juos, Melina – Paksą. Jis vilkėjo tepaluotą kombinezoną su užtrauktuku priekyje. Jo veidas buvo išvagotas kaip seno rūkaliaus. Jis atrodė senesnis, negu buvo.

Jis pažvelgė už jų, tikriausiai ieškodamas juos atvežusios transporto priemonės.

– Ar nusileidot parašiutu?

– Taksi.

– Taksi, – pakartojo jis lyg nesuvokdamas, ką tai galėtų reikšti. – Iš Dalaso?

– Ar tu čia vienas?

– Tik su Banditu. – Jis klausiamai pažvelgė į abu. – Norite užeiti?

Po ryškios prožektoriaus šviesos lauke viduje atrodė prieblanda. Prireikė kelių akimirkų, kol jos akys apsiprato.

Per nespalvotą televizorių rodė ledo ritulio rungtynes. Televizorius stovėjo ant dviejų šimtų litrų tepalo statinės. Paksas užsuko garsą, bet paliko mirgėti vaizdą. Banditas smalsiai apuostė Melinos ranką ir, matyt, pripažinęs nubėgo prie vandens dubenėlio ir ėmė triukšmingai lakti.

– Jis labai išgąsdina žmones, bet tiesa ta, kad niekam tikęs sargas.

– Mums pasisekė. – Ji nusišypsojo Paksui, jis taip pat nusišypsojo jai.

– Norite kavos?

– Lėktuvo, – pasakė Vadas, nutraukdamas jų mandagų pokalbį. – Man reikia lėktuvo.

Lėktuvai angaro viduje buvo išardyti. Akivaizdu, kad Paksas taisė vieną iš jų, kai jie atvyko. Lemputė, įsukta metali-

niame gaubte, kabėjo tiesiai virš išardyto variklio. Jo dalys mėtėsi ant kilimo užsirietusiais kraštais.

– Vienmotorio, – tęsė Vadas. – Nieko prašmatnaus.

– Kur nori skristi?

– Tai turi lėktuvą ar neturi? – paklausė jis, nepatenkinęs Pakso smalsumo.

– Turiu vieną. Lauke.

– Galima juo skristi?

– O tu moki skraidyti?

Vadas iškalbingai pažvelgė į jį.

– Tada juo galima skristi, – gūžtelėjęs pečiais atsakė Paksas.

Melina vis dar nepajėgė suvokti to nebylaus dviejų vyrų priešiškumo, kuris buvo toks akivaizdus, beveik apčiuopiamas. Vadas paprašė Pakso lėktuvo raktelių.

– Noriu jį patikrinti.

Paksas nuėjo į stiklu atitvertą kontorą.

Vadas atsigręžė į Meliną.

– Gal jis turi parduoti kokių nors užkandžių, gėrimų skardinėse – bet ko, ko mums gali prireikti. Ir dar, nueikit į tualetą. Mes turėsim pasipildyti degalų, bet skrydžiai bus ilgi.

– Skrisime į Naująją Meksiką?

Paksas grįžo su rakteliu ir popieriaus lapu, ant kurio buvo užrašytas lėktuvo numeris.

– Rasi jį tuoj už galinių durų, dešinėje. Tai gražus nedidelis lėktuvėlis. Neseniai suremontuotas.

– Ačiū.

Melina ir Paksas žiūrėjo, kaip Vadas eina per angarą pro lėktuvus ir statines su benzinu ir tepalais. Trinktelėjo užpakalinės durys. Paksas atsigręžė į ją.

– Tai ar gersit kavos?

– Ačiū, ne. Bet norėčiau pasiimti ko nors kelionei. Užkandžių, vaisvandenių, jei turite.

Jis nuvedė ją prie dviejų automatų.

– Gėrimai šalti, nežinau, ar šitie nepasenę. – Jis parodė į plastikinius pakelius ant kabliukų automato viduje. – Neatsimenu, kada prekiautojas atnaujino atsargas.

Ji pradėjo ieškoti monetų.

– Nesirūpinkit. – Paksas atrakino automatą. – Imkit kiek reikia.

Rinkdamasi ji pasakė:

– Aš niekada neskridau su Vadu.

– Nesijaudinkit. Jis puikus pilotas. Geresnės nuojautos nesu matęs.

– Jūs kartu tarnavote armijoje?

– Galima ir taip sakyti.

– Ar prieš pradėdamas savo verslą jūs taip pat dirbote NASA?

Jis niekinamai prunkštelėjo.

– Ne, ponia, tik ne aš.

– Bet judu kurį laiką buvote kartu?

– Kol mūsų keliai išsiskyrė. – Jis mostelėjo į automatą. – Šie pyragaičiai su karijomis gana skanūs.

– Užtektinai pasiėmiau, – tarė ji nusivylusi, kad jis nepaaiškino, kodėl jo keliai su Vadu išsiskyrė. Kas kaltas? Moteris? Lėktuvas? Gal jie varžėsi, kuris geresnis pilotas? Gal Paksą pašalino iš astronautų programos ir jis pyko, kad Vadą priėmė?

Paksas pasirausė, ieškodamas maišelio, ir pagaliau jį rado šiukšliadėžėje.

– Vakar pirkau produktus, – paaiškino jis ir sukrovė į jį Melinos išsirinktus užkandžius ir vaisvandenius. – Daugiausia ėdalo šuniui. Tas prakeiktas šuo suėda kaip arklys.

Jie išgirdo, kaip atsidarė užpakalinės durys ir Vado batų kulnai sukaukšėjo ant betono, jam žengiant urvą primenančiu angaru.

– Atrodo, viskas gerai, – pasakė jis Paksui.

– Aš tau sakiau.

Atsigręžęs į Meliną, Vadas paklausė, ar ji buvo tualete. Ji papurtė galvą.

– Nueikit. Man dar reikia paskambinti, o paskui mes dingsim iš čia.

– Štai čia, – Paksas parodė į duris, – tik turiu įspėti, kad ten nelabai prašmatnu, nepanašu į damų pasipudravimo kambarį.

Tikrai nebuvo panašu. Nė iš tolo. Kriauklė ir spintelė išmargintos kalkių dėmių, grindys tepaluotos. Prie sienos prismeigtame plakate buvo ne viena nuoga moteris, o visas būrys gražuolių, sustingusių ta pačia vulgaria poza. Dar vulgaresnė buvo frazė ant lipduko, prilipinto prie popierinių rankšluosčių laikiklio.

Melina pasinaudojo tualetu, nusiplovė rankas ir veidą bespalviu muilo gabalėliu. Abejingai pažvelgusi į save suskilusiame veidrodyje virš kriauklės, ji aiktelėjo. Tamsios dėmės margino jos veidą ir kaklą. Ji pasilenkė ir apžiūrėjo save iš arčiau. Kraujas. Džemio kraujas. Jo pėdsakų buvo ir plaukuose.

Tramdydama kylantį išgąstį, ji giliai įkvėpė ir pakišo galvą po čiaupu. Vanduo buvo ledinis, bet ji tol laikė galvą po srove, kol vanduo pasidarė švarus. Ji nusausino plaukus popieriniais rankšluosčiais ir sušukavo juos pirštais, tačiau nedelsė – bet koks mėginimas pasigražinti buvo bergždžias. Pirmiausia reikėtų išsimaudyti. Atrodė, kad jau amžinybė praėjo nuo to laiko, kai ji prausėsi po dušu ir trinko galvą šampūnu pakelės motelyje šįryt. Be to, ji paliko visus savo daiktus. Jų lagaminai guli automobilyje Džemio namo garaže.

Kai Melina išėjo, Vadas vis dar kalbėjo mobiliuoju telefonu. Jis pastebėjo jos šlapius plaukus, bet turbūt suprato, kodėl ji juos skalavo. Melina nuėjo į daiktų prikrautą kontorą, kur Paksas sėdėjo prie rašomojo stalo ant kėdės su ratukais.

Banditas stovėjo šalia, padėjęs galvą šeimininkui ant šlaunies, Paksas glostė jo galvą.

– Manau, todėl jis ir nepuola žmonių, – pasakė jis, meiliai šypsodamasis vokiečių aviganiui. – Aš jį išlepinau. Padariau bailiu.

– Atrodo, ši partnerystė abiem naudinga.

Jis linktelėjo galvą į jos šlapius plaukus.

– Galėčiau surasti rankšluostį.

– Jie tuoj išdžius.

Jos akys nužvelgė kontorą ir sustojo ties nuotrauka, kurioje Paksas su moterimi stovėjo prie neoninės „Golden Nugget" kazino iškabos.

– Ar čia ponia Roiston?

– Draugė.

– Dažnai vykstate į Las Vegasą?

– Luiziana arčiau, – pasakė jis, turėdamas galvoje kazino Bosjė Sityje. – Mes vykstame ten. Kai tik galime. Aš žaidžiu kauliukais, o jai patinka automatai, – kalbėdamas jis stebėjo Vadą per blausaus stiklo kontoros sienelę. – Ar jūs...

Sekdama jo mintį, ji papurtė galvą.

– Tikrai?

– Taip.

– O man atrodė...

– Ne.

Paksas kažką sumurmėjo. Buvo sunku atlaikyti jo skeptišką žvilgsnį, todėl rizikuodama išsiduoti, ji nusigręžė. Jo klausimas sukėlė prisiminimus, kaip jie vos nepasibučiavo ant užpakalinės automobilio sėdynės. Pavojingas, neteisingas ir kvailas neįvykęs bučinys, kurio ji taip troško. Jų nereikšmingas pokalbis baigėsi tais nesmagiais žodžiais. Melina apsimetė nagrinėjanti prie sienos prismeigtą Teksaso valstijos žemėlapį, o Paksas toliau glostė Banditą.

Po kelių minučių Vadas baigė pokalbį ir atėjo į kontorą, bet sustojo ant slenksčio. Jis kyštelėjo ranką į džinsų kišenę ir

ištraukė tris šimto dolerių banknotus, kuriuos numetė ant Pakso stalo.

– Tai visi grynieji, kuriuos turiu, o kortele mokėti nenoriu.

Paksas nustebęs pažvelgė į Meliną, bet ji nieko neaiškino. Prisiminė Vado prašymą ir leido kalbėti jam. Kažkas čia nesiklijuoja. Ji nesuprato kas, bet, bijodama pasakyti ką nors ne taip ir pažeisti trapią pusiausvyrą, nusprendė, kad geriausia bus patylėti.

– Tu žinai, kad aš neliksiu tau skolingas, – pasakė Vadas mechanikui. – Sumokėsiu, kai grąžinsiu lėktuvą.

– Aš tavim pasitikiu.

– Viliuosi, kad taip ir yra. Nes tai, ką dabar pasakysiu, labai svarbu. – Jis patylėjo, stengdamasis sutelkti į save visą Pakso dėmesį. – Pasiimk savo šunį, draugę ir šiandien pat išvažiuok iš miesto. Važiuok į Bosjė Sitį. Bet kur. Tik išvažiuok iš čia.

Ją nustebino, kad Vadas girdėjo jų pokalbį, kol pats šnekėjosi telefonu.

Paksas išraiškingai susiraukė.

– Ar neketini man paaiškinti, kokia čia velniava vyksta?

– Ne, – ramiai pasakė Vadas. – Sakei, kad pasitiki manimi. Nieko neklausinėk, tik daryk, kaip sakiau. Išvažiuok. Iš karto. Yra didelė tikimybė, kad čia tuoj pasirodys pora vyrukų, o kai jie pasirodys, panorėsi, kad seniai būtum išvykęs.

Paksas įdėmiai nužvelgė jį ir tarė:

– Aš daug metų tavęs nemačiau. Negavau nė žodelio. O paskui staiga atsirandi iš niekur vidurnaktį, atrodydamas kaip vaikėzas iš plakato, reklamuojančio baterijas, su gražia moterimi, kuri taip pat atrodo išsidraikiusi, atleiskit, kad taip kalbu, Melina. Tu vaikštai po mano namus, elgdamasis kaip visagalis Dievas, išsinuomoji lėktuvą, už kurį nepajėgi susimokėti, ir galiausiai liepi apleisti dirbtuves ir išvykti iš miesto, o aš negaliu sužinoti kodėl?

– Ne, negali.

– Na, tai jau visiška nesąmonė. Pasakyk, kodėl aš, po velnių, turėčiau kreipti dėmesį į bent vieną dalyką, kurį tu čia pasakei.

Vadas, kiek padvejojęs, griežtai atsakė:

– Todėl, kad tu mano tėvas, ir aš nenoriu jaustis kaltas, jei tau atsitiks kas nors bloga.

30 skyrius

Tobijas spoksojo į Džemio Heningso lavoną ir šį vakarą leido sau išsikeikti antrą kartą. Pirmas buvo tada, kai Melina Loid numetė ragelį.

– Man reikia išgerti, – pasakė Losonas.

FTB agentas nelinksmai šyptelėjo.

– Aš pavaišinsiu jus, kai tik gausim atsakymus.

Jei tie du vyrai praleistų daugiau laiko kartu, tikriausiai imtų nekęsti vienas kito. Losonas buvo prasčiausiai apsirengęs iš visų Tobijo sutiktų žmonių. Savo ruožtu Losonas Tobiją laikė puošeiva. Tobijas buvo sveikuolis, kurio maisto racione nebuvo nei cukraus, nei riebalų, o Losonui patiko greitasis maistas, ir kuo riebesnis, tuo geriau. Tobijas žavėjosi visomis scenos meno rūšimis, pirkdavo abonementus į baletą, simfoninius koncertus ir operą. Losonas per visą gyvenimą lankėsi tik viename tikro garso koncerte – Vilio Nelso. Lauke. Jis grįžo namo sukandžiotas erkių.

Jie kartu praleido tik vieną dieną, tačiau kokią! Ir per tą laiką, nepaisant visų skirtumų, jie nenoromis ėmė vienas kitą gerbti.

Palikę lavoną teismo medicinos ekspertui, jie išėjo iš buto į koridorių, kur Losonas pratęsė jų pokalbį.

– Aš turiu kelis atsakymus. Durininkas išsamiai apibūdino Meliną Loid ir Kristoferį Hartą. Jie atėjo pas Heningsą maž-

daug penkiolika minučių prieš melagingą gaisro pavojų. – Jis pažvelgė į užrašų knygutę. – Aštuonios minutės po devynių. Spėjamas mirties laikas – tarp devintos ir penkiolikos po devynių.

– Jūs teigiate...

– Nieko neteigiu. Tik sakau, kaip buvo.

– Atleiskit, kad pertraukiau. Tęskite.

– Šio aukšto gyventojai patvirtino, kad panaši pora rėkė jiems iš laiptinės, jog bute kilo gaisras.

– Jie nukreipė dėmesį.

– Spėju, kad taip, – sutiko Losonas. – Ekspertas nustatys kulkų trajektoriją, bet jei šaulys neturėjo sparnų, tikriausiai šovė iš pastato kitoje gatvės pusėje. Mano vaikinai šukuoja stogą ir kambarius, kurių langai išeina į šitą pusę, bet galiu lažintis, kad nieko neras.

– Profesionalus snaiperis?

– Na, tai nebuvo įprastas nusikaltimas susijaudinus. Tik sprogstamoji kulka galėjo šitaip sudarkyti kaukolę, – pasakė jis, turėdamas galvoje kulką, kuri išsiskleidžia pasiekusi taikinį. – Dvi kulkos iššautos viena paskui kitą. Vienas nuomininkas sakė girdėjęs kažkokį traškesį. Gal du. Bet jie nuaidėjo taip greit vienas po kito, kad galima palaikyti vienu. Pirmoji kulka suskaldė lango stiklą. Mes ją radome. Ji taip deformavosi, kad bus sunku nustatyti ginklą, net jei jį rastume, kuo aš labai abejoju. Kita kulka yra masėje, kuria kažkada Heningsas mąstė. Tai buvo patyręs šaulys, kuris žinojo, ką daro, ir buvo drąsus – šaltas kaip ledas, visiškai nesibaiminantis, kad jį pagaus.

Pavargęs Tobijas pasitrynė akis.

– Reikalai vis gerėja ir gerėja, ar ne? Manote, Melina Loid ir Kristoferis Hartas matė šaulį?

– Abejoju. Bet jie buvo ten, kai Heningsas gavo kulką. Stalinės lempos kištukas ištrauktas, – paaiškino detektyvas. – Bute nėra viršutinio apšvietimo. Jei kambaryje būtų

buvę tamsu, netgi patyrusiam snaiperiui su naktinio matymo taikikliu būtų sunku šitaip tiksliai pataikyti per sekundės dalį, kai skilo stiklas. Abejotina, ar jie – Melina, Hartas ir Heningsas – būtų kalbėjęsi tamsoje. Taigi kažkas ištraukė laidą ir aišku kaip dieną, kad ne Heningsas. Jis taip pat nesišluostė popieriniais rankšluosčiais.

Tobijas kiek pamąstė apie tai.

– Langas sudūžta, Heningsas nušautas, vienas iš jų užgesina šviesą, paskui jie sukelia sąmyšį, kad galėtų saugiai pabėgti iš pastato.

– Panašu, – pritarė Losonas. – Keli žmonės prisimena matę juos lauke. Bet paskui – nieko. Jie dingo.

– Nė vienas neatsiliepia mobiliuoju telefonu.

– Jų automobilis liko garaže. Bagažinėje – du lagaminai, vienas akivaizdžiai Harto, kitas – jos. Drabužiai nauji. Dar su etiketėmis. – Losonas pasakė Tobijui, kad jie nustatė asmeninę apipirkinėtoją „Neiman‘s“ parduotuvėje. Ji prisipažino nurodžiusi pristatyti drabužius Melinai Loid tos dienos rytą. – Aš jai apibūdinau švarką, kurį radome prie Heningso kūno. Ta moteris jį pirko. Dabar jis jau neatrodo naujas.

– Jie keliauja neapsikrovę daiktais.

– Taip, turi jų daug mažiau negu anksčiau. Ieškome, iš kur Melina gavo automobilį, kuriuo važiavo. Jis ne jos. Patruliai nutempė Harto mašiną iš naktinio klubo aikštelės.

Tobijas perbraukė delnu veidą. Pirminis tyrimas Voterso klinikoje neatskleidė apie Deilą Gordoną nieko daugiau, išskyrus tai, kad jis turėjo žinių ir galimybę pakeisti spermos mėginius. Tačiau neįrodyta, kad keitė. Tobijas pavedė Petersonui surinkti spermos donorus.

Išgirdęs užduotį, Petersonas susiraukė.

– Bet man nereikės stebėti, kaip jie smauko?

Tobijas atsiduso.

– Pavyzdžiai renkami klinikoje, vadovauja medicinos personalas. Jūsų užduotis – surasti donorus ir atvežti juos čia. Supratot?

– Taip, pone, – lengviau atsiduso jaunasis agentas.

– Apie jį nieko? – paklausė Tobijas, atkreipdamas Losono dėmesį į vežimėlį su Heningso kūnu, kurį stūmė į liftą.

– Nieko. Net baudos kvito už stovėjimą draudžiamoje vietoje. Paskutinis pirkinys, apmokėtas kortele – pakabutis, kurį jis padovanojo Džilianai, tiesą sakant, Melinai, vakare prieš žmogžudystę.

– Losonai, ateikit čia. – Vienas iš detektyvų kyštelėjo galvą per duris ir mostelėjo kviesdamas į butą.

Tobijas būtų sekęs iš paskos, bet suskambo jo mobilusis telefonas.

Liusė Mairik jautėsi taip, lyg būtų gimusi belangiame kambaryje bjauriomis sienomis. Įprasta niūri spalva įgavo rožinį atspalvį, bet tik todėl, kad ji žvelgė krauju pasruvusiomis akimis.

Jos skrandyje kaupėsi dujos ne vien nuo greitojo maisto, bet ir dėl to, kad negavo savo kasdienės grūdų porcijos. Kofeinas iš vidaus tampė nervus, galva svaigo nuo miego trūkumo. Liusė troško nusiprausti po dušu.

– Bet visiškai nesigailiu, nes tai padariau iš meilės, tai padariau iš meilės, – murmėjo ji.

Meilė darbui, meilė Tobijui užlaikė ją čia dvi dienas. Ji nesiliovė ieškojusi ryšio tarp dvynių Loid, Deilo Gordono ir Andersonų. Neseniai Tobijas jai pateikė dar vieną vardą. Džemis Heningsas. Baltaodis. Gimęs tūkstantis devyni šimtai šešiasdešimtųjų vasario dešimtąją, kaip rodo vairuotojo pažymėjimas, išduotas vos prieš trylika mėnesių. Ūgis – metras septyniasdešimt aštuoni centimetrai. Svoris – aštuoniasdešimt penki kilogramai.

Viskas labai puiku, tik socialinio draudimo sąrašuose jo nebuvo pagal numerį, pateiktą firmai, kurioje pastaruoju

metu – iki šio vakaro – jis dirbo. Pagal šį socialinio draudimo numerį mokesčių inspekcija negavo jokių įnašų.

– Kažkas supuvę Danijos karalystėje, – garsiai mąstė Liusė.

Galiausiai pasirodė, kad negerai Pietų Dakotos valstijoje.

Prieš skambindama Tobijui, Liusė kelis kartus perskaitė informaciją.

– Čia Liusė.

– Vašingtone pirma valanda nakties.

– Jūs man skolingas už daugybę viršvalandžių ir savaitgalį Čyzpike. Galit dar priskaičiuoti vieną kitą butelį gero vyno.

– Ką nors radote?

– Pietų Dakota. Prieš septynerius metus ten gyveno tokia Dženina Henings, penkiolikmetė. Blogai mokėsi, susidėjo su netinkamais draugais, namie maištavo, pasidarė nevaldoma. Ja ėmė rūpintis mokyklos seselė Dorotė Pag – gerumo ir nuoširdumo įsikūnijimas. Per kelis mėnesius Dženina visiškai pasikeitė, tapo religinga, ėmė melstis. Vien taika ir meilė. Ir štai ateina mokslo metų pabaiga. Dorotė Pag prašo ją perkelti į Naująją Meksiką. Dženina sielvartauja ir pabėga iš namų paskui seselę. Tėvai įsiunta, nes Dženina per toli metėsi į kitą pusę. Jie vis tiek neatgavo dukters. Jie įtaria, kad Dorotė Pag priklauso religinei sektai. Pasisamdo sektų medžiotoją...

– Ką?

– Čia aš sukūriau tokį pavadinimą, – išdidžiai pasigyrė Liusė. – Psichiatrę, kuri atkuria išplautas smegenis.

– Supratau. Tęskit.

– Ponai Heningsai ir psichiatrė palieka Pietų Dakotą ir išvyksta gelbėti Dženinos.

– Ir?

– Ir nenuvyksta. Jų išsinuomotas kelioninis autobusiukas buvo rastas kempinge Kolorado valstijoje. Viduje niekas nepaliesta. O žmonės dingę.

– Pagrobimas?

– Neabejotina, bet jokių pėdsakų – nei kūnų, nei kraujo, nei peštynių. Nieko. Netoliese stovyklavo kita šeima, bet tuo metu jie pietavo mieste. Išvažiavo anksti kitą rytą nė nepastebėję, kad aplink kitą autobusiuką nevyksta jokia veikla. Tą naktį lijo ir neliko galimybės aptikti padangų žymių. Tyrėjai neturėjo už ko užsikabinti. Lyg tris žmones būtų pagrobę ateiviai. Ir vėliau nebuvo rasta jokių jų pėdsakų.

– Kas užpildė pranešimą apie dingusius žmones?

– Jau maniau, kad nepaklausit. Džemisonas, taip pat vadinamas Džemis Heningsas, sūnus ir vyresnysis brolis. Jis susirūpino, kai jo tėvai nepaskambino ir nepranešė, kur jie yra, nors žadėjo tai daryti kiekvieną kelionės vakarą.

– Ar jį laikė įtariamuoju dėl jų dingimo?

– Jis turėjo geležinį alibi. Abi dienas, kai tėvai išvyko, jis buvo darbe ir vakarieniavo su draugais. Jis nebūtų spėjęs nuvykti į Koloradą ir grįžti. Tačiau po tragedijos Džemis likvidavo visą turtą, persikėlė į kitą miestą, pradėjo naudotis falsifikuotu socialinio draudimo numeriu.

– Įtariu sąmokslą.

– Kai jis paliko Pietų Dakotą, – entuziastingai kalbėjo Liusė, – tik viena draugė gavo iš jo žinių. – Spėkit, iš kur jis rašė? Muša būgnai! Iš Ouklando Kalifornijoje.

– Ketlina Ešer.

– Kol kas neradau ryšio, bet galiu lažintis, kad per savaitgalį Čyzpike rasiu. Tačiau ponų Heningsų ir psichiatrės dingimas tebėra neišaiškinta byla Kolorade. Kai tai įvyko, Heningsas viešai gedėjo, aimanavo prieš reporterius: „Kokia bėda! Tėvai dingo, jaunesnioji sesuo pabėgo ir įstojo į religinę bendruomenę. Vai, vai!“ Tačiau atkreipkit dėmesį, kad jis niekada nevadino tos religinės organizacijos sekta.

– Turbūt nė nereikia klausti?

– Brolio Gabrieliaus šventykla.

– Liuse?

– Ką?

– Ar gimdysit mano vaikus?

Kol ji atitoko tiek, kad įstengtų kalbėti, jis jau buvo išjungęs telefoną.

– Losonai?

Detektyvas prasispraudė pro duris toks pagyvėjęs, kokio Tobijas dar nematė.

– Nugriūsit, kai išgirsit, ką radom Heningso automatiniame rinkiklyje.

– Aš jus aplenkiau! – šyptelėjo Tobijas.

– Galėjot man pasakyti.

Nuo pat pakilimo Melina gręžė Vadą kaltinančiu žvilgsniu.

Jis apsuko Meilės Lauką ir Dalaso Fortvorto oro uostą dideliu lanku ir pasuko į rytus, paskui į šiaurę nuo miesto ir galiausiai leidosi vakarų kryptimi.

Jie skrido pusę valandos, kol paliko užpakalyje žiburiuojančią priemiesčių pašvaistę. Dabar maži miesteliai pasirodydavo ir išnykdavo kaip šviesūs lopai juodos antklodės fone. Naktis buvo ūkanota, mėnulio pjautuvas toks plonas, kad beveik neskleidė šviesos, ir žvaigždės atrodė dar ryškesnės.

Vadas, kol buvo užsiėmęs lėktuvo valdymu, nesunkiai galėjo apsimesti nepastebįs Melinos žvilgsnio. Vis dėlto ne taip lengva buvo nekreipti dėmesio į akivaizdų priekaištą.

– Ką galėjau pasakyti?

– Neapsimeskit kvailiu, Vade.

– Tai nesvarbu.

– Gal nesvarbu, bet įdomu.

– Pasakykit bent vieną priežastį kodėl.

– Bent jau todėl, kad jūsų tėvas anglas.

– Žinojot, kad aš pusiau indėnas. Netgi Deilas Gordonas žinojo, kad aš – mišrūnas. Ar kada matėte tikrą indėną mėlynomis akimis?

– Kodėl jūs toks velniškai dygus?

– O kodėl jūs tokia velniškai smalsi?

– Kodėl jis jums nepatinka?

– Jėzau, gal pakeiskit temą.

– Suvalgykit traškučių.

– Ką?

– Bulvių traškučių. – Ji atplėšė pakelį ir pasiūlė jam.

Kai jis nustebęs pažvelgė į ją, ji dirbtinai šyptelėjo:

– Aš keičiu temą.

Jis įkišo ranką į pakelį ir susipylė traškučius į burną. Sudegino daug energijos nuo to laiko, kai sukramtė vos kelis kąsnius sūrainio. Melina pakaitomis kramsnojo traškučius ir šunų krekerius.

– Įdomus derinys, – pasakė jis.

– Aš alkana.

– Puiku, bet jei vėl užsimanysit vemti, atminkit, kad šįkart aš nesustosiu.

– Čia nėra maišelių?

– Tai ne verslo klasės skrydis.

Jie nusišypsojo, jis parodė į jos burną:

– Trupinėlis prilipo.

Ji liežuvio galiuku lyžtelėjo lūpų kamputį.

– Kitoje pusėje.

Ji užgriebė liežuviu traškučio trupinėlį ir tai jam pasirodė labai erotiška.

Jis nusigręžė, patikrino prietaisų rodiklius, pažvelgė į dangų, ieškodamas ko nors, kas nukreiptų jo dėmesį nuo minčių, kad ji taip arti.

– Ko dar turime valgomo?

– Pažiūrėkim. Grietinės ir česnako skonio kukurūzų spragėsių.

– Viešpatie mieliausias!

– Nesusigundysit?

– Verčiau suvalgyčiau astronautų maisto.

– Jo neturime. – Ji pasirausė plastikiniame maišelyje. – Traškučiai su sūriu, žemės riešutai šokolade, kurių nerekomenduoju, nes apsitraukę pilka plėvele. „Lorna Doones“. Ir lauko kepsnio skonio kukurūzų traškučiai. Patikėkit, tai geriausia, ką turime.

– Tikiu. Gal pasirinksiu šunų krekerius.

Melina padavė Vadui dėžutę. Kai jis padėkojo, jų akys susitiko.

– Ką Paksas padarė, kad jūs jo šitaip nemėgstat?

– Nepasakyčiau, kad nemėgstu.

– Na, taip. Vadinasi, man tik pasivaideno tas akivaizdus priešiškumas.

– Mes jam nepatikom.

Melina laukė tylėdama. Jis suprato, kad ji labai susidomėjusi, ir ėmė nenoriai kalbėti.

– Paksas tarnavo oro laivyne. Bazė buvo Holomane. Mano motina dirbo toje bazėje. Ji buvo graži, miniatiūrinė. Manau, tokios jis nebuvo sutikęs – žavios, smulkios indėnų mergaitės. Taigi jie susituokė praėjus keliems mėnesiams nuo pažinties pradžios, o aš gimiau prieš pirmąsias jų vedybų metines. Kurį laiką mes buvom laiminga šeima.

Mano pirmas prisiminimas – aviacijos šventė mūsų bazėje. Prisimenu, kaip tėtis rodė mane savo draugams. Vienas iš jų davė man kramtomosios gumos, kiek atsimenu, jos ragavau pirmą kartą gyvenime. Žinot tokį į saldainį panašų kvadratuką, kurį galima nusipirkti iš automato? Jis leido man išsirinkti spalvą. Paskui tėtis nusivedė mane prie lėktuvų ir aiškino, kaip aukštai jie skraido, kokie jie greiti. Prisimenu, pagalvojau, jei mano tėtis tiek daug žino, jis protingiausias visame pasaulyje. Jis buvo pasisodinęs mane ant pečių, kad matyčiau per minią. Iš pradžių bijojau, bet jis prilaikydamas apkabino mano kelius, liepė įsikibti į jo plaukus. Nors aš įsitvėriau stipriai, jis nesiskundė. Žinojau, kad jis manęs nepaleis. Maniau, kad jis myli mane ir myli ją.

Staiga Vadas nutilo. Nenorėjo pasirodyti visiškas kvailys. Jam nepatiko klaidžioti atminties labirintais, ypač šiuo. Melina privertė grįžti tai, ką jis buvo giliai nugramzdinęs. Darbe nebuvo sunku apsimetinėti kietu, nelinkusiu į sentimentus vyruku. Jis ilgus metus mokėsi nesutrikti sudėtingose situacijose. Įprato neprarasti galvos ir asmeniniame gyvenime. Visada pasikliaudavo tik šaltu protu, jausmai negalėdavo paveikti jokio jo sprendimo.

Protu vadovautis lengva, o jo širdis kieta. Jausmais tegu žaidžia ištižėliai.

– Ar turime ko nors gerti? – piktai paklausė jis.

Ji atidarė „Mountain Dew" skardinę ir padavė jam.

– Kas privertė jus manyti, kad Paksas jūsų nemyli?

– Na štai! O aš maniau, kad jūs ne tokia.

– Ne tokia?

– Kaip kitos moterys. Moterims patinka plepėti, aptarinėti, analizuoti, po kaulelį narstyti. Jos būtinai turi sužinoti, kuo kiti kvėpuoja, ypač vyrai.

– Todėl, kad jūs tokie nuostabūs.

– Ačiū, ponia, – nutęsė jis.

– Ramiau, kaubojau. „Jūs" aš pasakiau daugiskaita. Vyrai. Man įdomu, kaip jūs mąstot, kaip viską priimat. Todėl, kad jūs skiriatės nuo moterų. Tas skirtumas ir įdomus.

– Taigi, jums mes patinkam?

– Labai.

– Aha! – Jis atsigręžė į ją. – Kada jums labiausiai patinka mylėtis?

– Kai man norisi.

– O dabar?

Sakydama „ne", ji ironiškai susiraukė.

– Gerai, – pasakė jis. – Pakalbėkim apie politiką. Ką manote apie padėtį Kuveite?

– Senas anekdotas, Vade.

– Ar girdėjot jį?

– Man ji patinka, bet partneris sako, kad nutrina jo alkūnes.

– Maniau, kad tai kariškių anekdotas.

– Jį girdėjo daugelis.

– Taigi, kokia jūsų mėgstamiausia padėtis?

Jos išraiška liko abejinga. Jis kilstelėjo antakius, stengdamasis priversti ją nusišypsoti, bet ji nepasidavė. Ji neketino nei raudonuoti, nei leistis į flirtą.

Jis pasiduodamas atsiduso.

– Tai koks buvo paskutinis klausimas?

– Kodėl manote, kad Paksas liovėsi jus mylėjęs?

– Manau, žavesys išgaravo. Jis buvo lėktuvų mechanikas. Pats negalėjo skraidyti dėl vidinės ausies problemų, bet dirbo prie bombonešių, kuriuos tikrindavo dykumoje, daug laiko praleisdavo ne namie. Klasikinis pavyzdys. Visiškai slaptai. Bent jau taip jis aiškino motinai, kodėl dažnai su juo neįmanoma susisiekti.

Vieną vakarą, kai jis buvo namie, išgirdau motiną verkiančią. Ji kaltino jį, kad turi meilužę. Aš nežinau, ar tuo metu jis tikrai turėjo, bet po šio pokalbio jie niekada nebemiegojo viename kambaryje, todėl spėju, kad mama buvo teisi.

Jų santuoka iro. Galbūt norėdamas nuraminti savo sąžinę, tėvas ėmė mėtyti užuominas apie mano akis. Gal pastebėjot, jo akys rudos. Kaip dviejų rudakių vaikas gali būti mėlynakis? Ypač jei jis turi indėnų kraujo.

Tokie visiškai nepagrįsti netiesioginiai kaltinimai neištikimybe išsekino motiną, netgi visiškai sutrikdė. Tikriausiai jis to ir siekė. Galiausiai jie išsiskyrė. Kai tėvo tarnybos laikas baigėsi, jis grįžo į Teksasą, iš kur buvo kilęs. Tačiau kai tik galėdavo, atvažiuodavo į Naująją Meksiką aplankyti manęs.

Kai aš tapau paauglys, tėvas ėmė lankytis vis rečiau. Jis mėgino pradėti privatų užsakomųjų skrydžių verslą ir sakė, kad jam sunku ištrūkti net kelioms dienoms. Žinoma, jis rasdavo laiko nuvažiuoti į Las Vegasą.

Kartą per vasaros atostogas motina pasiūlė man vykti į Dalasą ir praleisti porą savaičių su juo. Tikriausiai jai teko gerai paspausti, bet jis mane pakvietė ir aš nuvažiavau.

Jis turėdavo draugių, ir tuo metu viena gyveno su juo. Žinoma, aš kaip visi vaikai iš sugriuvusių namų laukiau stebuklo, suvesiančio tėvus gyventi kartu. Siaubingai nekenčiau tos Betsės, Bekės ar Betės, ar koks ten buvo jos vardas. Dabar galiu pasakyti, kad elgiausi šlykščiai. Man buvo trylika. Buvau labai patenkintas savimi, paniuręs, sarkastiškas. Vieną dieną ji įsiuto, kai užsikėliau kojas ant kavos staliuko, nes kelis kartus buvo prašiusi to nedaryti. Kai Paksas grįžo, ji mane apskundė ir pasakė:

– Aš suprantu, jo motina indėnė, bet argi negalėjo išmokyti elgtis padoriai?

Aš juodai įtūžau ir riktelėjau jai: „Užsičiaupk!“ Tikėjausi, kad Paksas mane palaikys. „Pasakyk jai! Pasakyk, kad nedrįstų taip kalbėti apie mano motiną.“ O jis tik gūžtelėjo pečiais: „Na, Krisai, bet juk ji tikrai indėnė.“

Ir tada aš suvokiau, kad jis daugiau neberodys manęs savo draugams, nebesididžiuos kaip tada prieš daugelį metų per aviacijos šventę. Aš buvau geriausias mokyklos sportininkas, įtrauktas į garbės sąrašą, moksleivių tarybos narys, skautas, bet jo namuose nemačiau nė vienos savo nuotraukos. Nieko. Lyg jis nežinotų, kad mes su motina egzistuojam.

Taigi pasiunčiau juos velniop, susikroviau daiktus ir tą patį vakarą išvykau. Kelias valandas praleidau autobusų stotyje ir įsėdau į autobusą, vykstantį į vakarus. Septynis šimtus mylių aš prisiekinėjau išsižadėti jo, kaip jis išsižadėjo manęs. Aš netgi pasikeičiau pavardę į motinos mergautinę. Nenorėjau su juo turėti nieko bendra. Ir iki šiol nenoriu. Jei šiandien nebūčiau atsidūręs tokioje beviltiškoje padėtyje, niekada nebūčiau prašęs jo pagalbos.

Melina tyliai klausėsi, ji nieko nekomentavo ir neištarė nė vienos banalios frazės, suprato, kad jam tai nepatiks. Vadas

pažvelgė į ją, norėdamas išvysti jos reakciją. Kol jis kalbėjo, joje nesukrutėjo nė raumuo. Dabar ji trūkčiodama įkvėpė, iškvėpė, nurijo seiles.

– Ir tada matėt jį paskutinį kartą? – tyliai paklausė ji. – Kai išėjot iš jo namų?

Jis linktelėjo.

– Vėliau jis kelis kartus skambino, bet aš atsisakydavau su juo kalbėti. Dvejus metus siuntė dovanas per Kalėdas, bet liovėsi, nes grąžinau neišvyniotas.

Kai baigiau mokyklą, gavau šimto dolerių čekį, kurį pasilikau, nes man reikėjo pinigų koledžui. Bet nuo tos dienos iki šiol mes nesimatėm.

– Jūsų motina neištekėjo antrą kartą?

Jis susijuokė.

– Ji mirė mylėdama jį. Ar galit tuo patikėti? Įtariu, kad ji iki mirties pranešinėjo jam naujienas apie mane.

– Jis iš karto jus atpažino.

– Turi televizorių.

– Jis domisi jūsų karjera.

– Tikriausiai.

– Aš žinau.

Jis įdėmiai pažvelgė į ją.

– Ant jo rašomojo stalo gulėjo iškarpa iš laikraščio apie jūsų paskutinę misiją, – ramiai pasakė ji. – Pamaniau, kaip miela, buvęs draugas taip didžiuojasi išgarsėjusiu bičiuliu, kad išsikirpo straipsnį iš laikraščio. Aš nieko nesakiau, nes nenorėjau jo trikdyti. Tačiau dabar, kai žinau, kad Paksas – jūsų tėvas, iškarpa tapo prasmingesnė.

– Tik jau nefantazuokit, Melina. Tai tik iškarpa.

– Hm. Gal. Bet kaip jis kalbėjo apie jūsų skraidymo įgūdžius...

Ji padarė reikšmingą pauzę, kad jis prarytų jauką. Jis prisivertė neatsigręžti į ją ir tylėdamas ragino kalbėti.

– Jis tikino mane, kad skrisdama su jumis aš būsiu saugi, nes jūs – puikus pilotas. Turit puikiausią nuojautą, geresnės jis nėra matęs.

– Jis niekada nematė manęs skraidančio.

– Galbūt jūs apie tai nežinot.

– Gerai, tai nesvarbu, nes... – Jis staiga nutilo ir palinkęs į priekį pažvelgė per priekinį stiklą.

– Kas? – susirūpinusi paklausė Melina. – Ką jūs pamatėte?

Jis akimirką pamąstė ir sumurmėjo:

– Šunsnukis.

– *Kas*, Vade?

– Aš ką tik supratau, kaip jie mus seka.

31 skyrius

– Tiedu apsišaukėliai FTB agentai?

– Taip. Prisimenat, sakiau, kad, man atrodo, mes niekada nesame vieni? Mes ir nesame vieni. Jie mus seka dvidešimt pirmojo amžiaus priemone. Pažiūrėkit – dešimta valanda. Matote?

Ji iš karto pastebėjo ryškų judantį objektą.

– Tai palydovas.

– Taip. Palydovas ir imtuvas. Nuolatinis signalas...

– Ir jūs bet kada galite žinoti, kur esate. Tai vadinama PGA ar kažkaip panašiai?

– GPS, – nusišypsojo jis. – Pasaulinė navigacijos sistema.

– Ja naudojasi policija. Mačiau reportažų. Dabar ji paplito. Džiliana norėjo įsigyti. Jos bendradarbė iš nekilnojamojo turto agentūros taip nesunkiai surasdavo adresus.

– Na, tie vaikinai pritaikė ją savo tikslams, – sumurmėjo jis. – Jei jie siųstuvą įmontavo jumyse, gali jus rasti bet kurioje pasaulio vietoje.

– Ar siųstuvas nėra stambus daiktas, tvirtinamas prie čiurnos ar riešo?

– Technologijos toli pažengė. Dabar jie daug mažesni.

– Vade, aš žinočiau, jei kas nors ką nors man būtų implantavęs.

– O Heningsas?

Ji pagalvojo ir papurtė galvą.

– Ne. Vienintelis kartas, kai jis mane lietė, buvo vakar, kai masažavo man sprandą.

– Jis masažavo jums sprandą?

– Prieš jums įsiveržiant. Bet tai jau kita istorija. – Ji prikando apatinę lūpą ir susikaupė. – Jis nieko negalėjo įdėti man į drabužius, nes vilkėjau tik chalatą. Be to, iš namų išėjau be daiktų. Jūs tai žinot. – Staiga jos ranka pakilo prie kaklo. – Pakabutis!

Jis nematė jos be šio papuošalo. Ji dėvėjo jį nuo tos minutės, kai jie susitiko Losono kabinete.

– Jums jį padovanojo Heningsas?

– Tą vakarą prieš žmogžudystę, kai manė, kad aš – tai Džiliana. Mes apie tai kalbėjom su Losonu nusikaltimo vietoje, bet jūsų nebuvo. Tai buvo dovana apvaisinimo proga. Džemis norėjo, kad jį pasilikčiau.

– Džemis buvo Džilianos... Kaip jis ten sakė, prižiūrėtojas?

– Šnipas. Tikslesnis apibūdinimas, – niekinamai prunkštelėjo ji.

Pakėlusi rankas, ji skubiai atsegė ploną auksinę grandinėlę ir ėmė apžiūrinėti rubinų širdelę.

– Ar jis atsidaro? – paklausė Vadas.

– Ne. Čia nieko nėra. Jei būtų, šviesa neprasiskverbtų per akmenis.

– Nieko nežinau apie brangakmenius.

Ji apžiūrėjo aptaisus, jungiančius akmenis, ir nusivylusi atsiduso:

– Čia nieko nėra.

– Velnias! – Vadas taip pat nusiminė. Pakabutis atrodė įtartinas. – Patikrinkit rankinę.

– Džemis galėjo prie jos prieiti daug kartų.

Ji išvertė turinį ant kelių ir ėmė apžiūrinėti. Čia buvo piniginė su mokėjimo kortelėmis, kelios monetos, banknotai,

kuriuos išėmė ryte iš bankomato. Ji apžiūrėjo kiekvieną skyrių, perbėgo pirštais pamušalą.

– Nieko nėra. Be to, aš galėjau pasiimti kitą rankinę. Nelabai gera slėptuvė, jei jo tikslas buvo nuolat mane sekti.

– O ką nešiojatės su savimi visą laiką, bet kurioje rankinėje?

– Mobilųjį telefoną.

– Saugumo sumetimais mes jį išmesime. Ką dar?

Jos mažytėje užrašų knygutėje nebuvo jokių kišenėlių ar kitokios vietos ką nors paslėpti. Akinių dėkle buvo tik akiniai nuo saulės. Ji apžiūrėjo spyruokles, jungiančias rėmelius su ausytėmis.

– Džemis buvo landus, bet tik jau ne Džeimsas Bondas.

Vadas nepasidavė.

– Jis kažkur čia.

Ji ištraukė sidabrinę tablečių dėžutę, kuri priklausė jos motinai.

– Aš visur nešiojuosi ją su savimi, bet ji vientisa, nėra pamušalo, joje tik dvi aspirino tabletės. – Ji iškratė jas ir parodė.

– Sutrinkit jas.

Ji pakluso ir sutrynė dvi vaistų nuo skausmo tabletes.

– O pudrinė? – paklausė jis.

Ji atidarė ir išėmė mažą apvalią pagalvėlę, apžiūrėjo, ar neįdėta nieko kieta.

– Čia nieko nėra, nebent kas nors užkišta už veidrodėlio.

Vadas reikšmingai pažvelgė į ją, ji padvejojusi sutraiškė veidrodį bato kulnu ir iškratė šukes ant grindų.

– Jūs man skolingas naują pudrinę.

– Ar yra pudros papildymas?

Ji išsiėmė suspaustą pakelį.

– Čia taip pat nieko nėra.

– Raktų žiedas?

– Jei atmenate, liko mano automobilyje.

– Gerai, gerai. Plaukų smeigtukas?

– Niekada nenaudoju.

– Tamponai?

– Neturiu.

– Lūpdažis?

Ji turėjo du. Atsuko juos, bet jie buvo lygūs, nejudinti. Ji apžiūrėjo abiejų tuščius dangtelius.

– Nieko.

– Tušinukas?

– Neturiu. Visi žino, kad niekada neturiu tušinuko ir skolinuosi.

Jis vėl pamąstė ir paklausė:

– Išskyrus tablečių dėžutę, ar jūsų rankinėje yra kas nors, su kuo negalėtumėt išsiskirti?

– Ne. Adresus ir telefono numerius galima atkurti. Aš turiu juos kompiuteryje.

– Kai nusileisim...

– Išmesiu viską. Taip pat ir telefoną.

Jis linktelėjo.

– Ir jei jis vis tiek mus seks, žinosim, kad turim reikalą su galingesniais už mus.

– Kuo?

Jis nenuramino jos pasakydamas:

– Bijau spėti.

– Melina?

– Hm?

Kažkas spaudė jos šlaunį ir tai buvo taip gera, taip šilta, kad ji ištiesė ranką, norėdama sulaikyti.

– Mes beveik atvykom. Kelkitės.

Ji nenoriai atsimerkė. Jos jaustas prisilietimas buvo Vado ranka. Jos ranka glaudė jo delną. Ji staigiu judesiu patraukė ranką, kad jis atitrauktų savąją, atsisėdo tiesiai ir sumirksėjo.

Jie buvo nusileidę kažkur Teksase pasipildyti degalų ir nueiti į tualetą. Vadas liepė jai apsivilkti jo odinę striukę, kai

jie ėjo per tuščią betoninį kilimo ir leidimosi taką į pašiūrę, beveik tokią pat aptriušusią kaip Pakso angaras.

Jie paliko jos mobilųjį, rankinę ir visą jos turinį vielinėje šiukšlių dėžėje.

Po pakilimo ji beveik nieko neatsiminė. Dabar žiovaudama prisidengė ranka ir paklausė:

– Kiek laiko aš miegojau?

– Apie valandą.

Ji sudejavo.

– Jau neprisimenu, kada miegojau visą naktį.

Nuo tada, kai du Dalaso policininkai pažadino ją ir pranešė apie rastą sesers kūną. Iki to ryto prieš kelias dienas jos gyvenime nebuvo daug smūgių. Žinoma, pasitaikydavo staigmenų – ir laimingų, ir liūdnų, bet apskritai gyvenimas buvo ramus. Ji daugmaž žinojo, ko laukti su kiekvienu saulėtekiu.

Skristi į Naująją Meksiką vidury nakties dviviečiu ką tik suremontuotu lėktuvu būtų atrodžiusi beprotybė. Dabar šią beprotybę buvo nesunku paaiškinti: nužudyta jos dvynė sesuo.

Kas užsakė žmogžudystę? Brolis Gabrielius? Ar tas vadinamasis Dievo žmogus vadovauja Džemio minėtai programai? Gal tai koks genų inžinerijos tinklas? Ar jie nieko neįtariančias moteris panaudoja kaip peryklas? Moteris inkubatorius?

Per daug baisu apie tai mąstyti, tačiau viską įmanoma įsivaizduoti. Kiek moterų ir jų vaikų jau paaukota šiai programai? Andersonų kūdikis? Tikriausiai. Džemis sakė:,,Norėtume ją vėl panaudoti.“ Jis turėjo galvoje Kendisę Anderson.

Ji kaskart suvirpėdavo prisiminusi Džemio šypseną, jo stingdantį ramumą, kai jis pareiškė, kad ji reikalinga programai, nes Džilianos nebėra. Išgirdus tai, troškimas sužinoti visus atsakymus tapo svarbesnis už kerštą dėl sesers žmogžudystės. Nors noras suvesti sąskaitas niekur nedingo, dabar ji veikė labiau gindamasi.

Vadas nutraukė jos mintis prisipažindamas:

– Aš pats vos laikausi.

– Nelabai nuraminote keleivę, prieš nutupdydamas lėktuvą.

– Tikras saldainiukas, – nusijuokė jis.

– Ar grąžinti jums striukę?

– Pasilaikykit.

Ji apsidžiaugė, kad nereikia jos atiduoti. Jai patiko būti įsisupusiai į ją, jausti į minkštutę odą įsigėrusį Vado kvapą.

Skrisdami per kalnus jie kirto laiko juostą ir taip sutaupė valandą. Už lėktuvo langų vis dar buvo tamsu. Apačioje nesimatė jokių šviesų, jokių ženklų, jokio atskaitos taško, pagal kurį ji galėtų orientuotis.

– Vade, sakėt, kad beveik atskridom. Kur?

– Priekyje, viršuje.

– Ten miestas?

– Nusileidimo takas.

– Kaip Pakso?

– Ne toks modernus kaip Pakso.

Tai jos nenuramino.

– Ar kas nors žino, kad mes atvykstam?

– Aš užpildžiau skrydžio planą. Kas nors mus pasitiks. Susitariau telefonu, kol jūs burkavot su Paksu.

– Aš neburkavau... Ar jūs matot tą kalną?

– Kokį kalną? Melina, aš juokauju, – suskubo nuraminti ją Vadas, kai ji siaubo apimta pažvelgė į jį. – Aš matau kalną. Žinau, ką darau. Susitarėm?

– Žinoma, atsiprašau.

Tačiau kai lėktuvas, jos manymu, vos nekliudė kalno viršūnės, ji impulso pagauta pakėlė kojas, lyg tai būtų padėję lėktuvui neužkliudyti keteros.

Kai jie praskrido, ji lengviau atsiduso. Tada lėktuvas staigiai pasuko į kairę.

– Vade!

– Truputį per statu leistis tiesiai. Aš tik apsuksiu ratą. Prisiminkit vanagą.

Ji pamėgino įsivaizduoti ore sklendžiantį plėšrųjį paukštį, bet akyse stovėjo tik uolėta kalnų siena, priartėjusi tiek, kad, atrodė, galėjai ranka paliesti.

– O štai ir šviesos, – pasakė Vadas.

Apačioje mirgėjo dvi žiburių eilės, žyminčios siaurą nusileidimo taką.

– Šviesos – tai gerai, – pritarė ji.

Vadas ramiai ir profesionaliai apsuko dvi neskubias spirales kalnų suformuotame dubenyje stačiais kraštais. Jis pamažu pasiekė tokį aukštį, kad skrisdamas paskutinį ratą lėktuvas vos nepalietė išsivarčiusių medžių viršūnių. Nusileidimo takas nubėgo po jais ir po kelių sekundžių Vadas nutupdė lėktuvą. Tai buvo sklandžiausias Melinos nusileidimas lėktuvu.

– Puikiai padirbėta, – rimtai pagyrė ji.

– Ačiū.

Jie privažiavo nedidelį angarą. Vadas išjungė variklį. Propeleris dar kiek tyliai ritmiškai pasisukęs sustojo.

Vadas pažvelgė į ją ir kimiu balsu prisipažino:

– Šiek tiek pasipuikavau.

– Supratau.

– Norėjau padaryti jums įspūdį.

– Jums pavyko.

– Tik jums nebuvo nė menkiausios priežasties bijoti.

– Aš ir nebijojau. Na, nevisiškai.

– Jūs su manimi saugi, Melina.

Ji ilgai įdėmiai žvelgė į jį ir sukuždėjo:

– Ne, Vade, su jumis man gresia pavojus.

– Koks?

– Pavojus...

Jos atsakymą nutraukė stiprus beldimas į langą. Nė vienas nepastebėjo, kaip kažkas užlipo ant sparno, norėdamas pasiekti keleivio pusės duris. Netikėtai užklupta Melina akimirksniu atsigręžė ir vos neatšoko, išvydusi į ją spoksantį veidą, kuris prožektoriaus nušviestas atrodė dar baisesnis.

Raupuota oda buvo taip aptempusi skruostikaulius, kad šie atrodė tinkami malkoms kapoti. Akys – tik plyšiai, burna – siauras tarpas tarp dviejų gilių raukšlių, įrėžtų prie vanagiškos nosies, plaukus per galvos vidurį skyrė pusės colio pločio takas, žilos kasos siekė juosmenį.

Vyro akys, užkliudžiusios Meliną, įsmigo į Vadą.

– Hartas?

Melina pasekė indėno žvilgsnį, pasuko galvą ir pasižiūrėjo į Vadą. Tikriausiai jis išskaitė nuostabą jos akyse, nes suskubo aiškintis:

– Nusiraminkit, Melina. Jis nelupa skalpų. – Ir rimtai pridūrė: – Tuo aš visiškai tikras.

Vis dėlto prabėgus penkioms minutėms Vadas buvo įsitikinęs, kad kažkur pakeliui laidai susipainiojo, signalai susipynė ir realybė yra tokia, kad kažkas iš jų velniškai smagiai pasijuokė. Nėkart per visas tris savo kosmines misijas jis nesijautė toks tolimas realybei.

Jų palydovas buvo tarsi nebylys. Jis neprisistatė, įsitikinęs, kad jie – ta pora, kurią turėjo sutikti, parodė jiems išlipti ir pasuko į pašiūrę išjungti nusileidimo tako šviesų. Jis nepadėjo Melinai išlipti, nepasiūlė savo žibintuvėlio, tik laukė prie pikapo įjungtu varikliu, kol jie priėjo.

Kalnagūbris buvo dantytas, nuošalus, tuščias. Vėjas švilpė pro nesuskaičiuojamus pikapo plyšius, taip pat ir skylę grindyse. Melina stengėsi neįkristi į ją, laikydama kojas vienoje pusėje, vos nesiliesdama su Vado kojomis. Ji sėdėjo susigūžusi tarp vairuotojo ir Vado, drebėdama iš šalčio, nuo kurio neapsaugojo ir jo odinė striukė. Atrodė, vairuotojas tyčia taiko į kiekvieną kelio kliūtį. Pikapas šokinėjo per akmenis, ir kiekvienas trūktelėjimas kėlė veriantį skausmą Vado nugaroje. Jis laikė kietai sukandęs dantis, kad nebarškėtų dardant nelygiu keliu, todėl jam skaudėjo sumuštą skruostą. Kalbėtis būtų buvusi tikra kančia. Jiems būtų reikėję rėkti, kad gir-

dėtų vienas kitą per pikapo variklio triukšmą ir vėjo švilpesį kabinoje, todėl jie važiavo nejaukiai tylėdami. Nors kelionė truko keturiasdešimt minučių, jos atrodė lyg ilgos valandos. Sunkvežimukas pakilo į kalną ir pilkoje priešaušrio šviesoje jie apačioje pamatė pastatą. Akimirksnį Vadą apėmęs optimizmas netrukus išgaravo. Tai negali būti jų kelionės tikslas. Namas per daug kuklus. Pikapas, stovintis prieš jį, per daug senas.

Tačiau vairuotojas nuspaudė stabdį, lėtindamas greitį, ir įsuko į neasfaltuotą keliuką, kurio ribas žymėjo akmenys – liūdnas mėginimas pagražinti įvažiavimą į namą, kuris tikrai neatrodė patrauklus.

Jis pasilenkė per Meliną ir šūktelėjo vairuotojui:

– Ar jūs gerai supratot nurodymus? Ar žinot, kur turėjot mus atvežti?

– Čia.

Vadas žvilgtelėjo į Meliną, gūžtelėjo pečiais ir lakoniškai pakartojo:

– Čia.

Pikapas trūkčiodamas sustojo šalia pakopų, vedančių į namą. Vairuotojas išjungė variklį.

– Manau, mums reikia išlipti, – pasakė Melina.

– Tikriausiai. – Vadas iššoko iš kabinos ir ištiesė ranką Melinai. Ji taip pat išlipo. – Ačiū, – pasakė jis vairuotojui, kuris įjungė bėgį, atleido stabdį ir nurūko, Vadui net nespėjus uždaryti durelių.

– Įsimintinas ponas, – sumurmėjo jis, ranka vaikydamas išmetamąsias dujas ir automobilio pakeltas dulkes.

– Džedas mažakalbis.

Jie vienu metu atsigręžė į balsą. Deksteris Ilgasis Medis stovėjo tarpduryje.

32 skyrius

Vadas stumtelėjo Meliną į priekį. Ji užkopė laipteliais, įsmeigusi žvilgsnį i Ilgąjį Medį.

– Melina Loid, o čia – vadas Deksteris Ilgasis Medis.

– Malonu susipažinti.

– Sveika atvykusi, ponia Loid.

– Kreipkitės į mane Melina.

– Užeikite.

Vyras pasitraukė nuo durų ir ji pirmoji įėjo į vidų.

Vadas sustojo prie slenksčio ir paspaudė ranką Ilgajam Medžiui.

– Ačiū jums. Kai paskambinau, turėjot teisę mane pasiųsti po velnių.

Griežtas vyresniojo vyro lūpas suvirpino šypsena.

– Na, dar ne vakaras.

Jis pakvietė Vadą į vidų. Šviestuvas palubėje apšvietė kambario vidurį, kampai buvo tamsūs. Tačiau Vadas matė, kad baldai seni, apnešioti, netgi aptriušę. Jaukiausiai kambaryje atrodė židinys, kuriame smagiai spragsėjo ugnis. Melina nuėjo prie jo ir ištiesė rankas į šilumą.

– O! Kaip gera. – Ji apsisuko, atgręžė nugarą į židinį ir sukryžiavo rankas.

– Toks šaltas rytas. Pabudau sustingusiais sąnariais, – tarė Ilgasis Medis. – Židinys padeda atšilti.

Melina nusišypsojo Ilgajam Medžiui, jis taip pat nusišypsojo, ir Vadas pajuto kvailą vaikišką pavydą, tokį pat, kai ji susidraugavo su Paksu.

– Mums labai nemalonu šitaip įsiveržti, – pasakė jis, eidamas arčiau židinio ir Melinos.

– Jūs neįsiveržėte, pulkininke Hartai, – patikino Ilgasis Medis. – Mums buvo lemta vėl susitikti. Aš jūsų laukiau.

– Laukėte? Aš pats tik prieš kelias valandas sužinojau, kad būsiu Naujojoje Meksikoje, tai kaip jūs galėjote žinoti?

Ilgasis Medis nužvelgė jį ilgu, mąsliu žvilgsniu ir paklausė, ar jie norėtų užvalgyti.

– Labai! – nudžiugo Melina.

Indėnas davė ženklą sekti paskui jį ir ji nedvejodama pakluso, Vadas atsiliko. Jis nenorėjo per daug susidraugauti su Ilguoju Medžiu. Kai tapo aišku, kad jiems teks vykti į Naująją Meksiką ir sužinoti kiek įmanoma daugiau apie brolį Gabrielių bei jo bendruomenę, kad jie privalo atsidurti ten kuo skubiau ir slapčiau, jis ėmė svarstyti, ką pažįsta šiame krašte ir kas galėtų jiems padėti.

Vadas neturėjo giminaičių. Motinos šeima buvo išmirusi. Jis nepalaikė ryšių su rezervate likusiais draugais. Baigęs mokyklą, be jokio gailesčio atsisveikino su šiuo savo gyvenimu.

Buvęs astronautas, su kuriuo jis skrido į savo pirmąją kosminę misiją, išėjęs į atsargą apsigyveno Elbakerke, bet Vadas neketino prašyti jo pagalbos. Jis vis dar tikėjosi, kad NASA apie visa tai nieko nesužinos. Ne, jis nemanė, kad buvęs įgulos narys galėtų jį nuvilti, bet, kol įmanoma, kapstysis savo jėgomis. Juk grėsmė iškilo ne tik jo reputacijai, bet ir jo bei Melinos gyvybei. Dabar jiems mažiausiai reikėjo atsidurti žiniasklaidos akiratyje.

Žinodamas, kad turės įsipareigoti, jis paskambino Ilgajam Medžiui, trumpai išdėstė, ko jam reikia, ir paklausė: „Ar galite man padėti?“

Ilgasis Medis sutiko susitarti dėl nusileidimo tako ir pažadėjo, kad kas nors juos pasitiks ir atveš pas jį. Vadas siūlėsi

užmokėti jam už paslaugas, įtikinėjo, kad tai verslo sandoris be jokių saitų. Bet Ilgasis Medis priešinosi. Jis nenorėjo imti pinigų už paslaugą. Vadas nepasidavė. Galiausiai Ilgasis Medis sutiko paimti pinigus už sugaištą laiką.

Vadas nebuvo toks naivus, jis suprato, kad galiausiai jam bus pateikta daug didesnė sąskaita, negu jis norėtų. Deja, nebuvo iš ko rinktis.

Virtuvėje buvo šviesiau ir šilčiau negu svetainėje. Melina pasisiūlė padėti šeimininkams, bet Ilgasis Medis mostelėjo jai į šeštojo dešimtmečio chromuotą kėdę. Dėkingai nusišypsojusi, ji atsisėdo prie stalo. Indėnas pasiūlė jai ko nors išgerti, ir ji paprašė arbatos.

– O jums, pulkininke Hartai?

– Vadinkite mane Vadu. – Jis atsisėdo priešais Meliną. – Išgerčiau kavos, jei turite užplikytos.

Netrukus Vado rankose garavo puodelis. Kol Ilgasis Medis jiems ruošė maistą, Vadas apžiūrinėjo virtuvę. Prietaisai seni, gipsinės sienos sutrūkinėjusios, linoleumo raštas nusitrynęs dideliais plotais.

Ilgasis Medis mūvėjo „Levis" džinsus ir avėjo ne pirmos jaunystės batus. Flanelinių marškinių kišenėlės kampe žiojėjo skylė. Ir nors jo išvaizda ir laikysena buvo tokia pat grėsminga ir valdinga kaip anksčiau, vis dėlto tai nebuvo tas įspūdingai atrodantis vyras, kurį Vadas sutiko „Dvaro" bare.

Siurbčiodama arbatą Melina pasiteiravo, kur artimiausias rezervatas, o Ilgasis Medis atsakė, kad ji rezervate nuo pat nusileidimo akimirkos.

– Matyt, nesupratau. Maniau, rezervatas daug... mažesnis. Atsiprašau už nežinojimą.

– Norėčiau, kad visų nežinojimas apie indėnus būtų toks nekaltas, – pasakė Ilgasis Medis, apdovanodamas ją dar viena šykščia šypsena.

Jis padėjo prieš juos lėkštes su maistu, pasiėmė lėkštę sau ir atsisėdo prie stalo. Nurijusi pirmąjį kąsnį, Melina atsiduso.

– Dieviška.

Tai buvo tik plakta kiaušinienė su šonine ir skrudinta duona, bet Vado burnoje ėmė rinktis seilės, vos tik virtuvę užpildė kvapai. Jis turėjo prisiversti neryti dideliais kąsniais ir taip pat pagyrė virėją.

– Teko išmokti gaminti, kai žmona mirė, – pasakė Ilgasis Medis.

– Ar seniai? – švelniai paklausė Melina.

– Seniai.

– Turite vaikų?

– Ne, – atsakė jis neryžtingai.

Toliau jie valgė tylėdami. Kai baigė, Ilgasis Medis surinko lėkštes, nunešė jas prie kriauklės, įpylė dar kavos Vadui, arbatos Melinai ir vėl atsisėdo.

– Taigi pasakykite, kodėl atvykote.

Vadas pažvelgė į Meliną.

– Tai jūsų istorija.

Ji trumpai viską papasakojo Ilgajam Medžiui, išdėstė faktus ir tiksliai išvardijo viską, kas įvyko nuo jos paskutinių pietų su Džiliana. Pasakiusi, kaip gailisi susikeitusi su dvyne seserimi, ji nutilo, lyg laukdama įvertinimo. Indėno veidas tebebuvo akmeninis.

Ji kalbėjo toliau ir baigdama tarė:

– Gal mes su Vadu ir atrodom paranoikai dėl tų sekimo priemonių ir visa kita, bet patys taip nemanom. Mes matėm tuos žmones – nesvarbu, kas jie tokie ir kam tarnauja. Faktas, kad jie nužudė Lindą Kroft ir Džemį Heningsą, toks pat tikras kaip ir tai, kad aš sėdžiu prieš jus.

– Heningsas mums prisipažino, kad padėjo įgyvendinti kažkokį genų inžinerijos planą, – pridūrė Vadas. – Jis tai pavadino „programa“. Jos padariniai neįsivaizduojami, ypač turint galvoje brolio Gabrieliaus sekėjų skaičių.

Kol jie kalbėjo, Ilgasis Medis sėdėjo tylus ir nejudrus kaip kalnas. Paskui prakalbo:

– Ir jūs neabejojate, kad šiam sąmokslui vadovauja jis?

– Mes nežinome, – nuoširdžiai atsakė Melina. – Nenorėčiau nieko apkaltinti tokiais baisiais dalykais, jei tai netiesa. Bet Džemis prisipažino, kad jis ir Deilas Gordonas dirbo broliui Gabrieliui. Klinikos pacientės, atitinkančios tam tikrus kriterijus, buvo apvaisinamos ne jų pasirinkto donoro sperma. Toks buvo Gordono darbas. Jei moteris pastoja, jų parinktas vyras, toks kaip Džemis, globoja ją per visą nėštumą, kad ji nepasielgtų nederamai.

– Pavyzdžiui, nepermiegotų su manimi, – karčiai pridūrė Vadas. – Brolis Gabrielius pamoksluose žada įvesti naują tvarką pasaulyje. Mano nuomone, tai atitinka vaikų gamybos scenarijų ir paaiškina, kodėl jis nori, kad apvaisinimas būtų valdomas ir liktų nesuterštas.

– Esu tikra, jei Džiliana būtų pastojusi ir likusi su Džemiu, jos vaiką būtų pagrobę kaip Andersonų, – pasakė Melina. – Žinome, kad Džemis nenorėjo, kad aš kalbėčiau su FTB.

– Iš pradžių maniau, kad Heningsas duoda nurodymus nutildyti mus, – pridūrė Vadas. – Bet išvydęs, kas jam nutiko... Aš studijavau karo mokykloje, todėl manau, kad įsakymai keliauja tiesiai iš viršaus.

Kiek pamąstęs, Ilgasis Medis paklausė:

– Kur dingo tie pagrobti kūdikiai? Kam jų reikėjo?

– Tą ir norime išsiaiškinti, – atsakė Vadas. – Brolio Gabrieliaus tvirtovė nelabai toli nuo čia. Ką apie ją žinote?

– Šventykla maždaug už šimto mylių nuo šios vietos, jei skrisite tiesiai. Mano nuomonė apie ją nekokia. – Ilgojo Medžio išraiška tapo dar rūstesnė. – Jis, teisingiau jo bendruomenė, išstūmė vieną indėnų gentį iš jų žemės. Jis norėjo tai genčiai priklausančio kalno. Jie nepardavė. Manau, jis įkalbėjo genties vadą kalną parduoti prieš žmonių valią.

– Kaip?

– Atmetus gandus, žinau tik tiek: vadas turėjo dvi dukteris – gražias, protingas merginas. Spėjama, viena nusižudė prieš vadui nusileidžiant ir parduodant nuosavybę.

– Spėjama? – pašoko Melina.

Ilgasis Medis iškalbingai gūžtelėjo pečiais.

– Taip nusprendė policija. Kai kas tuo abejojo. Kita vado duktė nutraukė visus ryšius su šeima bei draugais, pabėgo iš namų ir įstojo į brolio Gabrieliaus bendruomenę. Paskutinėmis mano žiniomis, ji gyvena šventykloje, pastatytoje ant žemės, priklausiusios genčiai, kurią ji apleido. Buvo plačiai aptarinėjama, ar Gabrielius išties susijęs su ta dviguba šeimos tragedija. Bet sutapimas per daug akivaizdus, kad nekreiptum į jį dėmesio.

Vadas pažvelgė pro Meliną.

– Tikriausiai tas kalės vaikas daug didesnis šėtonas, negu manėme.

Melina paklausė Ilgojo Medžio, ar, jo nuomone, žmonės kolonijoje laikomi prieš jų valią.

– Abejoju, ar jie surakinti, bet proto pančiai stipresni už viską.

– Ar broliu Gabrieliumi kada nors kas domėjosi? – paklausė Vadas.

– Turit galvoje teisėsaugą? – Senasis vyras papurtė galvą. – Kiek žinau, ne. Valstijos ir vietos policija jo nejudina. Jis moka mokesčius, gerbia įstatymus. Federalinis biuras nenori dar vienų Vako skerdynių.

– Be to, brolis Gabrielius pamoksluose ragina būti dorais piliečiais, – tarė Melina. – Jis nekovoja prieš vyriausybę, bent jau ne atvirai.

Vadas pastebėjo, kad Melina kalba užsimerkusi, masažuodama kaktą. Atrodė, tarsi jai reikėtų daugiau energijos, negu turi.

– Prieš šturmuodami šventyklą, norėtume pailsėti.

Melina pažvelgė į jį.

– Aš jaučiuosi gerai.

– O aš ne, – pasakė Vadas ir paklausė Ilgojo Medžio: – Ar galėtume kelias valandas pamiegoti?

Vadas liko virtuvėje, kol Ilgasis Medis parodė Melinai, kur atsigulti. Kai indėnas grįžo, Vadas leido į kriauklę vandenį.

– Nevarkite, pulkininke Hartai.

– Vade. Tai mažiausia, ką aš galiu padaryti.

Kelias minutes jie dirbo kartu, kol nukraustė stalą ir sumerkė indus į putotą vandenį.

– Aš juos suplausiu vėliau, – pasakė Ilgasis Medis. – Ar dar norit kavos?

– Ačiū, ne. Man ir pačiam reikėtų sumerkti akis.

Vis dėlto jis nepasuko prie durų, vedančių į kitus namo kambarius, o grįžo prie stalo. Ilgasis Medis atsisėdo priešais jį ir laukė, kol svečias ką nors pasakys.

Atrodė, Vadui buvo sunku žiūrėti jam į akis.

– Aš ne to tikėjausi.

– Kur?

Vadas apžvelgė virtuvę.

– Aš tikėjausi...

Siauros Ilgojo Medžio lūpos šyptelėjo.

– Ko nors gražesnio.

– Maniau, jūs turtingas.

– Džordžo Eboto idėja.

– Aišku, – pasakė Vadas, nors niekas nebuvo aišku.

– Džordžas norėjo jums padaryti gerą įspūdį. Manė, lengviau jus laimėsime, jei neatrodysime skurdžiai. Mes sumetėme visas savo lėšas ir nupirkome man naują kostiumą. Tik pinigus iššvaistėme. Kur aš jį dėvėsiu? – Jis vėl šyptelėjo. – Nebent laidotuvėms tiks.

– Kaip užsidirbate pragyvenimui?

– Esu teisininkas, bet mano klientai neturtingi. Dar turiu nedidelę galvijų bandą.

– Gyvenate vienas?

– Žmona mirė prieš dvidešimt šešerius metus.

Vadas nuleido akis, apgailestaudamas, kad užsiminė apie tai, kas Ilgajam Medžiui sukėlė tokį akivaizdų skausmą.

Jis nesitikėjo, kad Ilgasis Medis kalbės toliau, ir labai nustebo išgirdęs:

– Ji laukėsi mūsų pirmojo kūdikio. Nėštumas buvo sėkmingas, ramus. Kai prasidėjo sąrėmiai, aš laiku nuvežiau ją į rezervato ligoninę. Bet gimdymas buvo sunkus. Klinika neturėjo aparatūros ir personalo kritiškai padėčiai. Kelerius metus taryba prašė lėšų atnaujinti ligoninę, bet mūsų prašymą nuolat atmesdavo. Žmonos būklė greitai blogėjo. Nebuvo laiko gabenti ją į kitą ligoninę ar atvežti gydytoją akušerį. Aš bejėgis laukiau, kol ji mirtinai nukraujavo. Sūnų išpjovė, bet virkštelė buvo apsivijusi aplink kaklą. Jis nė neįkvėpė. Aš juos palaidojau kartu.

Tyloje sieninis laikrodis tiksėjo neįprastai garsiai. Galiausiai Vadas sujudėjo.

– Gailiuosi, kad priverčiau jus prisiminti.

– Nesigailėkit. Tuo metu man šiek tiek pasimaišė protas, bet galiausiai atsigavau. Nuo to laiko, kai tik prisimenu tai, atgimsta ryžtas pasirūpinti gyvenimu rezervatuose. Manau, mirusiųjų dvasios palaiko mane.

Vadas įdėmiai pažvelgė į Ilgąjį Medį ir išvydo tvirtų įsitikinimų žmogų. Kaip jis anksčiau to nepastebėjo? Kodėl per tą brangų kostiumą neįžvelgė jį vilkinčio žmogaus širdies?

– Kodėl vertėte mane tikėti nesamais dalykais?

– Tai pasitarnavo mūsų tikslui, nors ir ne taip, kaip Džordžas planavo. Vėliau aš apsidžiaugiau, kad sutikau šiek tiek jus apgauti, nes jūsų reakcija atskleidė tą charakterį, kokio tikėjausi. Buvo akivaizdu, kad jūs sąžiningas žmogus.

Vadas tyliai nusijuokė, smerkdamas save.

– Jūs palietėte kai kurias jautrias vietas, privertėte mane susimąstyti.

Ilgasis Medis pritardamas linktelėjo.

– Nenorėjau, kad jūsų apsisprendimą nulemtų nuomonė apie mane. Aš maniau, kad aukštesnė jėga atsiuntė jus pas mus – į mūsų atstovų grupę padėti mums, dirbti tam, kad

indėnai į dvidešimt pirmąjį amžių žengtų išdidūs, orūs, atsinešdami nepaliestą paveldą. Kai kas mano, kad neįmanoma pasiekti viena nepaaukojus kita. Bet aš nesutinku, kad reikia aukoti paveldą tam, kad eitume į priekį ir gyventume šiuolaikiniame pasaulyje. Deja, daugelis mūsų gentainių jaučiasi aukos. Naudojasi tuo, kad yra indėnai, teisindami savo ydas – alkoholizmą, depresiją, tikslo neturėjimą.

Mano nuomone, šių blogybių priežastis labai akivaizdi. Mes vis dėlto pilni baisių, neapykanta persunktų rasinių prietarų. Ar žinote, kad indėnai tampa žiaurių nusikaltimų aukomis dvigubai dažniau negu kiti amerikiečiai? Ir tuos nusikaltimus įvykdo kitų rasių atstovai, ne indėnai. Tai ne tik mano nuomonė. Tokia statistika. Mes turime priešų, bet ir patys save naikiname. Abiejuose frontuose reikės dar daug padaryti.

– Bet aš tam netinku, vade Ilgasis Medi, – nuoširdžiai tarė Vadas.

– Jūs nebūtumėte prašęs mūsų pagalbos, jei nesijaustumėte vienas iš mūsų.

– Aš pusiau indėnas.

– Kaip ir Kvana Parkeris.

Jis šiltai nusišypsojo, į atmintį sugrįžo motinos pasakojimai apie jų įžymųjį protėvį. Vadas neprisiminė tų dienų, kai nemokėjo kalbėti, ir neprisiminė, kad nebūtų žinojęs apie dvimetę Sintiją Aną Parker, kurią 1836 metais komančiai pagrobė iš Parkerio forto Teksase. Sulaukusi paauglystės ji jau buvo išmokusi jų kalbą, perėmusi papročius. Ji ištekėjo už vado Petos Nakonos ir pagimdė jam tris vaikus – du sūnus ir dukterį.

Ji išgyveno su komančiais dvidešimt ketverius metus, kol Teksaso reindžeriai ją vėl pagrobė su dukrele ir grąžino į šeimą. Tačiau ji taip ir neprisitaikė prie to gyvenimo ir mirė netrukus po dukrelės mirties. Pasak legendos, jai plyšo širdis, kai ją atskyrė nuo vyro ir sūnų.

Kai motiną pagrobė, Kvana buvo paauglys. Jis pakeitė savo tėvą, tapo indėnų vadu ir bebaimiu kariu. Kelerius metus jis kovėsi su armija ir nepraleido nė vieno mūšio. Bet 1875 metais, kai baigėsi atsargos, jis pasidavė ir perkėlė savo žmones į Silo fortą Oklahomoje. Įkvėptas motinos, priėmusios komančių gyvenimą, Kvana pasielgė priešingai. Jis priėmė motinos pavardę ir skatino savo žmones prisitaikyti prie anglų kultūros. Jie išmoko ūkininkauti. Angliškai kalbantis Kvana Parkeris steigė mokyklas, buvo paskirtas rezervato teisėju. Prezidentą Teodorą Ruzveltą jis laikė savo draugu. Nuožmus karys tapo senatoriumi. Jis vis dar kariavo, bet dabar jo mūšio laukas buvo kongresų salė.

– Kai kurie komančiai nepasitikėjo Kvana, nes jis buvo pusiau baltasis, – pasakė Ilgasis Medis. – Jo nepripažino, nes jis priėmė baltųjų gyvenimo būdą. Jei jūs prisidėsite prie mūsų, kai kurie indėnai jus kritikuos. Tačiau kas iš atsidūrusiųjų visuomenės akiratyje neturi priešininkų? Man pačiam jūsų maišytas kraujas atrodo privalumas. Kaip ir Kvanos Parkerio.

Pamąstęs Vadas atsakė:

– Aš apie tai pagalvosiu.

– Tai vienintelis pažadas, kurio jūsų prašau.

– Ar tai susiję su jūsų svetingumu šiandien?

– Nepasitikėčiau jumis, jei tokia nedidelė paslauga galėtų taip lengvai paveikti tokį svarbų sprendimą.

Jie ilgai sėdėjo, mąslią tylą trikdė tik laikrodžio tiksėjimas.

Vėl prakalbęs Ilgasis Medis pakeitė temą:

– Jums patiko ta dvynė Džiliana?

Senojo indėno akys gręžė reikalaudamos tiesaus atsakymo ir Vadas išgirdo save tariant:

– Taip, ji man labai patiko.

Ilgasis Medis giliamintiškai linktelėjo ir vėl pakeitė temą:

– Ką ketinate daryti?

– Vykti į šventyklą ir susitikti su broliu Gabrieliumi.

Ilgasis Medis susiraukė.

– Nemanau, kad tai bus paprasta. Žinau, kad ten įrengti apsaugos vartai. Visur kameros. Kaip pateksite?

– O ką jūs siūlot?

– Mūsų šerifas Maksas Ričis bendradarbiauja su rezervato policija. Atrodo, protingas žmogus. Reikėtų pradėti nuo jo.

– Ačiū už patarimą. – Vadas atsistojo ir pasirąžė. – Aš jau visiškai išsekęs. Atleiskit, bet turiu pamiegoti. Ar galima nusiprausti po dušu?

– Turėsit paklausti Melinos. Vonios kambarys prie miegamojo.

– Gerai.

– Aš tuoj išvyksiu tvarkyti reikalų, grįšiu tik po pietų. Jauskitės kaip namie.

Suvokdamas, kad Ilgasis Medis pasijus nejaukiai, jei jis ims širdingai dėkoti, Vadas paprastai pasakė:

– Ačiū už viską.

– Nėra už ką.

Vadas jau norėjo eiti pro duris, kai Ilgasis Medis vėl pašaukė ir pirmą kartą jį pavadino Vadu, o ne pulkininku. Jis atsisuko.

– Taip?

– Kvana Parkeris nevisiškai atsisakė komančių gyvenimo. Amerikos indėnų biuro siaubui, jis praktikavo poligamiją.

Vadas kilstelėjo petį nesuvokdamas.

– Matyt, jūsų giminaičiai tikėjo, kad galima vienu metu mylėti dvi moteris, – pasakė Ilgasis Medis. – Manau, jums palengvės, jei tai žinosite.

33 skyrius

Jis pasibeldė.

– Užeikit.

Melina stovėjo pasilenkusi, nuleidusi galvą ir šluostėsi plaukus. Ji vilkėjo tik liemenėlę ir kelnaites. Pamatęs tiek daug nuogo kūno, Vadas net sustingo.

– Atsiprašau. Man pasigirdo, kad sakėt „užeikit".

Ji staiga išsitiesė ir atmetė nuo veido plaukus.

– O kas čia tokio? Pamaniau, jei matėt Džilianą...

– Aš mačiau ir jus.

– Taigi. Be to, matėte mano apatinius drabužius.

Taip, jis matė, bet ant jos jie atrodė visiškai kitaip negu ant dušo užuolaidos strypo. Jis spoksojo kaip mokinukas. Jos krūtys pūpsojo liemenėlės kaušeliuose, speneliai juodavo per dramblio kaulo spalvos nėrinius. O tą apgamėlį po bamba jis pirmiausia palietė lūpomis.

Ne, prakeikimas! Ne jos, o Džilianos.

– Vade? Ar viskas gerai?

Ne, jam nebuvo gerai. Širdis daužėsi kaip pasiutusi, burna – lyg prikimšta vatos.

– Žinoma!

– Aš esu iš kūno ir kraujo.

– Nesiginčysiu.

– Bet jūs atrodote lyg pamatęs vaiduoklį.

Tai buvo tiesa. Jį apėmė nemalonus *déjà vu* jausmas, tegul prancūzai jam atleidžia. Išskyrus mėlynę ant raktikaulio, kur ji atsitrenkė į duris kovodama su apsimetėliu Tobiju, ji buvo identiška Džilianai. Visapusiškai. Tokia panaši, kad per kelias akimirkas pro jį praskriejo tūkstančiai erotiškiausių prisiminimų.

Šis klubo išlinkimas puikiai tiko jo delnui, šis odos lopas, apaugęs švelnučiais lyg persikų pūkeliais, švelniam kandžiojimui. Šis įdubimas ypač jautrus. Kai jis čia palietė, ji susijaudinusi suaimanavo.

– Atsiprašau. – Jis vos nepuolė įnirtingai trinti akių kaip su vaiduokliu susidūręs animacinio filmo herojus. Paskui nukreipė žvilgsnį ir piktokai pasakė: – Juk čia galėjo pasibelsti Ilgasis Medis. Iš kur žinojot, kad čia aš?

– Iš jūsų eisenos. Pastebėjau, kaip ėjote per Pakso angarą. Jūsų eisena ypatinga.

– A.

Jis manė, kad jo veidas sustingęs ir įsitempęs, nes ji vis dar buvo sumišusi.

– Klausykit, Vade, atsiprašau, jei priverčiau pasijusti nepatogiai. Tai Džiliana buvo drovioji dvynė.

Prisiminęs, kaip ji atsistojo ir gundančiai išsinėrė iš suknelės, jis sumurmėjo:

– Nepasakyčiau.

– Tikrai?

– Hmm.

– Žinoma. – Ji pasvarstė ir pridūrė: – Bet juk ji apsimetė manimi.

– Teisingai.

Ji vis dar sutrikusi žvelgė į jį.

– Jei norite, kad apsirengčiau...

– Žinoma, ne.

– Aš pervargusi. Ir mintis, kad reikės miegoti su drabužiais, kuriuos vilkėjau nuo...

– Nereikia teisintis, Melina. Paprasčiausiai apstulbau, pamatęs jus tokią. Ne kiekvieną dieną vyrui pasiseka užtikti beveik nuogą moterį.

Jis pamėgino šyptelėti, bet nebuvo tikras, kad pavyko tai padaryti įtikinamai. Tiesą sakant, visiškai neįtikinamai. Jei ir taip, ji viską suprato ir atsakė plačiai nusižiovaudama.

Atsisėdusi ant lovos krašto ji vėl ėmė šluostytis plaukus, energingai trindama sruogas išblukusiu rankšluosčiu. Vadas galvojo, ką protinga galėtų pasakyti.

– Ilgasis Medis siūlo, kad prieš eidami į šventyklą aplankytume šerifą.

– Tikriausiai nebloga mintis.

– Teisėsaugininkų padedami galėsime lengviau patekti į koloniją. Įtikinsime šerifą, kad nesame bepročių pora.

– Kol nuvažiuosime šimtą mylių, viską apgalvosime.

– Važiuosime? Maniau, mes skrisime.

– Žinoma, renkatės jūs, bet mano nuomone... – jis nutilo, Melina pažvelgė į jį. – Šį rytą galėjome nusileisti nepastebėti, nes Ilgasis Medis pasirūpino, kad nusileistume ant privataus tako, nuošalioje vietoje. Bet jei du pabėgėliai nusileis viešame oro uoste, tai gali atkreipti dėmesį.

– Jūs teisus. Tegul verčiau niekas nežino apie mūsų atvykimą. Taip pat norėčiau nuvažiuoti prieš sutemstant, kad galėtume apsidairyti.

– Yra dar viena problema – mes neturime transporto priemonės...

– Manau, Ilgasis Medis suras mums automobilį.

– Manau, Ilgasis Medis suras mums automobilį, jei jūs jo paprašysit, – pašnibždomis pasakė jis.

– Jis išskirtinė asmenybė, ar ne?

Tokios pagyros šeimininkui jį suerzino. Jis sutiko, kad Ilgasis Medis atrodo padorus, bet jis nebuvo juo taip sužavėtas kaip Melina.

– Manau, jis normalus.

– Man patinka jo veidas.

– Jums patinka jo veidas?

– Jo išvaizda. Kaip jis atrodo.

– Jis atrodo kaip senas, susiraukšlėjęs indėnas.

Ji nepritardama susiraukė.

– Bet raukšlės – tai privalumas. Jo bruožai tokie įsimintini, tokie... – Ji nutilo, ieškodama tinkamo būdvardžio, ir galiausiai rado: – Kilnūs.

Vadą tai dar labiau suerzino, bet jis tik abejingai numykė. Vis dėlto norėdamas būti sąžiningas pasakė:

– Jis išgyveno didelę tragediją, – ir papasakojo Ilgojo Medžio netekties istoriją.

– Kaip siaubinga, – pasakė ji, kai jis baigė. – Žmona ir kūdikis.

– Taip, jam buvo sunku.

Melina kurį laiką žvelgė prieš save, paskui – į Vadą.

– Jis man primena jus.

– Ką? – šūktelėjo jis.

– Ne fiziškai, žinoma. Bet jūsų abiejų laikysena... nesugadinta. Tas griežtas susivaldymas.

– Manau, tai vienas iš indėnų bruožų. Argi mūsų nelaiko ištvermingais?– jis pasakė beveik juokaudamas, bet ji priėmė rimtai.

– Gal. Bet gal jūs ir Ilgasis Medis turite daugiau bendra?

Jis nespėjo pratęsti šios temos. Ji numetė šlapią rankšluostį ant grindų, atsigulė ir užsitraukė apklotą iki smakro.

– Viešpatie, neprisimenu, kada buvau šitaip pavargusi. – Ji pasitaisė galvą ant pagalvės ir iš karto užsimerkė.

– Ar galiu nusiprausti po dušu?

– Čia ne mano dušas, – sumurmėjo ji, apsivertė ant šono ir prisitraukė kelius.

Vadas nuėjo į vonią ir vos uždaręs duris atsisegė džinsus, kad sumažintų spaudimą, kurį sukėlė vienas išdidus ir kilnus jo daiktas. Jis pastovėjo, prispaudęs kaktą ir delnus prie

medinės sienos, užsimerkęs, lėtai, giliai kvėpuodamas, kad atgautų savitvardą, kurią Melina klaidingai palaikė jam būdingu bruožu.

Kai po kelių minučių jis apsigręžė, pastebėjo, kad vonia sausai iššluostyta. Melina pakabino savo rankšluostį ant kartelės. Kvepėjo muilu, dantų pasta, drėgna oda. Moters oda, nuoga, švelnia moters oda, Džilianos oda. Melinos oda.

Vadas atsuko čiaupus ir nusirengė. Jo judesiai buvo staigūs – pikto, susierzinusio žmogaus judesiai. Jis išsimuilino, išsiplovė plaukus šampūnu, išlipęs iš vonios išspaudė pastos ir smiliumi išsivalė dantis. Tikriausiai taip darė ir Melina, nes išvykdami iš Dalaso jie nepasiėmė dantų šepetėlių.

Visą tą laiką Vadas mąstė, ką turėjo galvoje Ilgasis Medis, kai pasakė, kad Kvana Parkeris tuo pačiu metu mylėjo daugiau negu vieną moterį. Galiausiai nusprendė, kad tai senųjų apačių šarados, triukai, mistinė jų tikėjimo aiškiaregyste dalis, kuriai jis niekada nepasidavė. Jo motinos gentyje netrūko senių žilais, supintais į kasas plaukais, vėjo nugairintais veidais, kurie jį mirtinai gąsdindavo vaikystėje. Jis bijojo jų žemo, gomurinio monotoniško maurojimo per apeigas. Paauglystėje jis šaipėsi, kad jie tokie kvaili.

Deksteris Ilgasis Medis nepradėjo mauroti, bet pusė to, ką jis kalbėjo, atrodė užuominos ir mįslės. Vadas buvo tikras, kad senis šitaip kalba norėdamas pasirodyti išmintingas, priversti juos patikėti, kad jis bendrauja su dvasiomis. Galbūt Ilgasis Medis norėjo, kad jį laikytų tikru žiniuoniu, gebančiu suprasti ženklus ir panašius dalykus.

– Nesąmonė, – sumurmėjo Vadas, nenoriai tempdamasis džinsus. Jis mokslininkas, tiki tuo, kas įrodyta, ką matė ir pats patyrė. Kiek jam žinoma, Ilgojo Medžio kliedesius galėjo sukelti narkotikas meskalinas. O gal jis jo nevartoja? Pats prisipažino, kad buvo netekęs proto, kai žmona ir kūdikis mirė. Gal jis visus tuos metus taip ir liko pamišėlis.

Na, nesvarbu. Pulkininkas Kristoferis Hartas nekreips dėmesio į vyro išdidžiu ir kilniu veidu kliedesius, nors ir kaip jis patiktų Melinai.

Išeidamas iš vonios kambario, Vadas vis dar buvo susierzinęs. Jis netgi paleido duris, kad šios garsiai trinktelėtų į sieną. Melina nesukrutėjo. Jis užsitraukė džinsus, jei kartais jai būtų nepatogu, kad jis gulasi į lovą šalia jos.

Kodėl jis turėtų nesigulti?

Jis skrido tuo prakeiktu lėktuvu, kol ji miegojo savo kėdėje. Pastarąsias dvi dienas jo gyvybei grėsė toks pat pavojus kaip ir jos. Kodėl jis turėtų gultis ant gumbuotos sofos toje apšiurusioje svetainėje, kai ši puiki, patogi lova pakankamai plati jiems abiem?

Tačiau kai jis atsigulė šalia Melinos, ji visiškai neprieštaravo ir toliau lygiai, giliai alsavo. Ji visiškai nereagavo, kai jis kelis kartus pasitaisė pagalvę. Neatrodė, jog ji susijaudino ar apskritai suvokia, kad jis atsidūrė šalia jos.

Ir jis nežinojo, ar dėl to jam palengvėjo, ar jis tik dar labiau susierzino.

– Sėskitės, ponai. – Šerifas Maksas Ričis mostelėjo dviem vyrams į kėdes kitoje rašomojo stalo pusėje. – Ar galiu jums pasiūlyti atsigerti?

– Ačiū, ne, – atsakė Losonas. – Mes ką tik papietavome. Ragavom troškinio su žaliosiomis ir aitriosiomis paprikomis.

– Ir kaip patiko?

– Labai skanus.

– Malonu. – Po mandagumo frazių šerifas patogiau įsitaisė kėdėje, pasiruošęs darbui. – Juk tikriausiai iš Dalaso atvykote ne vietinių skanėstų ragauti. Kuo galiu padėti?

– Ar atsimenate, mes prieš kelias dienas kalbėjomės telefonu? – paklausė Losonas.

– Žinoma, dėl žmogžudystės.

– Džilianos Loid.

– Maniau, byla baigta. Jūs nustatėte kaltininko tapatybę, ar ne? Kai skambinote, tenorėjote papildyti kai kuriuos duomenis.

– Taip, teisingai. – Detektyvas išdėstė faktus, nors Ričis prisiminė.

– Kaip jums ir pranešiau, detektyve Losonai, aš nuvykau į šventyklą ir pasiteiravau apie Deilą Gordoną. Jį prisiminė, nes jis dažnai skambindavo, be to, buvo sutrikusios psichikos. Beveik prie pamišimo ribos. Manau, jo savižudybė tai įrodo. – Šerifas nesusivokdamas pakėlė rankas. – Tai kokios bėdos? Ar su ta žmogžudyste ir savižudybe susiję daugiau, negu iš pradžių manėte?

– Daug daugiau, šerife Riči. – Specialusis agentas Tobijas rimtai, nieko nepagražindamas, paskubomis papasakojo, ką žinojo.

Kol Ričis klausėsi, jo siaubas augo. Kiekvienas sakinys buvo lyg akmuo krūvoje, kuri netrukus pavirto kalnu rūpesčių, užgriuvusių jo pečius.

Kai šiedu vyrai neįspėję pasirodė departamente, jis atpažino blogų žinių pranašus. Žmogžudysčių detektyvas iš kitos valstijos neatvyksta į Lamesos grafystę, lydimas FTB agento iš Vašingtono, jei tai ne nacionalinės svarbos byla.

Maksas Ričis instinktyviai suvokė, kad jo iš pažiūros ramus, puikiai sutvarkytas ir pusiausvyras gyvenimas bus sudrebintas iš pagrindų. Tikėjosi, kad bent jau visiškai nesugrius.

– Tiriame kulką, kuria buvo nužudytas Džemis Heningsas, – pasakė Tobijas. – Bet tikimybė nustatyti ginklą beveik lygi nuliui. Mes įsitikinę, kad šaudė profesionalas.

– Samdomas žudikas? – paklausė Ričis.

– Tai viena iš galimybių. – Tobijas vengė tiesaus atsakymo.

Toliau kalbėjo Losonas.

– Heningsas buvo Džilianos Loid sužadėtinis. Deilas Gordonas dirbo klinikoje, kur ją dirbtiniu būdu apvaisino dieną

prieš žmogžudystę. Heningsas palaikė ryšius su brolio Gabrieliaus bendruomene, mes tai tiriame. Buvo patvirtinta, kad Deilas Gordonas nuolat skambindavo į šventyklą. – Jis išraiškingai kilstelėjo pečius. – Pats sudėliokite faktus.

Ričis nustebęs šūktelėjo:

– Bet juk nenorite pasakyti, kad brolis Gabrielius susijęs su šiomis trimis mirtimis.

– Ne, visiškai ne.

Ričis nepatikėjo FTB agento neiginiu.

– Tai kodėl jūs čia?

– Kai kas mano, kad brolis Gabrielius susijęs, – pasakė Losonas. – Džilianos Loid sesuo. Dvynė. Tiksli kopija. Melina Loid. Ji buvo pas Heningsą, kai jį nušovė.

Ričis mąsliai prikando apatinę lūpą.

– Jei tas Heningsas susitikinėjo su jos seserimi, turėdamas kokių nors nešvarių tikslų, ji turi motyvą, – pasakė jis cituodamas žodžius, kuriuos išgirdo per savo mėgstamą detektyvų laidą. – Manau, ir jūs apie tai pagalvojote.

– Taip, pagalvojome, bet nepasitvirtino. Heningsą nušovė per langą iš pastato kitoje gatvės pusėje. Melina to nepadarė, bet yra svarbi liudininkė. Norime apklausti ją, kol dar neįvyko kas nors beprotiška.

– Pavyzdžiui?

– Pavyzdžiui, ji neįsiveržė pas brolį Gabrielių per tvirtovės vartus. Ji ieško tų pačių atsakymų kaip ir mes, – pasakė Losonas.

– Mes – ponas Losonas, aš ir jūs, šerife, – esame įpareigoti atsakymus gauti tinkamais kanalais, – paaiškino Tobijas. – Deja, panelės Loid nevaržo jokie įsipareigojimai. Ji įrodė esanti labai išradinga asmenybė, sugebėjo pabėgti nuo mūsų. Ją gena daug stipresnis motyvas – kerštas.

– Atrodo, ji peržengė ribą. Galbūt tokia pat nestabili kaip Deilas Gordonas?

Tobijas stipriai papurtė galvą.

– Be abejonės, ji sudirgusi, bet protauja blaiviai. Vakar buvo nužudyta dar viena Voterso klinikos darbuotoja. Po kelių valandų, kai susitiko su panele Loid, – pridūrė jis po gana iškalbingos pauzės, kad padarytų didesnį įspūdį. – Matau, jūs sukrėstas, šerife. Ir teisingai. Melina Loid žino, kad eina teisingu keliu, ir nemanau, kad sustos, kol nesužinos atsakymų. Ji nesiliaus, kol neišsiaiškins, kodėl nužudė jos dvynę seserį. Mes su detektyvu Losonu įsitikinę, kad ji čia pasirodys.

– Ir veikiausiai anksčiau negu vėliau, – pridūrė Losonas.

Ričis giliai iškvėpė.

– Aš iš karto įspėsiu šventyklą, bet jei ji ar kas nors kitas būtų mėginęs įsiveržti, man būtų apie tai pranešę. Ten geležinė apsauga.

– Kodėl? – paklausė Losonas.

– Paklauskit Džono Lenono ar to dizainerio iš Floridos. Brolis Gabrielius – pasaulinė įžymybė. Tokios garsenybės dažnai tampa taikiniu menkystoms, trokštantiems atsidurti žiniose.

Tobijas mąstydamas susiraukė.

– Kaip manote, ar tai vienintelė priežastis, kodėl šventykla šitaip saugoma?

– O kas dar galėtų būti?

FTB agentas pasislinko į priekį su savo kėde.

Ričis marškinių rankogaliuose pastebėjo monogramas su jo inicialais.

– Šerife Riči, ar kada nors buvote tos kolonijos viduje?

– Tik du kartus. Paskutinį kartą – prieš tris dienas, kai apklausiau brolį Gabrielių apie Deilą Gordoną.

– Ir koks jūsų įspūdis?

– Nesu tikras, ar supratau jus.

Išgirdęs jo atsakymą, Tobijas suirzo, o Losonas atrodė pasiruošęs išpurtyti informaciją savo kvadratinėmis, sunkiomis rankomis.

– Turiu galvoje, apie ką norėtumėt išgirsti? Koks mano įspūdis? Teritorija nepriekaištingai sutvarkyta, pastatai...

– Bendra nuotaika. Žmonės, – nutraukė jį Losonas. – Ar galėtumėte pateikti kokių įrodymų, kad žmonės laikomi prieš jų valią?

Ričis kimiai nusijuokė.

– Juokaujate?

Vyrai varstė jį žvilgsniais lyg adatomis.

Ričis nervingai šyptelėjo ir atsikrenkštė.

– Kiek aš supratau, brolio Gabrieliaus sekėjams yra didelė garbė ten gyventi ir dirbti. Žmonės laukia nesulaukia galimybės ten pakliūti, nes yra kažkokia nuopelnų sistema. Jei atlieki ypatingą darbą bendruomenei, užsitarnauji vietą šventykloje. Maždaug taip.

– Kokį ypatingą darbą?

– Atsiprašau?

– Sakėte, kad sekėjai turi atlikti ypatingą darbą bendruomenei.

– Gerą darbą. Gauti pinigų. Ar ne tai daro dauguma Bažnyčių? Renka taškus?

– Ar žinote nors vieną šventykloje gyvenusį, bet ją palikusį žmogų? – paklausė Tobijas.

– Ne, – nuoširdžiai patikino šerifas. – Nenoriu sakyti, kad taip nebūna, bet aš nežinau. – Jis tiriamai pažvelgė į juos. – O kodėl tas, kuris sunkiai dirbo, kad ten pakliūtų, norėtų išeiti? Ar tai nebūtų lyg išvarymas iš rojaus?

Jie išėjo iš šerifo kabineto ir sulipo į FTB automobilį. Tobijas sėdo prie vairo. Losonui darė įspūdį, kad šis žmogus turi tokią valdžią. Jis susitarė, kad juos sutiktų Albukerkio oro uoste, kur jų laukė automobilis. Jie atvažiavo į grafystės centrą Lamisą. Vienu telefono skambučiu Tobijas įsuko ratą, o Losonas nė tušinuko negautų, neužpildęs prašymo formos.

– Ką manote apie Ričį? – paklausė Losonas agento, kai jie pajudėjo.

– Sunku suprasti, bet manau, kad jis pasakė tik pusę tiesos.

– Ir man susidarė toks įspūdis. Viskas, ką jis sakė, buvo filtruota.

– Galbūt savimeilė? Nepatinka, kai pašaliečiai slampinėja po jo rajoną, ieškodami nusikaltėlių. Tai rodytų, kad jis neatlieka savo darbo. Arba...

– Taip?

– O gal tas vyras sako neginčijamą tiesą. O mes esame paranoikai.

– Gali būti, – sutiko Losonas. – Kiekvienas gali turėti savų slaptų motyvų. – Kiek patylėjęs jis pridūrė: – Kita vertus, gal Ričis – ištikimas sekėjas? Gal jis pavaldus kam aukštesniam negu grafystė, valstybė ar įstatymai.

– Turite galvoje, kad brolis Gabrielius Ričį ir kitus teisėsaugos pareigūnus laiko savo kišenėje?

– O kas gali pasakyti, kur baigiasi jo įtaka? Mes žinom, kad ji siekia net Dalasą.

– Ir Pietų Dakotą. Ten į veiklą įsitraukė Heningsas.

– Manot, kad mokyklos seselė įtraukė į sektą Heningsą ir jo jaunesniąją seserį, o kai tėvai sukėlė sąmyšį, juos pašalino?

– Kažkas privertė juos dingti.

– Įtariate brolį Gabrielių?

– Arba jam dirbantį uolų mokinį.

– Su jo palaiminimu?

– Šiurpi prielaida, tiesa?

– Jei jis turi mokinių, kurie dėl jo pasiryžę žudyti... – Losonas atsigręžė į Tobiją ir pratęsė mintį: – Vadinasi, kai Deilas Gordonas nužudė Džilianą Loid, jis galėjo vykdyti įsakymą iš šventyklos.

– Ir aš apie tai pagalvojau.

Losono veidą iškreipė grimasa.

– Norėčiau akis į akį susitikti tą bjaurų blondiną pamokslininką. Norėčiau sužinoti, ką jis čia rezga, ir lažinuosi iš jautienos kepsnio bei butelio škotiško viskio, kad jis ne toks jau šventas, kaip atrodo pažvelgus į tą gražų veidą ir saldžią šypseną.

– Galim lažintis, bet aš nevalgau raudonos mėsos.

Losonas prunkštelėjo.

Juokdamasis iš Losono pašaipos, Tobijas atsiliepė mobiliuoju telefonu:

– Taip. Liuse, kas naujo? – Jis išklausė, padėkojo už žinias ir, išjungęs telefoną, atsigręžė į Losoną ir nusišypsojo: – Bus susitikimas akis į akį. Gausit tokią galimybę rytoj ryte. Sutarta audiencija pas svarbiausiąjį veikėją.

– O kodėl rytoj ryte, kodėl negalim nuvažiuoti dabar...

– Nėra svarios priežasties. Negalim įrodyti tiesioginio ryšio nei su Džiliana Loid, nei su Deilu Gordonu, nei su Džemiu Heningsu. Tik telefono skambučiai, o jis jau apie tai paaiškino. Jis sutiko mus priimti iš mandagumo, todėl taip ir turėsime elgtis per pokalbį. Kol negausim spermos pavyzdžių iš Voterso klinikos donorų ir DNR tyrimų, įrodančių, kad Gordonas juos pakeitė, turėsime tik krūvą spėliojimų. Kol kas netgi nežinome, ar išvis sperma buvo pakeista. Netgi jei įrodysime, kad pavyzdžiai pakeisti, neturime nieko, kas sietų tą veiksmą su broliu Gabrieliumi, tik psichiškai nesveiką mirusį mokinį. Taigi apibendrinant, mes neturime svarios priežasties apklausti įžymųjį Dievo žmogų.

– Po velnių! – Losonas piktai perbraukė ranka savo susivėlusius plaukus. – Žinau, kad jūs teisus. Laikotės įstatymų. Bet nuojauta man kužda, kad brolis Gabrielius – tikrasis kaltininkas. – Losonas valandėlę pamąstė ir paklausė: – O ką manote apie Meliną Loid?

– Kad ji atvyks ir stos prieš jį.

– Ir aš taip manau. – Kiek patylėjęs jis pridūrė: – Velniava! Labai svarbu tinkamai pasirinkti laiką, ar ne?

– Kaip suprasti?

– Pagalvojau, jei iš karto būčiau nurodęs paimti Džilianos Loid tepinėlius. Ji buvo apvaisinta mažiau kaip prieš parą iki mirties.

– Jei DNR tyrimai būtų parodę, kad tepinėlis ne nurodyto donoro...

– Ar Kristoferio Harto.

– ...tada būtume turėję įrodymą, kad klinikoje pakeičiama sperma.

– Tačiau mes jau buvom nustatę žudiką, – niūriai pasakė Losonas. – Išorėje nebuvo aptikta spermos pėdsakų. Durtinės žaizdos – akivaizdi mirties priežastis, negalėjom neleisti Melinai kremuoti kūno.

– Mes atliksime Ketlinos Ešer embriono DNR tyrimus, nustatysime, ar tai jos pasirinkto donoro vaisius, – pasakė Tobijas. – Žinoma, tai užims laiko, Džilianos Loid tepinėlis būtų daug naudingesnis.

– Atsiprašau, – sumurmėjo Losonas.

– Na, kaip jūs ir sakėte, tada nežinojote to, ką žinote dabar.

Kilnu, kad Tobijas paleido jį nuo kabliuko. Losonas norėjo jam atsidėkoti.

– Aš pasiėmiau bylos aplanką, jei norėtumėt peržiūrėti.

– Gal ir gera mintis, – pasakė Tobijas. – Naktis bus ilga, o aš neturiu ką veikti.

34 skyrius

– Melina?

– Mmm.

– Jau beveik trys.

Sunkiai atsidususi ji apsivertė ant nugaros ir pažvelgė į Vadą pusiau pramerktomis akimis.

– Kodėl jūs visada mane žadinate?

– Todėl, kad jūs visada miegat.

– Aš sapnavau.

– Ką?

– Neprisimenu.

– Geras sapnas?

– Tikriausiai. – Ji saldžiai pasirąžė. – Kiek valandų?

– Ką tik sakiau.

– Aš negirdėjau, – prisipažino ji mieguistai šypsodamasi. – Pasakykit dar kartą.

Jis nepakartojo. Iš tiesų jis nieko nepasakė, ir jai teprireikė vos kelių sekundžių suvokti, ką jis, matyt, suprato anksčiau – kokia intymi ši akimirka. Jis atsirėmęs kumščiais į pagalvę abipus jos galvos, rankoms tenka daug svorio, todėl ryškiai matyti kiekvienas raumuo.

Šypsena dingo nuo jo veido. Akių mėlis paryškėjo kaip dangus vos nusileidus saulei: iš violetinės į mėlyno rašalo, nepastebimai, bet neginčijamai.

Impulso pagauta, Melina kilstelėjo ranką ir palietė jo veidą. Iš pradžių ji perbraukė abu jo antakius, tada užjaučiamai atsidususi švelniai palietė žaizdą ant skruosto. Jos pirštas išmatavo plonos nosies ilgį ir galiausiai apibraukė lūpas. Ji stabtelėjo ties kiekvienu jo veido bruožu, lyg norėdama įsiminti.

Įsidrąsinusi nuleido ranką ir palietė jį po kairiąja krūtimi. Jo oda spinduliavo šilumą, kurią ji troško pajusti savo kūnu. Jos akys sekė pirštų galiukus, kai jie nuslinko žemyn šonkauliais ir vėl pakilo ant skulptūriškų krūtinės ląstos išlenkimų. Ji nykščiu paglostė spenelį.

Jis staigiai įkvėpė ir ji įsidrąsinusi padarė tai, ko niekada anksčiau nebūtų išdrįsusi – pakėlė galvą ir liežuviu palietė atsikišusį spenelį.

Jis tyliai nusikeikė, nutraukė antklodę, pasilenkė prie jos ir prispaudė veidą tarp jos krūtų. Pakėlęs krūtis į viršų jis nekantriai pabučiavo kauburėlius, kyšančius iš liemenėlės. Jos oda erotiškai pašiurpo. Nieko nelaukdama ji kilstelėjo klubus ir prigludo prie jo džinsų užsegimo. Jis lietė lūpomis jos spenelius, kol šie sustandėję išsišovė per liemenėlės nėrinius, ir kai ji vos nepradėjo jo maldauti, jis nutraukė nėrinius žemyn ir apgaubė spenelius lūpomis.

Kiekvienas jo burnos judesys atsiliepė giliai jos viduje. Ji sugriebė delnais jo plaukus ir sudejavo iš malonumo.

Jis kimiai paprašė atsagstyti džinsus. Ji apgraibomis stengėsi įveikti niekaip nepasiduodančias metalines sagas. Atsegusi viršutinę, mėgino kitą, bet jai sunkiai sekėsi. Po audiniu buvo labai kieta ir ankšta. Vadas suniurzgė iš skausmo ir jie abu nusijuokė. Galiausiai ji įveikė sagas ir nutraukė džinsus ant šlaunų.

Jis nuvedė jos ranką prie savo sustandėjusios lyties ir apgaubė jos pirštais. Kai ji pradėjo ritmiškai glostyti, jis užsimerkė, lūpos prasivėrė iš malonumo, atidengdamos dantis.

– Lėčiau.

Ji pakluso, jis prispaudė kaktą prie jos kaktos.

– O Jėzau, kaip gera. Pasakyk, jei tau tai nepatinka.

– Man patinka.

– Išlenk nugarą.

Ji prispaudė pečius prie čiužinio ir pakėlė rankas, kad jis galėtų atsegti liemenėlę. Atsegęs jis nutraukė ją, pakėlęs galvą pažvelgė į Meliną, suspaudė krūtis, bučiavo spenelius, glamonėjo juos liežuviu ir čiulpė lūpomis.

– Vade, – aiktelėjo ji.

– Žinau. Ir aš. Bet nenoriu skubėti. Ne, jau verčiau liaukis. – Jis nustūmė jos ranką.

Jis nykščiu užkabino kelnaičių juosmenį ir nusmaukė jas iki pat kojų pirštų galiukų. Tada suėmė rankomis už kulkšnių ir atsiklaupęs tarp jų lėtai praskyrė jos kojas. Iš pradžių ji bandė priešintis, prisidengti ranka, droviai nusukti galvą. Bet jo aistringas žvilgsnis buvo mielas ir švelnus, verčiantis ją pasijusti pakylėta, o ne pažeminta. Jo akys lėtai slinko jos kūnu, kol pasiekė akis. Jie žiūrėjo vienas į kitą, kol jo rankos slydo jos šlaunimis ir apgaubė kojas taip, kad blauzdos atsidūrė jo delnuose. Jis švelniai trynė jas savo stipriais pirštais. Paskui rankos vėl pakilo į viršų ir palietė jautrias vietas virš jos kelių, slydo šlaunimis, kol pirštai pasiekė pilvo apačią ir nykščiai susitiko centre. Jo akys vis dar žvelgė į josios, o nykščiai vis glostė, tapo slidūs, rado jautriausiąjį tašką, trynė jį lengvais prisilietimais. Ją persmelkė stiprus jaudulys, ji prikando apatinę lūpą, ėmė greitai, trūkčiojamai alsuoti, vokai suvirpėjo, jo veidas ėmė lietis.

– Jei nesiliausi, aš tuoj baigsiu, – sunkiai sušvokštė ji.

– Mes to ir siekiame.

– Bet aš noriu, kad tu baigtum manyje.

Jis įėjo į ją, rankos valdingai nuslydo po klubais ir kilstelėjo ją, kad įeitų kaip galima giliau. Tačiau ji įkišo rankas į jo džinsus, sugriebė jo sėdmenis ir dar arčiau prisitraukė. Kiekvienas stūmis buvo godus, bet ir dosnus. Už kiekvieno

judesio ji jautė vos valdomą laukinį šėlsmą. Keista, bet ji nebijojo. Nesitraukdama ji atsakė nenumaldoma savo aistra. Vado kvėpavimas sušiurkštėjo, jis įkniaubė veidą į jos kaklą ir suvaitojo:

– Tu viską darai... kaip...

Jis baigė, ištardamas vardą.

– Klausykit, Tobijau, ar norit išgirsti kai ką įdomaus?

– Ar jūs kada pareinat namo?

– Aš namie, – už dviejų tūkstančių mylių atsakė Liusė Mairik. – Gavau šią informaciją išeidama iš biuro, taigi išsispausdinau ir parsinešiau namo. Pašėriau auksines žuveles, kaip tik laiku – išgelbėjau nuo kanibalizmo, pasilepinau putų vonioje, pasišildžiau šaldytą lazaniją, atsidariau nestipraus vyno butelį ir dabar žiūrinėju medžiagą.

Kiek anksčiau motelio kavinėje Tobijas suvalgė karštą sumuštinį su sūriu, o Losonas sudorojo du sūrainius su aitriosiomis paprikomis ir daugybe svogūnų. Tada jie išsiskyrė, susitarę susitikti per pusryčius. Tobijas nusiprausė po dušu ir dabar sėdėjo po galvą pasikišęs pagalvę, atremtą į medinį viešbučio lovos galą, laikydamas rankoje stiklinę, į kurią buvo įsipylęs gėrimo iš baro kambaryje.

Jis retai gerdavo, bet šiandien jautė, kad gali pasilepinti viskiu su soda. Jis atsidūrė svetimoje teritorijoje, už lango negirdėjo pažįstamo transporto ūžesio, jį supo spengianti dykumos tyla. Jis negalėjo atsipalaiduoti žiūrėdamas į primityvius paveikslus ant savo kambario sienų, kurie vaizdavo Pueblo indėnų gyvenimą.

Nors prašė kambario nerūkantiems, ant komodos stovėjo peleninė, vaizduojanti susirangiusią barškuolę gyvatę, pasiruošusią kirsti. Jos stiklinės raudonos akys žaižaravo televizoriaus šviesoje.

Buvo gera išgirsti pažįstamą Liusės balsą su ryškiu šiaurės vakarų akcentu vietoj pietvakarių sniaukrojimo.

– Kokią medžiagą?

Liusė pradėjo aiškinti:

– Tas brolis Gabrielius mane siutina. Per televizorių biure pasižiūrėjau jo vakarinę laidą. „Naujoji pasaulio tvarka“ – skamba per daug hitleriškai, sakyčiau. Norėčiau jo paklausti, kas sukurs tą naująją tvarką. Ir man kilo negeras įtarimas, kad žinau, ką jis turėjo galvoje.

Taigi, šiandien aš šiek tiek pasidomėjau ir mane pritrenkė jo tos vadinamosios bendruomenės užmojai. Jis – tai ne paprastas televizijos pamokslininkas. Jo pamokslai verčiami maždaug į trisdešimt kalbų. Turi sekėjų šalyse, kuriose dominuoja žydai, katalikai, musulmonai ar budistai. Tų šalių religiniams vadovams kelia nerimą vis didėjantis atsivertusiųjų skaičius.

Jo mokymas nėra visai krikščioniškas. Tiesą sakant, jis nesiremia Evangelija. Be to, retai mini Jėzų Kristų, dažniausiai kaip nusižeminimo pavyzdį. Tačiau dogmų nebuvimas nemažina jo įtakos, kuri, atrodo, plinta visame pasaulyje. – Ji giliai įkvėpė. – Tai mane nuvedė į Interpolą.

Susidomėjęs Tobijas pastatė stiklinę ant naktinio staliuko.

– Manau, sprendimas buvo logiškas.

– Na, mes radome ryšį su Džemiu Heningsu, kai mes...

– Kai *jūs*, – pataisė jis.

– Jūs labai malonus, – akiplėšiškai padėkojo ji. – Taigi, aš pradėjau ieškoti tokių nusikaltimų mūsų šalyje ir aptikau kelis atvejus, be galo panašius į Džilianos Loid nužudymą ir Andersonų kūdikio pagrobimą. Tik šiandien pagalvojau, kad reikėtų išplėsti paiešką į užsienį. Ir spėkit, ką radau?

– Įdėmiai klausau.

– Europoje per pastaruosius dvejus metus penkios moterys mirė smurtine mirtimi – jos buvo nužudytos ar žuvo avarijose po to, kai jas apvaisino dirbtiniu būdu. Visos buvo netekėjusios, sveikos, labai gražios ir išsilavinusios. Be to,

per tą patį laikotarpį trys kūdikiai, kurie buvo pradėti arba mėgintuvėlyje, arba dirbtinai apvaisinus donoro sperma, buvo pagrobti praėjus nedaug laiko po gimimo. Du iš lovyčių namie, vienas – iš ligoninės.

– Bet, Liuse, pagal statistiką...

– Aš jau patikrinau. – Ji nutraukė jo prieštaravimą, dar nespėjusi išgirsti. – Per tą laikotarpį tik viena nėščia moteris buvo nužudyta Portugalijoje. Ji buvo ištekėjusi ir pastojusi natūraliai. Ją nužudė per apiplėšimą. Įtariamasis suimtas, jis prisipažino pasirinkęs ją atsitiktinai – dėl brangenybių. Už visus kitus pagrobtus kūdikius buvo pareikalauta išpirkos. Tiesa, pasitaikė vienas pedofilijos atvejis, nusikaltėlis – recidyvistas. Visos bylos išaiškintos. Vaikus arba gyvus grąžino šeimoms, arba rado jų kūnus.

Tobijas turėjo žinoti, kad Liusė patikrins visus faktus, prieš dalindamasi su juo informacija.

– O tie trys kūdikiai buvo pradėti vaisingumo klinikoje?

– Turbūt nereikia nė sakyti, ar ne?

– Ir jokių pėdsakų? – spėjo jis. – Kaip su Andersonų kūdikiu?

– Taip. – Ji leido jam pamąstyti visas trisdešimt sekundžių, nujausdama, kad jis nori sutelkti mintis į šiuos naujus faktus. – Ketinu pasikasti giliau, – pasakė ji. – Gal rasiu brolio Gabrieliaus apaštalų, susijusių su šiomis bylomis.

– Ačiū. Ar tą darysit šįvakar?

– Galima manyti ir taip.

Tobijas pažvelgė į storą juodą aplanką su Džilianos Loid nužudymo byla. Jis pasiėmė ją, kai Losonas pasiūlė paskolinti šiam vakarui, bet kol kas ji neatversta gulėjo ant spintelės prie lovos. Ši byla taip jį įtraukė, kad jis visiškai nebenorėjo dar kartą peržiūrėti žinomos informacijos.

– Beje, kur jūs esate? – paklausė Liusė.

– Brolio Gabrieliaus šventyklos šešėlyje.

– Melagis.

– Ne, prisiekiu. Aš matau jos šviesas pro savo motelio langą, sėdėdamas ant lovos.

– Norėčiau būti su jumis. Toje vietoje, turiu galvoje, – skubiai paaiškino ji. – Paklausčiau brolio Gabrieliaus, kada Dievas mirė ir paliko jį vietoj savęs.

– Praneškit man rytoj, ką sužinosit.

– Lėksiu kaip kiškutis. Koks jis?

– Kas?

– Jūsų motelio kambarys.

– Tipiškas – apsistok, tik neužsibūk. Patalynė švari, bet pagalvės kietos.

Jis papasakojo apie baisiąją peleninę.

– Nejuokaukit. Aš susapnuosiu košmarą. Ar ten nėra jokių patogumų? Pavyzdžiui, vibruojančios lovos, kuri veikia įmetus monetą, ar mokamų X kategorijos filmų?

– Ant televizoriaus guli lankstinukas, kuriame filmų tik suaugusiems sąrašas.

– Ar ten yra man žinomų pavadinimų?

– Labanakt, Liuse.

– Tokio nemačiau.

Jis juokdamasis išjungė telefoną. Pokalbis su ja labai pataisė nuotaiką.

Melina pirmoji išlipo iš lovos. Nežiūrėdama į jį, pasiėmė savo apatinius ir nuėjo į vonios kambarį. Po kelių akimirkų jis išgirdo dušą.

Vadas prisidengė ranka akis ir ėmė tyliai keiktis. Ar jis galėjo numanyti, kad kada nors gyvenime jam *taip* nutiks? Kai išėjęs iš „Dvaro“ pirmą kartą pamatė Džilianą Loid, ar galėjo įsivaizduoti, kad po kelių dienų tirs jos žmogžudystę ir miegos su jos dvyne seserimi? „Miegos su“ – puikus eufemizmas, bet netikslus. Jis, pulkininkas Kristoferis Hartas, astronautas ir visuomenės veikėjas, autografų dalytojas ir mokinių didvyris, dulkino Džilianos identišką dvynę, tikslią jos kopiją ir

mėgavosi kiekviena jų kūniškos sueities akimirka. Jis ištirpo joje lygiai taip pat, kaip ištirpo Džilianoje.

Gal jis nelabai sveikas? Ne, negali būti.

Vonios durys atsivėrė, Melina išėjo visiškai apsirengusi ir labai dalykiškai paklausė:

– Ar Ilgasis Medis grįžo?

– Man atrodo, girdėjau bildesį virtuvėje.

Ji perėjo kambarį ir palietė durų rankeną.

– Kai tu būsi pasiruošęs...

– Paprastai aš neverčiu moterų verkti, Melina.

Ji neatsigręžusi patraukė rankeną ir tarė:

– Aš lauksiu tavęs, – ir uždarė duris.

– Velnias! – sušnypštė jis, nusviesdamas paklodę.

Po penkių minučių jis įėjo į virtuvę. Ji sėdėjo prie stalo, siurbčiojo vandenį iš stiklinės ir kalbėjosi su Ilguoju Medžiu. Ji nekreipė dėmesio į Vadą, bet Ilgasis Medis paklausė, ar jis norėtų atsigerti.

– Vandens.

– Vadas Ilgasis Medis maloniai sutiko paskolinti mums savo pikapą, – pasakė Melina, neįstengdama pažvelgti į jį.

– Labai malonu.

– Pamaniau, kad jums reikės automobilio. Bakas pilnas benzino. Taip pat paėmiau žemėlapį ir pažymėjau kelius, kuriais patariu važiuoti. Verčiau venkite greitkelių. – Jis pastūmė per stalą sulankstytą žemėlapį ir mašinos raktelius.

Vadas viską paėmė ir padėkojo.

– Nežinau, kada jums grąžinsim sunkvežimį.

– Džedas mane nuveš, kur reikės.

Melina pažvelgė į laikrodį ant sienos ir pakilo.

– Labai ačiū už viską, ką dėl mūsų padarėte.

Kol ji spaudė ranką Ilgajam Medžiui, Vadas aiktelėjo:

– Džilianos pakabutis!

Melina palietė rubinų širdelę prie savo kaklo ir pasakė:

– Ką tik jį užsisegiau.

– Maniau, išmetei kartu su rankine.

– Juk mes jį patikrinom, – priminė ji. – Be to, negalėjau išsiskirti. Tikriausiai tai paskutinis daiktas, kurį ji lietė prieš eidama miegoti tą naktį.

– Pažiūrėkim iš arčiau, Melina. Čia šviesiau negu lėktuve.

Ji kiek padvejojusi nusisegė pakabutį ir padavė Vadui. Jis prisitraukė širdelę prie veido, laikydamas taip, kad matytų šviesą per perregimus akmenukus. Staiga jis pastebėjo tamsų taškelį širdelės viršuje, prie pat auksinio apvado. Jis buvo vos įžiūrimas. Į jį žvelgdamas galėjai pamanyti, kad tai tik brangakmenio ar auksinio apvado trūkumas.

– Ar turit ledo kirtiklį? – paklausė jis Ilgojo Medžio.

Po kelių akimirkų jis jau kirto į tašką. Ilgasis Medis ir Melina susirūpinę žvilgčiojo jam pro petį. Nelauktai iš akmenuko iššoko maža skeveldra ir nukrito ant klijuotės, dengiančios stalą. Ji buvo grafito spalvos, mažesnė už smeigtuko galvutę. Vadas dūrė į ją kelis kartus aštriu ledo kirtiklio smaigaliu.

– Ne tokia jau ir miela ta Heningso meilės dovana, ar ne?

– Tas šunsnukis! – riktelėjo Melina. – Gaila, kad jis negyvas. Nebeturėsiu progos jam pasakyti, koks jis niekingas šliužas.

Vadas Ilgajam Medžiui trumpai paaiškino apie GPS sistemą.

– Taip, technologijos labai ištobulėjo. Bet esu tikras, kad tokių mikroschemų dar nepardavinėja, todėl jų įsigyja tik nusikaltėliai.

– O Dieve! – sušuko Melina. – Vadinasi, mes juos atvedėme tiesiai čia. Man labai gaila, vade Ilgasis Medi. Jūs buvote toks malonus, o mes atsidėkojame sukeldami jums pavojų.

– Nesijaudinkite dėl manęs.

– Ji teisi, – rimtai pasakė Vadas. – Jie baisūs žmonės. Vakar nužudė du. Jiems kažkas moka, tikriausiai brolis Gabrielius. Ir jie puikiai atlieka savo darbą.

– Bet jūs nuo jų pabėgote.

– Per plauką. Net jei sugadinome siųstuvą, paskutinis signalas buvo iš čia. Jie atseks mūsų pėdomis. Ar galite kur nors išvažiuoti ir pabūti kelias dienas?

Senasis indėnas nusišypsojo.

– Amerikos indėnus iš jų žemių stumia jau tris šimtus metų. Negalėčiau žiūrėti į save veidrodyje, jei leisčiausi poros samdomų žudikų išvejamas iš namų. Aš galiu savimi pasirūpinti.

Taip pasakęs jis nuėjo prie stalčiaus ir išėmė pistoletą.

– Paimkite jį.

– Jums jo reikės labiau negu mums.

– Aš reikalauju. – Jis atkišo Vadui pistoletą ir dėžutę su kulkomis. – Mokėsite užtaisyti?

Vadas norėjo atsisakyti, bet prisiminęs Heningso likimą apsigalvojo ir paprašė, kad Ilgasis Medis pats užtaisytų revolverį.

– Dėl saugumo pirmą lizdą paliksiu tuščią, – pasakė jis. – Norėdami šauti, gaiduką turėsite nuspausti du kartus.

– Negaliu išvykti, palikdama jus ir be ginklo, ir be automobilio, – priešinosi Melina.

– Aš nebijau. Mano likimas – ne šių samdomų žudikų rankose. – Pralinksmėjęs nuo tokių žodžių, Ilgasis Medis mostelėjo į duris. – Jei norite pasiekti Lamesą prieš sutemstant, verčiau paskubėkite. Saulė greit nusileidžia už kalnų.

Prie durų Vadas paspaudė Ilgojo Medžio ranką. Jie įdėmiai pažvelgė vienas į kitą ir, suvokdami, kas ką tik įvyko, nieko nepasakė.

35 skyrius

– Melina, kai aš myliuosi su moterimi, ji paprastai neverkia.

Dabar ji negalėjo atgręžti jam nugaros ir išeiti iš kambario kaip Ilgojo Medžio namuose. Pabėgti būtų galėjusi tik iššokdama iš pikapo. Tačiau važiuojant šešiasdešimties mylių per valandą greičiu to daryti ji neketino. Žinoma, galėjo nekreipti į jį dėmesio. Ji taip ilgai tylėjo, kad Vadas manė, jog ji taip ir daro. Vis dėlto ji prabilo:

– To neturėjo įvykti, Vade.

– Bet įvyko, todėl pasikalbėkime.

– O kodėl negalėtume tiesiog pamiršti?

– Todėl, kad tai lyg milžiniška karpa ant nosies. Norėtum nekreipti dėmesio ir apsimesti, kad jos ten nėra, netgi žinai, jog taip ir turėtum elgtis, bet tai neįmanoma. Ji ten, ir tu ją matai.

– O tu dar kaltini moteris, kad jos visada nori išsikalbėti, – sumurmėjo ji, pasukdama galvą ir įsistebeilydama į langą.

– Tu verkei, Melina. Norėčiau žinoti kodėl.

– Nes tai buvo nevykęs sumanymas.

– Jei sumanymas buvo nevykęs, kodėl aš jaučiausi taip gerai.

Ji pažvelgė į jį ir tuoj pat vėl įsižiūrėjo į horizontą.

– Aš nesakiau, kad buvo blogai.

– Bent dėl to mes vienos nuomonės. Todėl mano klausimas tampa dar svarbesnis. Kodėl verkei?

Praėjo kelios minutės. Jis ir vėl pamanė, kad ji nusprendė jį ignoruoti, bet kai galiausiai ji prakalbo, jis suprato, kad niekada nebūtų atspėjęs atsakymo.

– Džiliana sakė, kad tu ją pabučiavai tik tada, kai jūs pasimylėjot.

Jis krūptelėjęs atsigręžė.

– Ką?

Dabar ir ji žiūrėjo į jį.

– Tu jai sakei, kad geriausia pasilieki pabaigai. Ar tai buvo tik žodžiai?

Sutrikęs jis nukreipė žvilgsnį į kelią.

– Tu nepabučiavai manęs, – toliau kalbėjo ji. – Į lūpas nė karto.

– Didelis čia daiktas!

– Būtų nedidelis, jei būtum pabučiavęs. Bet nepabučiavai. Man tai svarbu, ypač kai žinau, ką sakei Džilianai.

Ji palietė jautrią stygą, ir jis ėmė gintis:

– Žinai, man atrodo žiauru, kad judvi abi aptarinėjot kiekvieną intymią mūsų pasimylėjimo smulkmeną.

– O ar ne žiauru vieną moterį pakeisti kita?

– Šiandien taip nebuvo.

– Argi?

– Ne! – Jis piktai pažvelgė į ją ir irzliai pridūrė: – Na, galbūt nebučiavau tavęs todėl, kad tu verkei, nors ir taupiau geriausia pabaigai. Apie tai nepagalvojai? Ar gal nebučiavau tavęs į lūpas, nes buvau labai užsiėmęs kitomis tavo kūno dalimis?

– Dalimis – taip. Bet tu buvai ne su manim.

– Nebūčiau mylėjęsis su tavimi, jei būčiau nenorėjęs.

– O, tu norėjai! – Ji nelinksmai nusijuokė. – Mačiau ir jaučiau. Kūniškai tu visas buvai su manim. Bet širdyje mylėjaisi su Džiliana.

Jo žandikauliai įsitempė. Ką jis gali pasakyti? Jei pasakytų: *tu teisi*, įžeistų jos savigarbą. Jei paprieštarautų: *tu klys-*

ti, viską per daug supaprastintų. Sakydamas *po velnių, aš nežinau, Melina*, atskleistų tikrą tiesą. Ironiška, tačiau tokia tiesa ji nepatikės. Ar ji pasijustų geriau išgirdusi, kad vos prieš kelias valandas apie ją ir Džilianą jis mąstė kaip apie dvi skirtingas moteris? O dabar, pasimylėjus su ja, pajutus jos kūną ir skonį, judesius, išgirdus jos atodūsius, tos dvi moterys susiliejo į vieną.

Tai buvo velniškai nepadorus pokštas, kurį visiems iškrėtė kūnas ir protas. Tai neteisinga Melinos atžvilgiu, nes ji jam ėmė patikti, jis ją gerbia. Džilianos – taip pat, ji pirmoji jam krito į akį ir liks visam laikui atmintyje. Galų gale neteisinga ir jo atžvilgiu, nes su abiem moterimis jis stengėsi elgtis sąžiningai.

– Nesistenk rasti gražaus atsakymo, Vade. Žinai, kad šiandien galvojai apie Džilianą. Tai jos vardą tu ištarei. – Jis klausiamai pažvelgė į ją. – Nesuvokei? – paklausė ji, pastebėjusi jo nuostabą.

Jis papurtė galvą.

– Taip, – ramiai pasakė ji. – Aistros siautulyje tau išsiveržė jos vardas.

– O Dieve, Melina, atsiprašau.

Ji kreivai šyptelėjo.

– Neverta atsiprašinėti. Tai, ką sakai... tą akimirką, būna žvėriška tiesa.

Atleisdama už tokią siaubingą jo klaidą, Melina vertė jį pasijusti dar šlykščiau. Norėdamas nuraminti sąžinę, Vadas pajuto, kad atėjo laikas visiškai apsivalyti. Ilgai nesvarstydamas, jis nuvažiavo nuo kelio. Sunkvežimukas bumbsėjo per kietą akmenuotą žemę, kol pagaliau už trisdešimties metrų sustojo. Vadas išjungė variklį ir atsigręžė į ją.

– Aš melavau tau, Melina.

Pravira burna, išplėstomis akimis, ji įdėmiai žiūrėjo į jį, nieko nesuvokdama.

Jis sutelkė visą dėmesį į jos akis, tarsi į ženklus ant tako leidžiantis erdvėlaiviui. Buvo labai svarbu, kad jį teisingai suprastų.

– Tu mane kiaurai permatei. Tą pat minutę, kai susitikome Losono kabinete, tu puikiai mane pričiupai. Aš norėjau išvengti visos tos velniavos. Taip, aš gedėjau Džilianos, bet norėjau gedėti vienas, ne televizijos prožektorių šviesoje, kurią, maniau, pritrauks mano dalyvavimas. Atvirai kalbant, siutau, kad viena mano gyvenimo naktis, nors ir kokia puiki buvo, gali sugriauti viską. Tas vienas atsitiktinis romantiškas susitikimas galėjo nušluoti viską, ką taip sunkiai pasiekiau. Netgi tada, kai Losonas pasakė, kad byla nutraukta ir aš galiu gyventi kaip ir anksčiau, kažkas mane laikė. Tas neapčiuopiamas kažkas privertė mane pasilikti. Ir tik po gedulingų Džilianai skirtų pamaldų aš suvokiau, kas tai buvo. – Jis nutilo, tarsi pabrėždamas, kad tai svarbiausia pasakojimo dalis. – Nužudydamas Džilianą, Deilas Gordonas galėjo nužudyti ir mano kūdikį.

Jis matė, kaip ji nurijo seiles, norėdama kažką pasakyti, ir skubiai tęsė:

– Ar atsimeni tą naktį, kai sumuštas ir kruvinas atėjau į tavo namus ir tu manęs paklausei, kodėl aš apsigalvojau, kodėl nutariau nesitraukti?

– Nes kažkas mėgino tave nužudyti, – kimiai atsakė ji. – Tu manei, kad užpuolimas susijęs su Džilianos nužudymu. Taip tu sakei.

– Teisingai. Bet tik iš dalies. Tu taip pat paklausei, ar būdamas su Džiliana naudojau apsaugos priemones. Sakiau, kad naudojau.

Ji linktelėjo.

– Aš melavau. Nenaudojau. Nė karto.

– O! – Ji nuleido akis į tvirtai sunertas ant kelių rankas. – Kaip ir šiandien.

– Pasielgiau labai neatsakingai.

– Dėl manęs nereikia jaudintis.

– Tu nesupratai, Melina. Apie tai prakalbau dėl vienintelės priežasties: noriu tau paaiškinti, kodėl įsitraukiau į šį tyrimą, kodėl nusprendžiau rizikuoti savo reputacija, karjera ir galiausiai gyvybe.

Jis paėmė jos ranką ir suspaudė.

– Buvo pats tinkamiausias metas Džilianai pastoti, tiesa? Heningsas apie tai užsiminė Losono kabinete, bet tik vėliau aš suvokiau, kaip tai svarbu. Jai buvo ovuliacija, todėl tą dieną ji buvo dirbtinai apvaisinta.

– Taip.

– Taigi buvo didelė tikimybė, kad ją apvaisinti galėjau ir aš. Tu pati taip sakei, kai paklausei apie prezervatyvus.

Jo krūtinę užliejo galingas, dar nepatirtas jausmas, kaip ir tą vakarą Grinvilio prospekto bare, kai jis galiausiai suvokė, kodėl nepajėgia mesti visko iš galvos ir pamiršti praleidęs naktį su moterimi, vardu Džiliana Loid.

– Supranti, Melina, mano tėvas, galima sakyti, atsisakė manęs, todėl aš prisiekiau: jei kada nors turėsiu vaiką, visada būsiu su juo. Nuolat dalyvausiu jo gyvenime. Jis mane pažins ir galės manimi pasikliauti kiekvieną gyvenimo dieną, jis turės tėtį. Aš globosiu jį. – Jis tvirtai suspaudė jos ranką. – Taigi, jei buvo bent menkiausia tikimybė, kad Džiliana pastojo ir mano vaikas mirė su ja, aš noriu susitikti tą šunsnukį, kuris dėl visko kaltas.

Ji ištiesė rankas ir jis leidosi priglaudžiamas prie jos krūtinės. Ji stipriai apglėbė jį, glostė jo plaukus ir ramindama kuždėjo. Jos krūtys švelniai ramino, kaip ir švelnus jos balsas.

Buvo taip gera užleisti vietą kam nors kitam. Pagaliau jam nebereikėjo gintis, jis nebebuvo karininkas, vadas, įžymybė, jis buvo paprasčiausiai vyras. Ir ne tik. Jis virto mažuoju Kristoferiu, trokštančiu ramybės ir paguodos, kurios niekada neleido sau ieškoti.

Po kurio laiko ji atsitraukė. Ašaros sruvo jos veidu, o prašnekus balsas skambėjo tyliai.

– Niekas nebūtų to žinojęs, tik tu. Tu galėjai pasitraukti.

– Ne, negalėjau.

Jai iš akių nesiliovė srūti ašaros, jos riedėjo skruostais.

– Vade, ar tu pamilai Džilianą? Per tas kelias valandas, kai jūs buvot kartu, ar tu ją pamilai?

Šis klausimas jam nedavė ramybės nuo pat pradžių, kai pabudęs žvelgė į savo atvaizdą veidrodyje tą rytą, kai suprato, kad ji išėjo. Į jį mėgino atsakyti ir sužinojęs, kad ją nužudė. Jam buvo skaudu įsisąmoninti, kad neteko jos visiems laikams. Vėliau sėdėdamas bare suvokė, kad po jų pasimylėjimo galėjo užsimegzti nauja gyvybė. Kiekvieną kartą, kai užplūsdavo geismas Melinai, šis klausimas vėl imdavo jį kamuoti. Ir dabar jis jautėsi be galo prasikaltęs, kad pasidavė aistrai.

Jis nebegalėjo daugiau bėgti nuo atsakymo, kurį žinojo visą laiką.

– Taip, – dusliai prisipažino jis. – Dievas mato, aš ją pamilau.

Šerifas Ričis pasimuistė nepatogioje kėdėje. Jis žvilgtelėjo į savo rankinį laikrodį ir suprato, kad laukia ilgiau negu pusvalandį. Taip, jis laikėsi protokolo ir prieš atvykdamas paskambino. Susitikimo laikas buvo paskirtas, jis atvyko tiksliai. Neįtikėtina, kad jį verčia tiek ilgai laukti, ypač kai jis pabrėžė, kad norėtų skubiai susitikti su broliu Gabrieliumi šį vakarą.

– Kaip manote, kiek dar reikės laukti?

Henkokas atsigręžė nuo kompiuterio, prie kurio dirbo nuo pat Ričio atvykimo.

– Nežinau. Gal jums ko nors pasiūlyti?

– Ačiū, ne. – Ir irzliai pridūrė: – Tai labai svarbu.

– Taip, jūs minėjote, aš perdaviau broliui Gabrieliui.

Tai nebuvo nei atsiprašymas, nei paaiškinimas, kodėl reikia tiek ilgai laukti. Praslinko dar penkiolika minučių. Pa-

galiau atsidarė sunkios paauksuotos durys ir brolis Gabrielius išniro iš savo miegamojo. Jis vilkėjo šilkinį chalatą, tokį prašmatnų, kokio šerifas nebuvo matęs netgi kataloguose. Diržas, kuriuo brolis Gabrielius buvo susijuosęs, turėjo ilgus galuose nukarusius kutus.

– Labas vakaras, šerife Riči.

Užmiršęs susierzinimą, Ričis pašoko nuo kėdės ir ėmė nervingai čiupinėti skrybėlės kraštus.

– Kaip gyvenate, broli Gabrieliau?

– Puikiai, ačiū. Aš išgersiu brendžio, o jūs?

– Aš budžiu.

– Žinoma, o gal ko nors kitko?

– Ačiū, ne.

Brolio Gabrieliaus kojos buvo basos ir nuogos – įdegusios, raumeningos, gražios vyro pėdos ir kojos. Ričis stebėjo jas, kol pamokslininkas ėjo per kambarį. Šilkinis chalatas nedaug slėpė. Ričis stengėsi nepastebėti akivaizdaus lyties organo kauburėlio, plyšio tarp sėdmenų, kai brolis Gabrielius atgręžė nugarą. Po chalatu vyras buvo visiškai nuogas, bet toks nekuklumas labiau nustebino, negu papiktino Ričį.

Brolis Gabrielius paėmė padėjėjo pripiltą brendžio taurę ir nusinešė ant rašomojo stalo. Atsisėdęs prie stalo, jis nerūpestingai užkėlė koją ant kojos.

– Ištraukėt mane iš lovos, šerife Riči. Tikiuosi, reikalas išties skubus, kaip sakėte.

– Nemaniau, kad būsite atsigulęs taip anksti. Atsiprašau, kad pažadinau.

– Jūs manęs nepažadinot, aš buvau lovoje, bet nemiegojau. Na, tai kas negalėjo palaukti iki ryto?

Ričis sutrikęs paraudo.

– Nebūčiau jūsų trukdęs, tik pamaniau, kad neturėčiau laukti iki ryto.

Brolis Gabrielius siurbtelėjo brendžio, pasimėgavo kelias sekundes ir nurijo.

– Prieš septynerius metus mes sudarėme sutartį. Jūs būsite šerifas, kol pats to norėsite. Mainais aš gausiu svarbiausią informaciją, susijusią su manimi ir mano bendruomene.

– Taip, pone, mes susitarėme, ir aš laikausi savo įsipareigojimų.

– Taigi, kokie rūpesčiai šį kartą?

– Tokie pat kaip ir praėjusį.

Brolis Gabrielius pažvelgė į poną Henkoką. Padėjėjas paliko sudėtingą kompiuterio aparatūrą ir priėjo prie rašomojo stalo, matyt, laikydamas Ričio reikalus svarbesniais už savo darbą. Henkokas dar labiau trikdė šerifą negu brolis Gabrielius. Kaip galima pasitikėti vyru, įsisegusiu gėlės žiedą į švarko atlapą? Lamisoje vienintelis taip pasipuošęs žmogus buvo laidojimo agentas. Susiejęs juos abu, Ričis pasijuto nejaukiai.

– Manau, turite galvoje tos jaunos moters Dalase žmogžudystę, – pasakė brolis Gabrielius, atkreipdamas visų dėmesį.

– Deja.

– Jūs kalbėjotės su bylą tiriančiu pareigūnu?

– Kaip jūs nurodėte, vos tik grįžęs į biurą.

– Perdavėte jam mano apgailestavimą, kad kaltas vyras, kuris teigė esąs mano mokinys?

– Aš tiksliai atkartojau jūsų žodžius.

– Vėliau jūs sakėte ponui Henkokui, kad detektyvas buvo patenkintas jūsų paaiškinimu, o byla baigta.

– Taip jis man sakė, – Ričis liovėsi maigęs skrybėlę ir pasidėjo ją ant kelių. – O šiandien po pietų pas mane apsilankė tas žmogžudysčių detektyvas Losonas, o su juo FTB agentas.

– Specialusis agentas Tobijas.

Apstulbęs Ričis klausiamai pažvelgė į Henkoką, tačiau šis atrodė lyg iš marmuro. Vėl atsigręžęs į brolį Gabrielių, šerifas paklausė:

– Iš kur jūs žinote?

– Jis susitarė susitikti su manimi rytoj. Matote, aš juk nesu išsigandęs, tiesa? Jūs be reikalo paskubėjote ir tik tuščiai sutrukdėte mano vakarą.

– Jie atvyko ieškodami nužudytosios moters sesers.

– Melinos Loid, – abejingai pasakė brolis Gabrielius.

Ričis nustebo, kad brolis Gabrielius žinojo ir apie ją. Lyg skaitydamas jo mintis, pamokslininkas pridūrė:

– Jūs nesate vienintelis mano informacijos šaltinis, šerife Riči.

– Suprantu, pone, kad nesu.

– O kas dėl panelės Loid? Ką Tobijas jums sakė?

– Jis mano, kad ji pakeliui pas jus ir gali iškrėsti ką nors beprotiška. Keršyti ar panašiai.

Brolis Gabrielius nusikvatojo.

– Keršyti? Man? Už ką? Juk ji nemano, kad esu atsakingas už tai, ką tas beprotis padarė jos seseriai.

– Ji verčia aukštyn kojom visą Dalasą, ieškodama atsakymų. Pasirodo, Deilas Gordonas neatsitiktinai pasirinko Džilianą Loid. Jis susipažino su ja vaisingumo klinikoje, kur ji buvo dirbtinai apvaisinta. Vakar buvo nušautas Džilianos Loid sužadėtinis. Tobijo nuomone, tai profesionalo darbas. Sukrėsta Melina Loid mano, kad atsakymus ras jūsų bendruomenėje, nes ir Gordonas, ir Heningsas, sužadėtinis, su ja susiję.

Brolis Gabrielius mąstė ilgais pirštais glostydamas krištolinės taurės šonus. Galiausiai jis tarė:

– Įdomu, kodėl tas FTB agentas pirmiausia apsilankė pas jus. Jei Tobijas tikrai mano, kad ta moteris dėl savo nelogiškų sprendimų žada pasikėsinti į mane, kodėl jis tiesiai neatvyko įspėti manęs?

– Jis... – Ričis bijojo šios susitikimo dalies ir štai ji atėjo. Jis juto prakaitą pažastyse ir aplink sėklides. Atsikrenkštė, bet balsas vis tiek išliko plonas. – Jis mano, kad jos spėlionės gali būti teisingos.

Stojo ilga tyla. Brolis Gabrielius nepajudėjo ir neparodė jokio susierzinimo. Tik šaltai blizgančios akys išdavė, kad jo viduje kažkas kunkuliuoja, ir Ričis spėjo, jog tai įniršis. Milijonai jį garbina kaip šventąjį, pranašą, išganytoją. Įtarimai, kad jis gali būti susijęs su keliomis žmogžudystėmis, labai nemalonūs.

– Tobijas taip sakė?

Ričis pajuto, kad vėl gali kvėpuoti.

– Netiesiogiai. Bet jis daug klausinėjo. Nesunku buvo nuspėti, kur lenkia.

Brolis Gabrielius pasirėmė alkūne į minkštą krėslo ranktūrį, parėmė delnu smakrą, smiliumi palietė skruostą. Jis laukė, ir Ričis suprato. Jis atpasakojo pažodžiui savo pokalbį su Losonu ir Tobiju. Baigęs kalbėti Ričis sunerimęs apsilaižė lūpas.

– Nors aš jus labai gerbiu, broli Gabrieliau, bet, turiu pasakyti, nervinuosi, kad FTB į tai įsitraukė.

Pamokslininkas davė ženklą, kad padėjėjas įpiltų dar brendžio. Ričis laukė, kol Henkokas atnešė grafiną, stebėjo, kaip auksinis skystis iš grafino liejasi į taurę. Jis pylė kaip tikras mokovas, pro šalį nenuvarvėjo nė vienas lašas.

Brolis Gabrielius sukiojo taurę delne, šildydamas gėrimą.

– Ką jūs tuo norite pasakyti, šerife Riči? Ar jūs nervinatės todėl, kad reikalas susijęs su FTB?

– Na... turiu galvoje, kad negaliu per toli nueiti nerizikuodamas dėl savęs. Aš negaliu būti... toks nekalbus su vyriausybės agentais kaip su kai kuriais kitais čia šniukštinėjusiais ir klausinėjusiais apie gyvenimą bendruomenėje.

Brolis Gabrielius pakėlė taurę prie stalinės lempos, apžiūrinėdamas šviesoje žaižaruojančio brendžio spalvą.

– Kitaip tariant, tai bus ištikimybės man išmėginimas.

– Ne, ne, pone. Aš jums ištikimas. Jūs tai žinote. Bet... – Jis pasimuistė gręžiamas brolio Gabrieliaus žvilgsnio.

– Kas bet?

– Mes kalbame apie Federalinį tyrimų biurą. Tie vaikinai tuščiai laiko neleidžia. Jei jie imtų galvoti, kad aš jus dengiu... Noriu pasakyti, jei mane imtų kabinti, aš turėčiau ginti savo interesus. Manau, jūs suprantate.

Brolis Gabrielius nusišypsojo.

– Žinoma, suprantu. Labai gerai suprantu, nes ir aš privalau ginti savo interesus.

Jis pažvelgė į Henkoką, kuris iš karto ėmė vykdyti tylų įsakymą – perėjo kambarį ir per auksines dvigubas duris įžengė į brolio Gabrieliaus miegamąjį.

– Papasakokite apie Tobiją, – žvaliai paragino brolis Gabrielius. – Koks jis – protingas ar bukas?

– Labai protingas, sakyčiau, tyliakalbis, pastabus. Puikiai apsirengęs.

– O Losonas?

– Elgiasi kaip buvęs boksininkas. Nė iš tolo neatrodo toks rafinuotas kaip Tobijas.

Ramiai šypsodamasis pamokslininkas glostė smakrą.

– Manau, jie neriasi iš kailio, spėliodami, kada pasirodys Melina Loid.

– Jie atrodo susirūpinę dėl jos. Mano pavaduotojai tikrina kiekvieną motelį, ar ji ten neužsiregistravo.

– Ji neįtikėtinai protinga. Ji atsiras ten, kur jūs mažiausiai tikėsitės ją rasti. Ar Tobijas ir Losonas minėjo pulkininką Hartą?

Ričis papurtė galvą.

– Kas jis?

– O, Marija! – nušvito brolis Gabrielius ir jo žvilgsnis nuslydo už Ričio peties. – Ateik, brangioji.

36 skyrius

Atsigręžęs šerifas Ričis iš karto ją pažino – tą merginą jis matė anksčiau šią savaitę. Akivaizdu, kad ji ką tik pakilo iš brolio Gabrieliaus lovos. Žinoma, ji ir buvo ta priežastis, kodėl pamokslininkas taip anksti šį vakarą nuėjo gulti. Jos tamsūs garbanoti plaukai buvo susitaršę, skruostai išraudę. Chalatas baltas, daug kuklesnis už brolio Gabrieliaus, bet buvo matyti, kad po juo ji taip pat nuoga. Chalatas dar labiau negu mokyklinė uniforma, kurią vilkėjo praėjusį kartą, išryškino jos nėštumą. Jos krūtys buvo pritvinkusios, pilvas toks išsišovęs, kad didžiulė bamba pūpsojo po audiniu.

Brolis Gabrielius pasisodino ją ant kelių.

– Na, šerife, ar matote, kodėl šįvakar taip nenorėjau palikti savo lovos?

Ričis neatsakė, netgi nelinktelėjo. Gašli merginos išvaizda ir tai, ką buvo galima nuspėti, jį pribloškė. Jis norėjo pabėgti. Beviltiškai kabintis į savo iliuzijas apie brolį Gabrielių. Jis nebenorėjo čia būti ir patirti visišką savo iliuzijų žlugimą.

Brolis Gabrielius paglostė rausvą merginos skruostą.

– Marija atvyko pas mane labai jauna ir aš ją deramai mokiau. Tai apsimokėjo abiem. Ar ne, Marija?

– Taip, broli Gabrieliau.

– Tiesą sakant, aš ją šiek tiek nuliūdinau šįvakar. – Jis žaismingai patapšnojo putnias merginos lūpas. – Turėjau būti

labai atsargus, labai švelnus, nes jos nėštumas toks didelis. Negalima pakenkti vaikučiui. Ar ne, Marija? – Jis meiliai nusišypsojo merginai. – Žinoma, jos tikras vardas ne Marija. Marija aš ją pavadinau, kai ji atvyko į šventyklą. Koks anksčiau buvo tavo vardas?

Ji gūžtelėjo pečiais.

– Pone Henkokai, gal jūs prisimenate?

– Oleta.

– Oleta? – Brolis Gabrielius grėsmingai nusikvatojo. – Prasčiokiškas vardas. Nemalonus prisiminimas apie mano jaunystę. Nenuostabu, kad pakeičiau jį tinkamesniu. – Jis žaidė tamsia merginos plaukų sruoga, paskui pirštai glostydami nuslinko ant jos krūtinės. – Ar galit įsivaizduoti, kaip miela bus stebėti kūdikį, žindantį šias krūtis?

Ričis nepajėgė kalbėti. Jo skrybėlė nukrito ant grindų, bet jis jos nepakėlė, nes nė nepastebėjo. Su kylančiu šleikštuliu jis žiūrėjo, kaip Gabrielius glamonėja merginą. Aklai paklusni, ji nesipriešino ir visiškai nesigėdijo, netgi murkė kaip kačiukas, lyg Ričio ir Henkoko čia nė nebūtų. Ji nematė nė vieno, visą dėmesį buvo sutelkusi į brolį Gabrielių.

– Žinoma, yra ir šioks toks trūkumas, kad Marija čia taip ilgai, – nerūpestingai pasakė brolis Gabrielius. – Neapšviestieji nesupras jos gyvenimo šventykloje. Jie galėtų blogai su ja elgtis. Kas supras jos gyvenimą čia? Aš žiūriu į ją ir matau pašventintą indą, kurį reikia branginti ir gerbti. Bet mūsų bendruomenės priešai gali pažiūrėti į ją visiškai kitaip. Ims vadinti bjauriais žodžiais, šnekės baisius dalykus. Išbuvusi čia taip ilgai, ji bus išstumta visur kitur. – Jis liovėsi glamonėjęs pritvinkusią Marijos krūtinę ir pažvelgė į Ričį. – Argi norėtumėt, kad šią mielą mergaitę kas nors atiduotų vilkams? Pagalvokite apie tai, kai kitą kartą jus ims graužti sąžinė ar pajusite pareigą padėti FTB.

Jis nuleido ranką ant merginos pilvo ir ėmė meiliai jį glostyti, bet akys nenukrypo nuo Ričio.

– Sakėt, turit ginti savo interesus? Pažadu jums, šerife, kad ir aš ginsiu savuosius.

Paskui jis pakėlė Marijos smakrą ir aistringai ją pabučiavo. Merginos liežuvis švysčiojo į vyro burną ir iš jos. Maža rankutė palindo po jo šilkinio chalato klostėmis ir ėmė jį energingai glamonėti. Brolis Gabrielius juokdamasis patraukė jos ranką ir pabučiavo.

– Nagi, dabar grįžk į lovą. Aš tuoj pas tave ateisiu. Pasakyk iki pasimatymo šerifui ir bėk.

Ji nuslydo broliui Gabrieliui nuo kelių.

– Viso gero, šerife, – nevalingai pakartojo, apsigręžė ir nuėjo miegamojo link. Ričį tąsė šleikštulys, pylė šaltas, lipnus prakaitas, galvoje ūžė. Jis buvo taip pasibjaurėjęs, kad nepajėgė suvokti atvirai rodąs savo pasišlykštėjimą. Tačiau pamokslininkas visiškai nepaisė jo nuomonės. Jei būtų paisęs, nebūtų demonstravęs savo lytinio ryšio su mergina.

Stebėdamas ją nueinančią, brolis Gabrielius atsiduso.

– Tokia miela mergytė. Tokia atsidavusi man ir turi tokį didelį talentą dirbti burna. – Jis žvaliai patrynė rankas. – Taigi, apie ką mes kalbėjom? Ak, taip! Tą įkyruolę Meliną Loid. Leiskite užtikrinti, šerife Riči, kad jums nėra ko bijoti. Dabar, kai mes kalbame, šis reikalas jau tvarkomas.

Automobilis pakilo į kalvos viršūnę, sumažino greitį ir nuvažiavo žemyn.

Deksteris Ilgasis Medis stovėjo lauke ir stebėjo. Melina su Hartu bijojo, kad siųstuvas prišauks blogus žmones. Matyt, jie jau atvyko. Šia kelio atkarpa sutemus pravažiuodavo vos vienas kitas automobilis. Be to, kas leistųsi šlaitu žemyn su išjungtais žibintais.

Tarnaudamas armijoje Ilgasis Medis buvo pasiųstas į Vietnamą, kai padėtį ten vadino konfliktu, o mūšius – susirėmimais. Jis matė tikrų mūšių ir, nors nekentė karo, buvo geras kareivis. Po dešimtmečio jis kovėsi kitokiuose mūšiuo-

se – dalyvavo Amerikos indėnų demonstracijose prieš šalies vyriausybę. Jį ne kartą buvo suėmę ir įmetę į kalėjimą už dalyvavimą protestuose, kurie prasidėdavo taikiai, o baigdavosi visiškai negražiai.

Dabar jis jautė pažįstamą įtampą, kaip per mūšį Pietryčių Azijos džiunglėse ar JAV vyriausybės koridoriuose. Tai nebuvo baimė. Jis jau per senas bijoti mirties. Žinoma, jis nenorėtų su ja glėbesčiuotis, bet kai ji ateis, jis per daug nesipriešins. Mirtis – tik perėjimas, o ne pabaiga. Be to, kaip jis sakė Melinai, jo likimas ne samdomų žudikų rankose.

Ilgojo Medžio širdis ėmė plakti smarkiau. Jis suvokė, kad pasigesdavo to virpančio laukimo jausmo. Seniems vyrams retai leidžiama dalyvauti drąsos varžybose. Netgi jei žmogus geras strategas, jam paliekamas patarėjo vaidmuo. O kovos vienas prieš vieną skirtos jaunesniems ir stipresniems. Gera vėl pasijusti mūšio lauke. Gal tie vyrukai ir turi puikią techninę įrangą, aštrius kaip skustuvas instinktus ir profesionalių žudikų įgūdžius, bet jis yra indėnas. Kartais pravartu mąstyti indėniškai.

Automobilis, artėdamas prie jo vartų, sulėtino greitį ir pravažiavo pro šalį.

– Gera taktika, – sumurmėjo jis.

Nuriedėjęs pusę mylios nuo vartų, automobilis sustojo. Ilgasis Medis jo nematė, bet girdėjo, kaip nutilo variklis. Šiąnakt nebuvo vėjo, slopinančio garsus. O jei ir kiltų audra, tai neturėtų reikšmės. Jis visą gyvenimą praleido savo žemėje, pažįsta nakties garsus ir sugeba juos skirti.

Jis laukė kantriai lyg irstanti uola. Ilgasis Medis sugebėjo puikiai matyti naktį – tikras turtas, kai plonytis mėnulio pjautuvas vos švyti. Po kelių minučių jis išvydo šešėlius prie savo vartelių. Susikaupęs jis įžvelgė du vyrus. Jie padvejojo, tada susilenkę ėmė bėgioti nuo šešėlio iki šešėlio, slėpdami, kad artinasi prie namo. Ilgasis Medis viduje buvo užgesinęs visas lempas. Šalta šviesa blykčiojo per svetainės langus,

buvo akivaizdu, kad ten įjungtas televizorius. Jis net girdėjo prislopintus serialo apie gydytojus garsus.

Tačiau vyrai neis į namą. Bent jau ne iš karto. Jei jų sekimo priemonė tokia tobula, kaip Hartas įtarė, jie ieškos Melinos pašiūrėje maždaug už dviejų šimtų metrų nuo namo.

Ilgasis Medis stebėjo iš savo slėptuvės, kaip vyrai palaukė arklių aptvaro viduje ir pajudėjo link tvarto, kuriame jis padėjo siųstuvą. Pašiūrės viduje jis apdairiai paliko degantį žibintą, kad tamsoje jie lengviau surastų pastatą.

Vyrai praėjo maždaug už dešimties metrų nuo Ilgojo Medžio, nepajutę, kad jis ten, o jis geriau juos apžiūrėjo. Vienas buvo juodaodis, kitas – baltasis. Tai jie. Kai jie paėjėjo toliau, jis paliko savo slėptuvę už malkų krūvos ir nusekė paskui.

Jie slinko lėtai, todėl užtruko apie penkias minutes, kol įveikė atstumą nuo namo iki tvarto. Ilgasis Medis uždusο, kol pasiekė anksčiau pasirinktą patogią stebėti vietą. Tačiau atsirėmęs į uolą jautėsi gyvybingas kaip niekada, alsavo giliai, bet ramiai.

Ilgasis Medis stebėjo, kaip vyrai prisispaudė prie tvarto sienos ir slinko, kol pasiekė duris. Gavęs savo bendro ženklą vienas jų spyriu atvėrė duris ir, atstatę pistoletus, jie šoko į vidų.

Staiga nakties tylą perskrodė nuostabos šūksniai ir keiksmai. Pašiūrėje jie tikėjosi rasti Meliną Loid ir Kristoferį Hartą, o ne krūvą šviežio mėšlo, kurį Ilgasis Medis laikė čia, kad parduotų trąšų surinkėjams. Springdami ir dusdami, mėgindami nusikratyti mėšlą nuo batų, vyrai išsvirduliavo į lauką. Ir čia ant jų užšoko Ilgojo Medžio vyrai, gulėję ant tvarto stogo ir laukę progos pulti.

Juodaodis įstengė paleisti kelias betiksles serijas iš savo pusiau automatinio pistoleto, bet jį pargriovė jaunuolis, surikęs tokį kraują stingdantį karo šūkį, kad net Ilgasis Medis krūptelėjo. Kitas vaikinas, iššovęs į nakties dangų, užgriuvo baltąjį vyrą.

Berniukai linksminosi.

Vaikinai įsibrovėlius nuginklavo, surišo už nugaros rankas, pastatė ir stumtelėjo į priekį. Staiga iš tamsos tyliai atskrido žeberklas ir, nusileidęs už kelių colių nuo jų kojų, ėmė grėsmingai siūbuoti, kol sustojo.

– O šūdas! – virpančiu balsu šūktelėjo baltasis.

– Užsičiaupk! – įsakė juodasis.

Ilgasis Medis pasirodė iš už uolos ir žengė į priekį. Jis buvo užsidėjęs savo apeiginį kario galvos apdangalą. Tik pasirodyti. Kad būtų baisiau. Artindamasis jis pastebėjo, kad gąsdinimas pavyko. Netgi juodaodis prarado narsą.

Ilgasis Medis atsistojo prieš vyrus ir kankinamai ilgai tylėjo. Galiausiai juodasis sušniokštė:

– Kas tu esi, šikniau, apačių vadas?

Vienas iš vaikinų šautuvo buože trinktelėjo jam per inkstą. Ne taip stipriai, kad sužalotų, bet pakankamai, kad atkreiptų įžeidėjo dėmesį ir leistų suprasti, kad jie nepakęs nepagarbos.

Ilgasis Medis kreipėsi į juos savo gimtąja kalba. Jis tris kartus pakartojo tą patį sakinį.

– Ką jis čia kalba? – spigiu šnabždesiu baltaodis paklausė partnerio. – Ką jis kalba?

Ilgasis Medis pažvelgė į jų išterliotus batus.

– Aš pasakiau: jūs giliai įklimpę į mėšlą.

Dauguma vaikų bendrabutyje jau miegojo, bet brolis Gabrielius mėgo ateiti čia, kai jie gulėdavo lovytėse. Šiandien jis nusprendė aplankyti pačius mažiausius. Pabuvęs su Marija, pasigėrėjęs jos prisirpusiu kūnu, jis panoro pabendrauti su savo kūdikiais.

Vaikų kambariai buvo sterilūs kaip mokslinė laboratorija, bet jiems negailėta nieko, kad aplinka būtų jauki ir patogi. Temperatūra ir drėgmė nuolat reguliuojamos. Sienas puošė ryškiaspalviai piešiniai, vaizduojantys eilėraštukų perso-

nažus. Prie lovyčių buvo pritvirtinti judantys ir kitokie aktyvumą skatinantys žaislai. Iš garsiakalbių sklido klasikinė muzika. Brolis Gabrielius patikėjo vaikų protinę raidą specialistams, kurie geriausiai nusimanė, kaip skatinti jų jaunas smegenis ir lavinti gabumus.

Jis viską apžiūrėjo ir pasidžiaugė išgirdęs, kad kartais muziką pertraukia jo balsas. Kasetėse įrašyta, kaip jis skaito eilėraštuką ar dainuoja lopšinę. Nuostabi mintis, mąstė jis. Jis norėjo, kad kūdikiui augant tėvo balsas įsispaustų į jo pasąmonę.

Deja, nepaisant griežto planavimo ir kruopštaus atrankos proceso, kurį pereidavo kiekviena motina, kartais išryškėdavo tam tikrų genetinių trūkumų, ir vaikas pasirodydavo ne toks gabus ar fiziškai pajėgus, kaip tikėtasi.

Laimingas sutapimas – netobulieji vaikai dažniausiai susirgdavo plaučių uždegimu, ir nė vienas neišgyveno.

Tačiau jis apie tas nelaimes galvojo ne ilgiau kaip apie Deilo Gordono ar Džemio Heningso mirtį. Kai žmogus broliui Gabrieliui nustodavo būti naudingas, jis mesdavo jį iš galvos.

Jis ėjo nuo lovytės prie lovytės, rodydamas meilę ir rūpestį kiekvienam vaikui. Iš tiesų, pas mažiausiuosius jis ateidavo, kai būdavo tikras, kad dauguma vaikų miega. Labiausiai jie patikdavo jam, kai gulėdavo švarūs ir ramūs. Jo nežavėjo suterštos sauskelnės ar verkimas be jokios aiškios priežasties. Jis mėgo stebėti juos miegančius. Vaikščiodavo tarp lovyčių eilių, su meile liesdavo kiekvieną, prisimindamas Siksto koplyčios lubų freską, kurioje Dievas tiesia ranką į savo įspūdingiausią kūrinį – Adomą. Jam patikdavo liesti švelnią kūdikių odelę, lyginti savo rankos dydį su jų mažais kūneliais, įsivaizduoti, kaip jie užauga į jaunuolius stipriomis galūnėmis ir gražiais veidais.

Jam patikdavo galvoti, kad jie užaugs ir taps jo kopijomis.

Priėjęs prie tuščios lovytės, jis atsigręžė į vaikus prižiūrinčią slaugę, laukiančią čia nuo tada, kai jis įėjo.

– Tai Marijos kūdikiui, – nuolankiai paaiškino Dorotė Pag. – Ji turės mergaitę. Po dviejų savaičių.

– Girdėjau.

– Lovytė jau paruošta kūdikiui, kad ir kada jis gimtų.

Dorotė Pag dirbo sesele Pietų Dakotos mokykloje, kai brolis Gabrielius išgirdo, kokia ji atsidavusi jo bendruomenei. Jos misionierės darbas buvo įspūdingas, ji atvedė daugybę atsivertėlių. Jis susirado ją ir pasiūlė apmokėti naujagimių priežiūros kursus. Ji labai apsidžiaugė galimybe gyventi ir dirbti šventykloje. Kai baigusi kursus sužinojo, kad turės prižiūrėti kūdikius, gimusius pagal programą, buvo tokia dėkinga, kad jis net sutriko. Bent jau prie kitų dalyvaujančiųjų apsimetė, kad taip buvo.

Jos ištikimybė programai buvo neįtikėtina. Brolis Gabrielius jautėsi ramus, patikėdamas savo vaikus jos priežiūrai, kol jie pereis į kitą lygį ir prisijungs prie tų, kurie šliaužioja ir žengia pirmuosius žingsnius.

– Noriu, kad man būtų pranešta, kai tik Marija pradės gimdyti.

– Žinoma, broli Gabrieliau.

– Ir jei reikėtų evakuoti bendrabutį paskubomis...

– Mes repetavome daug kartų, broli Gabrieliau. Jei jūsų priešai grasintų įsiveržti pas mus, vaikus iš karto perkeltume į kitą vietą.

– Jūs puikiai dirbate. – Jis paglostė jos skruostą.

Moteris paraudo, akys spinduliavo atvirą susižavėjimą, verčiantį ją atrodyti gražesnę, negu iš tikrųjų buvo. Ji per sena programai, bet galbūt jis galėtų atsilyginti moteriai už ištikimybę ir gauti dar daugiau. Reikia nepamiršti ir paprašyti Henkoko, kad kurį vakarą ją atsiųstų pas jį. Ji labai stengsis jį patenkinti. Ši mintis privertė jį nusišypsoti.

– Broli Gabrieliau. – Henkokas prisiartino savo įprastu nepastebimu būdu. – Atleiskit. Žinau, kaip nemėgstate, kai jus

trukdo per šį brangų laiką, kurį praleidžiate su vaikais, bet pamaniau, kad tai svarbu.

Brolis Gabrielius išgirdo įtampą Henkoko balse ir visos mintys apie erotinį vakarą su sesele išgaravo. Jis mostelėjo padėjėjui eiti į koridorių. Dieną platų koridorių nušviesdavo saulė, plūstanti per langus lubose, jame skambėjo vaikų ir personalo narių, ugdančių jų protus ir kūnus, balsai. Dabar jis buvo tamsokas ir tuščias. Henkokas rankoje turėjo dvibangį radijo imtuvą.

– Ar jūs tikras, kad šerifas Ričis išvyko iš kolonijos?

– Žinoma. Aš jam įsakiau išeiti. Jis turėjo prižiūrėti Tobiją ir Losoną, taip pat stebėti, kada pasirodys Melina Loid ir Hartas.

Jozuė jam buvo pranešęs, kad jie jau Naujosios Meksikos žemėje. Brolis Gabrielius laukė žinios apie jų sulaikymą ir svarstė, kodėl Jozuė ir jo partneris taip delsia.

Henkokas susiraukė.

– Šerifo patrulinis automobilis vis dar stovi aikštelėje.

– Bet jis išėjo mažiausiai prieš valandą.

– Jis paliko jūsų kabinetą, bet nepraėjo pro sargybinį vestibiulyje.

– Tai kur jis?

– Apsaugos darbuotojai tikrina visus vyrų tualetus.

– Tualetus? – sušuko brolis Gabrielius vis labiau irzdamas. – Kad nusišlapintum, nereikia valandos. Be to, juose yra kameros. Apsauga iš karto pamatytų, jei jis būtų tualete!

– Esu tikras, kad nėra ko jaudintis.

– Žinoma, kad yra ko jaudintis! – piktai atšovė jis. – Kas jums pasidarė, Henkokai?

– Aš tik noriu pasakyti...

– Ginkluotas žmogus neprognozuojamas.

Jis nebijo Ričio. Tai bailys, šliužas, bestuburis. Jis nesuprastų žodžio „išdidumas“, net jei jis įgeltų jam į užpakalį. Jis pasirodė paperkamas, kai priėmė brolio Gabrieliaus pa-

siūlymą. Tačiau šerifas pasirinko velniškai nepatogų laiką pradingti, kai ir taip yra svarbių darbų.

– Noriu, kad jį rastų.

– Taip, pone, – Henkokas parodė į du sargybinius. – Tai tik dėl viso pikta. Liepiau tiems vyrams būti su jumis ir neišleisti jūsų iš akių.

– Tai nebūtina.

– Prašau, broli Gabrieliau, paklausykite manęs.

– Na, gerai, – nekantriai sutiko jis.

Jis nuėjo į savo kambarius su dviem stambaus sudėjimo sargybiniais iš abiejų pusių. Nuotaika buvo bjauri. Elvinas Medfordas Konvėjus buvo per plauką nuo šlovės viršūnės. Jis ketino įeiti į istoriją. Jo vardas taps nemirtingas, ir nereikia būti kankiniu, kad tai pasiektum. Jo iškili asmenybė neturėtų jaudintis dėl isterikų, griežiančių ant jo dantį. Jis pakilęs aukščiau visų pasaulio melinų loid. Netgi tie žmogžudysčių detektyvai, FTB agentai ir astronautai yra mižniai, menkos muselės, palyginti su juo ir tuo, kuo jis taps žmonijos ateičiai. Šerifas Maksas Ričis taip žemai hierarchijoje, kad į jį neverta kreipti dėmesio. Bet šiandien jis sugadino broliui Gabrieliui vakarą, ir tai neatleistina.

37 skyrius

Jie neturėjo tikslo pasiekti Lamisą prieš sutemas. Čia net nebuvo į ką žiūrėti. Centrą sudarė keli komerciniai pastatai, kaip skalbiniai ant virvės išrikiuoti abipus valstijos greitkelio.

Vadas pastebėjo banką, paštą, prekybos centrą, vaistinę kartu su vyrų kirpykla. Namelis ant ratų buvo paverstas viešąja biblioteka. Lamisos ponios galėjo pasidaryti šukuoseną ir manikiūrą pas Martą, kuri taip pat pardavinėjo savo virtuvėje kepintą indėnų duoną. Čia buvo vienas motelis, kurio mirksinti raudono neono iškaba skelbė keliautojams apie laisvas vietas. Šį vakarą aikštelėje stovėjo tik vienas automobilis. Valstybinė mokykla, kurioje mokėsi vaikai nuo darželinukų iki dvyliktos klasės, buvo įsikūrusi vieno akro sklype miesto pakraštyje. Gyvenamuosius rajonus sudarė tai šen, tai ten išsibarsčiusios nedidelių namų grupelės.

– Ar kada nors ragavai kepintos duonos, Melina?

– Kas tai?

– Labai skanu. Ji priminė man, koks aš išalkęs.

Neatsiklausęs jos, jis sustojo prie maisto išsineštinai kioskelio. Viduje vos tilpo krosnelė, bet iškaba skelbė, kad čia parduodami mėsainiai, kepti viščiukai ir takai.

– Iš Ilgojo Medžio pusryčių tik prisiminimas beliko.

Melina linktelėjo, bet jis matė, kad jos mintys sukasi ne apie maistą. Ji žiūrėjo į kalną, stūksantį virš dykumos vakarinėje miesto dalyje. Jo viršūnėje buvo jų kelionės tikslas – šventykla.

Vadas pamėgino nusikratyti blogos nuojautos ir paklausė Melinos, ką ji valgys.

– Man tiks bet kas.

Jis išlipo ir pažvelgė per langelį. Nenuostabu, kad parduotuvėlėje dirbo tik vienas žmogus. Priėmusi užsakymą, kasininkė iškepė vištienos gabaliukus bei pjaustytas bulves ir per langelį padavė maistą Vadui. Jie valgė pikapo kabinoje, iš kurios niekas neužstojo kalno vaizdo.

– Kečupo? Druskos? – Jis pasiūlė Melinai pakelius.

– Ačiū.

Vadas pamėgino savo stiklinėje pradurti ledą šiaudeliu, tačiau šis sudžeržgė į plastikinį dangtelį. Šiurkštus garsas prajuokino jį.

– Kas atsitiko? – paklausė ji.

– Nieko. Vyriškas humoras.

– Ar juokiesi todėl, kad garsas lyg paperdus?

– Melina, kaip tu šneki? Aš sukrėstas.

– Tu? NASA vulgarybių ir nešvankybių konkurso laureatas?

Jis nusišypsojo dar plačiau.

– Su tavim būtų linksma eiti į pasimatymą.

– Ką?

– Į pasimatymą. Na, pavakarieniauti. Restorane.

– O!

Abiem atrodė absurdiška, kad jie kartu miegojo, bet nė karto nebuvo pasimatyme. Viskas prieš akis.

Tikriausiai ji pagalvojo tą patį, nes ir toliau juokavo.

– Taip, aš prisimenu restoranus, – pasakė ji, laižydama nuo pirštų pomidorų padažą. – Netgi moku naudotis peiliu ir šakute.

– Ir aš. Jei būna sėkminga diena.

Jie abu nusišypsojo.

Vis dėlto kalnas grėsmingai stūksojo prieš juos. Jie mėgino pratęsti banalų pokalbį, bet kalnas niekur nepasitraukė, jo negalėjai užmiršti nė akimirkai. Kolonija ant keteros net ir už dviejų mylių spindėjo nuo ryškių šviesų.

Vadas nenoromis pripažino sau, kad ji bauginanti. Jie su Melina buvo pasirengę pamatyti įspūdingą brolio Gabrieliaus tvirtovę, bet dabar, atsidūręs jos papėdėje, jis svarstė, kaip, po velnių, jie įveiks apsaugą. Nesvarbu, pavyks jiems ar ne, pasekmės vis tiek bus rimtos.

Keista, prieš atvykdamas į Dalasą, jis taip lengvabūdiškai žvelgė į savo ateitį išėjus į atsargą. Bet dabar, susipažinęs su Ilguoju Medžiu, pamatęs, kaip jis gyvena, išklausęs ramių, bet įtaigių jo žodžių, Vadas pajuto norą ką nors nuveikti, kad vis dar skurstančių ir nusivylusių indėnų gyvenimas pagerėtų.

Jis niekada negalvojo apie indėnų paveldą, tačiau Ilgasis Medis, įkvėpęs giminystės dvasios, pakeitė jo požiūrį. O gal ši dvasia buvo visą laiką, snaudė, kol jis ją neigė, laukdama, kol jis ją pripažins ir priims.

Be to, dar buvo Melina.

O kuo čia dėta Melina?

Sąžininga pripažinti, kad jį draskė prieštaravimai. Ar ji traukia jį todėl, kad yra Džilianos kopija? Jis taip manė. Tam tikrą laiką. O dabar nebebuvo tikras, kad viskas atsitiko dėl to. Jis vėl nori būti su ja, sužinoti, ką prarado nepabučiavęs į lūpas. Bet kaip jis gali geisti jos ir teigti pamilęs Džilianą?

O taip yra. Neginčijama.

Tikra painiava. Aišku tik viena – jo jausmuose sumaištis.

Jis buvo įpratęs reikalus spręsti griežtai pragmatiškai: iškilo problema, randi jos priežastį ir išsprendi. Paprasta. Jokių emocijų. Taigi, o čia kitokia problema.

Bet prieš pradėdamas galvoti apie savo ateitį ar jausmus, jis turi susidurti su broliu Gabrieliumi, kuris gyvena neprieinamoje tvirtovėje.

– Net naktį kylantys NASA erdvėlaiviai nebūna taip apšviesti, – pasakė jis, mesdamas atliekas į šiukšlių dėžę. Paskui apgręžė pikapą ir sugrįžo į miesto centrą.

Netgi jei jie su Melina pasinaudotų teisėtais būdais ir susitartų susitikti su pamokslininku, jiems niekas neleistų vaikštinėti po šventyklą ir žvilgčioti į užkaborius bei sandėliukus. Jie pamatytų tik tai, ką brolis Gabrielius leistų. O jei jie negaus šerifo leidimo ir įstengs prasmukti pro apsaugą...

Jis aiškiai įsivaizdavo mirgančias antraštes: ASTRONAUTAS SUIMTAS UŽ ĮSIBROVIMĄ. NASA ANULIUOJA BUVUSIO VADO ŽYGDARBIUS. ABEJOJAMA ERDVĖLAIVIO PILOTO PSICHIKOS BŪKLE.

Taip jie supras ir bus teisūs. Tai beprotybė. Dar ne vėlu atsitraukti. Galima paskambinti Tobijui, kad įsikištų FTB agentai. Jis galėtų nebedalyvauti.

Velniop! – atmetė jis dar nevisiškai susiformavusią mintį. Ne, po perkūnais, ne! Jis su tuo susijęs, pats ir išsiaiškins.

Šerifo nuovada, kurią jie anksčiau pastebėjo pagrindinėje gatvėje, buvo atskiras nedegtų plytų pastatas. Vadas įvairavo pikapą į vieną iš kelių stovėjimo vietų ir išjungė variklį.

– O kas dabar?

Melina giliai įkvėpė.

– Nežinau. Turbūt reikėtų įeiti į vidų. Viską išpasakoti ir pažiūrėti, kaip jis reaguos.

– Toks tavo planas?

– Ar turi geresnį?

Jis pastūmė dureles, išlipo, apėjęs aplink norėjo padėti jai išlipti, bet ji jau stovėjo prie pikapo trindama rankas. Čia, aukštai kalnuose, buvo daug šalčiau negu pas Ilgąjį Medį.

– Ar nori mano striukės?

– Viduje nebus šalta.

Prie nuovados durų buvo prilipintas šerifo raštelis – jis greitai grįšiąs. Ričis apdairiai užrašė laiką, kada išvyko. Vadas pažvelgė į savo laikrodį.

– Tas „greitai“ jau labai užsitęsė. Jis išvyko beveik prieš tris valandas.

Koks šerifas palieka neprižiūrimą nuovadą?

Pro langą matėsi, kad viduje nieko nėra.

– Ar jis neturi pavaduotojų?

– Gal jie taip pat patruliuoja?

Meliną supykdė tas netikėtas delsimas.

– Manau, neturim kito pasirinkimo, kaip eiti į vidų ir laukti.

Durys buvo neužrakintos. Jie įžengė vidun. Šerifas, matyt, numatė, kad naktis bus šalta, nes paliko įjungtą centrinį šildymą.

– Na, tikrai nebus šalta. Bent tai aišku. – Vadas nusivilko striukę ir pakabino prie durų. – Čia galima kepti sausainius.

Patalpa buvo maža, kvadratinė, nuo galinės sienos vidurio tolyn ėjo koridorius. Skelbimų lentoje kabojo įprasti plakatai su ieškomų nusikaltėlių nuotraukomis. Beveik visą sieną užėmė smulkus regiono žemėlapis, stovėjo trys aukštos bylų spintelės, bet pagal Ričio rašomąjį stalą galėjai spręsti, kad jo nuovadoje nedaug popierizmo – jis buvo neįprastai tvarkingas. Vadas pasakė apie tai Melinai, bet kai jis atsigręžė, jos jau nebuvo. Ji nuėjo koridoriumi, apžiūrinėdama kitus kambarius.

– Kas ten? – šūktelėjo jis.

– Mažas kambarėlis su nerūpestingai paliktu kavinuku, tualetai... – Ir staiga ji sukliko: – O, ne!

Vadas puolė į koridorių, bėgdamas pro angą trinktelėjo alkūnę į durų rankeną. Velniškai suskaudo, dilbis ir plaštaka tapo nejautrūs, bet tai jo nesustabdė. Ilgais šuoliais jis per kelias sekundes perlėkė koridorių ir, atsidūręs prie vienintelės kameros, paslydo ant plytelėmis išklotų grindų. Melina

susilenkusi tupėjo ant grindų kameros viduje. Ji laikė kažką prispaudusi prie krūtinės ir garsiai dejavo.

– Kokia čia velniava? – Jis atsiklaupė ir apkabino ją. – Melina?

– O, Vade, Vade! – kūkčiojo ji. – Aš labai atsiprašau!

Staiga ji plačiai užsimojo ir trenkė jam į galvą. Tai, ką ji laikė rankoje, kirto į žaizdą ant skruosto, kur oda buvo vos užsitraukusi. Vadas loštelėjo atgal, sunkiai nudribo ant užpakalio, plačiai išskėsdamas kojas, ranka užsidengė skruostą ir suriaumojo iš skausmo.

– Šūdas!

Melina pašoko, išbėgo pro kameros duris ir jas uždarė. Jos užsitrenkė, metalas barkštelėjo, garsas nuaidėjo tuščiame pastate. Melina prisispaudė nugara prie priešingos sienos ir numetė ginklą – Naujosios Meksikos kontūrų varinį popieriaus spaustuvą. Tikriausiai paėmė jį nuo šerifo stalo.

Vado akyse šokinėjo kibirkštys, bet jis įstengė atsistoti. Jo veidas kraujavo, bet jis netgi to nesuvokė, kol neįsikibo kameros grotų, tada ir pastebėjo, kad dešinė ranka kruvina.

– Kokią nesąmonę čia sugalvojai? – suriko jis.

Ji tankiai alsavo per pražiotas lūpas, akys buvo didžiulės, nemirksinčios, kai sustingusi iš siaubo žiūrėjo į tai, ką padarė.

– Aš važiuoju ten. Į šventyklą.

Jis kaip išprotėjęs pakratė grotas.

– Po velnių! Išleisk mane iš čia, Melina!

Ji papurtė galvą ir nuėjo palei sieną lauko durų link.

– Mūsų abiejų neįleis, Vade. – Ji prikando apatinę lūpą, bet ašarų taip ir nesulaikė. – Labai atsiprašau, kad smogiau tau. O Dieve, aš labai labai atsiprašau.

Jis dar tvirčiau įsikibo grotų.

– Melina!

– Ne. – Ji stipriai užsimerkė, lyg tai galėtų užkimšti ir jos ausis. – Turiu tai padaryti viena. Ji buvo mano sesuo. Keršyti

privalau aš... Nenoriu, kad tu nukentėtum dėl pasekmių. O jų bus. Tu to nenusipelnei.

– Paklausyk! – tarė jis kiek galima griežtesniu karininko balsu. – Tave nužudys, jei nueisi ir apkaltinsi...

– Jis manęs nelies. Tave – taip. Bet ne mane.

– Tu to nežinai. O dabar išleisk mane iš čia!

– Jis man nieko nedarys, – pakartojo ji.

– Kodėl tu tokia velniškai tikra?

Ji nurijo nesamas seiles, apsigręžė ir, nubėgdama koridoriumi, suriko per petį:

– Aš turiu slaptą ginklą!

Tobiją išsekino šios paskutinės dvi dienos. Paprastai jam pakakdavo vos kelių valandų miego. Bet dvi dienos buvo ypač įtemptos. Jį išvargino kelionė. Sudėtinga byla ir galbūt anksčiau išgertas viskis darė savo – nenuostabu, kad jam buvo sunku ištverti neužsimerkus.

Ši byla velniškai paini. Džilianos Loid nužudymas – tai tik į rankas patekęs siūlo galas. Patraukei – Gordono savižudybė, toliau – pasikėsinimas į Meliną, Lindos Kroft žmogžudystė, Džemio Heningso dviveidiškumas ir jo nužudymas.

Tobijas įtarė, kad išpainioję visą kamuolį jie ras brolį Gabrielių. Ir net jei pasitvirtins tik kelios prielaidos apie jį, ši byla taps visa šluojančia potvynio banga.

Prieš valandą jis pareigingai pasidėjo Džilianos Loid nužudymo bylą ant kelių ir ją atsivertė. Vis dėlto akys nepajėgė sekti teksto ir galva kelis kartus knaptelėjo. Jei jis žinotų, ko ieškoti, tai būtų lyg lobio medžioklė. Tačiau dabar jis net nebuvo tikras, ar apskritai tas lobis egzistuoja. Didelė tikimybė, kad jo išvis nėra ir nėra jokio rakto, kuris galėjo likti nepastebėtas. Jei būtų, Losonas arba jis pats turbūt būtų jį aptikę. Tobijas sklaidė atsitiktinius bylos puslapius ir be galo ilgai gilinosi į faktus, kuriuos jau ir taip žinojo.

Nusikaltimo vieta.

Deilo Gordono aplinka ir asmenybės aprašas.

Melinos, Kristoferio Harto, Džemio Heningso ir kūną radusios kaimynės liudijimai.

Skrodimo ataskaita.

Informacija apie Voterso kliniką.

Nacionalinio tinklo klinikos darbuotojus, kurie, pradedant bendrovės vadovu ir baigiant žemiausia grandimi, paslaugiai bendradarbiavo, galima vertinti tik teigiamai. Personalas padėjo agentui Petersonui rasti visus spermos donorus ir įtikinti juos padėti tyrimui. Žinoma, visi buvo įspėti, kad turės atsakyti prieš įstatymą už vengimą duoti parodymus. Klinikos darbuotojai buvo apstulbę ir niekaip negalėjo patikėti, kad Deilas Gordonas šitaip elgėsi. Tai juos labai papiktino. Tobijas manė, kad jie visiškai nekalti.

Jis atsirėmė į lovos galvūgalį ir užsimerkė. Televizorius rodė serialą „Į sveikatą!" Jis klausėsi dialogo, nusišypsojo iš to, ką Semas pasakė Vudžiui. Vis dėlto ir šmaikšti komedija netrukus kažkur ėmė plaukti. Tobijo galva nusviro į vieną pusę, sąmoningos mintys pamažu nurimo ir jis prasmego į nebūtį. Ir staiga jo galvoje kažkas žybtelėjo. Kažkas, apie ką jis neseniai skaitė. Jis pašoko, išsigandęs suvokė, kad jei nesugriebs to minties blyksnio, jis pranyks. Tai lyg žiežirba tamsioje naktyje – vieną akimirką čia, kitą jos nebėra, lyg miražas, kurio iš tiesų nebuvo, per daug iliuzinė, kad palaikytum tikra. Tačiau jis žinojo, kad ji čia buvo, tikra ir svarbi. Kas tai? Kas?

– Mąstyk, po velnių! – Jis užsimerkė ir taip žnybtelėjo nosį, kad net suskaudo. – Galvok!

Staiga mintis žybtelėjo vėl, šįkart ryškiau, ilgiau. Jis atsisėdo ir lyg pašėlęs ėmė sklaidyti aplanko skirtukus, kol rado vietą, kurios ieškojo.

Jis greitosiomis peržvelgė viršutinį lapą, vos jo neišplėšė iš sidabrinių aplanko žiedų, skubėdamas atversti kitą puslapį. Pirmą kartą skaitydamas, jis praleido tą vietą, paskui vėl

akimis nuslinko žemyn, sustojo, perskaitė. Dar kartą. Tobijas vėl atsirėmė į lovos galą ir tuščiu žvilgsniu pažvelgė į televizoriaus ekraną. Ten Karla kažką šmaikštaus pasakė Dianai, bet Tobijas nieko negirdėjo. Jis detaliai svarstė šį mažytį, bet labai svarbų faktą, kurį iki šiol gožė, kaip jiems atrodė, svarbesnė informacija. Kai pagaliau galvoje viskas susidėliojo į savo vietas, jis pašoko iš lovos, plačiai atvėrė duris ir pasileido motelio koridoriumi Losono kambario link.

38 skyrius

Kelias pasidarė toks status, kad jau buvo nesaugu važiuoti, pagaliau jis virto aplink kalną vinguriuojančiu serpantinu. Ji atsargiai sukinėjosi vingiais. Nuo nervingos įtampos sudrėkusios rankos slidinėjo ant vairo, todėl važiuoti tamsiu ir siauru keliu buvo dar pavojingiau. Sunkvežimuką ji vairavo pirmąkart. Jis atrodė didelis kaip tankas, jį buvo daug sunkiau vairuoti už jos automobilį.

Ačiū Vadui, kad paliko pikapo raktelius savo striukės kišenėje. Išbėgdama lauk ji pagriebė ją nuo kablio prie durų. Širdį tarsi peiliais varstė pagalvojus, kokį skausmą jam sukėlė. Ji vis dar jautė, kaip popieriaus spaustuvas kerta į skruostikaulį ir atveria žaizdą.

Žinojo, kad Vadą labiau įskaudino ne smūgis, o jos apgaulė. Ji pasielgė bjauriai, bet tai buvo būtina, kad jį apsaugotų. Ji nežinojo, kaip baigsis ši naktis, buvo pasiruošusi blogiausiam. Dvynės Loid jau užtektinai pridarė bėdų Kristoferiui Hartui. Nebereikia užtraukti jų dar daugiau. Ji privažiavo vartus anksčiau, negu tikėjosi. Gal ir gerai. Jei būtų juos mačiusi iš toli ir turėjusi laiko apmąstyti, ką ketina daryti, gal būtų pabūgusi, kad ir kokia ryžtinga jautėsi.

O dabar, vos išsukusi iš posūkio, turėjo stabdyti, kad neatsitrenktų į prožektorių apšviestus vartus. Sargo būdelėje pamatė vyrą tamsiai mėlyna uniforma, ant priekinės kišenės

buvo išsiuvinėtas brolio Gabrieliaus bendruomenės šūkis. Vyras išėjo lauk ir prisiartino prie pikapo. Ji nuleido langą.

– Taika ir meilė, – pasakė jis.

Pasisveikinimas nuskambėjo idiotiškai, nes sargybinis buvo ginkluotas, o tvoros viršų juosė spygliuota viela. Atrodo, jis pats nepastebėjo tokios ironijos.

– Kuo galiu padėti, ponia?

– Atvykau susitikti su broliu Gabrieliumi.

Sargybinis atlaidžiai nusišypsojo. Matyt, įprasta, kad maldininkai atvyksta nepranešę ir prašo susitikti su šventuoju.

– Brolis Gabrielius jau atsigulė. Jūs galite išgirsti įrašytą žinutę, surinkusi numerį 1-800.

– Pasakykite jam, kad Melina Loid nori su juo susitikti.

– Atsiprašau, ponia, bet...

– Jei jūs tučtuojau nepaskambinsite ir nepranešite jam, kad aš atvykau, rytoj neteksite darbo. Priimsite siaubingai neteisingą sprendimą, kuris gali jums kainuoti vietą naujajame pasaulyje. Manyčiau, jums verta surizikuoti ir jį sutrukdyti, kad neprarastumėte kai ko daugiau.

Rami sargybinio šypsena šiek tiek persikreipė. Jis grįžo į sargo būdelę, pakėlė telefono ragelį ir kažką pasakė. Laukė įsmeigęs į ją akis. Galiausiai jam atsakė. Jis vėl kažką pasakė, nulenkė galvą, padėjo ragelį ir, tarsi parodydamas savo valdžią, griežtai paliepė jai:

– Pikapą turėsite palikti čia.

Ar brolis Gabrielius bijo automobilyje įtaisytos bombos? Jei nuovokus, turbūt bijo. Ypač dabar, paaiškėjus, kad vaisingumo klinikose pacientėms vietoj paskirtosios donoro spermos jis sugebėdavo įbrukti savo.

Šią išvadą ji padarė pakeliui iš Ilgojo Medžio namų į Lamisą. Turėjo laiko viską apmąstyti per šimtą kelionės mylių. Ir tai buvo vienintelė išvada – kelianti šleikštulį, bet logiška.

Brolis Gabrielius kuria „naująjį pasaulį“, žinoma, jis nenorėtų, kad būsimųjų gyventojų tėvai būtų fiziškai nepatrau-

klūs, emociškai nestabilūs visuomenės atstumtieji kaip Deilas Gordonas. Džemis buvo sterilizuotas. Jiems, be abejonės, kaip ir daugeliui kitų, buvo išplautos smegenys, kad patikėtų iškreiptu brolio Gabrieliaus mokymu ir skleistų jį. Jie ne vadovai, o tik vykdytojai.

Brolis Gabrielius – save įsimylėjęs maniakas. Apsėstas dievybės manijos. Jis rūpestingai atsirenka moteris savo palikuonims. Bent jau iki šiol. Šiandien jo šėtoniška įmonė bus sustabdyta.

Ji išlipo iš pikapo.

– Raktus palikite man.

Ji numetė raktelius į ištiestą sargybinio delną.

– Ar likusį kelią turėsiu eiti pėsčia?

– Jūsų atvažiuos paimti.

Ji laukė priešais vartus. Sargybinis nepakvietė į namelį, ir ji nenustebo. Tikriausiai jis niršo, kad teko dėl jos raudonuoti. Jo veido išraiška buvo rūgšti.

Ji apsivilko odinę Vado striukę. Kalno viršūnėje buvo dar šalčiau negu mieste. Laukė automobilio apsikabinusi alkūnes, dantys barškėjo, tik ji nesuprato, iš šalčio ar iš baimės, kuri atrodė dar didesnė, pamačius kitapus vartų artėjančius automobilio žibintus. Elektronika valdomi vartai atsivėrė.

– Pasitraukite, ponia, – įsakė sargybinis.

Ji vos spėjo pasitraukti į šoną, kai pro vartus išvažiavo trys autobusai ir ėmė leistis kalnų keliu žemyn. Jie buvo be jokių atpažinimo ženklų, tamsintais langais, todėl vidaus nesimatė. Jai pasirodė keista, kad jie išvažiuoja iš tvirtovės taip vėlai naktį.

– Kokie čia autobusai? Kur jie važiuoja?

Sargybinis neatsakė, bet mostelėjo į kitą vartų pusę.

– Štai jūsų automobilis.

Autobusai buvo užstoję besiartinantį sedaną. Dabar jis laukė prie vartų, užpakalinės durelės buvo atviros.

Ji praėjo pro vartus ir patraukė automobilio link.

Vyriškis, išlindęs pro užpakalines dureles, pakvietė:

– Ponia Loid? Prašom į vidų.

Jo elgesys buvo nei draugiškas, nei priešiškas – neutralus. Išvadinusi save visokiausio plauko kvaile, savo noru lendančia liūtui į nasrus, ji atsisėdo ant galinės sėdynės šalia vyriškio.

– Aš – Henkokas, asmeninis brolio Gabrieliaus padėjėjas, – prisistatė jis.

Priekyje sėdėjo du apsaugininkai. Vairuotojas apgręžė automobilį ir ėmė kilti vingiuotu keliu, apsodintu drebulėmis ir visžaliais medžiais. Visi tylėjo. Ji džiaugėsi, kad nereikia kalbėti, žinojo, kad virpantis balsas išduos baimę.

Henkoko išvaizda nebuvo bauginanti: gvazdikas atlape – puošeivos bruožas, bet ji instinktyviai nepasitikėjo juo ir nenorėjo atsukti jam nugaros.

Kolonija buvo neginčijamai įspūdinga, nepriekaištingai prižiūrėta, didingos architektūros – visais atžvilgiais išskirtinė. Jie sustojo prie pagrindinio pastato. Priešais ją sėdėjęs sargybinis vikriai išlipo, atidarė dureles, kad padėtų jai atsistoti nuo užpakalinės sėdynės. Ji apsimetė nepastebinti jo ištiestos rankos ir išsiropštė pati.

– Eikite čia.

Ji nusekė paskui Henkoką neaukštomis pakopomis iki stiklinės sienos, per kurią matėsi marmurinis vestibiulis.

– Slaptažodis?

Ji net pašoko nuo griausmingo per garsiakalbius nuskambėjusio balso.

– Gabrieliaus ragas, – pasakė Henkokas.

Spragtelėjo elektroninis užraktas. Padėjėjas pastūmė duris ir įleido ją.

– Jūs naudojatės slaptažodžiais?

– Ne visada. Tik kai manome, kad būtina. Jei kas norėtų veržtis per prievartą, pasakyčiau klaidingą slaptažodį, ir sargybinis mūsų neįleistų.

– Manote, šiąnakt tai būtina?

– Turime imtis papildomų atsargumo priemonių. Sargybinių skaičius padvigubintas.

Iš tiesų. Ginkluoti, uniformuoti vyrai buvo išsibarstę po visą didžiulį vestibiulį. Melina svarstė, ar tai dėl jos imtasi šių papildomų saugumo priemonių. Jei ne, tai kas dar? Tobijas ir Losonas? Ar tvirtovėje paskelbta nepaprastoji padėtis todėl, kad FTB domisi bendruomene? Jei tiek daug apsaugininkų, tikriausiai teks pereiti per metalo ieškiklį, tačiau tarp durų ir liftų patikrinimo taškų nesimatė. Kylant į viršų, ji paklausė Henkoko, ar seniai jis dirba pas brolį Gabrielių.

– Neprisimenu, kada netarnavau jam, – neapibrėžtai atsakė šis.

Trečio aukšto koridoriaus gale buvo kelerios mažiausiai dvidešimties pėdų aukščio dvigubos durys. Henkokas atvėrė vienas ir įleido ją. Brolio Gabrieliaus apartamentai pranoko bet kokius lūkesčius, ji nieko panašaus nebuvo mačiusi.

Pirmiausia stulbino paauksuotų dirbinių gausa. Tamsiai mėlyno aksomo užuolaidos dengė, kaip ji manė, langus per visą sieną. Lubų freskos siužetas atrodė beveik gašlus. Ir labai įžūlus: mesijo figūra centre buvo be galo panaši į šviesiaplaukį pamokslininką.

– Melina. – Henkokas patraukė jai kėdę.

– Ačiū, aš pastovėsiu.

– Ar galiu į jus kreiptis Melina?

– Man nė velnio nerūpi, kaip jūs į mane kreipiatės.

– Gal norėtumėt ko nors išgerti?

– Baikit tas nesąmones, pone Henkokai. Ne svečiuotis atvykau. Ketinu apkaltinti tą savimylą maniaką, kalės vaiką mano sesers nužudymu.

– Labai malonu.

Familiariai nuskambėjęs balsas privertė ją krūptelėti. Vis dėlto ji susitvardė, nenorėdama suteikti jam malonumo, ir ramiai, neskubėdama apsisuko.

Brolis Gabrielius artinosi grakščiai kaip tigras. Matyt, jis gerai žinojo, kurioje kambario vietoje atrodo patraukliausiai, nes įžengė į švelnios šviesos ratą po freska ir sustojo jame. Atrodė, jis maudosi aukso spalvos spinduliuose.

– Tikėjausi, kad jūs įspūdinga moteris, turinti ugningą dvasią ir karžygės narsą. – Jo akys lakstė žemyn aukštyn, be abejonės, vertindamos ją seksualiai. – Jūs manęs nenuvylėte. Sveika atvykusi, brangioji Melina.

Tai buvo žaviausias kada nors jos matytas vyras.

Bent pusvalandį Vadas keikė viską: kalėjimo kamerą, moterį, kuri jį čia užrakino, veriantį skausmą skruoste, savo prakeiktą kvailą patiklumą.

Jis garsiai keikėsi, vaikščiojo iš vieno kameros kampo į kitą, nekantriai trypčiojo, vis prieidavo prie grotų ir įnirtingai, tačiau bergždžiai jas imdavo kratyti, rėkė į koridorių, kuriame jo niekas negirdėjo.

Galiausiai išsitiesė ant kieto, nepatogaus gulto ir prisivertė nurimti.

Pykčio priepuolis nieko neduos. Dėl Dievo, jis buvo išsilaipinęs kosmose, sėkmingai dalyvavo trijose misijose, vienai vadovavo. Jis pakankamai protingas, kad rastų išeitį, kaip išsikapstyti iš kalėjimo kameros kažkokiame užkampyje.

Vis dėlto galimybės ribotos. Jis negali prasisprausti pro siauras grotas ar pasikasti po grindimis, nes jos betoninės. Lango nėra. O kur šviesos šaltinis? Lubose įmontuota lemputė, apgaubta vieliniu tinkleliu. Palietęs ją, gali gauti elektros smūgį. Žinoma, tai irgi būdas pabėgti, bet gal geriau jo atsisakyti. Oro kondicionavimo įrenginys ar ventiliacijos anga? Čia taip pat tik nedidelė stačiakampė ertmė, pro kurią į kamerą veržiasi pragariškas karštis.

Tvankioje patalpoje jis nusivilko striukę, kurios kišenėje liko pikapo raktelis. Juo būtų galima sulaužyti spyną ar dildyti grotas. Turbūt jis prisižiūrėjo per daug filmų apie pa-

bėgimus iš kalėjimo, ir tai atrodė juokingai lengva. Dabar jis mėgina griebtis šiaudo. Bet kuriuo atveju nėra prasmės. Jis neturi striukės, todėl neturi nei rakto, nei mobiliojo telefono, nei pistoleto...

O velnias! Melina turi pistoletą. Pasiėmė su savimi į šventyklą.

Mintys apie ją ir pavojų, kurį pati pasirinko, varė jį iš proto. Arba ji pati drąsiausia moteris žemėje, arba beprotė, įsitikinusi, kad yra nematoma.

Ar pistoletas ir buvo tas slaptas ginklas, apie kurį ji užsiminė? Be abejonės. Kas dar galėtų būti?

Nejau ji išties tikisi prasmukti į koloniją su ginklu? O jei ir pavyktų, ar ji tikrai pasinaudos pistoletu? Nužudys? Kerštas nebus pakankamas motyvas žmogžudystei pateisinti. Bent jau daugumai prisiekusiųjų. Juk nėra jokių konkrečių įrodymų, Deilą Gordoną siejančių su broliu Gabrieliumi, o šį su Džilianos nužudymu.

Tačiau jis jau nukrypo į šalį. Kaip, po velnių, jam iš čia išsikapstyti? Galėtų pradėti šaukti, bet tik praras jėgas. Pastatas stovi nuošaliai nuo kitų, aplink jokių kaimynų, kurie galėtų išgirsti riksmus.

Jam neliko nieko kita, kaip susitaikyti su belaisvio dalia. Kam eikvoti jėgas, kurių tikrai nemažai prireiks, kai grįžęs šerifas jį išleis. Bet kurgi tas uolusis įstatymų sergėtojas? Jo nėra jau beveik keturias valandas.

Paleidęs dar vieną keiksmažodžių pliūpsnį, Vadas užsidengė ranka akis, mėgindamas užgniaužti nuo skruostikaulio visą galvą apėmusį aštrų skausmą. Melina pasibaisėjo tuo, ką padarė. Kai ji, prisispaudusi prie sienos, spoksojo į jį per grotas, jos veidas atrodė ištįsęs iš nuostabos. Ji negalėjo patikėti savo akimis, buvo apstulbusi, kad sugebėjo panaudoti tokias kraštutines priemones. Siekdama atkeršyti už Džilianą, ji sugebėjo ryžtis kitomis aplinkybėmis neįsivaizduojamam

poelgiui, ir, turint galvoje kelionės tikslą, ši mintis jam kėlė nerimą.

Vis dėlto ji sugebėjo būti švelni, pagalvojo jis, prisiminęs, kaip jie mylėjosi. Jam patiko, kad ji neslėpė jo geidžianti, nekoketavo, elgėsi drąsiai, pirmoji paliesdama jį. Galima tik žavėtis moterimi, kuri sugeba būti tokia nevaržoma ir nepakenkti savo moteriškumui.

Jis vis dar jautė, kaip jos pirštai slysta jo veidu, kai jie pradėjo švelniai tyrinėti vienas kitą. Kai ji palietė jo lūpas, jis vos pajėgė susivaldyti. Jis vos ištvėrė nepuolęs jos. Ir buvo dar saldžiau, kai ji prisilietė prie jo krūtinės. Ji pakėlė galvą ir lyžtelėjo jo...

– Prakeikimas! – sudejavo jis.

Buvo nuostabu. Kodėl gi viskas taip nesmagiai tarp jų baigėsi, kilo tokia didžiulė įtampa?

Įdomu, jei jis nebūtų sutikęs Džilianos, jei Melina tą vakarą būtų jį lydėjusi, gal viskas būtų kitaip susiklostę? Kai jie užėjo į takų užkandinę, Melina tikriausiai būtų pasakiusi Deilui Gordonui: „Atleiskite, bet jūs mane supainiojote su mano seserimi Džiliana." Jie būtų tik pasijuokę dėl tokios painiavos ir Gordonas būtų paprasčiausiai nuėjęs, o Džiliana likusi gyva.

Ar jis tą naktį būtų praleidęs su Melina? Kas žino? Gal. Tikriausiai. Juk jos tokios velniškai panašios. Tie patys bruožai, traukę jį prie Džilianos, dabar traukė prie Melinos. Ji vis kelia tokius gyvus prisiminimus apie Džilianą, kaip ir šiandien, kai ji...

Staiga jo minčių traukinys sustojo. Jis atsuko mintis kaip vaizdajuostę. Ir vėl paspaudė „groti". Dar kartą stebėjo sceną užmerktomis akimis. Ir dar kartą. Štai! Taip! Nevalinga, neapgalvota, natūralu, išoriškai nereikšminga. Bet jam nepaprastai svarbu!

Vadas išsitiesė ir atsisėdo.

– O Dieve! – Suvokimas užliejo jo širdį. Ji plakė tankiai ir smarkiai. Atrodė, dūžiai aidi visame tyliame pastate.

Ramiau, ramiau. Dar nekilk. Dar dešimt sekundžių. Peržiūrėk, apmąstyk.

Taip, ramiai ir racionaliai.

Prie starto linijos. Kylam!

Vadas pašoko nuo gulto ir metėsi prie grotų rėkdamas:

– Kas nors išleiskit mane iš čia!

Tą akimirką atsivėrė nuovados durys.

– Ei! Kas bebūtumėt, – šūktelėjo Vadas. – Grįžkit!

Jie įbėgo į koridorių – Losonas priekyje. Jam ant kulnų lipo dailus juodaodis.

Iš Vado veido Losonas viską suprato.

– Jūs žinote, ką ji padarė.

– Žinau, kad ji nužudys jį, – pasakė Vadas.

39 skyrius

– Labai džiaugiuosi, kad jūs čia, Melina.

Brolis Gabrielius buvo labai gražus. Nesunku suprasti, kodėl traukė žmones. Jis spinduliavo gyvybingumą ir švytėjo iš vidaus, lyg tamsiame kambaryje būtų skleidęs šviesą.

Vis dėlto gražiausi šliužai mirtinai gelia. Kai jis priėjo arčiau, ji atšoko. Tokia reakcija jį pralinksmino. Jis šypsodamasis ėmė erzintis:

– Melina, Melina. Kodėl jūs nuo manęs bėgate?

– Nenoriu užsikrėsti.

– Matyt, tiesa. Jūs ketinate sužeisti mane tuo juokingu šešių šūvių pistoletu?

Nustebindamas ją, jis įkišo ranką į Vado striukės kišenę ir išėmęs pistoletą perdavė Henkokui.

– Metalo ieškiklis, panašus į oro uosto, tik daug jautresnis, įtaisytas šių durų staktoje, – paaiškino jis, rodydamas į dvigubas duris, pro kurias ji įėjo su Henkoku.

– Vaizdas atsiranda monitoriuje mano miegamajame, pono Henkoko kompiuteryje ir apsaugos centre. Taigi, neįmanoma prasmukti nepastebėtai. – Jis palietė jos skruostą. – Ar tikrai manėte, kas bus taip lengva mane nužudyti?

Ji atstūmė jo ranką.

– Aš čia atėjau ne žudyti jūsų. Noriu, kad gyventumėt.

– Tikrai? Maniau, jūsų tikslas tikrai toks. O dabar jūs mane suintrigavote. Prašau, tęskite.

– Noriu, kad visi sužinotų, koks jūs niekšas. Kad jus teistų už įvykdytus nusikaltimus ir jūs visą likusį ilgą gyvenimą praleistumėte už grotų – turėtumėte tūkstančius dienų apmąstyti tą blogį, kurį sukūrėte.

Brolis Gabrielius kvatodamasis prisėdo ant rašomojo stalo kampo ir ėmė nerūpestingai sūpuoti koją.

– Koks griežtas nuosprendis, Melina. Ir ką padariau, kad jo nusipelniau?

– Jūs užsakėte mano dvynės sesers žmogžudystę.

– Oi, mieloji Džiliana. Manau, kad jos mirtis buvo didžiulis praradimas. Mačiau jos nuotraukas.

– Ar tas šlykščias, Gordono darytas?

– Kartu su Džemio Heningso fotografuotomis. Man ypač patiko ta, kur ji vaiposi prieš objektyvą. Su ta šiaudine plačiakrašte skrybėle ji atrodė tokia, mano nuomone, seksuali ir jaudinanti.

Nusivylusi, kad nesugebėjo išmušti jo iš vėžių, ji riktelėjo:

– Jūs ją nužudėt!

Ramus žvilgsnis dėl pakelto balso pasidarė švelniai priekaištingas.

– Ji pati tai padarė, o ne aš, Melina.

– Sakote, ji pati norėjo būti taip žiauriai subadyta?

– Jūsų sesers nelaimei, jos moralinės savybės neatitiko išorinio grožio.

Tas pats tinka ir broliui Gabrieliui, pamanė ji, bet nenorėjo nukreipti jo minčių apie tai garsiai pasakydama.

– Jūs ją nužudėt todėl, kad didžiumą nakties ji praleido pulkininko Harto draugijoje.

– Kaip gražiai pasakyta, – vis dar taip pat linksmai pagyrė jis. Tada jo šypsena nuo veido išnyko ir jis pridūrė: – Džiliana netinkamai pasirinko.

– Pasirinko? Gerai, pakalbėkim apie pasirinkimą. Ar ji galėjo rinktis, kai ją apvaisino jūsų sperma?

– O koks jai skirtumas? Vis tiek tai buvo anoniminio donoro sperma.

Vadinasi, ji viską suprato teisingai. Dar kabinosi už plono vilties siūlelio, kad klysta. Kilo šleikštulys pagalvojus apie moteris, kurias jis išniekino. Ji beveik pavydėjo joms, kad šios nieko nežino. Žinoti sunku. Tikriausiai.

Ji norėjo trenkti jam, sužeisti. Labai stipriai. Rankos prie šonų gniaužėsi į kumščius. Tik įtempusi visą valią įstengė suvaldyti įniršį.

– Jūs kaltas ir dėl Deilo Gordono mirties.

– Man gaila, kad praradau jį. Jo ištikimybė man buvo tarsi nepajudinama tvirtovė.

– Ir tuo jūs pasinaudojot, įkalbėdamas jį nusižudyti.

Jis atsainiai mostelėjo ranka, lyg to nelaimingo žmogaus likimas būtų visiškai nesvarbus.

– Tikėjotės, kad jo savižudybė padės tašką Džilianos nužudymo byloje.

– Jūs niekaip nenurimstate, Melina, – švelniai papriekaištavo jis. – Nors žaviuosi jūsų meile Džilianai, bet šią savaitę jūs tikrai man įkyrėjote.

– Kas tie apsimetėliai, kuriuos pasiuntėte į mano namus?

– Jozuė ir jo padėjėjas.

– Kas jie?

– Ištikimi mokiniai, puikūs kareiviai.

– Ne tokie ir puikūs, – atšovė ji. – Mes su Vadu pabėgom nuo jų. Ir ne kartą.

Broliui Gabrieliui nepatiko ši pašaipi pastaba. Nors jis vis dar tingiai sūpavo koją, lyg neturėdamas kitų rūpesčių, veido raumenys atrodė labiau įsitempę negu anksčiau. Šypsena tapo dirbtinė, akys – šaltos.

– Jums pasisekė, – pasakė jis. – Ypač pulkininkui Hartui.

– Kam reikėjo kėsintis į jo gyvybę?

– O kaip jūs manot, Melina?

– Bausmė už tai, kad pasimylėjo su Džiliana?

– Bausmė, kurios jis nusipelnė. Džiliana buvo pašlovinta.

– Abejoju, ar galima tai vadinti šlove, – niekinamai prunkštelėjo ji.

– Ji buvo išrinkta didybei.

– O tai reiškia, kad ją parinko gimdyti jūsų vaikus?

– Taip, – pritarė jis.

– Bet Vadas buvo artimas su ja.

– Jis ją suteršė.

– Jam ji patiko.

– Jis ją *išdulkino!*

Ji, kaip ir prieš kelias minutes, vėl pataikė jam į silpną vietą. Dabar ji gali pasinaudoti pavydo sukeltu pykčiu, krapštyti jį lyg skaudantį dantį.

Pasilenkusi prie jo, ji nusišypsojo.

– Ir Džilianai tai patiko, – sukuždėjo ji. – Pasakojo man, kad niekaip nepajėgė juo pasisotinti, kad jis – geriausias jos kada nors turėtas meilužis, kuris moka suteikti moteriai malonumą. Ji negalėjo sulaukti, kada vėl pasimylės su juo. Sakė, kad jei tą dieną pastojo, tai tikisi, kad tėvas bus Kristoferis Hartas, o ne spermos donoras.

Brolis Gabrielius lyg įgeltas pašoko nuo stalo, jo veidą perkreipė įniršis.

– Ji nusipelnė mirties.

– Ar nužudote visas moteris, kurios gimdo jūsų vaikus?

– Tik tas, kurios pasirodo kekšės, kaip Džiliana.

– O kitos?

– Gyvena kaip anksčiau ir nieko nežino.

– Kaip Kendisė Anderson?

– Viena iš jų.

– Ir jums visai nesvarbu, kad Andersonai baisiai sielvartauja netekę sūnaus, meldžiasi, kad jis sveikas grįžtų pas juos?

– Jie tokie savanaudžiai.

– Savanaudžiai? – apstulbusi šūktelėjo ji.

– Jų sūnus čia puikiai gyvena.

– Be tėvų?

– *Aš* jo tėvas.

Ratas užsidarė. Dabar reikia pamėginti kitą kelią. Iš pradžių, norėdama gauti atsakymus, ji pasinaudojo jo pavydu, dabar mėgins pralaužti jo monumentalųjį egoizmą.

– Kaip sukūrėte tokį įspūdingą planą?

– Tiesą sakant, atsitiktinai. – Atgavęs savitvardą, jis vėl užėmė vietą ant stalo kampo. – Kelerius metus į programą įtraukdavau tik tas moteris, kurios atvykdavo į šventyklą dirbti ir gyventi. Bet jų buvo nedaug. O vieną dieną aš perskaičiau straipsnį apie dirbtinį apvaisinimą siekiant išsaugoti nykstančias rūšis. Žinoma, jis sėkmingai naudojamas jau kelis dešimtmečius veisiant gyvulius.

Ji pamanė, kad apsivems tiesiai ant jo rytietiško kilimo.

– Ir pritaikėt žmonėms.

– Technologija jau buvo. Man tereikėjo tarp savo mokinių atrasti tokių, kurie turėtų andrologo žinių ir įgūdžių.

– Ir įžūlumo pakeisti spermą.

Jis neprieštaravo.

– Taip pat sumanumo, kad jų nepagautų.

– Kiek moterų buvo... – Nepajėgdama užbaigti ji sunkiai nurijo seiles.

– Apvaisinta mano sperma? Jus priblokštų šis skaičius. Gaila, ne visos pastojo. Iš pastojusiųjų ne visos išnešiojo. Bet persileidimų procentas neįtikėtinai mažas. Turime visą bendrabutį mano sveikų vaikų, pateisinusių mūsų lūkesčius.

Girdėdamas jo pagyras, nepasakytum, kad jis kalba apie žmones.

– Ir viskas vyksta čia?

– Turime dar dvi kolonijas. Vieną Europoje, kitą – Azijoje. – Jis pamerkė akį. – Žinoma, sėklą renkame visur, kur aš būnu.

– O kaip ji išsaugoma? Kaip transportuojama?

– Kaip priklauso. Viskas atliekama profesionaliai, dedu galvą.

– O jei Džiliana būtų išgyvenusi ir pagimdžiusi jūsų kūdikį, ar jis būtų pagrobtas kaip Andersonų vaikas?

– Jis būtų auginamas čia, puoselėjamas, mylimas.

– Tam reikalinga motina.

– Mes turime žindyvių, Melina. Vaikams nieko netrūksta, netgi motinos pieno.

– Bet atimate jų motinas, atplėšiate nuo tikrųjų šaknų, šeimų.

Jis papurtė galvą.

– Aš tampu jų šeima, galiu patenkinti jų poreikius. Juos pagimdžiusios moterys – tik biologinės būtybės. Ne daugiau. Kai mano mokslininkai sukurs dirbtinę gimdą, motinų nebereiks. Tai pastūmės programą toli į priekį.

Jo išraiška tapo liūdna.

– Prisipažinsiu, prisirišu prie motinų, nes jos atlieka pagrindinę paslaugą, bet vėliau vaikai priklauso ne joms, o man ir bendruomenei.

Brolis Gabrielius, nors ir išsiskyrė ypatingu grožiu, vis dėlto atrodė normalus kaip bet kuris vyras. Galbūt jo balsas skambėjo maloniai, tačiau visais kitais atžvilgiais jis buvo toks kaip ir visi. Na, jo išlavintos manieros. O kuo dar jis skyrėsi nuo kitų žmonių?

Vis dėlto jis nebuvo normalus, jis – beprotis. Jis nekliedėjo, iš burnos nedribo putos, jis nespiegė kaip fanatikas, bet jo lūpomis kalbėjo beprotybė.

– Jūs beprotis.

Jis neįsižeidė, ramiai nusišypsojo.

– Taip buvo manoma apie daugelį iškilių vyrų, Melina. Ar galite paminėti bent vieną istorinę asmenybę, padariusią perversmą moksle, medicinoje, architektūroje, religijoje ar politikoje, iš kurios nebuvo tyčiojamasi? Pasakykite bent vie-

ną genijų, kuris iš pat pradžių būtų suprastas, nevadintas bepročiu. Negaliu sau leisti, kad menkystų skepticizmas stotų skersai kelio mano tikslui.

– Kokiam tikslui? Apgyvendinti pasaulį mažaisiais broliais gabrieliais?

Jis nusijuokė.

– Brangioji, jūs nuostabiai sudėliojate žodžius. Nors jūsų frazeologija pernelyg paprasta, vis dėlto suvokėte plano esmę.

– Jūsų naujasis pasaulis.

– Matau, kad klausėtės mano pamokslų. – Jis atrodė patenkintas. – Po kelerių metų mano vaikai bus pasiruošę užimti savo vietą pasaulyje. Jie turės neribotą galią ir priemones, apie kurias ankstesni vadovai galėjo tik pasvajoti. Jie valdys vyriausybes, tvarkys pasaulio ekonomiką ir prekybą. Jie kontroliuos ryšius. Menas ir kultūra bus kuriami pagal jų idėjas. Jie nuspręs, ką žmonės skaitys, žiūrės, klausysis ar galvos. Jie diktuos, kur kils karai, kas klestės, o kas bus sunaikinta. Kartu su šiuo judėjimu ateis dvasinis pakilimas ir kils pasaulinis maištas prieš vyraujančias religijas.

– Aha! Štai kur jūs sukate.

– Šioje pasaulinėje sumaištyje iškils viena religija.

– Jūs.

– Aš.

Jo pasitikėjimas savimi buvo toks nepalaužiamas, kad net stingdė kraują.

– Ar jūs tikrai tikite, kad sugebėsite sukurti tą naująjį pasaulį?

– Aš jį *jau* kuriu, – ramiai atsakė jis. – Minios žmonių nekantriai jo laukia, trokšta jį apkabinti. Apkabinti mane. Bet dar ne metas. O kol ateis tinkamas laikas, mes turime dirbti ir slapta įgyvendinti savo tikslą, Melina. Ar galite įsivaizduoti, koks beprotiškas sprogimas įvyktų, jei mano planai būtų atskleisti per anksti, kol mano vaikai dar nesuaugo, kad užimtų savo vietas, kurioms jie taip rūpestingai rengiami?

– Sutuoktiniai, tokie kaip Andersonai, nušluos šią vietą.

– Jūs pagavot esmę.

– Dirbtiniu būdu apvaisintos moterys sukels sąmyšį.

– Taip.

– Jos bijos, kad atsitiktinai neįvyktų kraujomaiša.

– Kol kas tai dar negresia, – patikino jis. – Pirmoji vaikų karta dar nepasiekė brendimo amžiaus. Bet mes tam ruošiamės. Sukūrėme žymenų sistemą, kuri ateityje neleis poruotis broliams ir seserims, motinoms ir sūnums.

Ji trumpam užsimerkė ir suvirpėjo.

– O Dieve!

– Bet kuriuo atveju, – nesutrikęs kalbėjo jis, – pranešdami žmonėms apie tai anksčiau laiko, mes nepasiektume jokio tikslo.

– Jus sustabdytų.

– O aš negaliu leisti, kad tai įvyktų. – Jis sunėrė ant kelio rankas ir atsidusęs tarė: – Todėl man iškilo dilema, ką daryti su jumis.

Ji gūžtelėjo pečiais ir išrėžė:

– Jūs negalite manęs nužudyti.

Jis klausiamai kilstelėjo šviesų antakį.

– Jau įrodėte, kad nesate kvailas. Per daug žmonių žino, kad vykau čia su jumis susitikti.

Jis plačiai nusišypsojo.

– Ne bėda. Mes turime planą. Tiesa, pone Henkokai?

Ji nervingai pažvelgė į Henkoką, kuris stovėjo tarp jos ir durų.

– Matot, Melina, jūs kaip ir Džiliana padarėte didelę klaidą. Neteisingai pasirinkote. Ir tas nelaimingas pasirinkimas nulėmė, kad pasidarėte nereikalinga.

– O kaip programa?

– Kuria prasme? – Jis tyčia vengė atsakymo. Netgi tuo mėgavosi.

– Maniau, ketinote panaudoti mane vietoj Džilianos.

– Toks buvo planas. Bet dideliam mano apgailestavimui, nuoširdžiai sakau, dideliam mano apgailestavimui, mes žinome, kad jūs su Džiliana nebuvote identiškos.

– Buvom!

– Ne! – lėtai nutęsė jis. – Turėjote vieną skirtumą. Bijau, kad programai tas skirtumas labai svarbus. – Jo gražios akys tapo liūdnos ir užjaučiančios, burnos kampučiai nusviro. – Iš jūsų, Melina, man – jokios naudos, nes jums, mano brangioji, pašalinta gimda.

40 skyrius

– Džemis Heningsas apie tai nežinojo, ar ne? – Brolis Gabrielius kalbėjo ta pačia pašaipia intonacija. – Būdama gera sesuo, Džiliana niekada neaptarinėjo su juo jūsų ligų, – jo balsas virto intymiu šnabždesiu, – jūsų moteriškų bėdų.

Ji stengėsi išlaikyti abejingą veido išraišką, bet dėl jo užgaulaus tono buvo sunku.

– Džiliana nepasakojo ponui Heningsui apie tas baisias kiaušidžių cistas, kurios išsivystė, kai jums buvo vos dvidešimt septyneri. Ačiū Dievui, jos buvo nepiktybinės. Po operacijos jūs visiškai nepasikeitėte, išskyrus tai, kad nebeturėjote dauginimosi organų.

– Kaip jūs...

– Kaip aš sužinojau? Heningsas buvo geras žmogus, bet jis neatliko šio namų darbo. Matyt, jis labai troško pakeisti Džilianą. Ponas Henkokas jus patikrino nuodugniau.

Jis suėmė jos ranką ir suspaudė.

– Manau, jūs įsiveržėt čia tikėdama, kad galėsite išsiderėti gyvybę mainais į dalyvavimą programoje. Manėte, kad aš nenorėsiu jums pakenkti, nes jūs atrinkta pagimdyti mano kūdikį vietoj Džilianos. Deja... – Jis užjaučiamai gūžtelėjo pečiais. – Kai atvyks agentas Tobijas, o mes žinome, kad jis netrukus atvyks tikriausiai kartu su detektyvu Losonu ir galbūt pulkininku Hartu, jis ras sumaištį kolonijoje. Išprotėjusi

moteris, klaidingai įsitikinusi, kad aš kažkaip susijęs su jos sesers nužudymu, prasiveržė pro mano apsaugą. Nors ši moteris vadovavosi neteisingais įsitikinimais ir buvo emociškai sutrikusi, ji veikė ypač sumaniai. Prasmuko iki mano buto ir grasino man ginklu, kuris atrodė per didelis ir per sunkus jos mažoje rankutėje. Tačiau ryžtas suteikė jai jėgų ir kelias siaubingas minutes ji sugebėjo išlaikyti ginklą, nukreiptą į mane. Tačiau, kai buvo užspeista į kampą ir jai buvo įsakyta mesti ginklą, ji pridėjo jį sau prie galvos.

Jis tylėjo, leisdamas jai suvokti šią mintį.

– Kai nemalonumai bus baigti, valdžios atstovams leisime nevaržomai lankytis šventovėje. Jei gražiai elgsies, Melina, išduosiu tau vieną paslaptį. Ponas Henkokas visus dokumentus užšifravo tik jam vienam žinomu kodu. Ša, tik niekam nesakyk. – Jis pridėjo pirštą prie lūpų ir mirktelėjo.

Ji kalbasi su bepročiu.

– FTB ir visiems kitiems besidomintiems, – toliau kalbėjo jis, – šie dokumentai atrodys kaip įstatymą gerbiančio amerikiečio, neturinčio nieko bendra su kriminalais, popieriai. Mes nesinaudojame bažnyčioms taikoma lengvata – atleidimu nuo mokesčių, ir viską sąžiningai mokame. Mūsų bendruomenė palaiko vyriausybę. Kaip matote, aš propaguoju patriotiškumą. – Jis mostelėjo į Amerikos vėliavą kampe.

Taip, jie išvys vaikus ir jų motinas, drauge laimingai gyvenančius kolonijoje, bet to jie patys nori ir tai neprieštarauja įstatymams. Jie pamatys, kad mūsų mokykla yra visiškai tinkama ir aprūpinta geriau už daugumą valstybinių mokyklų. Kolonijoje yra ligoninė. Žinoma, aš apgailestausiu, kad Deilas Gordonas nugrimzdo į beprotybę, ir išgyvensiu dėl tragiškos įvykių grandinės, kurią pradėjo mano buvęs mokinys ir kuri, mano siaubui, baigėsi tavo siaubinga savižudybe.

– Taika ir meilė, – ramiai tarė ji.

– Taip, Melina.

Ir vėl jo pernelyg patenkinta šypsena sukėlė norą smogti jam. Tačiau ji ištraukė savo ranką iš jo ir per žingsnį atsitraukė atgal.

– Jūs kai ką pamiršote.

– Nemanau, bet su malonumu išklausysiu jūsų pastabą.

– Tobijas ir Losonas žino, kad jūs artimai bendravote su Deilu Gordonu. Vadas girdėjo, kaip Džemis pripažino, jog jie abu dirbo jums.

– Viską galima paaiškinti: Heningsas ir Gordonas sukūrė savo planą vieni. Jie iškraipė mano žinią, pritaikė ją savo vizijai apie naująjį pasaulį. Jozuę ir...

– Jozuę?

– Vyrą, kuris apsimetė Tobiju, pasamdė Heningsas. Aš nieko apie tai nežinojau. Matyt, jie nesutarė. Gal dėl atlyginimo. Jis grįžo pas Heningsą ir nužudė jį.

– O gal Jozuė papasakos kitokią istoriją?

– Jozuė apdovanotas nepaprastu sugebėjimu pasikeisti ir dingti. Taip jis anksčiau darė, taip ir vėl padarys.

– Tarkim, šį planą sugalvojo Džemis ir Deilas Gordonas, – tarė ji. – Bet jie nebūtų jo įgyvendinę be jūsų. Juk jūs jiems siuntėte spermą.

– Siunčiau Gordonui pavyzdžius tyrimamas.

– Kodėl?

– Patikrinti, ar nėra genetinių pokyčių. Aš nenorėjau, kad kiti apie tai žinotų. Gordonas atliko tyrimus laisvalaikiu. Mano prašymu. Aš netekau žado sužinojęs, kam buvo panaudoti tie pavyzdžiai, kuriuos nusiunčiau.

Ji prikando apatinę lūpą.

– O vaikai?

– Moterys prisieks, kad priglaudžiau daugelį iš jų. Auginti vaikus ne santuokoje daug kas laiko nuodėme, bet aš manau, kad tai mano šventa pareiga. Juk tai ne įstatymo pažeidimas.

– Bet bus atlikti DNR tyrimai ir įrodyta, kad vaikai jūsų.

– Kieno DNR tyrimai? – nekaltai paklausė jis.

– Andersonų kūdikio, kitų pagrobtų vaikų, kuriuos čia atvežė. – Ji staiga nutilo ir tarsi prisimindama lėtai ištarė: – Tų iš autobusų.

Brolis Gabrielius pažvelgė į Henkoką.

– Ar ji turi galvoje mūsų gamybinius autobusus?

– Atrodo, taip. Tai vieninteliai autobusai, kuriuos aš žinau.

Brolis Gabrielius pažvelgė į ją lyg klausdamas, *ar dar kas nors*?

– Beje, aš jums skolingas. Nepadėkojau, kad kremavote Džilianos kūną ir pašalinote galimybę atlikti DNR tyrimą iš gimdos audinio. Tai nebūtų įrodę, kad aš ką nors žinau apie Džilianos apvaisinimą mano sperma, bet būtų prailginę tyrimą, o mano tvarkaraštis labai įtemptas. Aš tikrai neturiu laiko tokiems dalykams. Dabar džiaugiuosi, kad beveik viskas baigta ir galiu grįžti prie darbo.

– Tik nedžiūgaukite per anksti. O kaip ta kita moteris, kurią nužudėte po kelių dienų, kai ji pastojo? Tobijas ketina ekshumuoti jos palaikus. Jie ištirs vaisių.

– Ir sutaps su mano DNR. Laimei, aš buvau tos klinikos, kurioje ji lankėsi, spermos banko donoras. Nesunku viską logiškai paaiškinti.

Ji kelias akimirkas nenuleido nuo jo akių, visiškai įsitikinusi, kad jį apėmė absoliučios beprotybės priepuolis.

– Atrodo, jūs pagalvojote, kaip viską paslėpti.

– Mes stengiamės dirbti kruopščiai. Jei nesistengtume, mums nesisektų ištisus metus...

Jis apstulbo, kai Melina ėmė juoktis.

– Melina?

– Man nemalonu nutraukti jūsų sėkmių apžvalgą, bet jūs *kai ką* pražiūrėjote, *pamokslininke*.

Jam nepatiko nei jos pavartotas žodis, nei nepagarbus tonas. Jis staigiai mostelėjo į ją.

– Pone Henkokai, nematau prasmės toliau delsti.

Henkokas sugriebė jos rankas iš už nugaros. Ji nesipriešindama pakluso, ir tai dar kartą nustebino brolį Gabrielių. Ji nesujudėjo netgi tada, kai Henkokas pridėjo Ilgojo Medžio pistoleto vamzdį jai prie smilkinio.

– Taigi, dabar pagal planą aš nusižudysiu?

– Taip, planas toks. – Brolis Gabrielius atsistojo per kelis colius nuo jos. – Aš labai atsiprašau, kad viskas turi šitaip pasibaigti, Melina. – Jo pirštai nukeliavo per jos skruostą, kaklą, krūtį. – Man tikrai labai gaila.

Jo prisilietimas kėlė pasišlykštėjimą, bet ji nesuteikė jam malonumo ir neišsilenkė.

– Jūs nė nenutuokiate, kaip gailėsitės, jei įsakysite jam paspausti gaiduką.

– Kodėl?

– Todėl, kad lengva įsakyti kitam žudyti už jus, o visai kas kita žiūrėti moteriai į akis ir pačiam ją nužudyti.

– Paaiškinkit kodėl.

– Gerai. Jei nužudysit mane, sunaikinsit ir save.

Jis nusišypsojo.

– Kalbate mįslėmis, Melina.

Ji taip ir nesužinos, kas jį nustebino labiau – tylus juokas ar tylus atsakymas į mįslę.

Jis instinktyviai atitraukė ranką. Kaukė nukrito. Dingo visa vaidyba, į ją su apgailėtina neapykanta žvelgė ne brolis Gabrielius, o Elvinas Medfordas Konvėjus.

Jis buvo tas, kuris piktai mostelėjo Henkokui veikti.

Patekti į šventovę pasirodė lengviau, negu Tobijas tikėjosi. Tiesa, tam tikrų kliūčių iškilo, bet tai nebuvo visiška nesėkmė, kaip galėjo būti. Jis bijojo išrikiuotos sargybos ar susišaudymo su sektos nariais. Biurui nereikėjo neigiamų pranešimų žiniasklaidoje. Ir jei atsitiktų kaip per panašius susirėmimus, kai žmonės sužeidžiami ar žūsta, Tobijo karjera įstrigtų ketveriems metams, kol būtų atliktas išsamus tyrimas.

Kai Tobijas pakišo savo pažymėjimą sargybiniui prie vartų, jaunuolį išgąsdino tiek jis, tiek jį lydintys vyrai. Kadangi būtų per ilgai trukę laukti agentų iš Santa Fė ar Albukerkio, netgi jei jie būtų skridę sraigtasparniu, o vietos šerifas savavališkai pasišalino iš darbo vietos, Tobiją atlydėjo apskrities policijai priklausantys indėnų rezervato policininkai.

Kartu su jais vyko Losonas ir Hartas. Jei Tobijas būtų žinojęs, kad Hartas reikalaus pasiimti jį kartu, būtų palikęs užrakintą kalėjimo kameroje. Tačiau dabar jis buvo čia, o atrodė, lyg jau būtų dalyvavęs viename mūšyje.

Nurijęs jaudulio gumulą, jaunasis šventovės sargybinis paklausė:

– Ar kas nors ką bloga padarė?

– Ar šį vakarą įleidote į teritoriją moterį?

– Taip, pone, maždaug prieš valandą.

– Jūs pasielgėte netinkamai. Ji kelia grėsmę broliui Gabrieliui. Atidarykite vartus.

– Ar galiu paskambinti viršininkui?

Netrukus prie vartų privažiavo džipas. Iš jo išlipo vyras ir priėjo prie jų. Jis laikėsi įtariai, buvo pasiruošęs gintis. Vyrą apšvietė neišjungti automobilio žibintai.

– Beikeris, apsaugos vadas, – pasakė jis per geležines grotas. – Kokios problemos?

– Specialusis agentas Tobijas iš FTB.

Atrodė, Beikeriui nepadarė įspūdžio Tobijo pažymėjimas – jo priešiškumas tik sustiprėjo.

– Dar kartą klausiu, kokios problemos?

Išgirdęs, kad brolio Gabrieliaus gyvybei gresia pavojus, jis vis dar abejojo, ar įleisti juos į teritoriją.

– Mano vyrai žino, kad įtartina moteris čia. Mes tuo pasirūpinsime.

– Klausykit, – pasakė Tobijas. – Man nerūpi, ar jūs šokate su gyvatėmis, ar nukandate galvas gyviems viščiukams. Aš tik mėginu apsaugoti brolį Gabrielių, kad jo nenužudytų. Jei

nemanote, kad grėsmė rimta, galite pažiūrėti, ką ši moteris padarė jam. – Jis nukreipė nykštį į Hartą, ir Beikeris išvydo bjaurią nesutvarkytą žaizdą ant skruosto, sukrešėjusio kraujo sroveles ant veido. – O jis manė esąs jos draugas. Jei norite rytoj kalbėti per televiziją ir aiškintis, kodėl mes laiku atvykę pavėlavome išgelbėti jūsų vadovui gyvybę, puiku. Aš nesu didelis jo gerbėjas. Domiuosi tik tiek, kad galėčiau atlikti savo pareigas ir įvykdyti užduotį, kuri šiandien yra tokia: sulaikyti ginkluotą ir pavojingą moterį, besikėsinančią į visuomenės veikėjo gyvybę.

Man nereikia jūsų leidimo išsprogdinti šiuos vartus, kad galėčiau atlikti savo darbą, tik nenorėčiau gaišti laiko ir sukelti papildomų rūpesčių. Dabar skirtumas tik tas, ar atliksime tai sudėtingu, ar paprastu būdu.

Losonas nebuvo toks diplomatiškas. Jis išsitraukė savo devynių milimetrų kalibro pistoletą.

– Atidaryk tuos sumautus vartus.

Vartai atsivėrė, bet Beikeris pasipriešino Tobijo reikalavimui išjungti apsaugos kameras.

– Negaliu to padaryti, negavęs pono Henkoko leidimo.

– Kas tas ponas Henkokas?

– Asmeninis brolio Gabrieliaus padėjėjas.

– Kur jis yra?

– Brolio Gabrieliaus apartamentuose. Su juo ir ponia Loid.

Hartas žengė į priekį ir paklausė:

– Ar ir ten yra kamerų?

Tobijas nepriekaištavo jam už klausimą. Jis ir pats ketino to pasiteirauti.

– Tai vienintelė kolonijos vieta, kur nėra kamerų, – atsakė apsaugos darbuotojas.

– Bet jie gali mus matyti?

– Jei stebi monitorius.

– Tada jei nenorite, kad ponia Loid mus pamatytų ir padarytų ką nors beprotiška, išjunkite kameras.

Beikeris kažką pasakė į savo siųstuvą ir įsakė išjungti kameras, paskui grįžo į savo visureigį ir paliepė sekti paskui jį.

– Aš važiuosiu su juo, – pasakė Losonas. – Nepasitikėsiu, jei pats šalia nebūsiu.

Po trijų minučių Beikerio lydimą vyrų grupę įleido į centrinio pastato vestibiulį. Tobijui sukėlė nerimą pastatą saugančių ginkluotų vyrų skaičius. Galima laukti nelaimės.

– Kuriame aukšte jo apartamentai? – paklausė jis.

Kai Beikeris iš karto neatsakė, Losonas bakstelėjo jam į nugarą.

– Ar apkurtot?

– Trečiame. Aš jums parodysiu.

– Ne, jūs liksite čia.

Gavęs Tobijo ženklą vienas iš rezervato policininkų žaibiškai atėmė iš Beikerio ginklą ir siųstuvą. Vyras įtūžo, bet Tobijas pagrasino jį surišti, jei jis nenusiramins ir nenutils.

– Dėl jūsų paties saugumo.

Beikeris puikiai suprato, kokia tai nesąmonė. Jis ir toliau murmėjo, bet buvo pakankamai protingas, kad nesipriešintų savo pareigą atliekančiam FTB agentui. Tobijas įsakė trims vyrams likti apačioje ir sekti Beikerio ir apsaugininkų veiksmus.

– Jūs taip pat likite, – paliepė jis astronautui, sprausdamasis į liftą su kitais. – Prižiūrėkit Beikerį.

– Nesulauksit savo gyvenime.

– Bet aš rūpinuosi jūsų gyvenimu.

– Už jį aš pats atsakau.

– Ne, šiandien neatsakote. Nenoriu, kad tautos didvyris žūtų mano akyse. O dabar išeikite iš lifto.

Išeidamas iš kabinos, Vadas peržvelgė kiekvieną rezervato policininką. Šie po vieną išėjo iš lifto ir atsistojo šalia jo. Tobijas suprato pralaimėjęs. Jam reikėjo ginkluotų pajėgų, o

rezervato policija buvo vienintelė paspirtis. Jis žinojo, kaip brolis Gabrielius gavo žemės savo šventovei statyti, todėl nenustebo, kad rezervato policijos vadovas taip nenoriai jam skolina savo pareigūnus. Šis teisinosi, kad jam trūksta žmonių, kad keletas jo vyrukų vykdo kitą užduotį ir jis neturi atliekamų pareigūnų.

Tobijas nežinojo, ar juo tikėti. Visi indėnai nepasitiki federaliniais agentais ir jų nemėgsta. Paveldėtas įtarumas. Tai pateisinama – susiformavo per ištisas kartas. O jis manė, kad, būdamas juodaodis, turi daug bendra su indėnais.

Pasirodo, ne tiek daug kaip Kristoferis Hartas. Jei ne jis, Tobijo prašymas duoti žmonių tikriausiai būtų taip ir likęs neišgirstas. Tačiau vos tik Hartas paprašė policijos vadovo paslaugos, jam iš karto surinko aštuonių žmonių grupę. Tenka pripažinti, kad Hartas turi vadovo savybių, kuriomis galima žavėtis ir pavydėti. Vien žvilgsniu jis privertė paklusti aštuonis vyrus, ir jis tučtuojau suprato, kad Hartas jiems bus didesnis autoritetas negu jis.

– Mes lipsime laiptais, – pasakė Hartas.

– Eikite į liftą, – trumpai sumurmėjo Tobijas.

Kildami į viršų vyrai apsižiūrėjo ginklus. Pasiekę trečią aukštą, jie paliko liftą ir tyliai prisiartino prie dvigubų durų, už kurių buvo girdėti balsai.

– Jei nužudysite mane, kartu sunaikinsite ir save.

– Kalbi mįslėmis, Melina?

– Ne, atsakymais. Jei nužudysite mane, žus ir jūsų kūdikis.

Kristoferis Hartas išgirdo pakankamai. Jis prasmuko pro Tobiją ir plačiai atplėšė duris. Vyrai įsiveržė į kambarį, atstatę paruoštus šauti ginklus. Tobijas akimirksniu įvertino padėtį ir suriko:

– *Mesk ginklą ir paleisk ją!*

Indėnai policininkai puslankiu išsirikiavo palei kambario sienas. Kai kurių ginklai nukrypo į brolį Gabrielių, kitų – į ginkluotą vyrą, kuris, Tobijo spėjimu, buvo Henkokas.

Vadas buvo beginklis, bet jo balsas nuskambėjo grėsmingai, kai jis priėjo prie Henkoko ir pagrasino:

– Jei ją sužeisi, aš tave užmušiu.

Tobijas žinojo, kad jis tai padarys.

– Leiskite man tai sutvarkyti, Hartai.

Atrodė, Hartas jo negirdi.

– Džiliana, ar tau nieko neatsitiko?

– *Džiliana?*

Tai šūktelėjo brolis Gabrielius, į kurį Tobijas kol kas nekreipė jokio dėmesio.

– Paleisk ją! – įsakė jis vyrui, vis dar laikančiam pistoletą prie Džilianos Loid galvos.

Brolis Gabrielius vėl prakalbo, šįkart visiškai susitvardęs po ką tik patirto šoko.

– Pone Henkokai, jau galite ją paleisti. Ji nenušaus manęs, kai čia tiek daug liudininkų. Vyrai, jūs atvykote pačiu laiku.

Henkokas akimirką dvejojo, bet broliui Gabrieliui davus jam ženklą, nuleido pistoletą ir numetė jį ant grindų.

Arčiausiai buvęs rezervato policininkas paspyrė ginklą, kad Henkokas negalėtų jo pasiekti. Kristoferis Hartas žengė į priekį. Jis suėmė Džilianos Loid rankas ir patraukė ją į saugią vietą. Jie pažvelgė vienas į kitą. Tas žvilgsnis suvirpino net tokio užkietėjusio viengungio kaip Tobijas širdį. Žvilgsnis, trukęs akimirksnį.

Tada ji nusuko nuo Harto akis ir kreipėsi į pamokslininką:

– Aš Džiliana.

– Tu meluoji.

– Jau beveik savaitė, kai buvau apvaisinta. Paprasčiausias kraujo tyrimas parodys, ar pastojau.

– Tai tiesa, kalės vaike, – patvirtino Vadas. – Ji – Džiliana.

– Galite tikėti jais, – pasakė Tobijas. – Šį vakarą skaičiau skrodimo protokolą. Skaičiau, o ne peržvelgiau kaip anksčiau. Teismo eksperto išvadoje parašyta, kad kūne nebuvo nei gimdos, nei kiaušidžių.

– Aš tai praleidau, – prisipažino Losonas. – Melinai Loid buvo pašalinti šie organai.

– Jis žino, – pasakė Džiliana. – Henkokas prisikasė, kai rinko informaciją apie Meliną.

Brolis Gabrielius maloniai nusišypsojo.

– Na, na, kokia staigmena. Jūs – Džiliana, malonu susipažinti.

– Eik velniop! – riktelėjo Džiliana ir pasisukusi į Hartą pasakė: – Jei Ilgasis Medis nebūtų palikęs pirmojo revolverio lizdo tuščio, aš jau būčiau negyva. Jis nuspaudė gaiduką.

Hartas grėsmingai žengė Henkoko link, bet Tobijas griežtai ištarė jo vardą, ir jis liko vietoje. Tačiau galbūt jį sulaikė ne agento įsakymas, o Džilianos ranka.

Tobijas nukreipė žvilgsnį į brolį Gabrielių ir nustebo pamatęs, kad tas šypsosi.

– Mūsų deramai nesupažindino. Tikriausiai jūs agentas Tobijas.

– Taip, jūs teisus.

– Mes susitarę susitikti rytoj. Kodėl atvykote iš vakaro?

– Dingstimi išgelbėti jums gyvybę.

– Dingstimi?

– Noriu apklausti jus apie Melinos Loid, Lindos Kroft ir Džemio Heningso nužudymą, – paaiškino Losonas.

Pamokslininkas atsigręžė į jį.

– O jūs tikriausiai Losonas. – Jis nužvelgė sulamdytus Losono drabužius ir netvarkingą išvaizdą. – Teko ir anksčiau girdėti apie jus, detektyve. Negaliu suvokti, kodėl norite mane apklausti. Aš nė priartėjęs nebuvau prie Dalaso, kai šie žmonės mirė.

Losonas beveik suurzgė.

Brolis Gabrielius vėl pažvelgė į Tobiją.

– Ponia Loid, Džiliana, kaip sužinojau, įkalbėjo ją įleisti pas mus, paskui ji ėmė mane kaltinti, grasinti mano gyvybei.

– Jis meluoja, – ramiai tarė ji.

– Ji nukreipė į mane revolverį. Prieš jums įsiveržiant ponas Henkokas jį atėmė.

– Kai aš atvykau, trys autobusai išvežė vaikus, – pasakė Džiliana. – Esu tikra, kad tarp jų bus ir Andersonų kūdikis.

– Ten buvo vaizdo ir transliavimo aparatūra, – paaiškino brolis Gabrielius ir bejėgiškai gūžtelėjo pečiais. – Mes ją pervežame autobusais, kai transliuojame iš tolimesnių vietovių.

– Čia dar yra bendrabutis, pilnas vaikų, – nepasidavė ji.

– Yra, iš tikrųjų, – juokdamasis sutiko brolis Gabrielius. – Tai šventykloje dirbančių vyrų ir moterų vaikai. Jai haliucinacijos. Dvynės sesers mirtis paveikė...

– Užsičiaupk! – suriaumojo Losonas.

– Losonai! – įspėjo Tobijas ir kreipėsi į brolį Gabrielių: – Kodėl laikėte pistoletą jai prie galvos? Ar tai buvo būtina, kad ją nuramintumėt?

– Ponas Henkokas taip manė. Ji kartu su šiuo padangių ereliu susidarė beprotišką nuomonę, kad aš kažkaip susijęs su jos sesers nužudymu. Ponas Henkokas tik norėjo ją sulaikyti, kol iškvies mūsų šerifą.

– Manęs nereikia kviesti.

Pasigirdus naujam balsui, visų akys nukrypo į pasirodžiusį iš už sunkių aksomo užuolaidų uniformuotą vyrą. Jis spaudė tarnybinį revolverį, nukreiptą į brolį Gabrielių.

– Dabar prieš jus liudys ne tik ši ponia. Aš galiu papasakoti apie jus viską, ką jiems būtina žinoti.

– Šerife Riči! Tai štai kur jūs buvot dingęs!

– Kur jūs mažiausiai tikėjotės, – nusišaipė šerifas. – Kad galėčiau pacituoti jūsų žodžius.

– Kaip jums pavyko?

– Grįžau, kai jūs su Henkoku išėjot. Jus atsekę tie vadinamieji asmens sargybiniai net nežvilgtelėjo už užuolaidų.

Brolis Gabrielius pažvelgė į Henkoką, kuris neapykantos persunktu žvilgsniu svilino šerifą.

– Tuos žmones reikia pakeisti. – Jis atsigręžė į Ričį ir paklausė: – Ar galit paaiškinti, kodėl tūnojot už užuolaidų?

Ričis dar tvirčiau suspaudė pistoletą, bet jo rankos virpėjo kaip ir balsas.

– Noriu, kad ištartum jį.

Tobijas karštligiškai mąstė: *O, velnias! Velnias! Aš to nenumačiau.*

– Atsargiai su ginklu, šerife Riči.

Bet Ričis nematė nieko, išskyrus brolį Gabrielių. Jo akys pasruvo ašaromis, bet jis nekreipė dėmesio į jas.

– Noriu, kad ištartum jos vardą.

– Kieno vardą?

– Oletos! – suriko jis. – Jos vardas ne Marija. Ir ji nebuvo kekšė, kai ją gavai. Tu mano mielą garbanę mergytę pavertei kekše! Sakei, jei ji paklius čia, su ja bus elgiamasi kaip su princese. Kad ji čia geriau gyvens ir gaus geresnį išsilavinimą, negu aš įstengsiu duoti. Bet tu ją išmokei tik... – šerifo balsas užlūžo ir jis nepajėgė baigti.

– Šerife Riči, nuleiskit ginklą ir...

– Ne, aš neleisiu jam šypsotis ir išsisukinėti šnekomis.

– Jei jam bus pareikšti kaltinimai, jis atsakys teisme.

Bet Ričis stipriai papurtė galvą, atmesdamas ramius Tobijo argumentus. Vienas rezervato policininkas atsargiai žengė link jo, bet šerifas akies krašteliu pastebėjo ir įspėjo nesiartinti:

– Atgal! Tai jo ir mano reikalas. Galit mane nušauti, jei norit, aš vis tiek jį užmušiu. Iš tokio atstumo tikrai neprašausiu.

Brolis Gabrielius išsigandęs pažvelgė į Tobiją.

– Dėl Dievo meilės, jūs iš FTB. Darykit ką nors!

– Kas ta Marija? Apie ką jis kalba?

– Aš pardaviau savo mergytę už ženkliuką, – pravirko Ričis. – Šerifo ženklą. Tu mane įtikinai, kad jai čia bus gera. Sa-

kei, kad ji bus išganyta. Sakei, kad taip bus visiems geriausia. Bet tu atėmei jos nekaltybę ir pavertei kekše!

Šerifas vis labiau neteko savitvardos. Tobijas iš visų jėgų stengėsi išvengti kraujo praliejimo. Bet kurio iš čia esančiųjų.

– Riči! Nuleiskite ginklą! Tuoj pat!

– Šerife, girdėjot, ką sakė agentas Tobijas, – šilkiniu balsu paragino brolis Gabrielius. – Baikite tas nesąmones! Marija iš prigimties nebuvo drovi. Ji gimė daryti tai, ką ir daro. Aš niekada jos neverčiau. Pasiklauskit jos pačios. Ji papasakos, kaip jai patinka mane mylėti.

Staiga įsitempęs šerifo veidas tarsi nušvito. Jis šnirpštelėjo nosimi, sumirksėjęs nuvijo ašaras ir nepaprastai ramiai pasakė:

– Dabar tu mirsi.

41 skyrius

– Jis žinojo, ką daro.

Agentas Tobijas kreipėsi į būrelį susirinkusiųjų šerifo nuovadoje. Patogesnės vietos nebuvo.

Vadas nustatė termostatą ties pakenčiamos temperatūros žyma. Sukviesti šerifo pavaduotojai ruošė kavą. Sukrėsti fakto, kad jų šefas, šerifas Ričis, sėdi kalėjimo kameroje, jie judėjo kaip robotai. Šerifą stebėjo, kad nenusižudytų. Durys tarp priekinio kabineto ir koridoriaus, vedančio į kamerą, buvo uždarytos.

Džiliana džiaugėsi, kad nemato koridoriaus. Jis kėlė nekokius prisiminimus. Pakako vien žvilgtelėti į Vado veidą, kad vėl prisimintų, ką ji jam padarė. Dalį blogio, bet ne blogiausia.

Tobijas kalbėjo toliau:

– Ričis šovė Konvėjui – Elvinui Medfordui Konvėjui, dar žinomam brolio Gabrieliaus vardu – į pilvą. Mes tik per plauką jam nespėjom sutrukdyti. Jis nenorėjo iš karto nušauti Konvėjaus, norėjo, kad tas turėtų laiko pagalvoti apie mirtį.

Šventyklos ligoninėje nepavyko suteikti tinkamos pagalbos sužeistajam, todėl buvo iškviesta greitoji.

– Jis mirė automobilyje, likus pusei mylios iki ligoninės, – kalbėjo Tobijas. – Konvėjus išgyveno ilgą pusvalandį, kęsda-

mas baisius skausmus, matydamas savo kraują, žinodamas, kad mirs. Ričis įvykdė tai, ko siekė.

Losonas patenkintas prunkštelėjo ir sriūbtelėjo iš „Dr. Pepper" skardinės.

– O kaip Ričio duktė? – paklausė vienas iš rezervato policininkų.

Tobijas papasakojo jiems tai, ką išgirdo iš paties šerifo:

– Ričis keliskart buvo nesėkmingai įsidarbinęs, prasiskolinęs. Jis susitiko su Konvėjum ir jie sudarė sandėrį. Vyrai suvaidino Oletos pagrobimą, kuris iki šiol tebėra neišaiškintas nusikaltimas. Ponia Riči netrukus susitiks su dukterimi, kuri, jos žodžiais, buvo pagrobta, kai jai buvo dešimt metų. – Jis žiūrėjo į grindis tarp savo „Bally" batų. – Kiek žinau, mergina tuoj gimdys brolio Gabrieliaus kūdikį.

Džiliana girdėjo, kaip Vadas tyliai nusikeikė.

– Jis pardavė savo dukterį į seksualinę vergiją?

– Taip, – atsakė Tobijas – Nors aš tikiu, kai sakė manęs, kad jai taip bus geriau. Jis tik neseniai sužinojo, koks iš tiesų buvo jos vaidmuo šventykloje. Brolis Gabrielius pasinaudojo ja, kad priverstų Ričį tylėti ir toliau bendradarbiauti. Šiandien kaltė privertė šerifą nutrūkti nuo grandinės. Jis džiaugiasi, kad Konvėjus mirė, ir patvirtins jūsų parodymus, ponia Loid.

– Prašau, kreipkitės į mane Džiliana.

Tobijas nespėjo nieko jai atsakyti. Triukšmas lauke privertė visus atsisukti į duris. Į kambarį buvo įstumti du antrankiais surakinti vyrai. Džiliana ir Vadas juos iš karto pažino.

Juos atvedė keli indėnai. Visi buvo ginkluoti, bet šypsojosi. Vieno veidą puošė dvi kovos juostos. Jis atsiskyrė nuo kitų.

– Agente Tobijau?

Pareigūnas atsistojo ir ištiesė ranką.

– Aš agentas Tobijas.

– Mes esame slaptoji rezervato policija. Suėmėme šiuos vyrus, gavę vieno piliečio skundą, kad jie įsibrovė į jo valdas.

Tačiau jų automobilyje aptikome daug įdomaus. Be nelegalių automatinių šautuvų, radome nelegalią sekimo įrangą ir dėžę kontrabandinių narkotinių vaistų iš Meksikos. – Jis pažvelgė į Džilianą ir Hartą. – Turime priežasčių manyti, kad jie susiję su jūsų byla.

– Šitas apsimetė jumis, – pasakė Džiliana, rodydama Tobijui į juodaodį. – Brolis Gabrielius jį vadino Jozue, bet tai tikriausiai slapyvardis. Jie sekė Vadą ir mane.

– Naudodamiesi šituo.

Džiliana nepastebėjo Deksterio Ilgojo Medžio, kol jis nepasirodė iš už aukštesnių jaunesnių vyrų. Ant jo delno gulėjo rubinų pakabutis ir mažytis iš jo išimtas siųstuvas.

– Ačiū! – pagarbiai padėkojo Tobijas, stebėdamasis didinga Ilgojo Medžio laikysena. Jis padėjo įrodymus ant stalo, atsigręžė į du surakintus vyrus ir grėsmingai nužvelgė tą, kuris išdrįso juo apsimesti. – Kokia jūsų pavardė?

– Eik šikt!

– O vardas? – paklausė Losonas.

Visi nusijuokė.

– Vėliau sužinosim, – pasakė Tobijas Jozuei, ir tai nuskambėjo kaip grasinimas.

Jozuė ir jo bevardis partneris buvo perduoti FTB agentams, neseniai atvykusiems iš Santa Fė. Porą išvedė lauk, įsodino į atskirus automobilius ir išvežė į miestą.

Vadas atsistojo ir priėjo prie Ilgojo Medžio. Džiliana taip pat prisiartino. Vyrai paspaudė vienas kitam rankas. Vadas padėkojo Ilgajam Medžiui.

– Džiaugiuosi galėjęs padėti, – atsakė indėnas. – Iš tiesų buvo linksma.

Visi nusišypsojo. Tada Vadas tarė:

– Norėčiau daugiau sužinoti apie EAA.

Senasis indėnas įdėmiai nužvelgė jį.

– Jūs man nieko neskolingas.

– Gal ir ne. Bet aš skolingas sau.

Ilgojo Medžio akyse įsižiebė ugnelės.

– Aš su jumis susisieksiu.

Kai jie vėl paspaudė vienas kito rankas, Džiliana suėmė Ilgojo Medžio plaštaką. Tai buvo šiurkšti, stipri, šilta, pasitikėjimą kelianti ranka.

– Jūs buvote be galo malonus. Be to, dėl manęs rizikavote gyvybe. Aš labai dėkinga. – Ji padvejojo ir impulsyviai jį apkabino. Jis neprieštaraudamas patapšnojo jai petį. – Ačiū, vade Ilgasis Medi.

– Nėra už ką, Džiliana.

Rezervato policininkas pagarbiai praleido Ilgąjį Medį, ir visi išėjo iš nuovados. Kai jie išnyko už durų, Džiliana suvokė, kad Ilgasis Medis pavadino ją tikruoju vardu. Ji pažvelgė į Vadą. Jų akys susitiko.

– Kada tu jam pasakei?..

– Aš nepasakiau.

– Tai kaip jis...

– Neįsivaizduoju. Atrodo, jis žino daug dalykų, apie kuriuos mes nenutuokiam.

Losono balsas nutraukė jų ilgesingą žvilgsnį ir grąžino į dabartį.

– Kaip toliau vyks tyrimas?

– Tyrimo grupė atvyks rytoj, – paaiškino Tobijas. – Šiuo metu agentai iš Santa Fė ir Albukerkio jau šventykloje. Jie stebi, kad vietiniai nieko nesugadintų ir nepakeistų. Taip pat sustabdyta visų sektos užsienio filialų veikla. Tyrimo grupės nariai dirbs ir ten. Didžiulis darbas bus vien tik išrūšiuoti visus duomenis Henkoko kompiuterio sistemose.

– Brolis Gabrielius man minėjo, kad viskas užšifruota kodu, kurį žino tik ponas Henkokas, – pasakė Džiliana.

– Mūsų specialistams dažnai tenka atskleisti slaptus kodus. Gal tai užtruks kelis mėnesius, bet esu tikras, kad iššifruosime ir Henkoko.

– O gal jis sutiktų bendradarbiauti, – vylėsi Vadas.

– Abejoju. Vyriausybė išmokė jį nebendradarbiauti. Henkokas buvo CŽV agentas. Vos išėjęs į atsargą, jis prisidėjo prie brolio Gabrieliaus. – Išvydęs nuostabos kupinus veidus, Tobijas pridūrė: – Panelė Mairik patikrino duomenis apie jį ir man pranešė mažiau nei prieš pusvalandį.

– Baisu, – tyliai pasakė Džiliana. – Ir labai svarbu. Gal mes niekad nesužinosim, koks įtakingas buvo brolis Gabrielius.

– Tikėkimės, ta įtaka mirs su juo, – pasakė Vadas.

– Gali būti, kad jo ištikimiausi sekėjai ims pulti mus, – įspėjo Tobijas – Turim būti pasiruošę nemaloniems išpuoliams. Dar pamatysim, ar jie labai nuožmūs, tačiau daugelis gali manyti, kad mes sunaikinome paties Dievo siųstą žmogų.

– Brolis Gabrielius nekalbėjo Dievo vardu, – karštai paprieštaravo Džiliana.

– Tikėkimės, žmonės tai supras, kai jam bus pareikšti kaltinimai.

Jie tylėdami mąstė apie tai. Džiliana prisiminė, kad Vado kolegė išsiuntė savo dukterį į šventyklos mokyklą. Kaip suvoks žmonės naujieną, kad brolis Gabrielius buvo tikra piktžaizdė? Daugybė sekėjų pasijus nuvilti, kiti atsisakys pripažinti tiesą ir visomis išgalėmis priešinsis. Kai Deilas Gordonas pamatė Džilianą su Vadu, ji nė neįsivaizdavo, kokių sulauks padarinių.

– Ar autobusai surasti? – paklausė ji.

Tobijas linktelėjo.

– Sulaikė pakeliui į Meksiką. Juose buvo televizijos transliacijos įranga ir keturiasdešimt septyni vaikai.

Džiliana giliai su palengvėjimu atsiduso.

– Visi sveiki, tik išsigando, kai juos ėmė laipinti iš autobusų. Dabar vaikai perduoti Naujosios Meksikos vaikų apsaugos tarnybai. Valstijos agentai, gavę gubernatoriaus įsakymą, mums labai padėjo. Dar viena žinia. Tarp vaikų prižiūrėtojų buvo Dorotė Pag ir Heningso sesuo. Du iš vaikų jos.

– O jų tėvas – brolis Gabrielius?

– Taip manoma. Ji spjovė ją suėmusiam pareigūnui į veidą, kai šis apie tai pasiteiravo.

– O Andersonų mažylis?

– Yra keli tokio amžiaus vaikai. Belieka išsiaiškinti, kuris iš jų Andersonų.

– Mes su Vadu žadėjom jiems paskambinti, kai tik ką nors sužinosim. Aš turiu jų telefono numerį.

Tobijas sutrikęs pasimuistė ir kostelėjo į delną.

– Yra vienas bjaurus dalykas, apie kurį jūs tikriausiai nepagalvojote. – Džiliana ir kiti klausiamai pažvelgė į jį. – Dabar Andersonai gali nebenorėti savo sūnaus. Tiesą sakant, baiminuos, kad dauguma tėvų, kurių vaikai buvo pagrobti, sužinoję, kas jų biologinis tėvas, gali jų atsisakyti. Viena yra pastoti nuo anoniminio pasirinkto donoro, o visai kas kita žinoti, kad jūsų kūdikio tėvas – maniakas... – Jis nutilo.

– Viešpatie! – šūktelėjo Losonas. – Aš nė nepagalvojau apie tai.

Džiliana tylėdama svarstė. Ši mintis nepaliko jos nuo pat tos minutės, kai kilo įtarimas, kad Deilas Gordonas laboratorijoje pakeisdavo spermą. Ta mintis privertė ją vemti šalikelėje.

Dabar, mąstant apie tai, taip pat kilo šleikštulys. Ji virpėdama pakėlė rankas prie lūpų ir papūtė, šildydama sustingusius pirštus. Kurį laiką Džiliana nieko nematydama spoksojo priešais save. Kai pagaliau vaizdas sugrįžo, ji suvokė, kad pasikeitė pokalbio tema ir visi žiūri į ją.

Tobijas atsikrenkštė.

– Manau, visi norėtų apie tai sužinoti. Kodėl jūs taip pasielgėt? Kodėl apsimetėt Melina?

Ji pažvelgė į jį, tada į Losoną ir galiausiai į Vadą, kurio žvilgsnio nepajėgė atlaikyti, todėl kreipėsi į Losoną.

– Todėl, kad jūs taip pasakėte.

Jis vos neišmetė skardinės su „Dr. Pepper“.

– Aš?

– Kai du policininkai tą rytą atėjo į Melinos namus, jie nesikreipė į mane jos vardu. O jei ir kreipėsi, aš negirdėjau. Mane pažadino iš gilaus miego ir aš tik supratau, kad nužudyta mano sesuo.

– Kodėl jūs buvot Melinos namuose?

– Palikusi... – Ji padvejojo ir, užuot paminėjusi Vado vardą, tarė: – Palikusi „Dvarą“, aš grįžau namo. Melina jau miegojo. Aš ją pažadinau. Mes pasikalbėjom. Tada ir sužinojau, kad Džemis buvo užėjęs ir atnešė dovaną – pakabutį. Aš jį palikau ant spintelės. Melina viską papasakojo apie jų susitikimą, todėl atėjus laikui aš galėjau įtikinti Džemį, kad aš buvau ta moteris, kurią jis matė praėjusį vakarą.

– Jėzau, kaip viskas painu, – pasakė Losonas.

– Ir man, – šyptelėjusi pripažino ji. – Melina jau gulėjo mano lovoje ir norėjo ten likti. Man irgi atrodė, kad taip bus geriau, todėl miegoti išvažiavau į jos namus.

Akimirką ją užplūdo kraupūs prisiminimai apie tą pirmą pusvalandį, kai išgirdo, kad jos sesuo mirtinai subadyta.

– Kai aš atskubėjau į savo namus, jūs, pone Losonai, neleidote manęs į miegamąjį. Atsimenate, sulaikėte mane. Įspėjote, kuo mažiau nereikalingų pėdsakų nusikaltimo vietoje, tuo geriau, ir pasakėte: „Juk norite sužinoti, kas nužudė Džilianą, ar ne?“ Šis klausimas buvo man lyg smūgis į veidą. Aš buvau priblokšta. Tada ir suvokiau jūsų klaidą. Meliną palaikė manimi. Matyt, ir žudikas suklydo. Pamačiusi žodžius ant sienos, supratau, kad tai aš turėjau mirti, nes aš buvau su Vadu. Bet kas apie tai žinojo? Ir kodėl turėjau būti dėl to nužudyta? Nusprendžiau netaisyti klaidos, kol nesužinosiu daugiau. Paskui atvyko Džemis, ir viskas dar labiau susipainiojo. Iš pradžių jis nežinojo, kad aš, tai yra Džiliana, paleido naktį su Vadu, todėl nenutuokė, kad brolis Gabrielius užsakė žmogžudystę. Iki tos akimirkos jo sielvartas buvo tikras. Bet kai aš pasakiau, kad Džiliana lydėjo Vadą vietoj Melinos, ir jis pamatė ant sienos iškeverzotus žodžius, štai tada Džemis ir

suprato, kodėl Džiliana turėjo žūti. Jis tikriausiai netgi įtarė, kad tai padarė Deilas Gordonas. Todėl per apklausą pas Losoną jis nuolat kišosi, kai Vadas mėgino apibūdinti Gordoną.

Nors ir prieš tai aš įtariau, kad jis kažkaip įsipainiojęs. Kodėl jis melavo apie sužadėtuves? Kodėl tvirtino, kad nepritarė dirbtiniam apvaisinimui, kai rėmė mane nuo pat pradžių, vos jam apie tai užsiminiau? Kol nesužinojau atsakymų į šiuos klausimus, privalėjau apsaugoti save. Todėl Džiliana turėjo būti mirusi. Džemis nieko neįtarė. Aš tai žinau. Nepajėgiau nuslėpti savo pasibjaurėjimo juo, bet jis niekada nesutarė su Melina. Vis dėlto buvo be galo sunku apsimetinėti prieš kitus. – Ji negalėjo atsispirti nepažvelgusi į Vadą. Jo akys buvo įsmeigtos į ją. – Aš prisipažinau, kad mes susikeitėme praėjusį vakarą, ir leidau jums manyti, kad vakaro pabaigoje mes vėl atsikeitėm. Deja, taip neįvyko. – Ji papurtė galvą. – Jūs tik pasiteiravote, kada Džiliana grįžo namo iš „Dvaro“. Aš tikrai grįžau apie pusę trijų, trumpai pasikalbėjau su Melina ir išvažiavau į jos namus. Ji miegojo mano lovoje ir mirė vietoj manęs.

Džiliana nurijo seiles, tramdydama emocijas, kad galėtų kalbėti toliau.

– Man buvo labai sunku ištverti. Visi gedėjo manęs, kai iš tikrųjų turėjo gedėti Melinos. Ne kartą maniau, kad palūšiu. Mane palaikė tik mintis, kad privalau rasti žmogų, kaltą dėl jos mirties.

– Kaip jūs manėte, kiek truks susikeitimas?

– Kiek laiko ketinau būti Melina? Kiek reikės, kad atkeršyčiau už jos mirtį. Negalvojau, kas bus vėliau. Turbūt aš nusikaltau, apsimetinėdama kitu žmogumi, tiesa?

– Jau galvojau apie tai, – sumurmėjo Losonas.

– Jūs atskleidėte brolio Gabrieliaus nusikaltimus. Tai man svarbiausia, – pasakė Tobijas.

Džiliana atsigręžė į Vadą.

– Aš taip bijojau, kad tu pamirši, jog mes matėm Deilą Gordoną. Tą dieną Losono kabinete, kai mes tariamai susitikom

pirmą kartą, mėginau tau pasufleruoti, kad prisimintum, kaip mes su juo susitikom takų užkandinėje. Turėjau padaryti taip, kad Losonas sužinotų, jog Deilas Gordonas – trūkstama grandis, bet negalėjau to pasakyti pati.

– Jūs jį pažinote?

– Iš karto, nors iš pradžių nepajėgiau atsiminti, kas jis. Bet kai jis paminėjo Voterso kliniką, prisiminiau jį ten mačiusi. Jis kelis kartus kalbėjosi su manim. Ir... matyt, darė kitką, – Ji suvirpėjo, prisiminusi nuotraukas, fotografuotas jai nežinant.

– Tada aš sužinojau, kad ji turi dvynę seserį, – paaiškino Vadas kitiems. – Ji pasakė, kad tikriausiai Gordonas supainiojo ją su seserimi Džiliana.

– Bet jūs ir buvot Džiliana, – kiek sutriko Losonas.

– Apsimetanti Melina, – priminė Vadas.

– Ar esate tikra, kad jūs dabar – Džiliana?

– Taip, – vos šyptelėjusi atsakė ji. – Aš Džiliana.

– Taip, ji Džiliana, – sutrikęs patvirtino ir Tobijas. – Skrodimo išvados patvirtina, kad nužudytoji buvo Melina.

– Aš labai bijojau, kad jūs pastebėsite tą neatitikimą, – Džiliana kreipėsi į Losoną. – Kaip moteris be tam tikrų moteriškų organų galėjo būti apvaisinta?

– Todėl taip skubėjote kremuoti kūną.

– Taip. Paskui, kai jūs, pone Tobijau, man pasakėte, kad Losonas jums davė žmogžudystės bylą, baiminausi, kad jūs tai pastebėsite.

– Nepastebėjau iki šio vakaro. O kai pastebėjau, nubėgau pranešti Losonui. Mes įsiveržėme čia, norėdami prašyti Ričio pagalbos surasti jus, o aptikome kalėjimo kameroje užrakintą pulkininką Hartą, taip įsiutusį, kad atrodė, jį reikės surišti.

Džiliana atsigręžė į Vadą.

– Ar jie tau iškart pasakė?

Jis jau ketino išsižioti, bet Losonas jį aplenkė.

– Nereikėjo. Jis pats suprato.

– Tu supratai? – kimiai paklausė ji. – Kada?

Tuo metu vienas iš pavaduotojų, stebėjusių Ričį, atidarė duris ir nutraukė pokalbį:

– Agente Tobijau, jis kviečia jus. Teiraujasi, ar jam būtina susitikti su žmona. Sako, kad nepajėgs pažvelgti į akis nei jai, nei kitiems vaikams.

– Tuoj ateisiu, – Tobijas atsistojo ir oficialiai užbaigė susirinkimą. Paskui pranešė Džilianai ir Vadui užsakęs jiems kambarius motelyje.

– Dešimtą valandą ryto atskris sraigtasparnis ir nugabens mus visus į Albukerkį. Iš ten galėsite skristi į Dalasą. – Jis pažvelgė į Vadą. – Ar kur kitur. Tik palikit telefono numerį, kad galėčiau jus susirasti. Reikės dar daug ką patikslinti, užpildyti popierius.

Suskambo Tobijo mobilusis telefonas. Jis atvožė jį ir atsiliepė:

– Tobijas. O taip, Liuse. Ačiū, kad paskambinot. Ne, šiąnakt daugiau nieko. Eikit namo, pailsėkit. Pratęsite rytoj. Aš tik norėjau jums pasakyti, kad jūs atlikot milžinišką darbą šioje byloje. Tikrai milžinišką. – Jis atgręžė visiems nugarą, bet Džiliana nugirdo: – Ir paklausti, kokios gėlės jums patinka. Taip, gėlės.

42 skyrius

– Man reikėjo vieną iš tų siųstuvų pritvirtinti ant tavęs.

Džiliana atidarė viešbučio kambario duris, už kurių stovėjo Vadas, uždėjęs rankas ant staktos, kad užtvertų kelią. Jo veidas buvo rūškanas.

– Aš beldžiuosi į duris jau penkias minutes.

– Buvau duše.

Džiliana stovėjo įsisupusi į baltą kilpinį „Dvaro“ viešbučio chalatą, jos šlapi plaukai buvo sušukuoti, bet vanduo lašėjo nuo galų ant kaklo.

– Tris dienas palikinėjau žinutes tavo darbo ir namų telefone. Kodėl neatsiliepei?

– Kas tau pasakė, kad aš čia?

– Tobijas.

– Jis mane išdavė?

– Kai pagrasinau, kad NASA viešųjų ryšių skyrius pakaitins jo užpakalį. Tobijas ir taip turi rūpesčių.

– Aš negalėjau grįžti į savo namus, Vade. Niekada nenorėsiu peržengti jų slenksčio. O Melinos namuose... Atrodė, būdama ten aš pažeidžiu jos erdvę. Ir taip keikiau save, kad juose anksčiau apsistojau.

– Ar ketini laikyti mane koridoriuje?

Ji pasitraukė ir uždarė paskui jį duris.

– Šiandien kalbėjausi su Kendise Anderson.

– Žinau, jie susigrąžino vaiką. Tobijas sakė. Apsvaigę iš laimės. Pasak jo, jiems nė į galvą nešovė jo išsižadėti.

– Berniukui tik septyni su puse mėnesio. Andersonai viliasi, jei jis patyrė emocinį sukrėtimą, tai labai nedidelį.

– Jie viską įveiks.

Džiliana tuo tikėjo kaip ir Vadas.

– Ar kalbėjaisi su Paksu?

– Banditas laikosi gerai. Ir Paksas gerai. Kitą savaitę susitiksim išgerti alaus. Viskas velniškai puiku. O dabar...

– Norėtum ko nors išgerti?

– Ne, – nekantriai atsakė jis. – O kaip tu paaiškintum kelionę atgal į Dalasą? Maniau, skrisim kartu.

– Kaip tavo veidas?

– Susiuvo.

– Kiek siūlių?

– Septynios. Oro uoste nuėjau į tualetą, o grįžęs tavęs neberadau. Maniau, tu lėktuve.

– Liks randas.

– Atrodysiu kaip įspūdingas ir pavojingas vyriškis.

– Jau atrodai.

– Tavęs nebuvo lėktuve, ir turėjau kamuotis šalia Losono, kuris, beje, įsimylėjęs tave.

– Losonas?

– Nekenčia manęs iki širdies gelmių. Purkštauja kiekvieną sykį pažvelgęs į mane.

– Aš išskridau vėliau.

– Kad pabėgtum nuo manęs?

– Turėjau atlikti kai ką svarbaus, Vade.

– Ką?

– Kraujo tyrimą.

Jo smakras kilstelėjo aukštyn, lyg kas būtų truktelėjęs virvę prie pakaušio.

– Suprantu.

Jis nedrįso klausti, bet veidas atrodė toks susirūpinęs, kad ji nebenorėjo jo kankinti delsdama su atsakymu.

– Aš nepastojau.

Jis nurijo seiles.

– Tai galėjo būti ir mano kūdikis.

– Mąsčiau apie tai.

Ji pastebėjo, kaip sutrūkčiojo jo lūpų kamputis, ir tai galėjo rodyti nusivylimą.

– Bet galėjo būti ir jo. O jei taip būtų atsitikę... – Ji užsimerkė, bet nepavyko sulaikyti ašarų, kurios pabiro pro vokus ir nuriedėjo skruostais.

Jis švelniai ištarė jos vardą ir delnais apglėbė veidą.

– Atsiprašau, Vade.

– Atsiprašai?

– Už viską. – Ji atsimerkė. – Aš nežinojau, kad tą vakarą sutiksiu tave. Nežinojau, ką pajusiu tau nuo pat tos akimirkos, kai tave pamačiau. Kai užėjau į tavo kambarį ir mes pradėjom...

– Ša.

– Aš netgi negalvojau apie dirbtinį apvaisinimą. Nė karto neprisiminiau. Prisiekiu, kad neprisiminiau.

– Aš tavim tikiu.

– Tikrai?

Jis linktelėjo.

– Nes ir pats apie nieką kitą negalvojau.

Ji ištiesė ranką ir pirštais perbraukė per juodų plaukų sruogą ant jo kaktos.

– Ar žinai, kaip man buvo sunku neišsiduoti kaskart, kai pažvelgdavau į tave? Tą popietę Losono kabinete, praėjus vos dvylikai valandų, kai palikau tavo lovą, turėjau elgtis kaip visiškai nepažįstama. Maniau, mirsiu, taip troškau, kad tu mane apkabintum ir priglaustum. Aš mačiau negyvą Meliną, apžiūrinėjau miegamąjį, pilną jos kraujo. Mane gniuždė siel-

vartas ir baimė. Norėjau, kad mane kas nors apkabintų ir kad tai būtum tu.

– Ar žinai, koks iškrypęs atrodžiau sau, geisdamas Melinos taip pat kaip Džilianos?

– Kada tu supratai?

– Sėdėdamas daboklės kameroje.

– Kaip?

– Aš nuolat lyginau Meliną su Džiliana. Ir kiekvieną kartą rasdavau tūkstančius panašumų, bet nė vieno skirtumo. Nė vieno. Aš prisiminiau, kaip Džiliana tą vakarą valgė takus, kaip čiulpė pirštą, kai druska pakliuvo ant popieriaus įrėžtos žaizdeles. Man tai atrodė labai seksualu. Lygiai taip pat seksualu, kai Melina darė tą patį tą popietę.

Džilianos akys išsiplėtė, kai ji staiga prisiminė.

– Kai valgiau keptas bulvytes Ilgojo Medžio pikape? Žaizdelė vėl atsivėrė ir ant jos pakliuvo druskos. Aš nė nepastebėjau, kad taip darau.

– Ir aš. Kol nepradėjau apie tai galvoti. Mano mintyse susiliejo du vaizdai: tas pats pirštas, taip pat čiulpiamas. Aš pradėjau viską dėlioti į vietas ir viskas tiko.

Džilianos akyse vėl pasirodė ašaros.

– Padariau tiek bloga tau. Dėl manęs tiek iškentėjai. Ar gali man atleisti?

Vadas atbulas priėjo prie lovos, atsisėdo ir patraukė Džilianą ant savo kelių. Paskui jis nusimetė švarką, atsisagstė rankogalius ir per galvą nusivilko marškinius. Tuo metu ji nutraukė jo džinsus. Jis atrišo jos chalato diržą ir praskyrė drabužį. Nė vienas nepajėgė laukti. Džiliana prigludo prie Vado.

– Aš žinojau, – sukuždėjo jis prie jos kaklo. – Žinojau, kad negalėjau suklysti, kad šito neįmanoma pakartoti. Taip neatsitinka du kartus per gyvenimą. Bent jau ne per kelias dienas.

Jie tvirtai apsikabino ir ilgai šitaip gulėjo. Tada jis pakišo rankas po jos chalatu, perbraukė per nugarą, šlaunis ir sustojo ant liemens. Džiliana įkniaubė veidą į Vado plaukus, pabučiavo jo aptvarstytą skruostą. Jis atsargiai palietė mėlynę ant jos raktikaulio

– Skauda?

– Jau nebe.

– Turėjau nudėti tą niekšą.

Jis palenkė galvą prie jos krūtų, ėmė liežuviu glamonėti spenelį. Ji atsakydama sudejavo.

– Neįtikėtinai jautru, – sumurmėjo jis švelniai čiulpdamas. – Čia taip pat. – Jo ranka nuslinko tarp jų kūnų ir palietė Džilianą taip, kad jai net kvapą užgniaužė. – Ar tu pasakojai Melinai apie tai?

Nepajėgdama kalbėti ji papurtė galvą.

– Nepasakojai?

– Ne, Vade, aš ne viskuo pasidalinau su ja. Tai buvo per daug asmeniška. Per daug ypatinga.

– Bet jūs viskuo dalindavotės.

– Tik ne tavimi. – Jos pirštai nuslydo jo krūtine ir žemyn pilvu. Ji atitraukė jo ranką, pakėlė sau prie lūpų ir pabučiavo. – Aš norėjau tave visą pasilikti sau.

– Taigi, visa, ką „Melina“ man sakė apie Džilianą...

– Buvo mano jausmai, mano žodžiai, tai, ko aš negalėjau pasakyti, bet norėjau, kad tu žinotum.

Jis apglėbė jos krūtis ir švelniai trynė delnais jų spenelius.

– Kodėl verkei, kai mes pasimylėjom?

– Norėjau tau pasakyti, ką jaučiu, ir negalėjau. Kai ištarei mano vardą *Džiliana*, man suvirpėjo širdis – iš džiaugsmo ir nevilties.

– Prisimeni: tai, ką sakai... tą akimirką, būna žvėriška tiesa.

– Argi ne?

– Tada taip, – kimiai tarė jis.

Ji ėmė lėtai siūbuoti klubus. Į priekį, atgal. Judesys buvo vos juntamas, bet jo užteko: kiekvienas subtilus krustelėjimas kėlė Vado dejonę. Džiliana suspaudė klubais jo šlaunis.

– Aš jaučiu tave visą.

– Taip, – vos išspaudė jis.

Vadas valdingai uždėjo rankas ant jos klubų, pirštai giliai įsispaudė į kūną, jis vadovavo kiekvienai erotiškai bangai. Jie buvo taip arti arti... Ji apstulbo, kai išgirdo jį sakant: „Palauk." Jis nukėlė ją nuo savęs. Paskui paskubomis apsuko ir prispaudė prie lovos, nusimetė paskutinius drabužius, atskleidė jos chalatą ir nuvilko jį. Kai jis vėl įėjo į ją, ji kilstelėjo klubus jo link.

– Ne, nejudėk, – sudejavo jis.

– Bet...

Jo burna nusileido ant jos lūpų. Tai buvo ilgas, alkanas bučinys, nuoširdi abipusė aistra, noras būti kartu ir pažeidžiamumas. Po akimirkos bučinys pasikeitė. Jie šypsojosi vienas kitam, liežuviai vos lietėsi. Jie žaidė, erzino vienas kitą, flirtavo. Vadas iškvėpė jos vardą, ir Džiliana atsakė tuo pačiu. Bučinys tapo saldus, švelnus, kupinas susižavėjimo. Tačiau netrukus juos vėl užvaldė geismas, ir bučinys vėl tapo seksualus. Jo liežuvis mylėjo jos burną.

Pagaliau Vadas atsitraukė ir pažvelgė į Džilianos veidą.

– Tu neįtikėtinai graži, – sukuždėjo jis.

Nors nebuvo nei pasipuošusi, nei pasidažiusi, ji išties jautėsi graži. Jos skruostai buvo išraudę ir ji jautė, kaip jie spinduliuoja kaitrą. Lūpos pasidarė putlios, tamsiai raudonos, gundančiai drėgnos. Džiliana perbraukė liežuviu per apatinę lūpą, kad vėl pajustų bučinio skonį.

– Ir velniškai seksuali.

Apglėbusi jo kaklą, ji tarė:

– Nieko nelaikyk.

Jis ir nelaikė, ji – taip pat. Vėliau permirkę prakaitu ir maloniai pavargę jie ilgai gulėjo šalia. Pagaliau Vadas kilstelėjo, pabučiavo Džilianos kaktą, nosį, skruostus ir lūpas, įspausdamas į jas žodžius:

– Aš myliu tave, Džiliana.

– Žinau, tu jau man sakei.

– Nesiskaito. Aš maniau, kad kalbuosi su Melina.

Ji papurtė galvą ir sukuždėjo:

– Bet juk klausiausi aš...

Brown, Sandra
Br291 Susikeitimas : romanas / Sandra Brown ; iš anglų kalbos vertė Irena Kupčinskienė. - Vilnius : Alma littera, 2008. - 472 p.

ISBN 978-9955-38-036-8

„Susikeitimas" – dar vienas jaudinantis, kupinas įtampos ir aistros populiarios JAV detektyvinių trilerių meistrės Sandros Brown romanas. Tai knyga, atskleidžianti galingą, beveik mistinį ryšį tarp dvynių. Ryšį, kuris nenutrūksta ir po vienos iš dvynių mirties ir kuris įkvepia gyvą likusią seserį nueiti beveik neįmanomą kelią, kad surastų sesers žudikus ir atkeršytų jiems.

UDK 888.2-3

Sandra Brown
SUSIKEITIMAS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Irena Kupčinskienė*

Redaktorė *Ingrida Daračienė*
Korektorės *Ramutė Prapiestienė* ir *Gražina Stankevičienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Zita Pikturnienė*

31,99 Lt.

Tiražas 4000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera", A. Juozapavičiaus g. 6/2, LT-09310 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė AB spaustuvė „Spindulys", Gedimino g. 10, LT-44318 Kaunas
Interneto svetainė: www.spindulys.lt

JAV rašytoja, detektyvinių trilerių meistrė, parašiusi per 60 knygų, kurios išverstos daugiau kaip į 30 kalbų. Lietuvių skaitytojams gerai žinomų knygų „Alibi“, „Pavydas“, „Baltasis karštis“, „Šalčio faktorius“, „Sveika, tamsa“ ir kt. autorė. Daugelis S. Brown romanų pateko į skaitomiausių knygų sąrašus ir visi jie, pasak „USA Today“, verčia skaitytoją nerimastingai versti puslapį po puslapio iki pat knygos pabaigos.

Darbą nekilnojamojo turto agentūroje į motinystę iškeisti geidžianti Džiliana ir viešųjų ryšių specialistė Melina – gražuolės identiškos dvynės. Vaikystėje jos dažnai mėgdavo papokštauti susikeisdamos vietomis. Sunkiu vienai jų metu seserys vėl prisimena vaikystės išdaigą: bandydama prablaškyti dėl dirbtinio apvaisinimo rezultatų nerimaujančią Džilianą, Melina pasiūlo šiai vietoj jos praleisti vakarą su NASA astronautu ir nacionaliniu didvyriu – žaviuoju pulkininku Kristoferiu Hartu, vadinamu Vadu. Padvejojusi Džiliana sutinka su Melinos pasiūlymu ir vakaras praeina daug maloniau, nei ji tikėjosi. Tačiau kitą rytą Meliną pasiekia siaubinga žinia: jos mylima sesuo rasta žiauriai nužudyta. Policija netrunka surasti įtariamąjį ir byla greitai pripažįstama baigta. Tačiau Melinos neapleidžia įtarimas, kad tikrasis Džilianos žudikas vis dar laisvėje. Padedama Vado, ji pati imasi pavojingo tyrimo, nuvedančio iki paslaptingos uždaros religinės bendruomenės. Pamažu ima ryškėti tikrieji kraupaus nusikaltimo kontūrai, o Vado ir Melinos gyvybėms iškyla rimta grėsmė...

Fotografas Patrick Demarchelier